KOSTIS BASTIAS

ACTIUNEA PĂIANJEN 44

KOSTIS BASTIAS
ACŢIUNEA „PĂIANJEN 44”
EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1980

PARTEA ÎNTÎI

În seara aceea, strada Trandafirilor din elegantul cartier Psihiko părea cuprinsă de o agitaţie neobişnuită. Erau orele două după miezul nopţii. Vîntul rece de toamnă, întunericul şi cerul înnorat creau o atmosferă de mister.

Se auziră două împuşcături. Apoi ţipetele unei femei care cerea ajutor şi zgomotul paşilor unui bărbat care alerga spre bulevardul din apropiere. De aceea domnea acum atîta agitaţie pe strada Trandafirilor, luminată din plin de farurile automobilelor germane. Liniştea nopţii era tulburată de glasurile şi de paşii apăsaţi ai nemţilor din trupele de Ocupaţie *.

Cei care îndrăzniseră să-şi deschidă cu teamă fereastra, văzuseră doi brancardieri care instalau trupul neînsufleţit al unei femei într-o maşină şi o mulţime de nemţi răspîndindu-se pe străzile din jur şi cercetîndu-le cu grijă.

Vila Petsopoulos, aflată nu departe de bulevard, şi care de mulţi ani servea drept reşedinţă ambasadorului german, prinţul Erbach, se lumină brusc şi o parte din soldaţii ocupaţi cu cercetările se opriră acolo. Agitaţia nocturnă din această casă dovedea că se petrecuse un fapt neobişnuit. O puternică patrulă pornise pe bulevardul Kifisia, pe porţiunea dintre cartierele Psihiko şi Halandri, scotocind şanţurile de pe margine şi orice cută a terenului care putea servi ca ascunzătoare unui om. Era clar că urmăreau pe cineva şi că acel „cineva“ avea legătură cu împuşcăturile ce răsunaseră pe strada Trandafirilor şi cu femeia care fusese găsită la scurt timp după aceea zăcînd într-un lac de sînge.

Femeia ucisă, o blondă de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o aluniţă în colţul gurii, purta o rochie de mătase imprimată şi un impermeabil subţire şi era încălţată cu pantofi din piele fină, de culcare bej. Avea o rană mare la ceafă şi una în omoplatul stîng. În afară de glasul care strigase ajutor nu se mai auzise nimic altceva. Cînd sosiseră nemţii fata murise. Lîngă ea zăcea poşeta ei, din

* Perioada dintre 1941 şi 1944, cînd Grecia s-a aflat sub ocupaţia trupelor Germaniei naziste şi a Italiei fasciste. (N. trad.)

lac roşu, în care se afla un permis de liberă circulaţie emis de Feldkommandatur, o mică sumă de bani şi buletinul de identitate.

Datele din buletin erau următoarele:
Numele: Lassy-Stefanou
Prenumele: Aişé
Locul naşterii: Dirahion
Numele tatălui: Ahmed Lassy
Numele mamei: Kinzal
Anul naşterii: 1918
Religia: Mahomedană

Maşina în care fusese urcat cadavrul o porni cu viteză maximă spre strada Kapodistria, unde se aflau birourile sinistrei Geheimfeldpolizei.

Moarta fu transportată la etajul doi şi, curînd, sosi maiorul SS Gregor Fichte, care fusese anunţat telefonic. Se apropie tăcut de cadavru. Apoi îi scoase ceasul şi inelul de aur cu turcoaz. Le ţinu în mînă pentru cîteva clipe, aruncă o ciudată privire moartei şi spuse:

— Acoperiţi-o.

Trecu în camera alăturată unde se afla biroul lui şi-l chemă pe poliţistul Lazar. Împreună cu acesta intrară căpitanul Engelbrechten şi tînărul graf * **von Vite**l. Maiorul se aşeză posomorît la biroul lui, iar ceilalţi trei ofiţeri rămaseră în picicare. Apoi deschise sertarul, scoase o agendă şi o răsfoi un timp gînditor.

— Nu e vorba de jaf, zise el în cele din urmă. Dar să facem o recapitulare a evenimentelor. Joi, 14 octombrie 1941, Aişé Lassy a primit ultimele noastre instrucţiuni...

— De la mine, preciză graf von Vitel, luînd poziţie de drepţi.

— V-a declarat că se teme de ceva?

— Nu, domnule maior, răspunse von Vitel.

— Relaţiile ei cu generalul Geloso, cu consilierul Ambasadei italiene Fornari şi cu locotenentul de carabinieri Angelo erau excelente, continuă Gregor Fichte.

— Din informaţiile pe care le deţin reiese că azi ea urma să ia masa la Psihiko cu Angelo. Poate şi cu alţii. „Mă curtează şi Scatini, adjunctul comandantului garnizoanei. Nu ştiu pe cine să aleg...“, îmi spusese ea

* Conte; în limba germană, în text. (N. trad.)

rîzînd. I-am indicat să-l prefere pe Scatini. Omul ne interesează, adăugă Lazar.

În acea clipă sună telefonul. Cei patru bărbaţi se priviră. Fichte ridică receptorul.

— Alo... A, da... Dumneata, căpitane Mayer... da... da... căutaţi peste tot... Unde? A luat-o spre cartierul Diavolorema?... Blocaţi-l şi de îndată ce se va lumina de ziuă începeţi o cercetare amănunţită. Ţi-l trimit pe Lazar care vorbeşte bine greceşte... Aveţi grijă ca italienii să nu se amestece... Afacerea este foarte delicată... Trebuie să punem neapărat mîna pe făptaş... Da... Prin urmare blocarea să fie perfectă...

Puse receptorul în furcă şi se-ntoarse spre Lazar.

— Mergeţi imediat în cartierul Psihiko. Ştiţi ce aveţi de făcut.

Lazar plecă de îndată.

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi. Maiorul Fichte se ridică şi se-ndreptă spre camera alăturată. Ceilalţi îl urmară.

Se opriră în faţa moartei şi Fichte trase cearşaful care o acoperea. Privi chipul palid, dar frumos al tinerei Lassy şi murmură: „Schade *!“

Apoi îi scoaseră rochia şi-i cercetară cu atenţie rănile. Victima purta un combinezon de mătase albă şi chiloţi roz. Nimic altceva. Sînii, bine făcuţi, nu erau strînşi de sutien. Deodată, graf von Vitel scoase o exclamaţie de surpriză, în timp ce privea cu atenţie un mic semn de pe gamba dreaptă a moartei. Era un păianjen şi dedesubt cifra 44!

O expresie stranie se ivi pe chipul maiorului care se aplecă uşor ca să vadă mai bine.

— Păianjen, patruzeci şi patru! murmură el.

— Da, păianjen patruzeci şi patru! repetară în şoaptă ceilalţi doi.

Apoi priviră din nou moarta şi spuseră:

— Minunat corp!

Şi se-ndreptară spre birourile lor.

Era şase dimineaţa. Cerul mohorît de toamnă se luminase uşor. Nori grei se îngrămădeau la orizont. Poate

* Păcat; în limba germană, în text. (N. trad.)

că avea să plouă.

Maiorul Fichte se hotărî să se ducă în cartierul Diavolorema şi coborî, după ce ordonă unui ofiţer să rămînă în biroul lui, lîngă telefon.

— Dacă Scatini va cere detalii, să-i spuneţi că de acest caz se ocupă personal maiorul Fichte, de la care poate afla ce-l interesează.

Se luminase de ziuă şi oamenii care se duceau la lucru observară că micul cartier Diavolorema fusese încercuit din toate părţile de nemţi. Soldaţii porunciseră locuitorilor din Diavolorema să nu deschidă nici uşile, nici ferestrele. Cercetau casă cu casă şi-i luau la întrebări pe toţi cei care locuiau acolo.

Toţi, de la cincisprezece ani în sus, trebuiau să dovedească la ce oră se-ntorseseră seara acasă, unde fuseseră şi cu cine se întîlniseră. Verificau răspunsurile punînd întrebări atît membrilor familiei, cît şi vecinilor şi în cazul celei mai mărunte inexactităţi îl arestau pe cel în cauză. Însă nicăieri nu găsiră vreo armă.

Kety Filiou, o fată de optsprezece ani, nu putea explica nemţilor de ce un vecin o văzuse intrînd în locuinţa ei la orele opt seara, în timp ce un altul susţinea că o zărise revenind acasă după miezul nopţii.

O ridicară şi o urcară într-o maşină militară. Mama ei, o văduvă necăjită care muncea cu ziua ca să o poată creşte pe Kety, pînă cînd avea să se găsească un băiat bun ca s-o ia de nevastă, se jeluia cuprinsă de deznădejde.

— De ce, măi vecin nemilos, minţi în halul ăsta? Chiar dacă fata mea s-a întors după miezul nopţii, ce te priveşte pe tine?

— Ştiu eu ce fac, replică vecinul. Doar n-ai vrea să stau cu mîinile încrucişate, lăsînd să fie arestaţi oameni nevinovaţi, pentru că fiică-ta cea iubită se pupă în bot cînd cu italienii, cînd cu nemţii. Nu ştii că pe acela care se bagă în tărîţe îl mănîncă porcii?

Însă mama fetei plîngea şi-l blestema.

— Să aibă parte şi copiii tăi de răul ce-mi faci! Să-ţi ardă casa, aşa cum îmi arde mie sufletul!

Un neamţ din SS, pierzîndu-şi răbdarea, răcni atît de tare la ea, încît bătrîna se sperie şi, ghemuindu-se într-un colţ, se porni să plîngă încet.

Kety, aruncată în fundul maşinii, tremura ca varga. Era o fată oacheşă, bine legată, cu sîni mari şi păr negru, des. Ochii ei negri, migdalaţi, te făceau să te gîndeşti la voluptăţile Orientului.

Dacă-ar fi prins-o italienii ar fi fost altceva. Îi cunoştea bine şi-i socotea mai înţelegători. Nemţii însă îi inspirau o teamă nebună. Auzise că sînt oameni reci, nemiloşi, care pentru o simplă bănuială sînt în stare să te tortureze. Şi ea nu putea suporta durerea fizică. Era atît de înspăimîntată, încît ar fi vrut să se deschidă pămîntul şi s-o înghită.

Cercetarea cartierului Diavolorema şi a locuitorilor săi ţinea de multă vreme şi soldaţilor începu să le fie foame, cînd se ivi un băiat cu o tavă cu dulciuri. Dărui o prăjitură cu roşcove unui soldat şi acesta-l lăsă să treacă. Aşa îşi putu vinde marfa şi celorlalţi. Era un tînăr de vreo şaptesprezece ani, înalt şi uscăţiv, cu păr castaniu, decolorat de scarele verii. Ochii lui albaştri trădau o hotărîre de neclintit.

Înaintă şi-şi vîndu cu preţ bun dulciurile. Nemţii erau atît de înfometaţi la ora aceea, încît ar fi cumpărat orice.

Pe umăr, tînărul avea un sac, pe care-l numea „artileria grea“. În el avea cîteva portocale şi grepfruturi. Fructe foarte căutate de nemţi şi care nu se prea găseau în acel sezon.

Se-ndreptă spre maşina în care zăcea Kety Filiou, dar în preajma ei văzu un ofiţer. Scoase repede o portocală şi i-o oferi. Ofiţerul o luă zîmbind şi se-ndepărtă. Apoi, cu prefăcută nepăsare, tînărul se apropie de maşina în care se afla fata, păzită de un soldat. Îi dărui neamţului o portocală şi întorcîndu-se spre Kety îi spuse:

— Fräulein, gut * **dulciuri.**

Şi apropiindu-se şi mai mult, ca să-i dea o prăjitură, îi arătă palma dreaptă pe care scrisese cu litere de tipar:

„NU TE TEME. FĂ PE NEŞTIUTCAREA. SÎNT CU OCHII PE TINE“.

* Domnişoară, bun; în limba germană, în text. (N. trad.)

Kety făcu ochi mari şi tresari. Baiatul îi dădu prăjitura şi se-ndepărtă.

Cînd ajunse lîngă maiorul Fichte îi zîmbi şi înclinîndu-se politicos îi oferi două portocale.

— Desigur că îi e sete, îi spuse translatorului.

Maiorul le luă fără să-i acorde atenţie tînărului şi abia după ce le mîncă, văzîndu-l în preajma lui îl întrebă ce vrea.

— Dacă domnului ofiţer i-au fost pe plac portocalele, în fiecare dimineaţă i-aş putea aduce cîteva la birou. Caut un client bun şi un permis ca să mă pot duce să fac rost de fructe.

Tînărul li se păru nemţilor un speculant mărunt şi cum nu cerea mare lucru, maiorul îi spuse să treacă pe la biroul lui, din strada Kapodistria.

— Să mă duc acum cu dumneavoastră?

— Da, răspunse maiorul.

Bucuros, tînărul alerga încoace şi încolo ca să-i servească pe nemţi. Chema oamenii care trebuiau anchetaţi, aducea apă pentru soldaţi şi într-un ceas deveni de-al lor.

Abia după-amiază cercetările luară sfîrşit şi părăsiră cu toţii cartierul. Singura persoană pe care o reţinuseră era Kety Filiou. Îl urcară pe tînăr în maşina unde se afla fata. În timpul drumului ea îl privea cu atenţie.

— Cine eşti? îl întrebă.

— Acum nu e momentul s-o afli. Să faci ce ţi-am spus, altfel te vom lichida.

Kety se înfurie. Îl vedea pentru prima oară şi făcea mii de presupuneri. Totul i se părea ciudat la acest vînzător ambulant. Deodată, parcă dîndu-şi seama cu cine are de a face, strigă:

— Prindeţi-l!

Şi arătă spre tînăr.

Şoferul opri maşina şi Fichte cu oamenii lui o încercuiră.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Lazar.

— Prindeţi-l! zise fata cu ură.

— De ce? întrebă calm Lazar.

— Este un spion de-al englezilor!

— De unde ştii?

— Cînd s-a apropiat de maşină, mi-a arătat palma pe care scrisese să nu mă tem şi să fac pe neştiutcarea, că e cu ochii pe mine. Cu cîteva clipe mai înainte mi-a spus că dacă voi vorbi, mă va lichida.

— Arată palma! îi porunci Lazar cu asprime băiatului.

Vînzătorul ambulant se grăbi să se conformeze şi toţi văzură că pe palma lui nu era scris nimic.

I-o cercetară cu grijă, ca să se convingă că nu fusese proaspăt spălată, însă mîinile şi unghiile lui erau deosebit de murdare. Îl dădură jos din maşină, îl percheziţionară cu atenţie, îi scotociră tava şi sacul, dar nu descoperiră nimic.

Atunci tînărul, cu cel mai nevinovat aer din lume, i se adresă lui Lazar care vorbea greceşte:

— Nu-i luaţi în seamă tulburarea. Nu ştie nici ce vede, nici ce vorbeşte. Toate astea le-a spus ca să mă sperie. Are motivele ei.

— Ce motive?

— Duceţi-mă la biroul vostru şi am să vă explic.

Îi puseră cătuşe la mîini, îl urcară din nou lîngă Kety şi punînd doi soldaţi să-i păzească, porniră spre Atena, pe marele bulevard Alexandra.

Ajunşi pe strada Kapodistria, urcară la etajul doi, la Geheimfeldpolizei, unde se afla biroul lui Fichte.

Îi duseră în încăperea în care se găsea cadavrul gol al Aişéi Lassy.

Zărindu-l, Kety scoase un ţipăt şi leşină. Tînărul îşi păstră sîngele rece şi arătă compătimire şi curiozitate. Lazar îi observa pe amîndoi.

Aduseră colonie şi o ajutară pe Kety Filiou să-şi vină în simţiri. Apoi îi spuseră să se apropie de cadavru.

— O cunoşti? întrebă Lazar.

— Da, răspunse ea.

— Aţi fost ieri seară împreună?

— Da, zise Kety izbucnind în plîns. Nu mă mai chinuiţi. Scoateţi-mă de aici. Nu ştiu nimic. Eu am plecat prima.

— Vom vedea, replică Lazar cu asprime. Termină cu plînsul şi mărturiseşte adevărul. Dacă ne minţi ai să fii

torturată şi ai să iei locul acestei Lassy, la morgă. Gîndeşte-te la asta şi procedează în consecinţă.

— N-o torturaţi pe Kety, strigă atunci tînărul. N-a făcut rău altuia, ci numai ei şi...

Nu apucă să termine, pentru că Lazar, luînd din cui un bici din piele de rechin, începu să-l lovească fără milă.

— Unde crezi că te afli? răcni poliţistul.

— Torturaţi-mă pe mine, dar nu pe Kety.

— Ţine-ţi gura! strigă Lazar şi continuă să-l bată.

Tînărul, plin de vînătăi şi cu buzele însîngerate, se ghemui într-un colţ.

Kety, cuprinsă de spaimă, îl privea uluită. Băiatul tăcea, însă, în ciuda durerii, n-o pierdea din ochi pe Kety. Lazar, cuprins de furie, umbla de colo-colo prin cameră, ca un leu în cuşcă. Fata tremura ca o trestie bătută de vînt. Ceea ce nu putea privi erau ochii larg deschişi, sticloşi, ai moartei. Întoarse capul ca să nu-i mai vadă.

Tocmai atunci, Fichte şi căpitanul von Vitel pătrunseră în încăpere. Kety simţi că se sufocă.

Fichte privi la cei doi tineri, schimbă cîteva cuvinte cu Lazar şi trecu în biroul lui, urmat de contele von Vitel.

Lazar deschise uşa ce da pe culoar, strigă soldatul care făcea de pază şi-i ordonă să stea în cameră, ca s-o păzească pe Kety.

— Tu vino cu mine, îi spuse el apoi tînărului.

Intrară amîndoi în biroul lui Fichte.

— De ce ai ameninţat-o pe fată? îl întrebă poliţistul cu asprime.

— N-am ameninţat-o, se smiorcăi băiatul.

— Cum te cheamă?

— Petros Viazis.

— De unde eşti?

— Din Tsirigo *, **dar locuiesc la Pireu.**

— Ai părinţi?

— Şi tată şi mamă şi doi fraţi mai mici.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E muncitor în port, dar face şi mici afaceri ca să putem trăi.

— Unde locuieşti?

---

* Altă denumire a insulei Cytera (N. trad.)

— În cartierul Kaminia.

— Ce ai cu fata?

Petros plecă ochii şi înghiţi în sec. Apoi îl privi temător pe Lazar.

— Ai auzit ce te-am întrebat?

— Am auzit, însă…

Lazar, fără să mai aştepte, dornic să-l facă să vorbească, ridică biciul şi-l lovi pe Petros de mai multe ori.

Acesta ţipă de durere. Trupul lui chinuit nu putea suporta alte lovituri. Kety, care-i auzea ţipetele, simţi că i se taie răsuflarea de spaimă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Vorbeşte, că altfel te omor, strigă Lazar.

Petros plecă fruntea.

— Ce să vă spun? făcu el întristat. Copilării… Vă jur că pătimesc degeaba. Acum îmi dau seama şi fiţi siguri că nici măcar n-am să mă mai uit la ea… Oricum, să ştiţi că aveam gînduri bune.

— Ce gînduri?

— Să mă însor cu ea.

Naivitatea lui Petros părea atît de firească, încît şi cel mai experimentat psiholog se putea înşela.

Lazar nu-şi putu stăpîni un zîmbet şi, întorcîndu-se spre Fichte, îi explică ce-i răspunsese tînărul.

— Şi de ce ai ameninţat-o? îl întrebă Lazar.

— Pentru că eram gelos.

— Pe cine?

— Pe voi şi pe italieni.

Cei trei ofiţeri discutară între ei cîteva clipe, apoi Lazar i se adresă lui Petros:

— Dacă ne-ai spus adevărul, îţi vom da drumul. Dar să nu mai faci prostii.

Petros, chipurile nebun de bucurie, îi apucă mîna şi i-o sărută.

— Spuneţi-i şefului că am să-i aduc portocale, ca să-mi daţi şi mie pîine şi vreo conservă.

— Bine, bine, zise Lazar şi deschizînd uşa îi spuse să iasă pe culoar şi să stea acolo.

Petros cîştigase prima rundă…

Pe culoar era un soldat, care privea pe fereastră. Petros se furişă spre scară şi, foarte liniştit, de parcă nu se-ntîmplase nimic, coborî treptele şi ieşi în stradă. O coti spre Piaţa Vathi şi se urcă în tramvaiul 6 ***, care mergea către bulevar**dul Aharnon.

Lazar deschise uşa şi o strigă pe Kety din camera alăturată.

Fichte o privi cu asprime şi arătîndu-i un scaun o îndemnă să ia loc.

— Vezi să nu ne ascunzi nimic, că altfel vei avea mari neplăceri, zise Lazar.

— Întrebaţi-mă, şopti ea resemnată.

În acea clipă sună telefonul.

— O comunicare urgentă, spuse Fichte, care luase receptorul.

Textul notei telefonice era următorul:

Telefonează:

maior Mayer

Carabinieria italiană caută un tînăr de 17 ani, bronzat, cu păr blond şi ochi albaştri. Înălţimea 1,70, aproximativ. Se dă drept vînzător ambulant de dulciuri şi fructe.

Secţia de spionaj şi urmărire.

Semnat: ANGELO

Adresanţi:

Comando Superiore
Comando Tapa
Comando Piazza *
Geheimfeldpolizei
Feldkommandatur
Stadtkommandatur (Atena)
Stadtkommandatur ** **(Pireu)**
Siguranţa Specială

— Alo, repetaţi comunicarea.

---

* În acea perioadă, la Atena mai existau tramvaie. (N. trad.)

* Comandamentul Superior, Comandamentul Garnizoanei, Comandamentul Pieţei; în limba italiană, în text. (N. trad.)

** Poliţia secretă militară. Comandamentul militar, Comandamentul oraşului (Atena) şi Comandamentul oraşului (Pireu); în limba germană, în text. (N. trad.)

Fichte o repetă şi cei doi ofiţeri nemţi, auzindu-l îl priviră uluiţi.

— E Peter! strigă Lazar şi se repezi pe culoar.

Cînd constată că Peter, cum îl numise el, nu se afla acolo, Lazar păli; se temea de furtuna pe care avea s-o stîrnească această veste. Îl întrebă pe soldatul de pază dacă nu-l văzuse pe tînăr, alergă pînă la intrarea clădirii, cercetă în dreapta şi-n stînga, în timp ce o sudcare rece îi năpădea fruntea şi răsuflarea îi ieşea anevoie din piept. Peter însă nu era nicăieri. Lazar prinse să înjure, gîndindu-se la figura pe care o va face Fichte la aflarea unei asemenea „noutăţi“.

Cînd urcă, îl găsi răcnind pe coridor.

— Sîntem trei porci! zicea roşu de furie, gata să sfîşie pe oricine. Sîntem nişte cretini de care vor rîde cei de la Carabinierie.

— Să trimitem o maşină în cartierul Kaminia să-i prindem pe ai lui, spuse Lazar.

— Pe care ai lui? urlă Fichte. Nu cheltui benzina degeaba… Ăsta şi-a bătut joc de noi! Ne-am lăsat păcăliţi de el ca nişte copii de şcoală!

Deodată, Fichte strigă poruncitor:

— Chipiul şi pistolul meu! Dacă voi avea nevoie de vreunul dintre voi, am să telefonez. Ai grijă să nu ne tragă şi fata pe sfoară ca Peter al tău…

Şi porni în grabă cu maşina într-o direcţie necunoscută.

Lazar era foarte tulburat şi avea chef mai degrabă s-o ucidă pe Kety, decît s-o ancheteze. Totuşi, se strădui să se arate calm şi să se prefacă a nu da importanţă acelei întîmplări.

— Unde ai fost ieri seară? o întrebă.

— La Psihiko, cu nişte prieteni.

— Cine erau aceştia?

— Eu îl cunoşteam doar pe locotenentul Angelo, pe care-l mai întîlnisem în casa Aişéi Lassy. Pe ceilalţi îi vedeam atunci pentru prima oară. Erau toţi italieni.

— Cîţi eraţi în total?

— Şase bărbaţi şi patru femei.

— Cum ai ajuns în anturajul lor?

— Mă adusese Aişé Lassy.

Lazar se gîndi puţin şi, apoi, o întrebă brusc:

— Ce ştii despre Lassy?

— Nimic.

Lazar sări furios de pe scaun şi strigă:

— Te-ntreb, ce ştii despre Lassy?

— Nimic, răspunse sec fata.

Poliţistul se apropie de ea şi-i porunci:

— Dezbracă-te!

— De ce?

El apăsă de trei ori pe butonul unei sonerii şi din camera alăturată se ivi un neamţ.

— Dezbrac-o! îi ordonă.

Soldatul, fără să piardă timpul, o apucă pe Kety şi-i scoase bluza, fusta, combinezonul şi chiloţii. Apoi, o aduse, aşa goală în faţa unei bare înfipte în perete şi ridicîndu-i braţele i le legă de bară. Apoi îi legă şi picicarele.

Lazar apucă biciul şi, apropiindu-se, o întrebă din nou:

— Ce ştii despre Lassy?

— Nu ştiu nimic, răspunse Kety.

Atunci Lazar începu s-o biciuiască pe şolduri şi pe spate.

Kety suferea îngrozitor, însă strîngea din dinţi şi nu scotea o vorbă.

Poliţistul continua s-o lovească. Carnea fetei se învineţise. Nu mai putea îndura.

— Opriţi! strigă ea. Opriţi! Am să vă spun tot ce ştiu.

Lazar lăsă biciul şi ordonă soldatului s-o dezlege. Acesta se apropie să-i îndeplinească porunca.

Deodată, răsună o împuşcătură. Un glonţ, după ce sparse geamul, se-nfipse în pieptul fetei.

Lazar îşi scoase pistolul, iar soldatul şi graf von Vitel îl imitară. Ordonă să se dea alarma şi să se blocheze întreaga zonă. Kety se prăbuşi, fără cunoştinţă. Chemară infirmierul de serviciu.

— Duceţi-o la secţia noastră de chirurgie, însă s-o păziţi cu grijă, porunci Lazar infirmierului. Numai dacă mcare s-o lăsaţi nepăzită.

Apoi cei trei ieşiră în grabă.

Nu-şi puteau da seama din ce direcţie se trăsese. Glonţul se afla în pieptul fetei şi nu puteau şti dacă este de pistol sau de puşcă. Totuşi, făcînd un calcul rapid, ajunseră la concluzia că făptaşul trăsese dÎntr-unul din blocurile de peste drum. Blocarea zonei se făcu fulgerător. În cinci minute, circulaţia în sectorul respectiv fu oprită cu desăvîrşire. Toţi cei aflaţi în clipa blocajului în perimetrul dintre Piaţa Lavrion, bulevardele Patision şi Aharnon şi strada Marna, bărbaţi, femei şi copii fură luaţi ca ostateci pînă la terminarea cercetărilor. Se dădură ordine severe ca militarii şi poliţiştii greci şi italieni să nu poată pătrunde în zona blocată.

Pe terasa celui mai înalt bloc şi în locuri care dominau sectorul, instalară patrule înarmate cu arme automate şi mitraliere. Soldaţi înarmaţi se răspîndiră pe toate străzile din jur.

Vestea că se trăsese asupra unei persoane aflate în clădirea SS-ului se răspîndi ca fulgerul. Se spunea că fusese ucis comandantul! Curînd sosiră trei camioane mari, pline cu SS-işti, care cercetau casele, apartamentele, magazinele. În acelaşi timp scoaseră din funcţiune toate telefoanele din zona blocată.

Printre cei aflaţi blocaţi circulau tot felul de zvonuri şi spaima ajunsese la culme.

Cum maiorul Fichte încă nu se întorsese, conducerea cercetărilor o preluă mai întîi Lazar şi, ceva mai tîrziu, maiorul Mayer.

Acţiunea nemţilor era îngreunată de faptul că nu ştiau dacă persoana care trăsese era bărbat sau femeie.

Soldaţii, ajunşi primii pe acoperişul blocului de vizavi, nu observară că un om se strecură asemeni unei umbre în dosul unui horn şi apoi pătrunse în interiorul acestuia. Hornul ducea la spaţiosul cămin al unei sufragerii. Nemţii se instalară pe terasă şi îşi aşezară mitralierele, îndreptîndu-le spre stradă.

Omul se menţinea cu greu în interiorul hornului. Din fericire descoperi un piron de fier, de care reuşi să se prindă. Se străduia să rămînă nemişcat, deoarece dacă ar fi căzut funingine în cămin, cei care cercetau fiecare

apartament l-ar fi depistat.

Cu cît trecea timpul, cu atît mai liniştită devenea respiraţia omului ascuns în horn. Deodată, auzi lătrat de cîine. Simţi că-i îngheaţă sîngele în vine. Ştia că SS-iştii foloseau cîini în căutările lor. Pe un asemenea duşman nu i-ar fi fost uşor să-l păcălească.

Cîinele lătră din nou. Omul nu se clinti. Însă cum nu se observa nici o mişcare, îşi spuse că, poate, cîinele nu era al nemţilor, ci al celor din casă. Acum auzea numai paşii grei ai soldaţilor de pe terasă şi, din cînd în cînd, glasurile lor.

La un moment dat, dinspre parter, se auziră ţipete de femeie. Nu-şi putea da seama ce se întîmplă. Apoi, urmară plînsete de femei şi copii şi cunoscutele urlete ale SS-iştilor. Curînd, glasurile nemţilor răsunară chiar în încăperea unde se afla căminul. Se-nfioră de teamă.

Un fum înecăcios, care provenea de la un teanc de hîrtii arse, aproape că-l sufocă pe cel ascuns în horn. Se stăpînea să nu tuşească şi se-ntreba dacă hîrtiile fuseseră aprinse întîmplător sau, dimpotrivă, le aprinseseră intenţionat ca să verifice dacă nu se ascundea cineva în horn.

Zona din jurul clădirii SS-ului rămase blocată pînă la apusul scarelui. Cînd începu să se-ntunece, nemţii se retraseră şi pe străzi se iviră cîţiva trecători. Acest lucru era un semn bun pentru cel urmărit, dar nu-l liniştea pe deplin. Era sigur că în noaptea aceea nemţii aveau să stea de pază în împrejurimi. Încet-încet se apucă de bordură şi îşi scoase capul din horn. Peste tot domnea întunericul. Ieşi afară, se ghemui lîngă horn şi trase cu urechea, temîndu-se că mai rămăsese vreun soldat pe terasă. Singura cale ca să ajungă la parter era scara de serviciu; însă, nu era exclus ca jos să se afle soldaţi nemţi. Aşteptă vreo două ore şi, cînd se convinse că domnea o linişte deplină, începu să cobcare cu grijă treptele. Ajuns la etajul doi, i se păru că aude paşi şi şoapte. Se opri. Se strădui să descopere din ce direcţie se auzeau paşii, dar nu reuşi. Mai coborî un etaj şi ajunse la parter. Îşi amintea că dimineaţa pe acolo pătrunsese în clădire. Observase terasa blocului, încă în timp ce-l

anchetau. Se dusese pe strada Levidou, în casa unui om de încredere, unde-şi schimbase carecum aspectul exterior, apoi se-ntorsese în grabă şi, nesocotind pericolul care-l pîndea, se introdusese în clădire şi urcase pe terasă ca să închidă gura Kety-ei Filiou. Ştia că la început ea avea să reziste de teamă că va plăti cu viaţa pentru flecăreala ei, aşa cum plătise Aişé Lassy, dar nu avea deloc încredere în puterile ei. Trebuia ca Kety să tacă pentru totdeauna sau pentru două zile. Patruzeci şi opt de ore erau suficiente ca să reuşească ceea ce punea la cale grupul lui. De aceea şi măsurile luate au fost radicale. Un glonţ şi gata. Nu ştia însă dacă o ucisese pe Kety sau dacă numai o rănise. Oricum, fapta lui era uimitcare. Rănind-o pe Kety chiar în biroul unde era anchetată nu numai că o făcuse pe aceasta să amuţească, ci băgase şi spaima în nemţi.

Moartea Aişéi Lassy îl liniştise. „Trebuia ca individa aceea să fie lichidată“, îşi zise.

Îşi amintea de cuvintele „numărului 7“ şeful său, care spunea că „este mult mai bine să vorbească duşmanii, decît unul de al nostru care a devenit unealta duşmanilor. Acesta trebuie lichidat repede şi fără milă“.

Acum însă trebuia să scape din capcană şi să ajungă la sediul grupului „Păianjen“. De două zile pierduse legătura cu ai lui şi avea să le comunice mii de lucruri.

Între timp, ajunse la poarta clădirii. Dacă reuşea să iasă în stradă spera să se poată îndepărta de zona primejdioasă. Se apropie de poartă, o întredeschise şi privi afară. Ceva mai încolo zări doi soldaţi nemţi, înarmaţi cu arme automate. Închise cu grijă poarta. Îşi dădea seama că nu putea pleca pe acolo. Reveni în grabă pe terasă şi de acolo sări pe clădirea învecinată. Aşa, sărind de pe o terasă pe alta, ajunse la capătul zonei. Se gîndi că cel mai potrivit ar fi s-o ia spre casele din apropierea bulevardului Patision. Ceea ce şi făcu. Se opri pe terasa unei clădiri cu trei etaje şi cercetă cu multă atenţie drumul. Nu se vedea nici un soldat german. Coborî scara de incendiu şi ajunse în stradă. Stătu nemişcat, atent la cel mai mic zgomot. Vîntul rece îl făcea să se înficare. Trebuia să plece nu numai ca să se

salveze, ci şi ca să comunice celor din grupul său cele întîmplate; numai astfel îşi puteau definitiva planul. Timpul conta tot atît de mult ca acţiunea. Privi atent în jur şi trecu strada. Strecurîndu-se pe lîngă zidurile caselor, merse pînă la trei noaptea. Ajunse în Piaţa Kipseli şi o coti pe o străduţă întunecoasă.

Înaintă cîţiva paşi şi se opri în faţa unei case. Tremura de bucurie şi emoţie. Cu două zile în urmă, într-o noapte la fel de întunecoasă, ieşise de acolo. Nu ştia dacă se va mai întoarce. Şi iată că se întorsese! Avea multe de spus, dar şi de aflat. Era sigur că organizaţia îi urmărea activitatea. Ceea ce nu ştia era dacă Kety Filiou murise sau fusese numai rănită, şi în cazul celei de a doua eventualităţi, unde fusese transportată. Desigur că ceilalţi ştiau ce se-ntîmplase cu ea şi tocmai acest lucru voia să-l afle. Pentru o clipă i se păru că aude paşi. Curînd, zări o umbră îndreptîndu-se spre ulicioara apropiată.

Se ascunse după un gard de piatră şi aşteptă. Niciodată nu se temuse ca acum. Nu-i păsa de el. Ce-i drept, cît stătuse ascuns în horn şi apoi, pe terasă se temuse pentru pielea lui. Acum însă tremura pentru grupul „Păianjen“. Dacă umbra pe care o zărise era un spion neamţ, însemna că Aişé Lassy, sau poate Kety, dacă ştia ceva, apucaseră să vorbească. Şi atunci ar fi fost mare nenorocire. Neliniştea care-l cuprinsese îl făcu să se întrebe dacă nu cumva răul se şi produsese. Care cînd va rosti parola şi va intra în sediu nu se va trezi faţă-n faţă cu oamenii Gestapoului? Poate că aceştia se şi instalaseră acolo ca să-i prindă şi pe cei care treceau ca să stabilească o legătură cu grupul „Păianjen“. Îşi spunea că ar fi fost nedrept în cazul că, după atîtea suferinţe, s-ar fi petrecut aşa ceva. Nu putea admite o astfel de eventualitate. Încet-încet ajunse la concluzia că temerile lui nu aveau nici o bază. Tovarăşii lui din grup nu puteau fi atît de ageamii încît să nu-şi dea seama că sînt urmăriţi.

Deodată, zări o altă umbră. Era un bărbat scund. Întunericul nu-i îngăduia să-i vadă faţa. Observă că înaintează cu multă grijă şi că se opreşte în faţa porţii

demisolului. Stătu acolo, lipit de zid, vreo zece minute. Apoi, se auziră trei fluierături.

Inima lui Petros îşi înteţi bătăile.

Se auzi un cuvînt:

— Pindos.

Apoi, trei bătăi în poartă şi încă două fluierături. Tînărul respiră uşurat. Dacă erau nemţi n-ar fi întrebuinţat şi între ei parola grupului. Chiar în cazul că ar fi cunoscut-o. Şi apoi această parolă era numai pentru ultimele douăzeci şi patru de ore. În ziua următoare avea să fie schimbată. Nici Aişé Lassy, nici Kety Filiou nu o puteau cunoaşte.

Curînd poarta se deschise şi bărbatul cel scund intră. În aceeaşi clipă ieşi o tînără. Petros se ghemui lîngă perete şi o privi atent. Purta un pardesiu alb care o făcea vizibilă în ciuda întunericului dens. După cîteva clipe, fata porni.

Cînd ajunse în dreptul lui, tînărul o prinse de mînă. Ea tresări speriată.

— Pindos! rosti Petros ca s-o liniştească.

— Trebesina! răspunse fata.

— Păianjen 44! adăugă el.

Tînăra îl îmbrăţişă.

— Bine că ai venit în sfîrşit! exclamă ea.

Şi fără să-i pună alte întrebări, îl luă de braţ şi se opriră în faţa porţii apartamentului de la demisol.

Petros fluieră de trei ori şi rosti parola: „Pindos“. Urmară două lovituri în poartă şi alte trei fluierături. Apoi, poarta cea tainică se deschise…

Omul care le venise în întîmpinare, cînd îl văzu pe tînăr, îl privi uimit şi îl îmbrăţişă. Curînd însă îşi dominară emoţia şi pătrunseră toţi trei în încăperea alăturată, ridicară o trapă şi coborîră într-o pivniţă spaţioasă.

Nimeni nu bănuia existenţa acestei ascunzători. Şi ce era înăuntru? Arme, grenade, pistoale, două prese de tipărit, uniforme militare germane şi italiene, un birou mare şi patru mai mici, hărţi şi planuri. Pivniţa dădea într-un tunel, săpat sub temeliile casei. Tunelul ducea în altă parte a oraşului, trecînd pe sub cîteva străzi şi pe sub clădirea în care se păstra staţia de radio emisie-recepţie

a grupului. În împrejurimi locuiau persoane de încredere. Însă în subterană şi în tunel nu coborîseră decît vreo zece dintre membrii grupului.

În ultimele trei zile, cei din grupul „Păianjen“ avuseseră parte de multe încercări. Cazul Aişéi Lassy îi neliniştise. Din cauza acelei femei nu se mai simţeau în siguranţă şi se aşteptau la o mare nenorocire. În ziua precedentă părăsiseră casa, însă o ţinuseră sub o continuă observaţie. Lipsa oricărei urmăriri din partea nemţilor îi determinase, pe înserat, să se reîntoarcă. Aflaseră despre uciderea Aişéi Lassy şi despre tentativa din clădirea SS-ului, însă le lipsea o informaţie capitală: nu ştiau dacă Păianjen 44, adică Petros, reuşise să scape.

Acum, văzîndu-l înaintea lor viu şi nevătămat, răsuflară uşuraţi.

Cînd tînărul şi cei doi însoţitori ai săi ajunseră în pivniţa spaţioasă găsiră acolo cinci persoane. Unul dintre ei era cunoscut sub numele de căpitanul Thimios; cu el se mai aflau: avocatul Stavridis, căpitanul Delakis, studenta Maria Dimadis şi inginerul Alcibiade Spanidis.

Cel mai straniu dintre ei era căpitanul Thimios; un om care de obicei asculta şi vorbea foarte rar. Purta o bluză cenuşie de muncitor, pantaloni maro şi privea drept în ochi pe acela care i se adresa. Numai patru dintre membrii grupului îi cunoşteau naţionalitatea, dacă era grec sau străin. Nimeni altul. Nici Păianjen 44, nici portarul, nici fata cu pardesiu alb, care se numea Sofia Kondou şi ţinea legătura cu radiotelegrafistul din cealaltă clădire. Unii spuneau că Thimios era englez sau neozeelandez.

Oamenii săi îl cunoşteau sub numele de „căpitanul Thimios“. Pentru ca un agent să ajungă în preajma lui trebuia să fie supus unei atente şi îndelungate verificări. În grupul „Păianjen“ curiozitatea era o greşeală de neiertat care putea avea consecinţe primejdioase. Primul lucru aflat de un membru al grupului era că un luptător din rezistenţă nu trebuie să fie curios.

Cînd apăru tînărul, toţi se ridicară în picicare şi îşi exprimară bucuria că-l revăd din nou printre ei. Numai

căpitanul Thimios nu se clinti. Îl privi cu nepăsare, fără ca chipul lui să exprime bucurie, prietenie sau simpatie. Rămase nemişcat, asemeni unei statui. Această atitudine îi influenţă pe ceilalţi, care se grăbiră să-şi ia locurile. Căpitanul Thimios îl privi pe inginerul Spanidis, care începu să pună întrebări.

Petros îi povesti că se-ntîlnise cu Aişé Lassy aşa cum se înţeleseseră şi că, după ce parcurseseră împreună o bucată de drum, o executase cu două gloanţe şi-i luase din poşetă hîrtia care-i interesa. Pentru ca hîrtia să nu fie găsită asupra lui, o ascunsese lîngă rădăcina unui copac. Stătuse ascuns în grădina unei vile din cartierul Psihiko pînă dimineaţa, cînd nemţii porniseră spre cartierul Diavolorema. Atunci se dusese la Halandri, luase tava cu dulciuri şi tolba cu fructe de la Malios, omul „Păianjenului“, şi trecuse la îndeplinirea celei de a doua părţi a misiunii sale. În rest, se lăsase condus de instinct şi de împrejurări.

— Ce ţi-a spus Lassy cînd v-aţi plimbat împreună? îl întrebă Spanidis.

— Că nu iese niciodată singură.

— Ce ai făcut?

— N-a trebuit să fac nimic. Aişé Lassy îi anunţase pe nemţi ca să mă prindă. Nu ştia că e condamnată. Nemţii se aflau în apropiere. De aceea şi îndrăznise să vină singură la întîlnire. Orice întîrziere ar fi fost pentru noi o adevărată catastrofă. Am ucis-o şi am luat hîrtia.

Căpitanul Thimios puse în faţa lui Petros o hartă amănunţită a cartierului Psihiko. Tînărul îi indică locul exact unde se afla copacul, la rădăcina căruia ascunsese hîrtia şi Sofia Kondou, după ce primi instrucţiunile necesare, porni cu o bicicletă s-o aducă. Începuse să se lumineze de ziuă.

— Aişé Lassy a murit imediat?

— Nu. A apucat să spună: „Şi altcineva cunoaşte taina şi nu veţi scăpa“. Desigur că se referea la Kety Filiou, care devenise unealta ei. Trebuia neapărat să-i închid şi acesteia gura. Celelalte două femei care le însoţiseră în seara aceea erau femei de moravuri uşcare, aduse ca să facă mai plăcută petrecerea italienilor.

Pe la şase şi jumătate dimineaţa, Sofia Kondou se întoarse cu hîrtia. O găsise la locul indicat de Păianjen 44.

Coala era albă, dar Spanidis o cufundă într-un lichid şi curînd se iviră şiruri de litere şi o schiţă de plan. Textul era scris în limba germană şi dădea informaţii preţioase asupra întregului lor grup.

Citiră textul, care avea următorul conţinut:

„Abia azi am reuşit să clarific unele lucruri: «Păianjen» este o organizaţie care depinde direct de Biroul II al Comandamentului anglo-grecesc din Orientul Mijlociu. Dispune de o navă, ancorată la Pireu, numită «Sfinţii Anarghiri», cu care circulă între insula Eubeea şi Smyrna. Şeful organizaţiei este căpitanul Thimios. Sigur englez. Mulţi membri, dar conducere secretă. Sediul grupului se află pe o străduţă din cartierul Kipseli, aproximativ în locul pe care-l indic pe schiţa alăturată. Am făcut cercetări, împreună cu prietena mea Kety Filiou. Unul dintre cei mai activi oameni ai grupului este Păianjen 44, un tînăr de şaptesprezece ani, îndrăzneţ, inteligent şi neînfricat. O cercetare atentă a zonei respective va scoate la iveală multe lucruri. L-am urmărit pe Păianjen 44, dar n-am reuşit să stabilesc cu precizie care este clădirea-sediu. În ceea ce priveşte zona nu mă înşel. Verbal voi da mai multe amănunte. Omul meu nu s-a mai arătat de o săptămînă. Sînt neliniştită şi de aceea nu vin eu însămi să vă întîlnesc. Poate că sînt urmărită.

25.9.1941. – Seara Semnat: Nr. 108.“

Apoi, membrii grupului „Păianjen“ cercetară planul. Căpitanul Thimios privi spre tunel şi făcu un semn. Portarul plecă. O linişte adîncă se lăsă în subterană. Nu vorbea nimeni. Toţi aşteptau să se întîmple ceva pe cît de important, pe atît de înfricoşător. Pînă şi obiectele neînsufleţite: armele, lăzile cu grenade şi muniţii aveau sub lumina palidă a lămpii un aer misterios. Parcă aşteptau şi ele o hotărîre însemnată.

Se auzi deschizîndu-se uşa secretă care ducea la tunel. Curînd portarul aduse în faţa lor un bărbat de vreo

patruzeci şi cinci de ani, cu mîinile legate la spate.

Toţi rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi, în afară de Petros Sigalos, alias Păianjen 44, care holbă ochii văzîndu-l pe omul legat. Era gata să vorbească, dar figurile impasibile şi privirile îngheţate ale celorlalţi şi, mai ales, chipul sever al căpitanului Thimios, îl făcură să se stăpînească.

Portarul îl conduse pe bărbatul legat lîngă masa unde stăteau cei cinci, aşa cum este condus un acuzat în faţa celui mai neînduplecat tribunal.

Cei prezenţi îl cunoşteau foarte bine. Fusese un membru de încredere al grupului, însă…

Inginerul Spanidis luă hîrtia pe care Petros o sustrăsese din poşeta Aişéi Lassy şi spuse:

— Te rugăm să citeşti ce scrie aici.

Portarul îi apropie hîrtia de ochi şi acuzatul citi.

— Recunoşti scrisul? îl întrebară.

— Da, îl recunosc.

— Ce ai de spus?

Acuzatul plecă fruntea şi rămase tăcut.

— Ai de gînd să vorbeşti?

— Ce rost ar avea? Voi aţi şi hotărît ce trebuie să faceţi. Un singur lucru vreau să ştiu. Aişé Lassy trăieşte sau a murit? Deoarece dacă hîrtia a ajuns în mîinile voastre, înseamnă că aţi ucis-o. Ea nu v-ar fi dat-o niciodată de bunăvoie.

— Lassy trăieşte şi în curînd va fi adusă aici, răspunse Spanidis.

Acuzatul păli. Nu putea crede că reuşiseră s-o prindă pe Aişé Lassy şi s-o aducă la sediul lor subteran. Dacă vorbise sau urma să vorbească era pierdut. Acum poate că avea vreo şansă.

— Nu-ţi frămînta mintea, i se adresă inginerul Spanidis, ghicindu-i parcă gîndurile. Complicea ta a făcut mărturisiri complete. O vom aduce aici numai ca să repete faţă de tine ceea ce crezi că nu ştim.

— N-am nimic de spus, rosti acuzatul. V-am trădat, asta e totul. Însă odată ce această hîrtie nu a ajuns la destinaţie, puteţi fi liniştiţi. Voi aţi fost norocoşi, iar noi ghinionişti. Vă cer doar să-mi acordaţi un sfîrşit bărbătesc.

— Un trădător ca tine nu are dreptul să ceară un sfîrşit bărbătesc. Fiindcă trădarea nu se naşte în pieptul unui bărbat viteaz.

Aceste cuvinte îl tulburară foarte pe acuzat. Îşi privi judecătorii în ochi şi le aruncă o frază, aşa cum omul mînios îşi azvîrle saliva în faţa duşmanilor săi.

— Nu sînt trădător, le strigă, sînt spion! Am pătruns printre voi ca spion, dar m-am purtat ca un ageamiu. Cînd am descoperit viesparul ăsta al vostru şi am primit mesajul Aişéi Lassy era prea tîrziu. Deja bănuiaţi cine sînt şi m-aţi reţinut aici.

— Eşti grec? l-au întrebat.

— Da.

— Ei, află că nu eşti. Eşti un trădător. Aloisios Barozzi, numele tău va fi trecut pe lista neagră a trădătorilor.

N-au mai spus nimic altceva.

Atunci se petrecu ceva straniu. La un semn al căpitanului Thimios fu adusă o bancă lată. Apoi, căpitanul se ridică şi se-ndreptă spre acuzat. În pivniţă domnea o tăcere de moarte. Se auzeau doar paşii căpitanului şi scîrţîitul vreunei lăzi.

Căpitanul Thimios se apropie de trădător, îl apucă de umeri şi-l sili să se culce pe bancă cu faţa în sus. Apoi porunci portarului să-l lege bine de bancă. După ce totul fu împlinit, Thimios îl privi tăcut pe acuzat şi, deschizînd un dulap zidit în perete, scoase o valiză cafenie. Din ea luă o cutie de metal. Fără grabă o depuse pe birou şi scoase din ea o mască, foarte asemănătcare cu acelea folosite în armată împotriva gazelor asfixiante. Din aceeaşi valiză luă un aparat de sticlă şi două recipiente pline cu lichid. Le puse şi pe acestea pe birou şi, revenind la dulap, aduse de acolo un tub lung de cauciuc şi o mică pompă de aer. Cînd toate aceste obiecte fură aşezate pe masă, cuplă tubul cu masca şi cu aparatul de sticlă, iar acesta din urmă îl ataşă de pompă. Apoi, turnă lichidul din recipiente în aparat. Pompă puţin şi un gaz galben umplu tuburile transparente ale aparatului. După aceste pregătiri cu acelaşi calm luă masca şi apropiindu-se de acuzat care-l privea cu ochii măriţi de spaimă, îi aplică

masca pe obraz. I-o fixă bine şi, întorcîndu-se la masă, începu să pompeze, după ce deschisese o supapă. Pompă trei minute. Apoi se opri şi cu privirile aţintite asupra ceasului său de mînă mai aşteptă încă cinci minute, stînd nemişcat ca o statuie. Ceilalţi îi urmăreau fiecare gest, neîndrăznind să se mişte. Trădătorul tresări de cîteva ori. Îşi umflă pieptul, dădu din picicare, însă fiind legat şi cu masca pe faţă era silit să respire gazul otrăvitor care-i umplea plămînii şi-l sufoca. Toţi îl priveau. Pe chipurile lor se oglindea groaza. Tăcerea devenise apăsătcare.

După trecerea celor cinci minute, căpitanul, cu acelaşi calm, scoase masca de pe faţa condamnatului. Privirile tuturor erau aţintite asupra cadavrului; ochii îi erau larg deschişi, obrajii căpătaseră o nuanţă vineţie şi pe buze i se ivise o spumă albă.

Căpitanul îi luă pulsul şi făcu semn să fie dezlegat. Trădătorul era mort. Însă nimeni nu se mişcă de pe locul său. Căpitanul cu aceleaşi mişcări încete şi sigure puse masca şi cutia de metal în valiza cafenie şi o depuse în dulap, împreună cu aparatul şi pompa. Încuie dulapul şi se aşeză la biroul său. Făcu un gest, parcă poruncea să fie aruncat un obiect inutil şi, de îndată, portarul şi doi din grup ridicară cadavrul şi-l transportară în tunel.

Curînd, liniştea subteranei fu tulburată de loviturile de cazma cu care se săpa groapa şi, ceva mai tîrziu, de zgomotul făcut de pămîntul care cădea asupra trădătorului cufundat în somnul cel veşnic.

Cînd totul luă sfîrşit, căpitanul Thimios scoase din sertarul biroului său o hartă pe care o întinse pe masă. Era harta portului Pireu şi a coastei pînă la arsenal.

În acea clipă se auziră puternice bătăi în uşă. Toţi se ridicară în picicare şi puseră mîna pe arme. Închiseră repede trapa şi sus urcă numai portarul, care era şi chiriaşul încăperii de la demisol. Trapa se închidea ermetic şi sub ea se afla o placă mobilă de beton. Astfel, dacă ar fi fost îndepărtate scîndurile podelei, s-ar fi dat tot de beton.

Ceilalţi membri ai grupului „Păianjen“ trecură prin

tunel ca să ajungă în casa unde locuia radiotelegrafistul lor. În sinistra subterană, luminată de un bec slab de culcare albastră, rămase numai căpitanul Thimios. Se ridică, deschise un dulăpior din perete şi îşi puse la urechi două căşti de ascultat. În felul acesta putea auzi ce se vorbeşte sus, de parcă ar fi fost de faţă.

Îl auzi pe portar deschizînd uşa şi apoi glasuri: se vorbea în limba italiană.

Căpitanul se-ntreba neliniştit dacă vizita italienilor avea vreo legătură cu moartea Aişéi Lassy sau era întîmplătoare.

Auzi clar paşii italienilor, întrebările pe care i le puseră portarului, percheziţia care dură aproape o oră şi, apoi, plecarea lor. Era o patrulă care căuta staţii de radio-emisie-recepţie clandestine.

De îndată ce ultimul italian părăsi clădirea, Păianjen 44 se ivi la intrarea tunelului, ţinînd în braţe staţia de radio. O adusese din clădirea unde fusese instalată, deoarece era mai mult ca sigur că şi aceasta avea să fie percheziţionată de italieni.

Cu ajutorul radiolocatcarelor stabiliseră că în zonă exista un radioemiţător clandestin şi-l căutau peste tot.

Adevărul este că radistul apucase să recepţioneze un mesaj codificat al serviciilor secrete engleze din Smyrna, pe care nu avuseseră timp să-l descifreze. Italienii cercetară şi locuinţa unde se adăpostea radistul, dar nu reuşiră să găsească nici staţia de radio, nici altceva menit să le stîrnească bănuielile.

Cu toate acestea, maşina goniometrică a italienilor se învîrti prin cartier pînă seara. Membrii grupului „Păianjen”, după ce luară măsurile necesare, se adunară din nou în subterană şi începură decodificarea mesajului. Curînd putură citi textul. El suna astfel:

Smyrna 18.9.1941
Biroul II – nr. 33 – Serviciul M.D.4.
Către Păianjen – Atena

La Atena au sosit planurile Führerului referitcare la un atac de mare anvergură în zona canalului de Suez Stop. Pireul este punctul de pornire Stop. Baze principale:

Creta, Rodos Stop. Planul a fost adus de amiralul von Canaris şi de colonelul von Liptke, omul de legătură al Comandamentului General şi al lui Afrika Korps Stop. Acţiune comună italo-germană Stop. Contribuţia italiană constă în flotă de nave grele şi uşcare Stop. Planurile se află în mîinile amiralului Egeei Stop. Informaţii se pot obţine de la generalii Geloso şi Serafini Stop. Este necesar să obţinem urgent planul de atac şi informaţii referitcare la mişcările armatei de uscat, flotei şi aviaţiei inamice Stop. Luaţi legătura cu Konstandis Grekos (Anghelos Evert şeful poliţiei greceşti) pentru a vă asigura libertatea de mişcare şi pătrunderea în serviciile Axei Stop. Necesar să avem urgent informaţii Stop. Cheltuieli după necesităţi Stop.

Ordin dat de Sir Maitland Wilson
semnat Maior James Hopkinson

Toţi rămaseră pe gînduri. Trebuiau să ia legătura cu Konstandis Grekos. Cine va face acest lucru? Deodată se auzi un glas hotărît:

— Am să mă duc eu.

Era Păianjen 44. Membrii grupului fură de acord. El descoperise că Barozzi intrase în grupul lor ca să-i trădeze, el o demascase pe Aişé Lassy, împiedicînd-o să trădeze şi tot el avea să ducă la capăt şi această misiune dificilă. Trebuia să se întîlnească cu Grekos. Dar cum şi unde?

Tînărul se tot gîndea, dornic să găsească soluţia cea mai favorabilă.

— Am găsit! exclamă el după un timp. Am să mă îmbrac în uniformă de poliţist grec. Am să-mi pun mustaţă şi am să-mi vopsesc părul negru. În felul acesta nimeni n-are să mă recunoască. Deghizat astfel am să mă duc la Grekos. Pe urmă ştiu ce trebuie să fac. Am nevoie însă de una dintre fete.

Scoaseră îndată dÎntr-un cufăr o uniformă completă de poliţist grec şi după ce Petros se-mbrăcă, fetele începură s-o ajusteze. Căpitanul Thimios luă din dulap o trusă de machiaj pentru poliţişti, produsă de celebra firmă americană Max Factor, şi începu să-i vopsească

părul. Într-un ceas deghizarea era terminată. Petros Sigalos se transformase în poliţist grec şi nu mai amintea prin nimic de vînzătorul ambulant de dulciuri şi fructe. Văzîndu-l pe noul poliţist, chipul căpitanului fu luminat pentru prima oară de un surîs de satisfacţie.

La amiază, totul fusese pus la punct. Socotiră însă că era mai bine să aştepte pînă seara, ca să nu fie zăriţi de ochi indiscreţi.

Sofia Kondou avea să se ducă prima la locuinţa lui Grekos şi poliţistul urma să sosească ceva mai tîrziu. Înainte de a porni, tînărul avu cu Grekos următoarea convorbire telefonică:

— Aici circa de poliţie.

— Aici Direcţia.

— Aveţi un număr la dispoziţia dumneavoastră?

— Da. Numărul X 24.

— Foarte bine.

Asta fu tot.

Pe înserat, Sofia Kondou se duse la locuinţa lui Anghelos Evert, alias Grekos. Cînd se găsi în faţa şefului poliţiei greceşti îi spuse că venise pentru X 24. Acesta înţelese despre ce este vorba, o pofti în salonaş şi închise uşa.

Fata îi comunică textul radiogramei primită de grupul lor din partea Comandamentului din Smyrna.

— Şi eu deţin informaţii că sosirea lui von Canaris şi von Liptke are legătură cu operaţiuni de mare anvergură, spuse şeful poliţiei. Aşteptaţi aici. Mă întorc îndată.

Konstandis Grekos părăsi grăbit încăperea. Sofia Kondou rămase singură. Era o fată frumoasă şi bine făcută. Avea un caracter neobişnuit pentru sexul şi vîrsta ei. Suferinţele patriei cotropite deveniseră pentru ea un coşmar îngrozitor. Dacă toate femeile din ţările înrobite ar fi avut mentalitatea şi caracterul Sofiei Kondou, cotropitorii nemţi şi italieni s-ar fi trezit înconjuraţi de milioane de spioane, care le-ar fi pus necontenit beţe în roate.

Tînăra aşteptă în salonaşul lui Grekos aproape un ceas. Abia atunci se întoarse acesta. Nu apucă să se

aşeze, deoarece se auzi soneria de la intrare. Venise un poliţist. Intră în salonaş şi se prezentă. Era Păianjen 44, devenit poliţistul X 24.

Anghelos Evert, pe numele conspirativ Konstandis Grekos, îl privi cu atenţie şi îi dădu două fotografii pentru legitimaţie. Apoi, luă din bibliotecă o carte, în realitate o casetă, scoase din ea o legitimaţie, lipi fotografia, o ştampilă şi o semnă.

— Te numeşti Dimitrios Ţagalis, eşti din Patras, ai douăzeci şi trei de ani şi, acum două luni, ai absolvit şcoala de poliţie. Ca studii ai patru clase de liceu, zise el şi-i înmînă lui Petros legitimaţia.

Pe urmă luară loc toţi trei şi Grekos le spuse:

— Am fost pe strada Herod Atticul, la palatul Maximos, rechiziţionat de nemţi. Acolo locuieşte von Canaris. Am reuşit ca tu, Sofia, să fii angajată ca ospătăriţă, fiindcă i-am sfătuit pe nemţi să nu angajeze pe oricine. Au ţinut seamă de sfatul meu. Ştii nemţeşte?

— Înţeleg aproape tot ce se vorbeşte, răspunse fata.

— Nu le vei spune acest lucru. Mai tîrziu vei primi instrucţiuni, ca să ştii ce ai de făcut. În ce te priveşte pe tine X 24 vei fi de serviciu în preajma clădirii din strada Herod Atticul...

— Asta-mi ajunge, zise Petros.

În dimineaţa următoare, Sofia Kondou îşi preluă serviciul la palatul Maximos, iar poliţistul X 24 începu să facă de pază în sectorul respectiv.

Pînă aici lucrurile merseseră bine. Din păcate, cu o seară în urmă, după cum aflase tînăra Kondou, în palatul Maximos avusese loc o consfătuire care ţinuse toată noaptea. La această consfătuire luaseră parte von Canaris şi von Liptke, generaloberst al aviaţiei germane Lehr, generalul Kassel, generalul Jodl de la Marele Stat-Major, generalul Geloso, generalul Serafini, colonelul Meoli, amiralul Wichom, comandorul Taubner, căpitanul de fregată Fritz Baum şi locotenentul Meissner. Consfătuirea începuse la cinci seara şi se terminase la orele trei dimineaţa. Desigur că în cele zece ore cît duraseră discuţiile se luaseră hotărîri importante şi fetei îi părea rău că nu fusese trimisă la palatul Maximos cu o

zi mai înainte. Acum trebuia să recupereze timpul pierdut.

Se duse în camera ei, scrise un mesaj bine ticluit şi-l ascunse într-o bucată de pîine, pe care o puse în buzunarul şorţului.

Petros făcuse cunoştinţă cu poliţistul neamţ care făcea de pază la uşa reşedinţei generalilor şi-i acceptă invitaţia, cînd acesta îşi exprimă dorinţa de a-i oferi cîteva sandvişuri în bucătăria palatului Maximos. La-nceput, Petros, devenit acum poliţistul grec Dimitris Ţagalis, se prefăcu că ezită, spunînd că se teme să nu vină vreun superior de-al lui în control şi să nu-l găsească în post.

— Am primit ordine severe în acest sens, îi mărturisi el neamţului.

— Ştiu, însă vom lua numai o gustare, îi răspunse acesta. Bucătăreasa e foarte pricepută.

Poliţistul neamţ o rupea pe greceşte şi falsul Dimitris reuşi să joace rolul unui om nepăsător şi dornic să-şi dea demisia ca să se ocupe de afaceri care i-ar fi permis să-şi întreţină familia. Neamţul îl crezu.

Cînd intrară în bucătărie se-ntîlniră cu Sofia Kondou. Ea le dădu sandvişuri, cartofi fierţi, salată şi un pahar cu bere.

Tînăra Sofia reuşi să cîştige simpatia bucătăresei. Aceasta, o nemţoaică stabilită de mai mulţi ani în Grecia, vorbea foarte bine greceşte. Era o fanatică admiratcare a lui Hitler şi-i ura de moarte pe greci.

Din prima clipă, Sofia Kondou îşi dădu seama de acest lucru şi făcu tot posibilul ca să cîştige încrederea şi simpatia bucătăresei. Pentru a-şi ajunge scopul îi mărturisi nemţoaicei că este îndrăgostită de un soldat german şi o rugă să-i vorbească despre viaţa din Germania, întrebînd-o totodată dacă crede că părinţii lui Franz vor fi de acord ca fiul lor să se înscare cu o grecoaică.

Trucul ei se dovedi foarte eficace, deoarece bucătăreasa ştia că dragostea este cel mai convingător mijloc pentru ca o femeie să-şi schimbe credinţa şi să devină o fanatică.

— Unde luptă acum Franz? o întrebă.

— Ultima lui scriscare am primit-o de pe frontul sovietic. Însă de mai bine de o lună n-am primit de la el nici o veste şi mă tem să nu i se fi întîmplat ceva rău, răspunse fata şi izbucni în plîns.

Îşi juca atît de perfect rolul, încît bucătăreasa se înduioşă şi îşi aminti şi ea de aleanurile tinereţii.

Astfel, primul pas fusese făcut, însă acest pas era neînsemnat; mai aveau de străbătut un drum lung pînă să poată pune mîna pe datele cerute de Comandamentul din Orientul Mijlociu.

Fata luă o felie de şuncă, o puse pe bucata de pîine din buzunarul ei, o împachetă şi i-o dădu lui Petros. Ca să nu trezească bănuieli făcu un pacheţel asemănător şi pentru poliţistul neamţ. În felul acesta reuşi să-şi transmită mesajul.

Falsul poliţist mulţumi pentru trataţie şi spuse că trebuie să se reîntoarcă la postul său, ca să nu fie pedepsit de superiorii lui veniţi în control. Adăugă că după terminarea serviciului se va duce acasă să se odihnească, iar seara va intra din nou în post.

Tocmai atunci intră în bucătărie intendentul care-i dădu bucătăresei meniul pentru cină. Trebuia să prepare mîncăruri pentru cincisprezece persoane...

Aceasta era o informaţie foarte preţioasă care-i interesa atît pe Sofia Kondou, cît şi pe Păianjen 44.

— Văd că şi-n noaptea asta vom avea de lucru, zise bucătăreasa.

Poliţistul X 24 plecă grăbit şi de îndată ce părăsi clădirea se apucă să mănînce cu grijă pîinea. Găsi mesajul şi porni spre strada Academiei. Ajuns acolo intră într-o mică cofetărie. La o masă mai retrasă stătea studenta Maria Dimadis. Cum îl văzu, fata se apropie de el. Cînd îi strînse mîna, tînărul îi strecură bileţelul scris de Sofia Kondou.

— Seara avem mare petrecere. Se vede că am sosit tocmai la timp, îi spuse Petros la despărţire.

Curînd, mesajul se afla în mîinile grupului „Păianjen“. Din acesta reieşea că generalul Jodl, membru al Marelui Stat Major, se găsea la Atena. Aşadar era limpede că

acţiunea care se pregătea nu era de importanţă locală, ci generală şi că locul unde urma să se declanşeze atacul era bazinul Mediteranei răsăritene.

În ziua aceea, nici von Canaris, nici generalul Jodl nu-şi părăsiră reşedinţa. Numai colonelul von Liptke se duse la palatul Pesmatzoglou, de pe strada Panepistimiou, şi se-ntîlni cu amiralul Egeei. Tot acolo veniră Altenburg, Chigi şi trei ofiţeri, doi nemţi şi un italian, şi se consfătuiră cu trimisul generalului Jodl.

Amiralul von Canaris îl primi în dimineaţa aceea numai pe maiorul Gregor Fichte, din Geheimfeldpolizei. Cînd coborî din maşină, acesta răspunse la salutul poliţistului grec postat la intrarea palatului Maximos, şi care luase poziţie de drepţi de îndată ce-l zărise pe ofiţerul neamţ. Fichte nu bănui nici măcar pentru o clipă că acest tînăr nu era altul decît Peter, cel care-l necăjise atît de mult cu două zile în urmă.

Forfota din somptuoasa clădire dovedea că se punea la cale ceva deosebit de important, iar partea cea mai grea a misiunii lui Petros şi a Sofiei Kondou abia acum începea.

Pe la orele douăsprezece, fata duse în biroul lui Jodl o tavă cu gustări. În timp ce servea mastica, observă o listă de nume dactilografiată. În camera alăturată se afla o tînără dactilografă germană. Fără să ezite, Sofia bătu la uşă şi-i oferi o farfurie cu gustări.

— Danke schön *, **zise zîmbind dactilografa şi începu să înfulece aperitivele. Wunderbar!** **

Funcţionarii administrativi nemţi care lucrau pentru trupele de Ocupaţie erau plătiţi şi hrăniţi destul de slab. De aceea, se bucurau cînd li se oferea perspectiva unei mese bune sau a unui cîştig chiar dacă acesta din urmă avea legătură cu bursa neagră. Cum era destul de tîrziu, dactilografa, care muncea din greu încă de dimineaţă, primi cu reală satisfacţie atenţiile Sofiei Kondou.

— V-au plăcut gustările? o întrebă aceasta.

— Foarte mult, răspunse nemţoaica.

— Atunci am să vă aduc bere şi încă ceva de mîncare

---

* Mulţumesc frumos, în limba germană în text (N. trad.).

** Minunat, în limba germană în text (N. trad.).

şi am să vă ţin de urît pînă cînd cei dinăuntru vor termina de mîncat ca să pot strînge masa.

Curînd, aduse o tavă cu alte gustări şi o sticlă cu bere. Dactilografa se bucură, deoarece de două zile, de cînd lucra acolo primise la masă doar o supă anostă, o bucăţică de carne fiartă şi două mere. Nici măcar un pahar cu vin. Faptul o necăjise, odată ce ştia că, în încăperea alăturată, ofiţerii superiori mîncau languste, sos meunier, bon filet, salată, fructe cu frişcă şi beau bere şi vinuri dintre cele mai alese.

Tînăra Kondou profită de ocazie ca să vorbească din nou despre inexistentul ei iubit, soldatul german care lupta pe frontul sovietic, şi astfel cîştigă încrederea dactilografei Gerda.

— Veţi lucra şi după-amiază?

— Da. Şi nu numai după-amiază, ci şi toată noaptea, răspunse nemţoaica.

— Atunci, voi avea grijă să vă aduc ceva bun de mîncare şi, după ce-mi voi termina treaba, voi veni să vă ţin de urît.

Sofia Kondou se gîndea că atît această încăpere, situată alături de sala unde discutau generalii, cît şi dactilografa cea prostuţă aveau să-i fie de mare folos în îndeplinirea misiunii sale.

Pe la orele patru după-amiază, în sala cea mare, începură să se adune amiralii, generalii şi ofiţerii de Stat Major.

La patru şi zece, toţi îşi ocupară locurile. Numeroşi agenţi secreţi germani înconjuraseră zona unde se ţinea consfătuirea, însă procedau cu multă iscusinţă, reuşind să supravegheze locurile, fără să atragă atenţia trecătorilor.

Era o zi mohorîtă de toamnă şi pe la orele şase seara izbucni o furtună violentă. Pe la şapte, după cîteva ore de discuţii, îi cerură Sofiei Kondou să le aducă bere şi ea îi servi cu multă pricepere. Cu acest prilej observă că instalaseră în sală o imensă masă de campanie, pe care întinseseră tot felul de hărţi. Cu coada ochiului zări că pe hărţi erau însemnate numeroase săgeţi. Acestea se-

ndreptau nu numai din insulele greceşti spre Suez, ci şi din Cirenaica spre Egipt, precum şi dinspre Marea Roşie spre Suez.

Cel mai mult vorbea generalul Jodl, în timp ce von Canaris era tăcut şi încruntat.

Ofiţerii de Stat-Major lucrau cu compasul stînd aplecaţi deasupra hărţilor. Doi ofiţeri, unul german şi celălalt italian, luau notiţe şi apoi aşezară pe o măsuţă un vraf de documente. Locotenentul neamţ, de îndată ce termina de scris, dădea notiţele lui Jodl şi după ce acesta le citea, le ducea Gerdei ca să le dactilografieze.

Consfătuirea se termină la unsprezece noaptea, şi cei prezenţi se aşezară să cineze. Masa dură pînă la orele unu, apoi ofiţerii începură să se retragă. Generalul Jodl şi amiralul von Canaris se-ndreptară cam în acelaşi timp spre apartamentele lor. Rămase numai locotenentul de Stat Major Kleber, ca să dirijeze dactilografierea documentelor.

Pe la unu şi jumătate noaptea, Sofia Kondou intră în camera unde lucra Gerda ca să aranjeze un pat de campanie, fiindcă dactilografa urma să doarmă chiar acolo.

După ce făcu patul, fata le servi cafea şi, curînd, Gerda şi locotenentul Kleber se cufundară într-un somn adînc.

De îndată ce ei adormiră sub influenţa narcoticului, se iviră Petros Sigalos şi Sofia Kondou, cu pistolul în mînă. Curajoasa tînără pătrunse în biroul Gerdei, iar Păianjen 44 în sala unde se ţinuse consfătuirea. Acolo putură vedea ordinele de deplasare pentru trupele germano-italiene. De asemeni, instrucţiuni cu privire la următoarele acţiuni:

1. Incursiuni ale avioanelor germano-italiene staţionate în Creta, Rodos, Sicilia, Cirenaica şi Hasani-Atena împotriva tuturor teritoriilor deţinute de aliaţi.

2. Concentrarea a două divizii de blindate la Pireu şi transportarea lor spre Rodos.

3. Atac combinat italo-german în Cirenaica şi debarcare în zona Canalului de Suez.

4. Atac cu trupe de paraşutişti asupra porţiunii

Canalului de Suez aflată spre Marea Roşie.

Sofia Kondou ştia suficientă germană ca să poată înţelege toate aceste însemnări, însă în ce priveşte datele cînd urmau să se declanşeze operaţiunile nu putea fi sigură, deoarece era vorba atît de 6 octombrie, cît şi de 17 octombrie.

Deodată, Kleber se mişcă. Cei doi se ascunseră după o draperie, ţinîndu-şi răsuflarea. Kleber încercă să se ridice, dar recăzu pe scaunul lui şi se cufundă iar în somn.

Tinerii îşi dădură seama că trebuie să plece. După ce notară ce-i interesa, Petros se strecură afară din clădire şi se-ndepărtă în grabă. Sofia însă rămase acolo.

Fata aşteptă vreo două ceasuri pe culoar, pînă cînd o auzi pe Gerda chemîndu-l pe Kleber. ConvÎnsă că se treziseră amîndoi, Sofia Kondou fugi în camera ei şi se culcă.

Locotenentul găsi somnul lor cam ciudat. Ieşi cu pistolul în mînă ca să cerceteze casa, dar nu observă nimic suspect. Pretutindeni domnea o linişte adîncă. Se duse şi-n bucătărie, unde găsi totul în ordine. Apoi, bătu la uşa bucătăresei.

— Ce este? întrebă ea.

— Unde doarme camerista? se interesă Kleber.

— În camera din capătul coridorului.

Locotenentul se duse într-acolo. Trase cu urechea, dar nu se auzea nici un zgomot. Atunci deschise uşa şi îşi aprinse lanterna. O văzu pe Sofia Kondou dormind adînc. Ofiţerul zîmbi. Se gîndi că dacă fata ar fi făcut ceva nepotrivit, n-ar fi dormit atît de liniştită, ci s-ar fi grăbit să fugă. Ajunse la concluzia că somnul lui şi al Gerdei se datora oboselii. Revenit în birou, constată că toate documentele se aflau la locul lor. Această constatare îl linişti pe deplin.

În anul 1941, rezistenţa greacă încă nu se manifestase prea intens şi nemţii nu luaseră măsuri de pază deosebite.

Locotenentul şi Gerda mai lucrară un timp şi apoi deciseră să se odihnească, urmînd să-şi reînceapă lucrul la opt dimineaţa. Tocmai cînd ei luau această hotărîre,

Petros, în hainele lui de poliţist grec, străbătea pe o bicicletă bulevardul Patision, îndreptîndu-se spre cartierul Kipseli.

În seara aceea, căpitanul Thimios nu se afla la sediul subteran al grupului „Păianjen“. Se dusese şi el să culeagă din alte părţi date despre acţiunea care-i interesa. În pivniţă vegheau doar căpitanul Delakis şi inginerul Spanidis. Ceilalţi dormeau; chiar şi portarul Andreas Kargas. Inginerul auzi fluieratul şi bătăile în uşă şi se duse să deschidă. Petros Sigalos, îmbrăcat în uniforma poliţistului X 24, intră repede şi coborîră de îndată în pivniţă.

Acolo, Sigalos îi puse la curent pe cei doi cu ceea ce aflase despre atacul plănuit de trupele germano-italiene.

Spanidis notă totul şi cifră o radiogramă destinată Comandamentului din Smyrna. Trebuia predată radiotelegrafistului ca s-o poată transmite la ora stabilită.

Faptul că existau două date, 6 şi 17 octombrie 1941, îi cam încurca. Căpitanul Delakis susţinea că pentru un atac nu puteau fi fixate două date diferite. Poate că era vorba de ziua începerii operaţiunilor şi de aceea a terminării lor. De asemeni, observă că lipseau datele referitcare la contribuţia italiană la acţiune şi, mai ales, cele cu privire la rolul flotei italiene. Trebuiau cu orice preţ să facă rost de informaţiile respective şi ca să reuşească era necesar să infiltreze pe cineva în anturajul generalului Geloso.

— Veţi vedea că şi Comandamentul din Smyrna ne va atrage atenţia asupra acestei probleme.

— Ai dreptate, spuse inginerul Spanidis, însă cred că nu ne va fi greu să-i descoasem pe italieni.

— În privinţa asta vă înşelaţi, replică Petros. În ce priveşte spionajul nemţii sînt inferiori italienilor. Poate că sînt luptători duri, însă nu au mintea ascuţită a italienilor. Totuşi, ne vom strădui să obţinem şi aceste informaţii, care după cum spune căpitanul Delakis ne sînt absolut necesare.

— Ce intenţionezi să faci? îl întrebară.

— Să plec imediat, răspunse tînărul. Trebuie să stau

de vorbă cu Sofia Kondou şi apoi, să încerc să aflu ce s-a întîmplat cu Kety Filiou.

— Pînă aseară starea ei era gravă, dar nu murise. De această chestiune se ocupă Maria, zise căpitanul Delakis.

Studenta Maria Dimadis era una dintre cele mai capabile membre ale grupului. În ziua precedentă ea raportase că Kety Filiou fusese transportată în stare de inconştienţă la Spitalul orăşenesc, în aripa aflată la dispoziţia nemţilor. Locotenentul de carabinieri Angelo se interesase foarte mult de dînsa, însă starea ei continua să fie gravă şi existau puţine speranţe să scape. Aceste veşti îl bucurară pe Petros, deşi ar fi preferat să afle că Kety Filiou murise.

— De ce îi doreşti moartea? îl întrebă Spanidis.

— Pentru că ea, de teamă că o vom lichida, va deveni unealta nemţilor sau a italienilor, crezînd că astfel se va putea salva. Odată ce n-am reuşit s-o atragem de partea noastră, trebuie să moară.

Fără să mai piardă vremea, Petros părăsi sediul şi luîndu-şi bicicleta porni la drum. Mijeau zorile. Pe stradă apăruseră primii trecători.

Curînd ajunse în faţa palatului Maximos. Se luminase de ziuă şi cei din personalul de serviciu îşi începuseră activitatea. Făceau curăţenie şi pregăteau micul dejun. La una din ferestre o zări pe Sofia Kondou salutîndu-l zîmbitcare şi acest lucru îl convinse că totul merge bine.

Peste cîteva clipe ieşi la fereastră şi bucătăreasa cea grasă.

— Herr * **poliţist, vino să bei un ceai cald, îi strigă ea.**

Tînărul se grăbi să-i accepte invitaţia. Ajuns în bucătărie văzu că cei din personalul de serviciu beau ceai şi mîncau pîine cu margarină. Îl serviră şi pe Petros cu o ceaşcă mare de ceai şi cu două felii groase de pîine, unse din belşug cu margarină. Pentru o clipă, reuşi să rămînă singur cu Sofia Kondou.

— Trebuie cu orice preţ să ne apropiem de Geloso. Vezi cum procedezi, îi spuse el.

Asta fu tot.

---

* Domnule, în limba germană, în text. (N. trad.).

Pe la orele opt şi jumătate Sofia Kondou duse cacao cu lapte, pîine cu unt şi miere în biroul Gerdei. Acolo se afla şi Kleber. Amîndoi îşi întrerupseră lucrul şi se aşezară la masă. Nimic nu arăta că aveau vreo bănuială cu privire la somnul lor neaşteptat.

Locotenentul Kleber, un tînăr harnic şi disciplinat, capabil să întocmească cu multă pricepere ordine de operaţiuni pentru unităţi, pe baza dispoziţiunilor date de superiorii săi, nu era deosebit de inteligent. Însă, în ciuda acestui fapt continua să considere straniu somnul care-l cuprinsese pe el şi pe Gerda. Cercetase clădirea, dar nu găsise de cuviinţă să facă mai mult. Socotea că nu e înţelept să pomenească cuiva despre cele întîmplate, deoarece, în cel mai bun caz se putea trezi pe frontul sovietic, trimis să moară în stepele îngheţate ale Rusiei. În cele din urmă se decise să clarifice el însuşi lucrurile. Prefăcîndu-se că are nevoie de un document, intră în biroul lui Jodl. Era încă foarte devreme şi superiorii săi încă nu se treziseră. O chemă acolo pe Sofia Kondou, sub pretext că vrea să-i ceară ceva şi, cînd se văzu singur cu fata, îşi scoase pistolul şi-l îndreptă spre ea.

— Ştiu că eşti spioană, îi spuse cu asprime. Ştiu totul. Dă-mi documentul pe care l-ai furat.

Sofia se sperie, dar reuşi să se stăpînească.

— Cred că nu vorbeşti serios, zise ea rîzînd.

Kleber ştia bine greceşte. Bunicul lui locuise pe vremuri în insula Syros şi mama lui era originară din Hios.

— Vorbesc foarte serios şi ştiu totul.

— Te rog încetează şi pune-ţi pistolul în buzunar, pentru că mie nu-mi plac armele.

— Nu vrei să mărturiseşti adevărul?

— Cum să nu.

— Atunci, te ascult.

— Adevărul este unul singur: dumneata eşti un german prostuţ, care face glume nepotrivite cu o bună şi onestă germană.

— Tu eşti grecoaică, spuse Kleber.

— Am fost. Acum însă sînt logodită cu un soldat german şi curînd, dacă va vrea Dumnezeu, voi fi o gospodină germană în frumosul oraş Mannheim. Vezi

aşadar cît de prosteşti sînt glumele dumitale. Şi, în afară de asta, faci şi un lucru rău.

— Ce anume? întrebă locotenentul.

— Minţi... Pentru că este imposibil să se fi pierdut vreun document. Aici n-a intrat nimeni. Cine ar fi putut să-l ia? Fii deci mai ordonat, dacă vrei să progresezi.

— Deci, eşti germană, zise zîmbind Kleber.

— Mai mult decît dumneata!

Aşa luă sfîrşit discuţia lor. Însă, Sofia Kondou, dornică să îndepărteze orice bănuială, se hotărî să se folosească de ea.

Se duse în bucătărie şi, plîngînd, îi spuse bucătăresei că locotenentul Kleber îi adresase cuvinte jignitcare.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea locotenentului. Logodnicul meu va fi foarte necăjit cînd va afla cele întîmplate. Eu de dragul lui m-am certat cu ai mei şi sînt silită să muncesc la străini ca să-mi cîştig existenţa. Compatrioţii mei mă consideră trădătcare şi, chiar dacă aş vrea, n-aş mai putea rămîne în Grecia. Abia aştept să plec în noua mea patrie, în Germania, şi de aceea nu pot admite ca un ofiţer german să mă jignească pe nedrept.

Bucătăreasa, căreia Sofia reuşise să-i cîştige încrederea, se făcu foc şi pară. Se repezi în biroul Gerdei şi-l făcu pe locotenent cu ou şi cu oţet. Acesta, neavînd nici un interes ca episodul să ia amplcare, se duse la Sofia Kondou şi-i spuse că nu e cazul să se supere pentru o glumă nevinovată. Ea izbucni într-un plîns atît de convingător, încît Kleber fu mişcat.

— Vom deveni buni prieteni, îi zise el.

Se despărţiră, după ce-şi strînseră mîinile prieteneşte.

Pe la orele nouă se prezentă la palatul Maximos maiorul Fichte, şeful sinistrei Geheimfeldpolizei. Ceru să fie condus de îndată la amiralul von Canaris, iar în cazul că acesta mai dormea, pretinse să fie trezit.

Graba lui stîrni bănuielile Sofiei Kondou. Ea observă că Fichte, în timp ce aştepta să fie primit de superiorul său, cerceta cu multă atenţie uşile şi ferestrele încăperii în care se afla.

Curînd, Fichte intră în camera amiralului von Canaris şi rămase cu el cam jumătate de oră.

Tînăra îl anunţă de îndată pe Petros despre vizita maiorului şi nu-şi ascunse neliniştea. După ce primi mesajul fetei, falsul poliţist se duse pe o stradă apropiată şi se postă în faţa casei Benakis.

Peste cîteva minute se ivi o maşină cu SS-işti. Aceştia coborîră în faţa palatului Maximos şi înconjurară clădirea. Apoi, trei ofiţeri şi trei soldaţi intrară înăuntru şi împreună cu Fichte cercetară totul amănunţit. Controlară pînă şi cornişele perdelelor şi clanţele uşilor. Apoi, efectuară percheziţia corporală a celor din personalul casei şi le scotociră lucrurile. În acest scop, îi adunară pe toţi, germani sau greci fără excepţie, într-o cameră.

Nimeni nu ştia ce anume îi determinase pe cei din Geheimfeldpolizei să cerceteze atît de amănunţit clădirea în care locuiau generalul Jodl, amiralul von Canaris şi colonelul von Liptke.

Petros găsi că e mai bine să se-ndepărteze, deoarece nu era exclus ca nemţii să blocheze zona. Şi în asemenea cazuri nu făceau nici o deosebire între civili şi poliţiştii greci. Era însă neliniştit din cauza Sofiei.

Între timp, biroul lui Jodl era cercetat sub directa supraveghere a lui von Canaris. Ceva mai tîrziu, în camera unde fusese adunat personalul casei, fu adusă şi Gerda.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă bucătăreasa.

— Nu ştiu, dar mi se pare că infamii de italieni iar au pus la cale ceva murdar.

— Precis că e aşa. În tenorii ăştia nu poţi avea încredere.

Cele aflate o liniştiră pe Sofia Kondou. Şi nu numai că o liniştiră, dar o făcură să-şi dea seama că ceva se-ntîmplase cu italienii.

Cercetările durară mai bine de două ceasuri, după care fiecare fu lăsat să se-ntoarcă la treburile sale. SS-iştii din Geheimfeldpolizei plecară, în palat rămînînd doar amiralul von Canaris, generalul Jodl, colonelul Liptke şi maiorul Fichte. Gerda şi locotenentul Kleber se apucară cu multă rîvnă de lucru.

Pe la amiază, sosiră cu o maşină generalul Geloso şi colonelul Meoli. Discutară o vreme cu militarii germani şi apoi cerură să li se aducă gustări şi bere.

Sofia Kondou fu aceea care primi ordin să-i servească.

Deşi avea şaizeci de ani, generalului Geloso îi plăceau tare mult femeile. Avea o amantă „oficială“, dar acest lucru nu-l împiedica să aibă şi alte aventuri „ocazionale“.

Sofia Kondou îi atrase atenţia din prima clipă şi pur şi simplu o dezbrăca cu privirea. Cei din anturajul lui îi cunoşteau metehnele.

— Geloso, spunea colonelul Klem, ataşatul militar al Ambasadei Germane la Atena, are un fel special de a privi femeile. Le dezbracă cu ochii, le cercetează din cap pînă-n tălpi şi ele simt asta.

Aşa procedase şi cu Sofia şi ea înţelesese pe deplin semnificaţia privirilor generalului italian. Însă nici ea nu se arătă indiferentă. Se ocupa în mod deosebit de dînsul, îi servea cele mai alese gustări şi avea grijă să-i umple paharul de îndată ce observa că e gol.

Fata ştia că Geloso le putea fi de folos, fiindcă de la el puteau obţine informaţiile care erau atît de necesare grupului „Păianjen“. De aceea căutase să se facă remarcată de el din prima clipă şi, la următoarea întîlnire, ori de cîte ori generalul o privea mai insistent, i se uita şi ea drept în ochi. Era o fată frumoasă şi cînd recurgea la armele feminine devenea irezistibilă.

Geloso îşi pierdu minţile de-a binelea. S-ar fi arătat şi mai îndrăzneţ, dacă generalul Jodl, amiralul von Canaris şi ceilalţi n-ar fi fost de faţă. Dealtfel, gravitatea problemelor pe care le dezbăteau în acel moment nu-i permitea să se arate prea preocupat de fata care-i servea la masă.

Între timp, Sofia Kondou reţinu o frază a lui Jodl.

— Amiralul dumneavoastră trebuie să sosească chiar azi după-amiază. Pentru că mîine, sau cel tîrziu poimîine, trebuie să plecăm, i se adresase el lui Geloso.

— Îi voi telegrafia din nou şi sper să ajungă aici la timp ca să puteţi discuta şi cădea de acord, răspunse generalul italian.

Sofia se gîndi că amiralul despre care era vorba era ori amiralul comandant al flotei italiene, ori şeful Statului ei Major. Felul în care se exprimase generalul Jodl arăta nerăbdare şi nemulţumire din cauza întîrzierii amiralului italian. Cum era o fată extrem de inteligentă îşi spuse că, desigur, Statul-Major al flotei Ducelui ştia prea bine ce plănuiau nemţii. Iar faptul că amiralul italian nu sosise încă, arăta clar că italienii întîrziau în mod intenţionat sosirea lui. Purtarea lor îl revolta pe Jodl. Pentru Sofia Kondou însă aceasta însemna că, în ciuda alianţei existente, italienii nu vedeau cu ochi buni posibilitatea ca nemţii să pună mîna pe Canalul de Suez şi să blocheze astfel Mediterana. Legînd toate acestea de cele declarate de Gerda cu privire la cauzele cercetărilor efectuate de Fichte, fata ajunse la concluzia că italienii nu prea erau de acord cu acţiunea plănuită de nemţi.

Ca să verifice justeţea concluziilor ei, luă o farfurie cu gustări şi două sticle cu bere şi le duse în încăperea unde lucra Gerda. Cu acest prilej vorbi despre italieni într-un fel dispreţuitor.

— Sînt tare necăjită că trebuie să-i servesc pe macaronarii ăştia, zise ea. Fireşte, sînt aliaţii noştri, însă n-am deloc încredere în ei.

— Nici eu şi nici Führerul, replică Gerda.

— Nu puteaţi găsi alt aliat?

— Dar nu avem? Care japonezii şi spaniolii nu sînt nişte aliaţi potriviţi? zise Gerda.

— Carecum. Vezi, spaniolii în aceşti doi ani n-au făcut nimic. Dacă voiau, i-ar fi izgonit de mult din Gibraltar pe scîrboşii ăia de englezi şi ar fi blocat strîmtoarea.

— Nu te necăji, îi spuse Gerda privind-o cu drag. Vor face acest lucru..., îndată ce ai noştri vor pune mîna pe Canalul de Suez. Trebuie acţionat simultan, la Gibraltar şi la Suez, pentru ca flota engleză să nu ne poată scăpa. O vom prinde ca pe un şcarece în capcană şi astfel vom putea stăpîni două continente: şi Africa şi Asia. De îndată ce Mediterana va fi blocată, Orientul Mijlociu va cădea. Atunci, cheia războiului va fi în mîinile noastre...

Sofia o asculta cu atenţie.

— Mai vrei o bere? o întrebă pe Gerda.

— Dacă este..., făcu rîzînd aceasta.

— Pentru tine se găseşte oricînd, răspunse Sofia Kondou. Am să iau din berea destinată macaronarilor. Iar mai tîrziu, cînd ne vom întîlni în Germania, vom face un chef de pomină, împreună cu soţii noştri.

Totdeauna obişnuia să aducă vorba despre asta, ca să arate cît de mult doreşte să se vadă măritată în Germania.

După ce aduse Gerdei berea, Sofia se duse la W.C. şi acolo scrise un mesaj, folosindu-se de lichidul păstrat într-o sticluţă pe masa ei de toaletă. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi spus că în sticluţă avea acetonă pentru curăţirea unghiilor.

Coborî la bucătărie cu hîrtia în buzunarul şorţului.

— Aş face un sandviş pentru sărmanul poliţist, i se adresă ea bucătăresei.

— Şi cine te împiedică? răspunse aceasta.

Sofia făcu repede un sandviş, îl împachetă în hîrtia pe care-şi scrisese mesajul şi, cînd Petros îşi luă postul în primire, i-l dădu.

Citind cele scrise de Sofia, tînărul se gîndi că făcuse foarte bine îndemnînd-o să se ocupe de italieni. De la ei puteau afla amănunte cu privire la acţiunea ce se punea la cale pentru cucerirea Canalului de Suez şi multe altele. Ştia însă că avînd în vedere priceperea italienilor în domeniul spionajului, nu le va fi uşor să obţină rezultatul dorit. În această privinţă, nemţii, deşi erau curajoşi şi disciplinaţi, nu se puteau compara cu italienii. Spionajul şi viclenia sînt proprii firii italianului şi de aceea el simte imediat ceea ce neamţul poate descoperi numai după cercetări minuţioase.

„Da, nu ne va fi uşor s-o scoatem la capăt cu italienii“, îşi spuse Petros.

Ajuns la sediul grupului ca să predea mesajul Sofiei Kondou, află de la studenta Maria Dimadis că Kety Filiou se simţea mai bine şi că Angelo şi Scatini reuşiseră s-o ia de la nemţi şi s-o ducă într-un spital aparţinînd unor călugăriţe italiene. Spitalul se afla în cartierul Kipseli.

Petros căzu pe gînduri. Ştia că italienii se interesau de Kety Filiou, însă nu putea înţelege cum de reuşiseră s-

o scoată din mîinile nemţilor. Cercetă problema pe toate feţele şi ajunse la concluzia că explicaţia nu putea fi decît una singură: Kety se afla în slujba spionajului italian. Numai un asemenea motiv i-ar fi putut determina pe nemţi să predea o persoană înainte de a o sili să vorbească.

Această mutare a Ketyei Filiou îl neliniştea pe Petros mai mult decît Fichte, Lazar şi von Vitel de la Geheimfeldpolizei. Fata asta le putea face mult rău. Ştia unele lucruri de la Aişé Lassy care, deşi era unealta lui Fichte, începuse să încline spre italieni. Aceştia, mai cu bani, mai cu ameninţări, voiau s-o atragă pe Lassy de partea lor. Kety era la curent cu toate acestea şi mai avea cunoştinţă de faptul că Petros era acela care-l demascase pe Aloisios Barozzi, protectorul Aişéi Lassy, şi-l făcuse să dispară. De asemeni, ştia cam în ce loc se afla sediul central al grupului şi, instruită de italieni, le putea cauza multe prejudicii. Atîta timp cît se afla în mîinile italienilor, Kety Filiou reprezenta un real pericol pentru organizaţia „Păianjen“. Or acum, datorită celor plănuite de Axă în legătură cu Canalul de Suez, oamenii „Păianjenului“ aveau multe de făcut. De aceea era imperios necesar să ia măsuri în privinţa Ketyei: ori s-o ucidă, ori s-o răpească, ceea ce ar fi fost mai potrivit.

După ce lăsă mesajul la sediu, Petros Sigalos se duse direct la spitalul întreţinut de călugăriţele italiene. Studie mai întîi străzile învecinate şi căile de acces şi apoi pătrunse în clădire. În prima încăpere era un birou la care şedea un plutonier italian, iar la primul etaj, în faţa unei uşi, făcea de pază un carabinier. Fără îndoială că aceea era camera Ketyei Filiou. La subsol se afla o gardă, alcătuită din cinci soldaţi italieni.

— Faţă de italieni trebuie să te arăţi îndrăzneţ, zise Petros, cînd reveni la sediul grupului. Să dai dovadă de o îndrăzneală de necrezut. Iată, azi, am intrat în spital fără să întreb pe nimeni, m-am urcat la etaj, am văzut ceea ce mă interesa şi am ieşit. Nimeni nu m-a întrebat pe cine caut.

— Ce propui? îl întrebă căpitanul Delakis.

— S-o răpim pe Kety, răspunse Petros, alias Păianjen 44. Dacă o lăsăm lîngă Angelo şi Scatini ne poate cauza mari necazuri.

— Şi cum o vom răpi?

— Iată cum, răspunse hotărît Petros. Dumneavoastră şi inginerul vorbiţi perfect italiana. Am să vă aduc, deci, un ordin de la Comando Superiore * **ca s-o preluaţi pe Kety. Vă veţi îmbrăca amîndoi în uniforme de locotenenţi italieni, iar eu în uniformă de soldat şi vom merge s-o luăm. Ordinul, cu ştampile în regulă, ni-l va da Konstandis Grekos. El are tot ce trebuie.**

— Şi dacă plutonierul va telefona ca să verifice autenticitatea ordinului? întrebă inginerul Spanidis.

— Va fi seara tîrziu şi nu cred că va găsi pe cineva competent la Comando Superiore. La nevoie, îl vom lichida pe plutonier. Oricum, n-o putem lăsa pe Kety în mîinile italienilor.

Căpitanul Thimios, care tocmai sosise, ascultă cele propuse de Petros şi se arătă de acord. Hotărîrea fusese luată.

Delakis îşi făcuse studiile în Italia, Spanidis era originar din insula Rodos aşa că amîndoi vorbeau la perfecţie italiana. Se îmbrăcară deci cu uniforme de locotenenţi de carabinieri, iar Petros în uniformă de soldat-carabinier. Se fotografiară şi curînd după aceea tînărul, redevenit poliţist grec, se duse cu fotografiile la locuinţa lui Grekos, de unde primi trei legitimaţii italiene cu ştampile şi semnături. Pregăti şi ordinul necesar şi apoi, cu aceste documente în buzunar, Petros trecu pe la palatul Maximos ca să afle noutăţi.

Sofia Kondou îl informă că la orele şase seara urma să aibă loc o consfătuire, la care avea să ia parte şi amiralul italian De la Chiesa, sosit de curînd.

Cele aflate erau suficiente. Petros reveni la sediu. Era patru după-amiază. Totul fusese pregătit. Pe înserat, studenta Maria Dimadis, deghizată ca infirmieră, părăsi clădirea unde se afla ascunzătoarea grupului şi-l anunţă pe unul dintre şoferii „Păianjenului“. Acesta sosi cu

* În limba italiană, în text (N. trad.).

maşina şi parcă pe o stradă apropiată. Cînd se lăsă întunericul, la sediu rămaseră numai căpitanul Thimios şi portarul. Ceilalţi ieşiră unul cîte unul şi îşi dădură întîlnire la locul unde se afla maşina. Petros, care şofa excelent, se instală la volan, iar „infirmiera“ se aşeză lîngă el. Şoferul urma să-i aştepte în Piaţa Aios * Gheorghios. Cei doi „locotenenţi de carabinieri“ luară loc pe bancheta din spate şi porniră. Trecură prin faţa clădirii în care se afla Comando Superiore şi constatară că peste tot domnea cea mai deplină linişte. Strada era pustie şi ferestrele caselor erau închise. Arareori se vedea cîte un trecător grăbit. Se hotărîră să nu oprească maşina chiar în faţa intrării spitalului, ci ceva mai departe. Erau gata să cobcare, cînd observară că doi indivizi se apropie de spital şi, păşind încet, cercetează cu atenţie împrejurimile.

Petros îl recunoscu pe unul dintre ei. Era căpitanul von Vitel de la Geheimfeldpolizei. Celălalt îi era necunoscut, însă desigur că avea legături cu poliţia germană. La început, Păianjen 44 vru să se îndepărteze, dar pe urmă îşi spuse că un asemenea procedeu nu i-ar fi folosit la nimic. Dimpotrivă, trebuia ca nemţii să vadă că de Kety Filiou se ocupă şi ofiţeri italieni, nu numai un plutonier de carabinieri. De aceea le spuse însoţitorilor săi să cobcare şi să se-ndrepte spre intrarea spitalului.

Aşa şi făcură. Petros procedase bine, deoarece von Vitel, de îndată ce-i văzu pe ofiţerii italieni, se grăbi s-o şteargă, neavînd intenţia ca prezenţa lui în acea zonă să fie semnalată. Era clar că von Vitel avea misiunea de a supraveghea atît mişcările italienilor, cît şi pe acelea ale tuturor persoanelor care aveau vreo legătură cu Biroul II al Comando Superiore.

Prezenţa oamenilor de la Geheimfeldpolizei prin apropiere şi posibilitatea ca plutonierul de carabinieri să fie mult mai şiret decît părea, nu putea fi pe placul membrilor grupului „Păianjen“.

Însă planul lui Petros era simplu. Dacă ar fi fost demascaţi aveau să facă uz de arme şi grenade. În acest caz, Petros Sigalos se angajase s-o ucidă pe Kety, odată

* Sfînt (gr.) (N. trad.).

ce răpirea ei devenea imposibilă.

Animaţi de această hotărîre cei doi „ofiţeri de carabinieri“ pătrunseră în spital, însoţiţi de „infirmieră“, în timp ce Petros, în uniformă de carabinier, făcea de pază în spaţiul dintre intrare şi maşină, cu automatul în mîini.

Cei doi „ofiţeri“ îl găsiră pe plutonier moţăind cu capul pe masă. Zărindu-i, sări în picicare, îşi încheie în grabă tunica şi luă poziţia de drepţi. Îi arătară ordinul prin care i se cerea să le-o predea pe Kety Filiou şi el, fără să bănuiască nimic, îi conduse în camera ei. Fata dormea, dar se trezi repede. Cînd văzu că avea de-a face cu ofiţeri italieni, răsuflă uşurată. De nemţi se temea, însă pe italieni îi socotea protectorii ei. „Infirmiera“ îi spuse să se îmbrace, fiindcă trebuiau s-o ducă într-un loc mai sigur, unde avea să se vindece mai repede. Kety nu se opuse. Cu ajutorul Mariei Dimadis îşi puse fusta, puloverul şi pantofii. Apoi, fu dusă pe braţe pînă la maşină.

Plecînd, inginerul Spanidis îi făcu observaţii plutonierului, spunîndu-i că trebuie să aibă o ţinută demnă atunci cînd este de serviciu. Plutonierul, speriat, luă poziţie de drepţi şi verifică dacă tunica îi este încheiată reglementar.

Membrii grupului „Păianjen“ erau mulţumiţi. Nu credeau că vor reuşi s-o ia pe Kety de la italieni, tocmai cînd prin preajmă se-nvîrteau trimişii sinistrei Geheimfeldpolizei.

După un ocol destul de mare, menit să inducă în ercare pe eventualii urmăritori, maşina se opri pe o stradă din apropierea sediului lor. Socotiră că n-ar fi fost potrivit să staţioneze chiar în faţa porţii.

Ajunşi acolo, o coborîră pe Kety şi căpitanul Delakis, luînd-o în braţe, o duse înăuntru. Ceilalţi îl urmară pe rînd, cu excepţia inginerului Spanidis care conduse maşina în Piaţa Aios Gheorghios, unde o predă şoferului.

Kety Filiou, care pînă atunci stătuse liniştită, cînd coborîră din maşină şi văzu că se află într-un cartier necunoscut, unde nu era în stare să se orienteze, fu năpădită de teamă. Deveni bănuitcare. Se gîndi că

transportarea ei nocturnă din spitalul călugăriţelor ascundea o mare primejdie pentru ea.

— Unde mergem? o întrebă Kety pe „infirmieră“.

— Nu te teme. Te afli între prieteni.

— Bine, dar unde mergem? întrebă iar.

— Vei vedea, îi răspunse sec „infirmiera“.

Ajunşi în faţa casei, Petros se duse înainte şi rosti parola. Li se deschise de îndată. Pătrunseră în sediu şi încuiară poarta, în timp ce Kety îi privea speriată. Ochii ei se aţintiră asupra lui Petros. În ciuda deghizării sale, cînd îşi scoase chipiul îl recunoscu.

— Petros! şopti ea, înspăimîntată de-a binelea.

Tînărul îi zîmbi, însă Kety scoase un ţipăt şi izbucni în plîns.

— Să nu mă ucizi! se rugă ea. Odată ce am scăpat de primul tău glonţ, să nu mă ucizi! Voi face tot ce-mi vei cere. Fie-ţi milă de mine, Petros! N-am făcut nici un rău.

— Duceţi-o jos, porunci Petros.

La auzul acestui ordin şi văzînd că portarul cel voinic ridică trapa, nefericita Kety avu impresia că în faţa ei se cască un mormînt; îşi spuse că nu va mai ieşi niciodată de acolo, că nu va mai revedea lumina scarelui. Spaima ei era atît de mare, încît leşină.

Andreas Kargas, portarul, o luă în braţe şi o duse în subterană, aşa leşinată cum era. Abia după un sfert de ceas reuşiră s-o readucă în simţiri.

Cînd îşi reveni, Petros o întrebă ce le declarase nemţilor.

— Îţi jur că n-am scos o vorbă, îl asigură Kety. M-au dezbrăcat, m-au bătut, însă tocmai cînd începusem să-mi pierd curajul m-ai doborît cu un glonţ. De ce n-ai ochit mai bine? Aş fi scăpat de necazuri.

— Dacă mă minţi, şi ai făcut mărturisiri nemţilor, vei avea parte de un sfîrşit groaznic, îi zise Petros cu asprime. Ai să te chinuieşti două zile şi două nopţi înainte de a-ţi da sufletul. Aşa a murit şi Aloisios Barozzi.

Fata tremura de spaimă. Îşi dădea seama că trebuia să dea atenţie vorbelor acestor oameni care fuseseră în stare s-o smulgă din ghearele Gestapoului şi ale italienilor. Se afla în puterea lor şi pentru ea nu exista

nici o speranţă de scăpare.

— Crede-mă că îţi spun adevărul, rosti ea cu greutate. Trebuie să mă crezi!

O culcară pe o canapea şi Maria Dimadis, după ce-i scoase pantofii şi hainele, îi cercetă rana de la piept şi i-o pansă cu grijă.

În seara aceea, consfătuirea de la palatul Maximos începu mai devreme ca de obicei. În primul rînd fiindcă era ultima şi în al doilea rînd din cauză că sosise amiralul italian, marchizul De la Chiesa, aducînd decizia competentă a Marelui Stat-Major al flotei.

Sofia Kondou, ca să poată urmări mai bine desfăşurarea consfătuirii, mergea des în camera unde lucra Gerda. De acolo se auzea ce se vorbeşte în sala cea mare. La început totul părea să se desfăşcare ca în zilele precedente. Însă, pe la orele cinci şi jumătate seara, cînd fata reveni în biroul Gerdei, convorbirile se duceau pe un ton mult mai ridicat. Cel care striga mai tare decît toţi era generalul Jodl. Dimpotrivă, amiralul von Canaris tăcea. Discuţia avea loc între Jodl şi amiralul De la Chiesa, care vorbea foarte bine nemţeşte.

Amiralul susţinea că noua invenţie a englezilor făcea problematice deplasările flotei italiene. Noua invenţie era radarul, care semnala prezenţa navelor inamice chiar şi în afara razei de vizibilitate. Pînă cînd va fi posibil să se obţină date despre noua armă şi pînă se vor găsi mijloace eficiente pentru a-i face faţă, flota italiană trebuia să se deplaseze cu foarte mare atenţie, spunea amiralul De la Chiesa, deoarece în caz contrar era în pericol să fie bombardată de baterii de artilerie bine camuflate, la atacul cărora să nu fie în stare să răspundă.

— Am păţit-o o dată: nu cred că e cazul s-o păţim şi a doua oară, încheie amiralul italian.

Pentru a combate aceste obiecţiuni, generalul Jodl avea doar un singur argument pe care Sofia Kondou îl auzi repetîndu-l de cel puţin cinci ori pe tonuri diferite. Şi anume că invenţia engleză nu era destinată doar navelor italiene, ci şi celor germane.

— Şi vom face o tentativă de sinucidere colectivă?

întrebă amiralul.

— Vom reacţiona, răspunse Jodl. Vom riposta.

— Cu ce? întrebă din nou De la Chiesa.

— Cu un mare număr de bombardiere, replică generalul. Vom folosi cît mai multe avioane pentru protejarea navelor de război şi a convoaielor de nave. Vom întări flotilele de aviaţie cu cît mai multe avioane.

Şi observînd că amiralul era sceptic, se grăbi să adauge:

— Nu spun că nu vom avea pierderi şi încă serioase, dar dacă acţiunea noastră va fi încoronată de succes, englezii vor pierde pentru totdeauna Mediterana şi, odată cu ea, atît Africa, cît şi Orientul Mijlociu. Căderea Suezului în mîinile noastre va avea ca urmare atacarea Gibraltarului de către Franco. În acest caz, flota lui Cunigham se va grăbi să părăsească Mediterana, devenită o mare a Axei, iar dacă nu va apuca să facă acest lucru se va auto-scufunda, ori se va preda. Cînd vom deveni stăpînii Suezului soarta războiului se va schimba. Vom ţine sub controlul nostru punctele nevralgice a trei continente şi căile maritime ale Imperiului britanic vor fi blocate.

Cu toate acestea discuţia continua, deoarece amiralul italian nu părea convins de argumentele lui Jodl.

— Atunci, strigă Jodl, problema pe care nu reuşim s-o rezolvăm noi, va fi rezolvată direct de Führer şi de Duce. Aceşti oameni au dovedit că au un simţ strategic mai dezvoltat decît noi care sîntem profesionişti ai războiului.

Nimeni n-a aflat ce figură a făcut marchizul De la Chiesa la auzul acestei jigniri, pe care, totuşi, era silit s-o considere drept un compliment adus conducătorului statului italian.

Însă faptul că delegaţia italiană a părăsit palatul Maximos înainte de a se servi cina, arăta limpede că discuţiile fuseseră întrerupte şi că între germani şi italieni exista un dezacord fundamental.

În seara aceea, Gerda vorbi ceva mai mult. Era sigură că, în cele din urmă, Mussolini se va înţelege cu nemţii şi-i va trimite la dracu atît pe generalii, cît şi pe amiralii lui.

Sofia Kondou dădu crezare cuvintelor Gerdei. Însă

cînd îl întîlni pe Petros Sigalos şi-i raportă ce auzise, acesta spuse:

— Nu te grăbi să tragi concluzii. Poate că însuşi Mussolini a poruncit alor lui să ridice tot felul de obiecţiuni fie pentru a-şi face reclamă arătîndu-se mai tîrziu înţelegător faţă de Hitler, fie din cauză că, într-adevăr, nu vrea ca Suezul să ajungă în mîinile nemţilor.

După plecarea italienilor, consfătuirea ofiţerilor superiori germani continuă. Important era că, pînă la urmă, aceştia se hotărîră să acţioneze la nevoie numai cu unităţi germane sau şi cu unităţi italiene, silite să ia parte la lupte.

Golful Salonic şi insulele Milo, Rodos şi Creta fură alese ca baze de atac. Aeroporturile din Rodos, Creta, Hasani şi Eleusis trebuiau să fie pregătite pentru primirea unui mare număr de bombardiere. Trupele destinate debarcării în zona Suez aveau să sosească la Atena, şi apoi, îmbarcate pe două mari convoaie de nave, aveau să fie duse în insulele Rodos şi Creta.

Nu era timp de pierdut. Petros îi spuse Sofiei Kondou:

— Mîine, Jodl, von Canaris şi colonelul von Liptke pleacă la Marele Cartier General. Vezi să te aciuiezi pe lîngă Geloso, fiindcă la palatul Maximos nu mai ai nimic de făcut. N-am să mai trec pe la tine. Îi vei raporta totul lui Grekos. El va face legătura între noi.

Conformîndu-se instrucţiunilor primite, Sofia Kondou căutase să fie cît mai serviabilă cu generalul Geloso. Astfel, cu o zi în urmă, îl ajutase să-şi îmbrace paltonul, iar generalul, folosindu-se de prilej, o mîngîiase. Apoi, la sugestia lui, aghiotantul său îi dăduse fetei cartea sa de vizită, spunîndu-i să vină la Comando Superiore ca să-l caute. În felul acesta lucrurile porniseră pe un făgaş favorabil; ceea ce o necăjea pe Sofia era faptul că va trebui să dea multe generalului ca să-şi poată atinge scopul.

Dar nu se putea altfel. O femeie frumoasă aflată în slujba spionajului este gata să facă orice, dacă în felul acesta poate culege informaţii preţioase.

Totuşi, Sofia nu se grăbi să-şi părăsească serviciul. Voia să plece de la palatul Maximos într-un fel care să-i

permită să întreţină legături cu bucătăreasa şi cu Gerda. Erau două persoane care, cîndva, i-ar fi putut fi de folos şi de aceea făcea tot posibilul ca să arate cît de mult o mîhnea despărţirea de ele.

În dimineaţa următoare, oficialii germani plecară la aeroport şi palatul Maximos îşi regăsi liniştea melancolică. Gerda se duse la Feldkommandatur unde lucrase înainte, iar bucătăreasa la popota ofiţerilor germani. Sofia Kondou se instală în casa unei prietene, pe strada Alopekis, fiindcă nu voia să facă vreo mişcare greşită, care le-ar fi dat eventualilor urmăritori posibilitatea să bănuiască ceva. Instrucţiunile pe care le primise din partea grupului „Păianjen“ erau clare şi le respecta cu stricteţe. Dealtfel ştia foarte bine că un spion care se culcă pe lauri şi nu vede primejdia, chiar şi din partea celor mai neînsemnate persoane sau împrejurări, este pierdut. De aceea, Sofia se arăta foarte prudentă.

După ce se convinse că nu este urmărită, de îndată ce se întunecă părăsi casa de pe strada Alopekis şi, asemeni unei umbre, se furişă pînă la locuinţa lui Anghelos Evert, alias Grekos. Acolo primi instrucţiuni referitcare la vizita pe care urma s-o facă aghiotantului lui Geloso.

Dimineaţa Sofia Kondou se duse la Comando Superiore şi arătînd cartea de vizită primită fu condusă în biroul aghiotantului.

Acesta era un locotenent înalt şi elegant. O tratăcu deosebită politeţe şi-i oferi ţigări.

— Mulţumesc, nu fumez, răspunse Sofia.

Faptul îl impresionă. De fapt, tocmai de aceea se purtase ea astfel; o femeie care fumează putea fi socotită mai emancipată, mai mondenă, decît una care n-a căpătat acest obicei. Şi Sofia ştia să joace foarte bine rolul fetei neştiutcare şi naive.

În biroul generalului intră cu timiditate şi se purtă ca o fată simplă şi cam neîndemînatică.

Generalul observă acest lucru şi îi propuse să-i fie cameristă. Chemară un interpret, deoarece Sofia, deşi ştia bine italiana, se prefăcea că nu înţelege ce i se

spune. Se străduia să pară o fată săracă şi cuminte care vrea să-şi cîştige existenţa muncind cinstit.

Se înţeleseră deci cu ajutorul interpretului şi stabiliră condiţiile angajării. Sofia se tocmi în privinţa salariului, ca să arate că pentru ea salariul avea foarte mare importanţă, lucru care ar fi fost cu totul indiferent pentru o femeie urmărind alte scopuri.

În felul acesta generalul se convinse că Sofia era exact ceea ce părea a fi, nu altceva.

Cînd interpretul plecă şi rămase singur cu Sofia, generalul se apropie de ea şi-i mîngîie părul. Fata se-nroşi, însă Geloso nu se lăsă, ci o mîngîie pe obraz şi, apucînd-o de talie o trase spre el. Sofia se opuse părînd că se ruşinează şi de aceea nu îndrăzneşte să dea mîngîierii sensul ei adevărat. Dar Geloso, grăbit şi senzual cum era, o sărută pe gît şi vru să-i mîngîie sînii.

Tînăra se smulse din îmbrăţişare.

— Nu e frumos ce faceţi, zise ea, roşie ca focul. Sînt o fată săracă, dar cinstită.

Geloso îşi scoase portofelul şi-i dădu un teanc de bancnote.

— Mă veţi plăti la sfîrşitul lunii, replică ea. Aici, în Grecia, salariile nu se plătesc anticipat…

Deşi fata vorbise greceşte, generalul înţelese cam ce-i spune şi insistă că ea să primească banii. Sofia, ca să nu-l dezamăgească prea curînd, îi luă şi atunci generalul o strînse în braţe şi sărutînd-o, începu să-i mîngîie sînii.

De data aceasta, fata se arătă revoltată.

— Plec! Dumneavoastră vreţi să fac lucruri rele!

Geloso o linişti, îi puse iar banii în mînă şi chemîndu-şi şoferul îi ordonă s-o conducă la reşedinţa lui.

Sofia îşi luă rămas bun adresîndu-i un surîs virginal, parcă spunîndu-i că-l iartă pentru purtarea lui nepotrivită.

Felul de a se purta al Sofiei Kondou nu numai că îndepărtă din mintea generalului bănuiala că ea ar fi urmărit să-l spioneze, ci-l făcu s-o dorească nebuneşte. Ba mai mult, îl emoţionă.

— Nu e fată, ci un adevărat înger, îi spuse el aghiotantului său, care-i era şi confident.

Sofia opunea o rezistenţă pasivă, care arăta mai degrabă că se teme să nu se lase tîrîtă de farmecul generalului şi să se-ndrăgostească, pentru ca apoi să sufere cînd el o va părăsi. Jocul ei era deosebit de îndemînatic.

Într-o seară, cînd aproape cu forţa şi după o dîrză rezistenţă din partea ei, generalul reuşi s-o aşeze pe genunchii lui, Sofia, cu lacrimi în ochi, îi aminti că e însurat, arătîndu-i verigheta pe care el o purta pe deget. Naiva ambiţie sentimentală a fetei, deşi-l făcu să zîmbească, în fond îl tulbură. Îl bucura faptul că o fată tînără făurea visuri în legătură cu el, bărbat în vîrstă.

Totuşi, în seara aceea, rezistenţa Sofiei slăbise carecum. Se afla de zece zile în casa generalului. Îl lăsă s-o sărute, şi-l sărută şi ea cu patimă, însă, deodată, sări de pe genunchii lui şi fugi în camera ei, unde se încuie. Zadarnic se rugă generalul să-i deschidă. Nu-i dădu ascultare.

Geloso stătu treaz toată noaptea şi a doua zi dimineaţă, sărutînd mîinile Sofiei, îi spuse cu lacrimi în ochi:

— Sînt îndrăgostit de tine. La urma-urmei, nu sînt general, ci un biet om care-şi trăieşte ultima primăvară.

De acum, nimeni şi nimic n-o mai putea clinti pe Sofia Kondou din casa generalului. Deveni stăpînă absolută. Într-atît, încît o dădu la o parte şi pe faimoasa Fifi, care pînă atunci îl influenţa pe general...

Între timp, la sediul lor subteran, membrii organizaţiei „Păianjen“ alcătuiseră un plan amănunţit de activitate.

Obiectivele lor erau următoarele:

1. O cît mai bună informare a Comandamentului din Orientul Mijlociu cu privire la numărul diviziilor germane destinate atacului din zona Canalului de Suez;

2. Distrugerea convoaielor de nave germane;

3. Distrugerea sau defectarea avioanelor inamice, la sol.

Se angajară cu toţii să procure informaţii, însă căpitanul Thimios şi studenta Maria Dimadis aveau să răspundă în mod deosebit de acest lucru. Actele de sabotaj la aeroporturi fură încredinţate inginerului

Spanidis şi lui Petros Sigalos. De sabotarea convoaielor de nave urmau să se ocupe căpitanul Delakis şi Petros Sigalos, alias Păianjen 44.

Antonis Kargas, radiotelegrafistul Panaiotis, sora lui Eleni şi deţinuta Kety Filiou aveau să rămînă la sediul subteran. Primii trei trebuiau să ţină legătura cu Sofia Kondou şi cu Konstandis Grekos-Evert.

Konstandis Grekos primise misiunea să-i introducă la aeroport pe Spanidis şi pe Petros. Îi înzestră cu acte şi, după ce vorbi cu maiorul Kurt Gecse care răspundea de aeroport, îi trimise acolo ca muncitori.

În noaptea de 19 septembrie 1941, la o distanţă de doi kilometri de aeroportul din Eleusis, se opri o garnitură de tren, alcătuită dÎntr-un mare număr de vagoane. Era trasă de două locomotive puternice şi împinsă din spate de o a treia locomotivă. Garnitura, formată din patruzeci de vagoane, dintre care trei de persoane, două pentru bagaje şi treizeci şi cinci de marfă, ajunse lîngă Eleusis la orele 23. Pe la orele 24 şi 30’, în aceeaşi noapte, sosi o garnitură cu treizeci de vagoane şi la două după miezul nopţii încă una cu alte treizeci de vagoane. Conducerea germană a aeroportului luase severe măsuri de pază. Peste tot fuseseră puse santinele şi apărarea antiaeriană a regiunii respective fusese considerabil întărită. Faptul că comandantul Kurt Gecse şi ofiţerii săi îşi petrecuseră toată noaptea la aeroport dovedea cu prisosinţă importanţa acelor garnituri.

Se aflau concentrate acolo o sută de vagoane încărcate cu arme, muniţii şi aparate diverse. Ordinele erau aspre şi cine ar fi îndrăznit să se apropie de acel loc risca să-şi piardă viaţa.

Cu toate acestea, şi în ciuda pazei special instituite, pe la orele trei după miezul nopţii, un om se apropie de prima garnitură. Avea în mînă un felinar şi făcea pe lăcătuşul de revizie. Începu să verifice cuplele vagoanelor şi osiile roţilor. Tot verificînd trecu pe la toate garniturile şi apoi se întoarse din nou la locul de unde pornise.

Lîngă aeroport era un cartier muncitoresc improvizat, unde locuiau muncitorii care lucrau acolo. Pista de

aterizare, luminată de patru reflectcare colorate, era atît de bine păzită, încît cu greu se putea apropia cineva de ea sau de hangare. În noaptea aceea se aflau la sol peste o sută de avioane de vînătcare şi de bombardament.

Pe la orele patru dimineaţa, o umbră se strecură pînă la întrerupătorul sistemului de alarmă, puse sirena în funcţiune şi, tîrîndu-se, se grăbi să dispară. Dealtfel, alarma nu putea trezi bănuieli. Imediat se dădu ordinul ca garniturile de curînd sosite să fie duse ceva mai departe, însă cînd se încercă să se facă acest lucru se constată că vagoanele fuseseră decuplate. Faptul provocă o mare agitaţie.

Nemţii alergară să le cupleze, dar înainte de a apuca s-o facă, o groaznică explozie zgudui întreaga zonă. Vagoanele din capătul primei garnituri săriră în aer şi o lumină orbitcare, urmată de o imensă coloană de fum, se înălţă spre cerul negru. Încercară atunci să îndepărteze celelalte garnituri, însă nu reuşiră, deoarece o nouă explozie la prima garnitură şi imediat după aceea explozii puternice la cea de a doua şi a treia garnitură, precum şi în hangare şi la avioanele de pe pista de aterizare făcură să se zguduie pămîntul. Zgomotul exploziilor, flăcările strălucitcare şi norii de fum dădeau acelui loc un aspect de coşmar: ai fi zis că se zăreau măruntaiele iadului! Nemţii fugeau cuprinşi de panică, încercînd să se salveze. Exploziile erau atît de numeroase, încît era imposibil să se facă faţă cu calm acelei vijelii de foc. Vagoanele sfărîmate ale celor trei garnituri ardeau cu vîlvătăi, la fel ca hangarele şi cea mai mare parte a avioanelor aflate la sol. La început, toţi crezură că e vorba de un puternic atac aerian, efectuat de la mare înălţime. Numai maiorul Gecse, ascuns într-un şanţ, fu de altă părere.

— Catastrofa aceasta este opera unor sabotori, îi spuse el unui locotenent aflat în preajma lui. N-ai observat că vagoanele fuseseră decuplate ca să nu le putem deplasa şi astfel distrugerea lor să fie totală?

Cînd se lumină de ziuă, sosiră la aeroport generalul de aviaţie Lehr, maiorul Fichte, Lazar, căpitanul von Vitel şi alţi ofiţeri superiori. Distrugerile depăşeau orice

închipuire. Arseseră mai bine de cincizeci de avioane, iar conţinutul celor o sută de vagoane se făcuse scrum.

Ancheta care urmă dovedi justeţea presupunerilor lui Gecse. Nu se găsi nici o bombă sau schijă de bombă lansată din avion. Numai rămăşiţele unor bombe magnetice care fuseseră lipite pe vagoane, hangare şi avioane.

Generalul Lehr ordonă ofiţerilor, în frunte cu Gecse, să ia poziţie de drepţi şi le făcu aspre mustrări. Părea că turbase de furie.

— Acesta nu este sabotaj, striga el, este predare! Aţi predat totul în mîinile sabotorilor şi voi vă împăunaţi. Ce vom raporta Führerului? Am să vă împuşc pe toţi!

Spaima şi panica erau de nedescris. Singurii care puteau circula în zona devastată de explozii erau Fichte, Lazar, von Vitel şi aghiotantul generalului Lehr. Aceştia anchetau, interogau, verificau.

Fireşte, primul lucru pe care-l întreprinseră fu blocarea cartierului muncitoresc din apropiere. În acest scop fură aduse două camioane cu cincizeci de SS-işti. Ei nu numai că blocară cartierul, ci efectuară şi un control amănunţit la Eleusis şi la Megalo Pefko. Tot atunci, trei nave de urmărire germane, chemate de urgenţă de la Pireu, patrulau de-a lungul coastei.

— Dacă nu vor fi descoperiţi făptaşii, o mie de capete de nemţi şi de greci nu vor ajunge să spele o asemenea ruşine, rosti generalul Lehr.

Fichte porunci oamenilor săi să cerceteze peste tot, trimise patrule mecanizate pe şosea, iar el însuşi se îmbarcă pe una din navele de urmărire care cercetau coasta. La cinci şi un sfert dimineaţa, patrulele scotoceau întreaga zonă. Şoselele, potecile, drumurile de ţară erau blocate de SS-işti, care primiseră ordin să reţină orice persoană suspectă. Nemţii cerură şi sprijinul carabinierilor italieni. Toate serviciile germane erau în stare de alarmă. Regiunea în care avusese loc sabotajul era cercetată casă cu casă. Fiecare palmă de teren, tufişuri, copaci, stînci, orice ar fi putut servi ca adăpost sabotorilor era minuţios controlat. Generalul Lehr ordonase ca făptaşii să fie prinşi cu orice preţ, deoarece

bănuia că aceştia avuseseră complici printre germanii care lucrau la aeroport. De aceea depistarea lor i-ar fi ferit de alte catastrofe asemănătcare.

Cam la o mie de metri distanţă, pe ţărmul stîncos, doi oameni stăteau cufundaţi în apă, pînă la gît. Găseau însă că e primejdios să se ascundă amîndoi în acelaşi loc, fiindcă astfel puteau fi descoperiţi mai uşor.

— Locul acesta e bun, îi spuse Petros lui Spanidis. Rămîi aici. Eu voi merge să mă ascund în altă parte.

Fără să mai piardă timpul, Petros porni înot. Încă nu se luminase bine de ziuă şi nu era greu să se streccare. Nu putea ajunge însă prea departe. Pentru o clipă se gîndi să înoate pînă la Salamina, dar renunţă; îl despărţea de insulă o distanţă destul de mare şi, înainte de a apuca să ajungă acolo, se va lumina de-a binelea şi va fi observat de navele care patrulau prin preajmă. Preferă, deci, să înoate pe lîngă ţărm şi să se adăpostească unde va găsi un loc potrivit. Din păcate, ţărmul pustiu nu-i oferea ascunzişul dorit. Şi apoi, şoseaua era aproape, aşa că zona respectivă putea fi cercetată şi de pe uscat şi de pe mare. Continuă deci să înoate, evitînd să facă zgomot.

Curînd, emoţiile prin care trecuse şi oboseala începură să se facă resimţite; respira tot mai anevoie şi îşi simţea capul greu.

Zorile îl găsiră destul de departe de locul sabotajului. Reuşise să se-ndepărteze de ţărmul nisipos. Acum se afla într-o regiune presărată cu stînci, undeva între Eleusis şi Megara. Se opri să cerceteze împrejurimile şi să-şi mai tragă sufletul. Înotul, datorită stării de tensiune în care era, îl istovise. Se întinse pe o piatră, încercînd să-şi refacă cît de cît forţele. Deasupra lui se înălţa o stîncă uriaşă, care-l ferea de priviri indiscrete. Observă că în adînciturile stîncii şi pe costişele din apropiere crescuseră pini.

Nu trecură însă nici cinci minute, cînd un zgomot de motor îl făcu să tresară. Era un avion!

Cerul senin permitea o vizibilitate excelentă şi cei din

avion ar fi putut distinge chiar şi o pisică aflată pe sol.

Aparatul zbura la mică înălţime şi Petros îşi dădu seama că n-avea nici un rost să se cufunde în mare; lîngă ţărm apa era atît de limpede, încît ar fi fost reperat de îndată. Se ghemui, deci, într-o scobitură a stîncii, încercînd să se facă una cu ea. Totul se petrecu atît de repede, încît atunci cînd avionul zbură deasupra lui, Petros se şi ghemuise.

Avionul trecu şi tînărul tocmai se pregătea să-şi schimbe poziţia, cînd avionul se-ntoarse şi începu să descrie cercuri deasupra lui.

Petros reuşea cu multă greutate să stea ghemuit în scobitura lui, agăţat de asperităţile stîncii. Cuprins de nelinişte, se-ntreba cît se va mai învîrti avionul pe acolo.

Deodată, la zgomotul care venea de sus, se adăugă şi acela al motorului unei nave de patrulare şi al unei maşini. Aceasta din urmă trecea desigur pe drumul aflat în apropiere.

Păianjen 44 trăia clipe grele. Îşi zise că, desigur, observatorul din avion remarcase ceva suspect pe stîncă şi anunţase prin radio atît nava de patrulare, cît şi maşina SS-iştilor. Se vedea încercuit din toate părţile şi cu preţul unui mare efort continua să stea agăţat de stîncă. Pentru moment nu putea face altceva.

Urmăritorii nu arătau că au de gînd să se-ndepărteze de acel loc. Lui Petros clipele îi păreau secole. Pierduse noţiunea timpului. Era convins că fusese descoperit şi se gîndea cît de mult va suferi maică-sa, al cărei fiu unic era, cînd va afla de moartea lui.

Deodată, nava de patrulare îşi opri motorul şi Petros îşi spuse că ascunzătoarea lui fiind reperată, nemţii se pregătesc să debarce ca să-l prindă.

Dar curînd nava porni mai departe, continuîndu-şi rondul. Şi avionul se îndepărtase şi acum zbura deasupra insulei Salamina, acolo unde el voise să ajungă înot. Din păcate, maşina nu plecase, ci, dimpotrivă, se oprise chiar deasupra stîncii unde se adăpostea Petros. O mulţime de gestapovişti coborîră şi începură să cerceteze împrejurimile. Petros le auzea glasurile.

Tocmai atunci, avionul reveni, şi învîrtindu-se

deasupra acelui loc, prinse a mitralia valurile. Cîteva gloanţe se izbiră de stînca lui Petros, împroşcîndu-l cu aşchii de piatră. Ca să nu fie reperat, tînărul se strînse şi mai tare în adîncitura stîncii, însă simţea că mîinile şi picicarele îi amorţesc.

Curînd avionul, mitraliind suprafaţa mării, se-ndreptă spre Megara, însă gestapoviştii rămaseră acolo, cercetînd fiecare palmă de teren.

În ciuda pericolului care-l pîndea, Petros îşi dădea seama că nu se mai poate menţine pe stîncă. Mîinile şi picicarele îi amorţiseră şi trupul îi era scuturat de fiori. Nevoia de a-şi dezmorţi membrele era atît de imperioasă, încît nesocotind primejdia care-l pîndea, se lăsă să alunece în mare.

Lîngă ţărm, apa nu era adîncă şi fundul ei era presărat cu pietre colţuroase. Cu toate acestea se-ntinse la adăpostul stîncii, ca să se mai odihnească. Alesese un loc ferit, unde gestapoviştii aflaţi pe culme nu-l puteau vedea. În schimb, putea fi văzut dinspre mare.

Cum în scobitura stîncii nu se mai putea întoarce, privi în jur ca să găsească un alt ascunziş. Observă că în stînga grupului de stînci era o cărăruie abruptă, mărginită de ierburi ţepoase, care fusese deja cercetată de urmăritori. Urcuşul pe o pantă atît de înclinată avea să fie anevoios, orice mişcare greşită riscînd să-l facă să alunece în mare. Însă merita să rişte, deoarece cărăruia fiind de acum cercetată, nu se mai afla, desigur, în atenţia nemţilor. Dacă reuşea să ajungă sus, nu mai putea fi văzut de cei de pe mare şi, în plus, se putea usca la scare, aşa ca frigul nopţii să nu-l găsească cu hainele ude.

Între timp, gestapoviştii se îndepărtaseră, iar avionul continua să se rotească deasupra insulei Salamina. Faptul că soldaţii nemţi plecaseră îl determină pe Păianjen 44 să înceapă dificila ascensiune. Ca să nu fie reperat de avion, în cazul că s-ar fi întors, se tîra pe pămînt ca un şarpe.

Însă, abia parcurse cîţiva metri, cînd auzi zvon de glasuri. Rămase nemişcat, căutînd să se facă una cu pămîntul. Curînd îşi dădu seama că la poalele stîncii se

oprise o barcă. Cum din locul unde se afla nu exista pericolul să fie zărit, îşi înălţă uşor capul şi privi. În barcă se aflau patru nemţi, înarmaţi pînă-n dinţi. Unul dintre ei sonda apa cu vîsla, ca să evite bancurile de nisip.

În cele din urmă, un soldat, încălţat cu cizme înalte de cauciuc, sări din barcă şi începu să cerceteze atent baza stîncii şi fîşia îngustă situată între stînci şi mare.

Petros îşi vedea moartea cu ochii; dacă noii veniţi observau cărăruia era pierdut. Din fericire, acest lucru nu se-ntîmplă şi, după un timp, soldatul se urcă din nou în barcă.

Tînărul respiră ceva mai uşurat, gîndindu-se că dacă nu şi-ar fi părăsit prima ascunzătoare, acum s-ar fi aflat în ghearele nemţilor. Barca însă continua să staţioneze la poalele stîncii. Nu înţelegea nimic. De ce nu plecau? Nemţii din barcă vorbeau între ei şi priveau în sus, după care începură să discute cu soldaţii aflaţi pe stîncă. Apoi barca făcu cale-ntoarsă.

„Care nu intenţionează să cerceteze mai departe?“ se întrebă Petros.

Oricum, locul unde se afla era destul de ferit şi, ceea ce conta mult pentru el, îi permitea să stea întins şi astfel îşi putea reface forţele. Trebuia să-şi revină, deoarece încă nu putea şti ce încercări îl mai aşteaptă.

Timpul trecea, scarele se-nălţase pe bolta cerului şi razele lui calde uscau hainele tînărului.

Deodată, se ivi o altă barcă cu soldaţi nemţi. Venea dispre Megara. Din ea coborîră un ofiţer şi un soldat care cercetară baza stîncii şi, observînd capătul cărăruii abrupte, se pregăteau să urce. Erau atît de aproape, încît Petros le-ar fi putut auzi şi respiraţia. Dacă ar fi urcat numai doi metri, ar fi dat peste Petros, care stătea ascuns într-un şanţ, printre ierburi. Tocmai cînd se socotea pierdut, se auzi glasul unuia dintre soldaţii aflaţi pe stîncă.

— Herr Hauptmann *..., strigă el.

Între acesta şi ofiţer începu o discuţie animată. Apoi, ofiţerul, renunţînd la escaladare, se urcă din nou în barcă împreună cu soldatul. Barca porni de îndată spre Eleusis.

* Domnule căpitan, în limba germană, în text. (N. trad.)

Petros nu ştia germana şi nu înţelesese ce vorbiseră nemţii între ei, însă se gîndi la inginerul Spanidis. Cuprins de nelinişte se întreba dacă nu cumva tovarăşului său i se întîmplase o nenorocire. În cazul că fusese prins de nemţi, aceştia aveau să-l lichideze, fiindcă de la el nu aveau să scoată nimic. Îl îngrijora şi soarta lui Konstandis Grekos.

Din fericire, cînd se prezentaseră la Kurt Gecse, atît el cît şi Spanidis declaraseră că îşi vor prelua serviciul abia peste o săptămînă. Deci, dacă scăpau cu bine, Grekos nu ar fi fost amestecat în cele întîmplate. Însă în cazul arestării amîndurora sau chiar numai a unuia dintre ei, situaţia lui Grekos ar fi fost tragică. Încercă să alunge acele gînduri neplăcute, dar nu reuşi; îl preocupa nu numai soarta lui, ci şi a lui Spanidis. Oricare dintre membrii grupului era pentru el la fel de important şi de apropiat. Luptaseră împreună şi legăturile care se statorniciseră între ei depăşeau chiar şi limitele celei mai strînse prietenii.

Timpul trecea şi în jur domnea o linişte deplină. Nu se auzea nici motor de avion sau de barcă, nici zvon de glasuri.

Petros se afla în dilemă. Care ce era mai bine să facă? Să se arunce în mare şi să înoate de-a lungul coastei sau să se urce pe culmea masivului stîncos şi de acolo să privească în jur? Nu găsea că ar fi înţelept să se lase surprins de întuneric pe acea cărăruie abruptă. Şi apoi, liniştea care domnea de atîta vreme îl convinsese că nemţii se îndepărtaseră, odată ce, după atîtea cercetări, nu descoperiseră nimic în acel loc.

Începu, deci, să se cţere. Urcuşul era foarte anevoios. Mereu aluneca înapoi, din cauza pantei extrem de abrupte. Se oprea des, ca să se convingă că zgomotul pe care-l făcea nu fusese auzit de cineva. Avu nevoie de două ceasuri ca să ajungă sus. Apucîndu-se de tufişurile care creşteau printre stînci, izbuti să se salte pe un loc mai drept.

Temîndu-se să nu dea peste urmăritori, se urcă într-un pin înalt şi, aşezîndu-se pe o cracă mai groasă, privi

cu atenţie în jur. Nu observă nimic nici pe mare, nici pe ţărm, nici pe şoseaua din apropiere. Tocmai se pregătea să cobcare, cînd pe un platou aflat ceva mai jos văzu un SS-ist aşezat la rădăcina unui pin, cu spatele întors spre locul unde se afla Petros. Tînărului i se tăie răsuflarea şi o sudcare rece îi îmbroboni fruntea. Care ce căuta acolo acel soldat? Era clar că nemţii lăsaseră peste tot santinele, chiar şi în locurile pe care le cercetaseră. Or, acest lucru dovedea că supravegherea zonei nu se terminase şi că vînătcarea de oameni putea să mai dureze multe zile. Petros nu ştia ce să facă. Neamţul părea că doarme şi avea lîngă el o armă automată. Însă cum putea fi sigur că doarme? Dacă se prefăcea ca să-l poată prinde cînd va păşi pe platou?

Împrejurările îl sileau pe Păianjen 44 să ia o hotărîre rapidă şi eroică. În cazul că neamţul îl zărise, avea să-l lichideze cînd va coborî din copac, însă dacă nu-l văzuse şi dormea într-adevăr, atunci singura soluţie era să-l ucidă şi să-i ia arma. Înarmat fiind, chiar de l-ar fi descoperit nemţii, şi-ar fi putut vinde scump pielea.

Dar, cum să-l lichideze pe neamţ, cînd el n-avea nici măcar un briceag? Se gîndi un timp şi, în cele din urmă, se hotărî să folosească drept armă un bolovan mare aflat pe platou. Dacă reuşea să-l lovească pe neamţ în cap cu bolovanul, totul s-ar fi terminat cu bine. Pentru că de arma automată, chiar în cazul că izbutea să pună mîna pe ea, tot nu s-ar fi putut folosi. Împuşcăturile i-ar fi atras pe nemţii din jur şi, atunci, ar fi fost pierdut. Numai bolovanul îl putea salva. Fără să mai stea pe gînduri coborî şi făcînd un salt ajunse pe micul platou.

Chiar în acea clipă, neamţul care aţipise se trezi brusc şi văzînd în faţa lui un civil holbă ochii. Situaţia era gravă. Petros nu mai avea timp să ajungă pînă la bolovan şi să-şi pună în aplicare planul iniţial. Sări deci dintr-o dată asupra neamţului şi, înainte ca acesta să-şi ia arma, îl apucă de gît.

Petros îl strîngea cu putere, însă SS-istul era voinic şi reuşi să-şi elibereze grumazul din mîinile tînărului. Se rostogoliră amîndoi pe pămînt, încleştaţi într-o luptă inegală. La un moment dat, neamţul îl puse jos pe

Păianjen 44 şi începu să-l lovească în cap, însă acesta, cu o mişcare abilă reuşi să se degajeze şi astfel neamţul ajunse iar dedesubt. Petros îl apucă din nou de gît şi în timp ce adversarul lui începu să se sufoce, izbuti să-i ia baioneta. Fără să ezite i-o înfipse în beregată şi sîngele ţîşni şuvoi.

Deşi îl stăpînea un sentiment neplăcut, Petros luă repede arma, baioneta şi gamela neamţului, iar pe acesta îl rostogoli pînă la marginea stîncilor, aruncîndu-l în mare. Se urcă din nou într-un pin şi cercetă împrejurimile. La o distanţă de vreo cincizeci de metri se afla un chiparos înalt, cu frunziş bogat. Gîndindu-se că chiparosul îi putea oferi o ascunzătoare bună şi sigură, luă armele neamţului şi urcîndu-se în copac se ascunse printre crengi. De acolo, nevăzut, putea observa împrejurimile. Putea vedea şi zona aeroportului, deasupra căreia mai pluteau încă trîmbe de fum.

Deodată, se auziră fluierături. Una, două, trei. Erau semnale. Petros aşteptă. Curînd se iviră, venind din direcţii diferite, mai mulţi soldaţi nemţi. Toţi se urcară într-un camion care se oprise pe şoseaua din apropiere. Neliniştea puse din nou stăpînire pe tînăr. Odată ce militarii lăsaţi de pază erau retraşi, însemna că se punea capăt cercetărilor. Însă, dacă vor constata că unul dintre ei lipseşte, care nu vor reîncepe cercetările? Simţea că nu mai poate face faţă altor încercări. Ultimele zile i se păruseră secole. Şi apoi, puterea omenească, rezistenţa nervilor au anumite limite. Totuşi, pentru moment nu putea face altceva decît să aştepte. Era ora patru după-amiaza. Curînd avea să se-ntunece.

Se hotărî ca îndată ce se va lăsa întunericul să cobcare din chiparosul unde se ascunsese şi să pornească spre satul Mandra şi spre mănăstirea Kleiston, folosindu-se de cărările munţilor. La Mandra grupul lor avea un om de încredere, la fel şi la mănăstire. Dacă ajungea acolo, era salvat.

Pînă cînd se înseră nu se petrecu nimic care să arate că nemţii intenţionează să reînceapă cercetarea împrejurimilor. Pe şosea trecură cîteva camioane cu provizii pentru nemţi, un autobuz cu călători şi trei

motociclete. Nimic altceva.

În sfîrşit se înnoptă. Era o noapte fără lună şi Petros, care-şi stabilise anumite puncte de reper, coborî din chiparos şi se-ndreptă spre munţii din preajmă. La început nu întîlni nici o piedică. Înainta destul de repede, protejat de întuneric. Însă, pe la miezul nopţii, cînd se afla pe o costişă, licărul unei ţigări îl făcu să se oprească brusc. Se ghemui la pămînt şi se ascunse în dosul unor tufişuri. Nu întîrzie să audă zvon de glasuri. Erau soldaţi nemţi. Îşi dădu seama că nemţii blocau căile de acces spre satul Mandra şi spre orice parte locuită unde sabotorii ar fi putut găsi adăpost. Trebuia deci să-şi schimbe ruta. În timp cît stătuse ascuns printre crengile chiparosului se gîndise şi la o asemenea eventualitate. Din fericire, acea regiune îi era cunoscută. Şi la Mandra şi la Eleusis şi la mănăstirea Kleiston venise de mai multe ori din ordinul grupului, ca să observe mişcările trupelor germane. În luna mai 1941, cînd avusese loc atacul asupra Cretei, organizaţia „Păianjen“, prin staţia ei de radio emisie-recepţie, comunicase pregătirile nemţilor Comandamentului din Orientul Mijlociu şi Comandamentului din Creta. În acea perioadă, Petros Sigalos ţinuse sub observaţie aeroportul de la Eleusis şi, cu ajutorul unui localnic, om de încredere al grupului, făcuse un plan al regiunii pe care însemnase cele mai potrivite locuri de trecere. Cunoştinţele dobîndite atunci îi permiseră lui Petros să înainteze cu atîta siguranţă.

Tînărul stătu ascuns printre tufişuri pînă cînd nemţii se îndepărtară şi-n jur se aşternu liniştea. Apoi porni tîrîş spre o livadă de măslini şi de acolo, folosind albia secată a unui pîrîu, ajunse la poalele muntelui, într-un loc greu accesibil, stîncos. Cunoştea acolo cîteva poteci tainice, pe unde putea urca spre vîrf. Porni la drum fără zăbavă şi, ajuns pe culme, trecu în partea cealaltă şi se opri în preajma unei peşteri, cunoscută celor din grup sub denumirea de Peştera Sfîntului Daniil. Era sigur că-n hruba întunecoasă nu se afla ţipenie de om.

Se-ndreptă liniştit spre peşteră, hotărît să se odihnească în acel adăpost tainic pînă în noaptea următoare cînd intenţiona să pornească spre mănăstirea

Kleiston. De acolo i-ar fi fost uşor să se reîntoarcă la Atena.

Însă cînd vru să intre, din întunericul peşterii se repezi asupra lui un om, care-i imobiliză braţele. Încercă să se elibereze, dar nu reuşi; parcă-l ţinea un cleşte de oţel.

— Drace! exclamă, zbătîndu-se ca să scape.

Auzindu-l, cel care-l înhăţase slăbi strînscarea.

— Eşti grec? îl întrebă necunoscutul.

Acel glas îl făcu pe Păianjen 44 să tresară, în timp ce inima îi era năpădită de bucurie şi uşurare: recunoscuse vocea inginerului Spanidis! Inginerul, dispreţuind primejdia care-l pîndea, pornise spre peştera secretă, strecurîndu-se pe sub nasul patrulelor germane. Urmase acelaşi drum ca şi Petros, însă ajunsese cu mult înaintea lui la destinaţie.

Cînd Spanidis văzu că Petros are o armă şi gloanţe, înţelese că acesta avusese o întîlnire neplăcută şi fusese nevoit să-şi lichideze adversarul. Bucuroşi că se regăsiseră, cei doi luptători se culcară în peşteră, ca să se odihnească.

— N-ar fi înţelept să pornim chiar în noaptea asta spre mănăstire, zise inginerul. Mă tem că nemţii îi bănuiesc pe cei de acolo şi au instalat în jurul sfîntului lăcaş posturi de pază. Mai bine să pornim mîine noapte, folosindu-ne de cărările ştiute numai de noi. Mai întîi ne vom opri la Peştera Profetului Ilie şi vom cerceta împrejurimile. Dacă drumul e liber, ne vom duce separat către mănăstire. Aşa, în cazul că nemţii ne-au întins vreo cursă, va pieri numai unul dintre noi.

— Nu va pieri nici unul dintre noi, îl contrazise Petros zîmbind. Am făcut treabă bună. Vor plăti scump nemţoii.

— Vor plăti şi ai noştri, replică Spanidis. Vor lua ostateci de la Eleusis şi mă tem pentru soarta lor.

În ciuda oboselii, somnul nu se prindea de ei. Vorbeau despre harta zonei respective şi erau mîndri de căpitanul Thimios care o întocmise. Era o hartă deosebită, care indica luptătorului din rezistenţă ce locuri trebuia să evite cu orice preţ, şi pe unde să meargă ca să ajungă la adăposturi sigure. Nici un Stat-Major al Axei n-

ar fi fost în stare să întocmească o asemenea hartă. Şi căpitanul Thimios făcuse nu una, ci patru hărţi de acestea pe care marcase locurile ce ar fi putut servi ca punct de pornire.

Petros şi Spanidis hotărîră să doarmă cu schimbul; şi în timp ce unul se va odihni, celălalt să stea de pază înarmat cu automatul luat de la soldatul SS-ist. În felul acesta vor evita orice surpriză neplăcută.

Aşa şi procedară, reuşind să-şi refacă forţele, în ciuda faptului că erau total lipsiţi de hrană.

Ziua următoare trecu în linişte. Nemţii păzeau numai trecerile cunoscute. Cînd se înseră, se retraseră.

Cum se înnoptă, Petros şi inginerul Spanidis, lihniţi de foame, porniră spre mănăstirea Kleiston, păşind pe cărări neumblate, folosite doar de capre şi păstori. Mărşăluiră toată noaptea şi pe la şase dimineaţa ajunseră la Peştera Profetului Ilie.

De acolo se vedea mănăstirea Kleiston şi toate căile de acces spre ea. Nu văzură nicăieri nemţi. Totuşi, aşteptară toată ziua ascunşi în peşteră şi numai cînd sentunecă de-a binelea, Petros, fără armă, porni spre mănăstire. Dacă avea să găsească totul în ordine, de la una din ferestrele mănăstirii, avea să facă un semn cu felinarul aprins. Atunci, Spanidis, cu automatul, avea să cobcare la rîndul lui spre sfîntul lăcaş. Cînd aveau să se afle amîndoi în siguranţă, aveau să stabilească împreună cu stareţul cum să revină la Atena.

Procedară aşa cum se înţeleseseră. Curînd, Petros şi Spanidis se găseau sub acoperişul ospitalier al mănăstirii. Cei doi membri ai grupului „Păianjen“ erau salvaţi. Stareţul le dădu de mîncare şi-i informă că în ziua precedentă, sosise o maşină cu ofiţeri şi soldaţi nemţi care cercetaseră temeinic mănăstirea. De la ei aflase despre sabotajul de la aeroport şi era în aşteptare. Pentru orice eventualitate şi dînd dovadă de înţelepciune le spusese nemţilor că doi călugări sînt plecaţi prin satele din apropiere ca să procure alimente şi că alţi trei sînt duşi la lucru, pe ogcarele mănăstirii.

— I-am tratat pe nemţi cît se poate de bine şi l-am rugat pe ofiţerul care-i conducea să vină să petreacă

cîteva zile la mănăstire, zise stareţul. A plecat convins că cei de aici nu au nici o legătură cu sabotajul. Înainte, însă, l-am îndemnat să caute peste tot, ceea ce a şi făcut. Vedeţi, ştiam că oricît ar fi căutat n-ar fi reuşit să dea de arme. Locul unde le-am ascuns n-ar putea fi dibuit nici de Satana. Aşa că neamţul a plecat mulţumit şi m-a întrebat dacă n-am cumva nevoie de ceva, că este dispus să mă ajute. I-am explicat că trăind în singurătate avem greutăţi cu transportul şi ne-ar fi de mare folos dacă ne-ar elibera un act prin care maşinile germane ce trec pe şoseaua din apropiere să fie autorizate să ia pe călugării care se duc la Atena după cumpărături sau pentru vreo altă trebuinţă a sfintei mănăstiri. Mi-a promis că-mi va trimite un asemenea permis şi ne-am despărţit ca doi prieteni buni.

Spanidis şi Petros Sigalos rămaseră la mănăstire cincisprezece zile, pînă cînd agitaţia produsă de sabotaj se mai potoli. Însă stareţul reuşi să trimită un mesaj grupului „Păianjen“, vestindu-i că totul se terminase cu bine şi că cei în cauză se află sănătoşi la mănăstire.

Vestea aceasta îi bucură nespus pe membrii grupului, care, deşi nu auziseră că fusese reţinut vreun suspect, în afara ostatecilor de la Eleusis, erau foarte neliniştiţi. Ştiau cît de grea era misiunea celor doi şi ce primejdie de moarte îi pîndeşte. Aşa că aflînd vestea cea bună răsuflară uşuraţi şi începură să aştepte.

Generalul Geloso era în fond un om slab şi uşuratic. Îi plăceau traiul bun, femeile frumoase, mîncarea bună, vinurile alese şi munca puţină.

În ce priveşte onorurile, decoraţiile şi parăzile era un foarte reprezentativ specimen al naţiei sale. Foarte puţini italieni înţeleseseră sensul adevărat al celui de-al doilea război mondial. Dar generalul Geloso nu aparţinea acestei categorii. El socotea Atena drept punctul final al unei campanii victorioase unde-l aşteptau bogatele roade ale victoriei: huzurul, voluptatea, femeile, puterea absolută. Pe nemţi îi considera piedici supărătcare în calea realizării dorinţelor sale şi nu era deloc dispus să se avînte în noi aventuri războinice. Cîndva se zvonise la

Marele Cartier General că Geloso va pleca pe frontul sovietic, ca să conducă diviziile italiene trimise acolo. Generalul se făcuse foc şi pară. Nu voia să audă aşa ceva nici ca zvon, nici măcar ca glumă. Voia să rămînă la Atena în calitate de comandant suprem al forţelor armate italiene, bucurîndu-se de o viaţă cît mai plăcută.

Sofia Kondou nu întîrzie să-l domine. Însă avea grijă să facă pe proasta, pentru a nu deveni plictisitcare, ori de cîte ori excelenţa sa dorea să tragă un chefuleţ cu o altă femeie sau chiar cu mai multe. Atunci, Sofia se arăta... înţelegătcare şi se mulţumea să spună că obligaţiile generalului îi impun asemenea „recepţii“, la care ea nu are motiv să participe. Atitudinea ei îi convenea de minune lui Geloso, iar Sofia reuşea să nu fie sîcîitcare şi obositcare.

Planul nemţilor de a ataca Suezul îi provocase fetei multe necazuri. Ea constatase că generalul nu era deloc dispus să se mişte din Atena. Acele chefuri, pe care Sofia le numea cu naivitate „recepţii“, îi permiteau fetei să cerceteze biroul şi camera generalului, precum şi documentele din servieta lui. El obişnuia să lucreze în dormitor, unde avea un mic birou şi unde, adeseori, îi primea pe ofiţerii superiori veniţi cu rapoarte sau cu diferite documente la semnat.

Grupul „Păianjen“ o anunţă pe Sofia prin studenta Maria Dimadis, care venea adesea pe la dînsa dîndu-se drept verişoara ei, că şeful Statului-Major al generalului Lehr, colonelul von Blaskovits, îi predase lui Geloso un plan cuprinzînd mişcările convoaielor de nave şi ale trupelor destinate să ia parte la cucerirea Canalului de Suez. I se cerea Sofiei să găsească cu orice preţ acest plan şi să-l predea grupului pentru o anumită perioadă de timp ca să fie copiat.

Fata scotocise peste tot. În afară de servietă, generalul avea şi o mică valiză, plină cu documente, pe care o ţinea totdeauna încuiată. Sofia Kondou încercă s-a deschidă, însă valiza era prevăzută cu un lacăt cu cifru. Dacă nu ştiai cifrul, care consta dintr-o înşiruire de cifre, nu-l puteai descuia. Fata studie lacătul aproape un ceas. Cînd se ocupa cu astfel de treburi purta mănuşi de

cauciuc, ca să nu lase amprente. Într-un colţ al lacătului observă cinci litere ale alfabetului latin, separate prin puncte şi un zîmbet îi lumină chipul. Calculă a cîta literă din alfabet era fiecare şi aşezînd cifrele rezultate la rînd, ieşi numărul 24958. Învîrti micile inele ale lacătului, formă numărul şi lacătul se deschise. Dacă n-ar fi izbutit să descopere cifrul le-ar fi spus celor din grup să ia valiza cu totul.

Chiar deasupra zări planul căutat. De el era ataşată o hartă amănunţită a zonei de atac, ordine către diverse unităţi militare, însemnări şi tot felul de date. Fata luă documentul cu toate anexele şi, după ce încuie valiza, îl predă Mariei Dimadis care aştepta în altă încăpere a casei.

— Du-le la ai noştri să le fotografieze, dar în cel mult un ceas şi jumătate să mi le aduci înapoi. Seara cînd va veni generalul trebuie să le găsească la locul lor. Aşa vom obţine ce vrem, fără să-i stîrnim bănuielile. În caz contrar, eu voi pieri, iar planul nu ne va fi de nici un folos, fiindcă îl vor modifica.

Maria Dimadis plecă de îndată. Însă cam la jumătate de oră după plecarea ei veni şoferul generalului cu un bilet din partea acestuia. Sofia Kondou citi biletul şi îngheţă de spaimă: generalul îi scria să dea valiza cea mică şoferului, deoarece avea nevoie de ea la Comandament! Ca o somnambulă îl însoţi pe şofer în dormitorul generalului, de unde acesta luă valiza.

— Excelenţa sa are o consfătuire importantă cu nemţii şi de aceea e posibil să întîrzie, îi spuse şoferul.

Sofia nu-i răspunse. După plecarea lui se trînti pe un scaun, gata să leşine. Nu soarta ei o preocupa cel mai mult, ci faptul că planul va fi modificat. Privi în jur. Zări pe birou servieta gereralului, pe care în ziua aceea n-o luase cu el. De obicei, cînd avea de inspectat vreo unitate sau cînd intenţiona să chefuiască în vreo casă „primitcare“ nu lua cu el servieta.

— Ce ghinion! murmură Sofia. Tocmai acum trebuia să se-ntîmple una ca asta…

Într-adevăr, dacă generalul n-ar fi trebuit să participe la acea consfătuire, în cel mult un ceas şi jumătate

documentele s-ar fi aflat la locul lor şi totul ar fi fost în ordine.

La un moment dat se gîndi să fugă, însă se temu că Maria Dimadis va veni după plecarea ei şi va fi prinsă cu documentele asupra ei. De aceea preferă s-o aştepte.

La timpul stabilit, Maria se întoarse cu documentele. Sofia Kondou îi spuse ce se întîmplase şi o îndemnă să plece imediat şi să anunţe grupul.

Apoi, Sofia îşi puse mănuşile de cauciuc şi luînd documentele se duse în dormitorul generalului. Chiar în acea clipă auzi două maşini oprindu-se în faţa vilei. Înspăimîntată, puse hîrtiile în servieta generalului, o închise şi lăsînd-o pe birou, fugi în camera ei. Cînd auzi soneria se duse să deschidă şi-l văzu pe general însoţit de doi ofiţeri. În cea de a doua maşină erau trei bărbaţi îmbrăcaţi în haine civile. Generalul intră în hol şi după ce porunci ofiţerilor să-l aştepte în salonaşul de la parter, îi spuse Sofiei Kondou să-l urmeze. Urcară împreună în dormitorul lui.

De îndată ce ajunseră acolo, Geloso închise uşa şi o apucă pe fată de gît.

— Traditora *, **ce-ai făcut? strigă el spumegînd de furie.**

O zgîlţîia atît de tare, încît fata simţea că e gata să leşine.

— Spune, ce ai făcut cu documentele? Vorbeşte, că altfel te ucid!

— Care documente, excelenţă? Care documente? rosti ea cu greutate.

— Nu face pe neştiutcarea, răcni Geloso, că s-a terminat cu tine; ţi-a sunat ceasul de pe urmă!

Fata reuşi să scape din mîinile lui. Îşi înălţă fruntea şi-l privi pe general drept în ochi.

— Nu mă aşteptam la o astfel de purtare, îi spuse ea cu aerul unei amante jignite pe nedrept. Dar aveţi dreptate; sînteţi obişnuit să aveţi de-a face cu femei care se vînd şi pot fi cumpărate, care fură documente şi bani şi credeţi că toate femeile, deci şi eu, fac asemenea lucruri. Vă mulţumesc pentru părerea ce aveţi despre

* Trădătoareo, în limba italiană, în text. (N. trad.)

mine... Şi acum ucideţi-mă! După jignirea ce mi-aţi adus nu mai vreau să trăiesc. Grecii mă socotesc trădătcare; dumneavoastră mă credeţi hoaţă... Haideţi, ce mai aşteptaţi? Scoateţi-vă pistolul şi împuşcaţi-mă!

Geloso o privi uimit.

— Cine a mai intrat aici? o întrebă pe un ton ceva mai potolit.

— În afară de mine n-a intrat nimeni, răspunse fata. Însă, nu cumva aţi pus documentele în alt loc şi aţi uitat? Alaltăieri seară, cînd aţi umblat la valiză eraţi cam ameţit. Tocmai veniserăţi de la o recepţie. Uneori sînteţi distrat. Iată, azi aţi uitat să vă luaţi servieta.

Geloso aruncă o privire servietei, dar n-o atinse; se uită în şifonier, controlă buzunarele hainei de casă, scotoci sertarele comodei, dar nu găsi nimic. Se opri în mijlocul încăperii, încercînd să-şi vină în fire. După cîteva clipe se apropie de birou şi luînd servieta o deschise cu mîini tremurătcare. Era ultima lui speranţă. După cum a mărturisit mai tîrziu, ceea ce-l înspăimînta nu erau trădătorii, spionii, ori zădărnicirea campaniei Suezului, ci propria lui situaţie. Dacă s-ar fi prezentat la consfătuirea cu nemţii fără documente şi fără hartă, ce le-ar fi spus? Cum se putea justifica un general care nu este în stare să-şi păstreze documentele secrete? Nemţii n-ar fi trecut cu vederea o abatere atît de gravă. Ar fi fost siliţi să modifice planurile, ceea ce ar fi însemnat întîrzierea, dacă nu chiar zădărnicirea campaniei. Răspunderea lui era deci foarte mare. Nemţii ar fi telegrafiat la Roma cele întîmplate şi ca urmare ar fi fost arestat şi deferit Curţii Marţiale. Ar fi dat orice ca să găsească documentele. Numai asta dorea şi-i era indiferent dacă dispariţia lor era suspectă şi dacă din cauza lui se ducea dracului atacul asupra Suezului. De aceea deschise cu teamă servieta care rămăsese ultima lui speranţă.

O deschise, răsturnă tot conţinutul ei pe birou şi cînd zări documentele mult căutate, se prăbuşi într-un fotoliu respirînd anevoie.

— Sacra Madonna *!... şopti el.

Abia acum îl cuprinse tulburarea. Acum cînd găsise

* Sfîntă fecioară, în limba italiană, în text. (N. trad)

ceea ce căuta şi cînd groaznica primejdie se-ndepărtase de el, simţi că-l părăsesc puterile. Întîmplarea îl zdruncinase profund. Într-atît, încît pentru o clipă se gîndise să se sinucidă... Dacă n-ar fi găsit documentele ar fi fost pierdut.

Zăcea istovit într-un fotoliu. Sofia Kondou, care pînă în acel moment fusese mai tulburată decît generalul, se mai linişti şi îi fu milă de el. Înţelesese tragismul situaţiei lui şi deşi îi era silă de dînsul, în acelaşi timp îl compătimea pentru halul în care ajunsese. Dacă ar fi fost italiancă l-ar fi ucis trăgîndu-i un glonte în cap, fiindcă n-ar fi suportat ca un asemenea mizerabil să facă pe comandantul suprem. Însă nu era italiancă şi, dealtfel, trebuia să-şi joace rolul pînă la capăt.

Scoase o sticlă cu coniac din micul bar aflat în dormitor şi umplînd un pahar se apropie de dînsul cu un aer grijuliu. Pe chipul ei se ivise o expresie îndurerată şi i-l întinse într-un fel care părea să spună că nu e supărată pe el pentru jignirea adusă.

Generalul o privi şi, văzîndu-i ochii trişti şi expresia îndurerată a feţei, fu cuprins de emoţie.

— Uită totul, îi spuse luîndu-i mîna. A fost o încercare grea.

— Nu mai vreţi să mă ucideţi? îl întrebă ea cu umilinţă.

Generalul vru s-o atragă pe genunchii lui, dar Sofia se dădu la o parte.

— Nu, zise ea. Vă mulţumesc pentru bunătate... Dar am să vă spun ceva, care n-aş vrea să vă supere... Nu procedez astfel din răutate, ci de nevoie. Deşi, nu mi-e ruşine să vă mărturisesc că vă iubesc şi că am făcut pentru dumneavoastră sacrificii de care nu mă credeam în stare, nu mai pot rămîne cu dumneavoastră. Trebuie să plec.

— Asta nu se va-ntîmpla niciodată, exclamă el. Ştii cît de mult ţin la tine.

— De aceea, cum pierdeţi un document vă repeziţi la mine şi mă ameninţaţi că mă veţi împuşca, de parcă aş fi o hoaţă?

— Ce puteam face? zise generalul.

— Să vă gîndiţi mai calm şi mai raţional, răspunse fata. Care dacă aş fi comis o asemenea faptă aş fi rămas aici ca să mă prindeţi? Doar pînă la urmă tot aţi fi observat că vă lipsesc documentele. Aşa că aş fi fugit cu ele şi nu m-aţi fi găsit aici, neştiutcare şi nevinovată, ca să mă trataţi ca pe o hoaţă.

Cuvintele Sofiei îl îndurerau pe general, care nu ştia cum să-şi justifice purtarea. Însă, pentru nimic în lume, nu voia ca fata să plece din casa lui.

— E adevărat, recunoscu el. Am prostul obicei să mă-mbăt şi să uit unde-mi pun lucrurile. Însă am şi multe probleme pe cap. Gîndeşte-te numai la zecile de mii de oameni care se află sub ordinele mele.

— Aveţi dreptate, zise Sofia, dar eu trebuie să plec. Rămînerea mea aici este o chestiune de încredere. Dacă aţi avea încredere în mine, chiar în cazul că ar veni toţi să vă spună că eu am furat documentele, dumneavoastră nu le-aţi da ascultare. Aşa însă, chiar fără să vă sugereze nimeni un astfel de lucru, v-aţi gîndit de îndată că eu le-am luat şi m-aţi tratat ca pe o femeie oarecare. Aş fi dorit să vă daţi seama ce fel de om sînt şi ce simt pentru dumneavoastră. După cum se vede însă nu s-a întîmplat aşa şi asta nu v-o pot ierta.

Lui Geloso îi venea să înnebunească.

— Vreau să uiţi, îi spuse. Dacă pierdeam aceste documente, eram un om mort. Purtarea mea faţă de tine m-a rănit adînc şi pe mine; e ca şi cînd mi-aş fi tras palme mie însumi... Cînd vei înţelege asta, n-ai să mă mai condamni.

Şi apropiindu-se de fată o sărută pe obraji şi pe ochii înlăcrămaţi.

Generalul cum văzu că supărarea ei se mai potolise, îşi luă însoţitorii care-l aşteptau în salonaş şi se duse vesel la consfătuire.

Sofia Kondou jucase această scenă ca să îndrepte atenţia generalului în altă direcţie şi să nu se gîndească cumva că afacerea aceasta cu documentele era suspectă.

La început, Sofia intenţionase să-l adoarmă pe general cu un narcotic şi să sustragă documentele în

timpul nopţii. Însă sănătatea lui Geloso fiind cam precară se temuse să nu păţească ceva din cauza drogului. Şi apoi, noaptea, ar fi fost mai riscant ca cineva din grup să se deplaseze ca să le ia şi, după un ceas-două, să le aducă înapoi. De aceea preferase ca totul să se petreacă ziua, deşi fusese în primejdie să fie prinsă. Fiindcă generalul îşi pierduse într-atît stăpînirea de sine, încît dacă nu găsea documentele, ar fi făcut lucruri de care el însuşi s-ar fi căit pe urmă.

Bucuroasă că totul se terminase cu bine, Sofia deschise fereastra ca să respire puţin aer curat. În stradă o zări pe Maria Dimadis şi-i făcu semn. Studenta veni în casă şi Sofia o puse la curent cu cele întîmplate.

Acum grupul „Păianjen“ deţinea cheia operaţiunilor militare menite să ducă la cucerirea Canalului de Suez şi, mai ales, mişcarea convoaielor de nave. Prin radiograme cifrate comunicară de urgenţă Comandamentului din Orientul Mijlociu toate datele obţinute de la Geloso. Curînd, însă, primiră de la Comandamentul din Orientul Mijlociu o radiogramă cu următorul conţinut:

Către „Păianjen“
B.B… G. 133-458
De la Răsărit spre Apus.

Este neapărată nevoie să sabotaţi convoiul de nave cu indicativul W 18 Stop. Ruta sa este bine protejată de submarine şi alte unităţi ale flotei de război germane Stop. Acţionaţi cu orice preţ Stop.

De îndată ce radiograma fu decodificată, căpitanul Thimios convocă grupul. Acţiunea era dificilă şi deosebit de periculoasă. Mai ales, după marele sabotaj de la Eleusis nemţii luaseră măsuri extrem de severe.

Acest lucru însă n-avea importanţă. Membrii grupului, bărbaţi şi femei, erau ferm hotărîţi să distrugă convoiul de nave cu numărul 18.

Conform indicaţiilor din documentele sustrase de la generalul Geloso, convoiul care-i interesa urma să se

formeze în strîmtoarea Skaramanga * şi de acolo avea să participe direct la acţiunea de debarcare. Cu navele convoiului respectiv urmau să călătorească: ofiţerii Statului-Major, trupele destinate debarcării, dintre care multe luaseră parte la acţiunea de debarcare din Norvegia, cadrele politice şi tehnice, acestea din urmă destinate special Canalului de Suez şi majoritatea ofiţerilor care aveau să ia parte la campanie. De asemeni, douăzeci, dintre cele cincizeci de nave ale convoiului, aveau să transporte un nou tip de tanc, foarte rapid, potrivit pentru luptele din deşert. Toate acestea arătau că dacă acţiunea plănuită împotriva Suezului ar fi reuşit, nu numai că ar fi dus la izgonirea englezilor din Mediterana care s-ar fi transformat într-o mare a Axei, ci totodată ar fi permis nemţilor să pună mîna pe întreg Orientul Mijlociu.

În strîmtoarea Skaramanga se concentraseră cincizeci de nave de transport, între două şi zece mii de tone, amenajate să transporte arme, muniţii şi tancuri. Era cel mai mare convoi organizat de nemţi în Mediterana. Avînd în vedere importanţa sa, îl încadrară cu alte două convoaie: W 8 şi W 14. Navele din convoiul W 14 se concentrau în golful sudic al Eubeei, iar cele din W 8 în golful insulei Poros.

La ieşirea din golful Salonic, între insulele Andros şi Kea, cele trei convoaie urmau să se întîlnească şi să treacă sub o conducere unică: aceea a lui von Oppenheim, amiralul Mării Egee.

Prima măsură luată pentru protejarea convoaielor fu stricta interzicere a pescuitului în golfurile Eubeea şi Salonic, precum şi a navigaţiei în zona cuprinsă între insulele Andros, Tinos, Hydra şi Spetses. De asemeni, fu interzisă navigaţia şi în golful Argolidei. Porţiunea dintre Perama * **şi cimitirul Sfînta Sofia era supravegheată de posturi speciale de pază ale SS-iştilor, iar cei care lucrau la şantierul naval fură obligaţi ca vreme de trei săptămîni să rămînă la posturile lor zi şi noapte. Navigaţia cu orice fel de nave între**

* Situată lîngă golful Eleusis (N. trad.).

* Cartier din Pireu. (N. trad.)

insulele Salamina, Egina, Poros, Hydra şi Spetses fu interzisă. Paza şoselei Eleusis–Megara–Istmia era asigurată de posturi de santinele aflate la fiecare cinci sute de metri. De asemeni, se instalară posturi de pază de-a lungul coastelor golfului Saronic, la Vuliagmeni, Varkiza, Sunion, precum şi în zona Karystiei.

Măsurile luate de nemţi erau atît de severe, încît distrugerea convoiului trebuia considerată imposibilă.

Pentru a-şi îndeplini misiunea, grupul „Păianjen“ avea de rezolvat mai multe probleme şi anume:

1. În ciuda piedicilor puse în cale de nemţi, să se apropie de navele care staţionau în golful Skaramanga.

2. Să ajungă acolo cel puţin şase membri ai grupului.

3. Să aducă cu ei cel puţin o sută de bombe magnetice * **cu aspect de broaşte ţestoase, ca să poată arunca în aer navele convoiului W 18.**

4. Să afle data şi ora plecării convoiului, pentru ca aruncarea în aer a navelor să aibă loc în largul mării şi, astfel, distrugerea lor să fie totală.

5. Să se afle denumirea navelor, pentru ca distrugerea acestora să se facă în ordinea importanţei şi nu la întîmplare. Importanţa depindea de calitatea încărcăturii. În cazul că nu se puteau plasa bombe magnetice la toate navele, trebuiau alese acelea care aveau cea mai preţioasă încărcătură în oameni şi armament.

Pentru ca aceste cinci obiective să fie atinse era nevoie de un plan cu adevărat satanic. Însuşi căpitanul Thimios, care de obicei tăcea, studiind măsurile de pază luate de nemţi spuse:

— Nici dracu nu poate trece de piedicile pe care ni le-au pus în cale.

Într-o seară, membrii grupului se adunară ca să se sfătuiască. De data aceasta în încăperea subterană domnea o nervozitate neobişnuită. Ştiau cu toţii cît de grea era noua lor misiune. Căpitanul Thimios era tăcut ca de obicei, însă se plimba încoace şi-ncolo cu mîinile la spate, cufundat în gînduri. La această consfătuire

* A nu se confunda cu minele magnetice. (N. trad.)

participau atît Sofia Kondou, care-şi luase zi liberă spunîndu-i generalului Geloso că, chipurile, trebuie să-şi viziteze o rudă bolnavă, cît şi Maria Dimadis. Cele două fete discutau încet într-un colţ. Ceilalţi bărbaţi stăteau în picicare şi fumau, numai Petros Sigalos, cu fruntea încruntată, era aplecat deasupra unei hărţi. Studia locul de concentrare al navelor şi alte date utile.

Căpitanul Thimios se prefăcea că e nervos; în fond era hotărît şi calm. Însă umbla încoace şi-ncolo cu un anumit scop: îşi privea colaboratorii, le studia feţele şi încerca să ghicească ce gîndesc. Grupul trebuia să dea o luptă pe viaţă şi pe moarte. Deoarece era greu să realizeze un asemenea sabotaj fără să piară mulţi dintre membrii săi. Exista chiar eventualitatea să piară întreg grupul. Vedea că toţi sînt gînditori, melancolici şi cam distraţi şi bănuia că se simţeau obosiţi şi neliniştiţi. Oricum ar fi, viaţa e frumoasă şi moartea nu e dorită de nimeni. Or, participanţii la această acţiune trebuiau să înfrunte moartea. Singurul care ar fi privit moartea în faţă cu nepăsare era Petros Sigalos. Pe el nu-l preocupa decît îndeplinirea misiunii. Nimic altceva. De cînd căpitanul Thimios îi vorbise despre cele cinci obiective, Petros se gîndea necontenit, străduindu-se să găsească o soluţie. Deşi era tînăr dobîndise experienţă din acţiunile la care luase parte pînă atunci: lichidarea Aişéi Lassy, demascarea lui Aloisios Barozzi, rănirea şi răpirea Ketyei Filiou, inducerea în ercare a celor de la Geheimfeldpolizei şi, mai ales, marele sabotaj de la Eleusis. Petros, alias Păianjen 44, avea o imaginaţie vie şi fecundă, o judecată sănătoasă, era calm şi neînfricat. Primejdiile nu-l speriau şi nu se gîndea niciodată să le evite de teamă că va fi ucis. Înfrunta pericolele, le sfida. Era una dintre acele firi rare, menite parcă să demonstreze ce fiinţă minunată este omul dacă reuşeşte să se înalţe în sferele sacrificiului suprem.

Aşa era Petros şi aşa îl socotea căpitanul Thimios. Acest luptător tăcut şi sever se simţea mulţumit că are un colaborator atît de preţios ca Petros.

La un moment dat, căpitanul Thimios se aşează la biroul lui. Ceilalţi înţeleseră că avea să înceapă

consfătuirea hotărîtcare. Fiecare trebuia să-şi spună părerea cu privire la cele cinci probleme insolubile. Închiseră uşa de fier care ducea la tunel şi luară loc cu toţii în jurul şefului lor.

De obicei, căpitanul Thimios era ultimul care lua cuvîntul. Însă de data aceasta, fără să-şi spună părerea despre probleme – avea să şi-o spună la urmă – vorbi primul, adresîndu-se membrilor grupului.

— Comandamentul din Orientul Mijlociu ne cere să îndeplinim o misiune extrem de dificilă, rosti el cu voce înceată. Dacă ar fi fost vorba să aruncăm în aer un pod, o garnitură de tren sau o clădire n-am fi avut motive să fim neliniştiţi. Am fi făcut cu uşurinţă un asemenea lucru. Însă ceea ce ni se cere acum, aruncarea în aer a unui întreg convoi alcătuit din cincizeci de nave, este ceva foarte primejdios. Tocmai pentru că participarea la o astfel de acţiune implică o primejdie de moarte, vreau să vă întreb care dintre voi vrea să ia parte la ea. Nu vă ascund că şansele de a pieri sînt nouăzeci şi nouă la sută, iar cele de a ne salva doar unu la sută. Acesta este adevărul şi fiecare e liber să accepte sau să refuze. Cine consideră că nu va fi în stare să facă faţă, se poate retrage.

Se lăsă o tăcere de gheaţă. Toţi stăteau cu capul plecat. Fetele erau palide de emoţie. Numai Petros îl privea în ochi pe Thimios, fără să vorbească.

— Vă ascult, zise şeful lor.

Primul care luă cuvîntul fu căpitanul Delakis.

— Sînt gata pentru orice. Misiunea noastră e grea şi primejdioasă. Dar trebuie îndeplinită. Provocînd pierderi inamicului, aducem foloase aliaţilor. Faţă de un asemenea ţel, viaţa nu mai are importanţă.

Şi ceilalţi vorbiră cam la fel. Cînd veni rîndul lui Petros, el îi privi şi zîmbi.

— Tu ce spui? îl întrebă căpitanul Thimios.

— Ce vreţi să spun?

— Ai să iei parte la acţiune sau nu? îl întrebă iar căpitanul.

— De ce să nu iau parte? zise Petros, zîmbind din nou.

— Pentru că pericolul este foarte-foarte mare.

— Mie nu-mi pasă de pericol, replică Petros la fel de zîmbitor. Odată ce am intrat în horă, trebuie să jucăm şi încă bine. Dar cred că ne pierdem vremea cu discuţii. Trebuie să ne grăbim, deoarece dacă nemţii vor lua şi alte măsuri de apărare înseamnă că am făcut o gaură în apă.

Cuvintele lui Petros Sigalos, rostite pe un ton hotărît, fură ascultate de toţi cu un sentiment de uşurare. Tinereţea, hotărîrea lui calmă şi curajul său lipsit de emfază îi făcură pe ceilalţi membri ai grupului să-l privească cu dragoste şi admiraţie.

Atunci, căpitanul Thimios îl îndemnă pe fiecare să-şi spună părerea cu privire la misiunea lor.

— Avem bombele magnetice necesare? se interesă căpitanul Delakis.

— Avem optzeci şi cinci, răspunse căpitanul Thimios, însă aşteptăm ca Fatousis să ne aducă din insula Eubeea şi restul.

— Care e bine să mai aşteptăm? întrebă Spanidis.

— Nu, nici o clipă! exclamă Petros. Dacă aşteptăm, pierdem partida. Sau acţionăm rapid sau pierdem totul. Optzeci şi cinci de bombe magnetice cu efect întîrziat şi cu aspect de broască ţestoasă ne ajung. Nu contează că vor scăpa zece nave. Ce importanţă are, cînd noi vom scufunda patruzeci?

Atît căpitanul Thimios, cît şi ceilalţi membri ai grupului fură de acord cu acest punct de vedere.

Apoi, începură să discute cum să pătrundă sabotorii cu bombele în zona convoiului şi cum să afle care dintre nave avea cea mai preţioasă încărcătură.

Reieşi că nici unul nu avea un plan concret. Căpitanul Thimios asculta tăcut. Asculta şi Petros care găsea că pătrunderea în zona interzisă a şase sabotori deghizaţi în vînzători ambulanţi era inutilă şi primejdioasă. Nemţii cunoşteau deja trucul şi i-ar fi prins cu siguranţă.

— Tu ce părere ai? îl întrebă Thimios pe tînăr.

— N-am un plan complet, pentru că oricît ne-am strădui să facem un asemenea plan stînd aici, nu vom reuşi. Va trebui să acţionăm după împrejurări. Ceea ce ne

lipseşte este un om de încredere la locul cu pricina. Dacă treaba s-ar fi aflat în mîinile italienilor ne-ar fi ajutat Sofia Kondou. Dar italienii n-au nici un amestec, deci ea nu ne poate fi de folos. Prin urmare, ne trebuie încă un om de încredere.

— Îl avem? întrebă inginerul Spanidis.

— Mi se pare că da, răspunse Petros.

— Cine este? se interesă inginerul.

— Kety Filiou, zise Petros.

Toţi se priviră uimiţi. Pînă şi căpitanul Thimios se miră, deşi se obişnuise cu straniile inspiraţii ale lui Petros Sigalos.

— Vreau s-o întreb pe Maria Dimadis, cum se prezintă rana Ketyei, rosti Păianjen 44.

— S-a vindecat, răspunse studenta.

— Poate umbla?

— Desigur. Şi-a revenit complet.

— Atunci, în seara aceasta veţi alcătui un tribunal. O veţi judeca pe Kety Filiou şi o veţi condamna la moarte. Înainte de judecată, chiar acum, Maria Dimadis să se ducă în încăperea în care am închis-o pe acuzată şi să aducă vorba despre Barozzi. Să-i povestească fetei cum a fost judecat de noi şi executat. Pe urmă să-i spună că va fi judecată la rîndul ei. Da, chiar astă seară o veţi condamna la moarte. Restul lăsaţi pe mine. Veţi vedea ce voi face. Nu pot să vă spun nimic mai mult, fiindcă nu ştiu dacă ceea ce plănuiesc îmi va reuşi. Dealtfel, pînă dimineaţă, totul trebuie să se termine. Nu mai putem întîrzia.

Deşi nimeni nu înţelesese ce plănuieşte Petros, totuşi acceptară să facă ce le ceruse. Îşi dădeau seama că Păianjen 44 se străduia să găsească o soluţie pentru problemele lor, că încerca să arunce o rază de lumină acolo unde domnea cel mai profund întuneric.

Fără să piardă vremea, Maria Dimadis se duse în celula Ketyei Filiou. În aceeaşi celulă, pe care o făcuseră în tunel, fusese închis cîndva şi Aloisios Barozzi.

Maria voia, chipurile, să vadă ce face prizoniera lor.

Kety Filiou era disperată. O neliniştea soarta care-i fusese hărăzită, întreba de mama ei şi se ruga să fie

eliberată. Înţelegea că intrase într-o mare încurcătură. Totuşi se ruga. Susţinea totdeauna că sărăcia şi Aişé Lassy erau de vină că greşise.

— Cînd m-am dus prima dată la locotenentul Angelo nu mîncasem de două zile. Mi-era foame. Mi-era atît de foame, încît am uitat de pudcarea mea de fată. Dealtfel, vedeam atîtea şi atîtea fete care-şi asigurau un trai îmbelşugat vînzîndu-şi trupul unui străin, încît m-am gîndit să fac şi eu ca dînsele. Dar nu m-am gîndit singură. Aişé Lassy m-a îndemnat. Şi i-am urmat îndemnul înainte de a-mi da seama că Aişé Lassy era spioană. Sînt o fată tînără. Nu e drept să mă judecaţi de parcă am făcut o crimă. Şi, pe urmă, n-am fost destul de pedepsită? Nemţii m-au dezbrăcat şi m-au biciuit cu un bici din piele de rechin, am fost rănită, iar voi mă ţineţi aici în celula asta întunecoasă. Care nu este de-ajuns?

— Acestea să le spui tribunalului, în faţa căruia te vei prezenta. Numai tribunalul poate să judece cazul tău, îi răspunse Maria Dimadis sec.

Kety o privi speriată. Se străduia să-i ghicească gîndurile.

— Aşadar voi fi judecată? şopti ea.

— Fireşte. Cel care aduce prejudicii Organizaţiei trebuie să dea socoteală. Tu stai foarte rău, atît datorită purtării tale, cît şi spuselor lui Barozzi.

— Dar ce-a spus Barozzi?

— Nu ştiu, răspunse Maria. A făcut mărturisiri în faţa tribunalului.

— Care tribunal?

— Tribunalul Organizaţiei, care te va judeca şi pe tine. Pînă acum n-a făcut acest lucru, fiindcă aştepta să te vindeci. După cîte ştiu era vorba să fii judecată ieri…

— Şi cît a durat procesul lui Barozzi? întrebă Kety neliniştită.

— Cam jumătate de oră.

— Şi a fost condamnat?

— Desigur. La moarte.

— Şi… l-au împuşcat? întrebă Kety cu glas stins.

— Nu. Aici condamnaţii la moarte sînt executaţi în alt mod.

— Cum? vru să ştie Kety, abia putînd respira de spaimă.

Atunci Maria Dimadis îi descrise scena executării lui Aloisios Barozzi. I-o descrise amănunţit şi preciză că execuţia durase mai mult decît procesul.

— Şi... Organizaţia... a... a executat pe mulţi? întrebă Kety îngrozită.

— Destui. Pe toţi grecii răi care au încercat să dăuneze patriei lor. Organizaţia este teribilă. Nici un duşman nu poate să-i scape. În schimb pe prieteni îi apără şi, la nevoie, îi salvează chiar din ghearele Gestapoului. Are „ochi“ peste tot: şi la Gestapo, şi la Berlin, chiar şi la Roma.

Kety îşi lăsă capul pe pernă. Se socotea deja moartă. Buzele ei palide rostiră un singur cuvînt:

— Măicuţă!...

Zăcea nemişcată, stăpînită de o spaimă nebună.

— Nu trebuie să te laşi copleşită de deznădejde, îi spuse Maria Dimadis, după ce o lăsă un timp să se frămînte.

— Sînt o fiinţă nenorocită şi lipsită de apărare, murmură Kety. Cui îi va păsa de mine?

— Dacă n-ai comis fapte prea rele, atunci nu trebuie să te temi... Însă în caz contrar, degeaba ai încerca să le ascunzi... Organizaţia ştie tot. Petros Sigalos are toate datele care se referă la tine.

La auzul acestui nume, Kety respiră adînc de parcă ar fi ajuns pînă la ea aerul proaspăt al munţilor.

— Va fi şi Petros la proces?

— Bineînţeles că va fi. El deţine cele mai multe date despre tine. De el depinde salvarea ta.

— Dacă crede că sînt vinovată, nu mă va salva. Este o fire neînduplecată, dar m-au uimit curajul şi temeritatea lui. Poate că lui îi este silă de mine. În ce mă priveşte, eu îl admir. Nu credeam că poate exista o fiinţă atît de minunată ca dînsul. Crezi că va spune ceea ce crede?

— De asta poţi să fii sigură.

— Dacă Petros crede că trebuie să mor, atunci să mă ucidă. Nu mă voi plînge. Este un om drept, nu-i aşa?

— Cel mai drept şi mai cinstit om, răspunse Maria Dimadis.

În clipa aceea uşa se deschise. Andreas Kargas intră în celulă.

— Pregăteşte-te. Tribunalul este gata să te judece, rosti el cu asprime, adresîndu-se Ketyei Filiou.

Şi, fără să mai adauge un cuvînt, ieşi.

Kety se ridică de pe pat. Era palidă şi respira anevoie. Ochii i se umplură de lacrimi şi o privi rugător pe Maria.

— Nu ştiu cu ce am păcătuit. Însă n-am crezut niciodată că voi suferi atît.

Vlăguită de spaimă, se încălţă şi, cu ajutorul Mariei Dimadis, îşi puse fusta şi puloverul.

— Să mergem acolo unde trebuie, îi zise Mariei.

Cele două fete părăsiră celula şi după ce străbătură tunelul ajunseră în încăperea unde se adunaseră membrii grupului „Păianjen“.

În jurul mesei se aflau căpitanul Thimios, căpitanul Delakis, inginerul Spanidis şi Sofia Kondou. Andreas Kargas şi Petros Sigalos stăteau în picicare.

Cînd cele două fete intrară, ochii tuturor se aţintiră asupra Ketyei Filiou. O conduseră în faţa mesei şi-i spuseră să ia loc. Lîngă ea, dar ceva mai în spate, se aşează Maria Dimadis ca s-o ajute la nevoie.

Preşedinte era căpitanul Delakis, care, de îndată ce acuzata se aşează, îi spuse:

— Eşti acuzată că uitîndu-ţi datoria de grecoaică ţi-ai vîndut trupul italienilor şi nemţilor pentru a obţine foloase materiale şi pornind pe acest drum al pierzaniei, în cele din urmă, ai devenit membră a serviciilor de spionaj inamice, colaborînd cu doi trădători pe care i-am judecat şi executat: spioana Aişé Lassy şi trădătorul Aloisios Barozzi. Pedeapsa pentru crimele tale este moartea.

Kety auzi acuzaţia ce i se aducea şi sîngele îi îngheţă în vine. Gura i se uscase şi inima îi bătea cu putere. Acuzaţiile ce i se aduceau nu erau întru totul adevărate, însă cum putea dovedi acest lucru? Cine s-ar fi îndurat de ea? Privi la cei patru judecători, încercînd să descopere un strop de îndurare, dar zări doar feţe lipsite de

expresie, asemeni unor măşti, care o priveau cu ochi reci.

Ar fi vrut să vorbească, să se apere, dar îi lipsea puterea să înceapă o astfel de luptă, pe care, dealtfel, o considera zadarnică. Pentru ca un om să se apere trebuie să nutrească oarecare speranţă, or, lumina binefăcătcare a speranţei pierise din sufletul Ketyei Filiou. Stăpînită de spaimă şi deznădejde îşi ridică fruntea şi-l privi pe Petros. El ştia adevărul. Dacă socotea că e drept să-l rostească, atunci să-l rostească. Altfel, mai bine să vină moartea ca s-o scape de chin.

Căpitanul Delakis, preşedintele completului, se-ntoarse spre Petros Sigalos.

— Tu poţi da lămuriri tribunalului cu privire la cazul pe care-l judecăm, îi spuse el tînărului.

Păianjen 44 se apropie de masă, însă rămase în picicare.

— Ceea ce ştiu, zise el, este că Kety Filiou a participat la două chefuri-orgii, organizate în cartierul Psihiko de către Aişé Lassy, la care au luat parte coloneii Scatini şi Meoli şi locotenentul Angelo. Cu nemţii n-a chefuit. Dar cred că n-a făcut acest lucru numai pentru că n-a avut ocazia. O femeie care se vinde italienilor, de ce nu s-ar vinde şi nemţilor? Pentru mine, principala ei crimă este următoarea: incapacitatea ei de a înţelege suferinţele patriei noastre şi dorinţa ei păcătoasă de a-şi asigura un trai uşor vînzîndu-şi trupul.

— Şi spionajul? întrebă Delakis.

— Acesta a fost o consecinţă fatală a purtării ei. N-a pornit conştient pe calea spionajului. S-a întîmplat ca femeia care a dus-o la italieni să fie spioană şi italienii cărora le-a prezentat-o să facă parte din poliţie. A fost doar o coincidenţă nefericită.

— Bine, spuse Delakis, dar la un moment dat nu şi-a dat seama că noii ei „prieteni“ voiau să facă din ea nu numai o cocotă, ci şi o spioană?

— Desigur că şi-a dat seama, însă nu s-a gîndit la urmări.

— De ce? întrebă preşedintele.

— Pentru că, în fond, este proastă şi uşuratică. N-a

fost în stare să înţeleagă tragedia pe care o trăieşte patria ei; nu vedea decît unele amănunte. Astfel binele nu a putut înflori în sufletul acestei femei care-şi vindea cu uşurinţă trupul.

— La cîţi te-ai vîndut? o întrebă Delakis pe Kety.

— Ştiu că vorbele mele nu au valcare, rosti ea cu greutate, însă vă jur că m-am dat numai unui singur italian, lui Angelo. Şi aceasta s-a întîmplat în noaptea cînd aţi ucis-o pe Aişé Lassy.

— Care nu-i adevărat că după cina copioasă din garsoniera lui Scatini, de la Psihiko, italienii care erau acolo v-au dezbrăcat pe toate?

Kety plecă ochii şi nu răspunse. Cuvintele căpitanului Delakis şi ale lui Petros o loveau ca nişte palme.

— Chiar în cazul că ai spus adevărul, continuă Delakis, aceasta nu are nici o importanţă pentru tine, odată ce ai luat parte la orgii. Şi dacă nu te-ai dat mai multor duşmani, aceasta se datoreşte faptului că uciderea Aişéi Lassy v-a întrerupt petrecerea. Altfel, ai fi făcut pînă acum toate mîrşăviile pentru care eşti acuzată. Ce ai de spus în apărarea ta?

— Mă predau judecăţii voastre. Nu am nimic de adăugat, răspunse Kety şi plecîndu-şi fruntea izbucni în plîns.

Îi porunciră să se-ndepărteze de masă. Maria Dimadis o ajută, deoarece nu se putea ţine pe picicare. Membrii tribunalului discutară cîteva clipe între ei.

Apoi, îi porunciră să se apropie din nou şi să se aşeze.

Căpitanul Delakis se ridică şi rosti sentinţa.

— În numele naţiunii noastre, angajată într-o bătălie grea, şi din cauză că ţi-ai trădat patria, încercînd prin faptele tale nedemne să dăunezi luptei duse de grecii cinstiţi împotriva cotropitorilor, te condamnăm la moarte. Vei fi executată cu gaze toxice, chiar acum!

PARTEA A DOUA

Şoseaua dintre Atena şi Eleusis fusese blocată. În golful Eleusis şi în strîmtoarea Skaramanga stăteau ancorate patruzeci şi cinci de nave mari.

Se înnoptase şi frigul te pătrundea pînă la oase. Deodată, tăcerea deplină a nopţii fu întreruptă de un

strigăt sălbatic:

— Halt! *

Printre tufişurile din apropiere se auzi un zgomot slab, de parcă o reptilă se tîra pe pămînt.

— Halt! se auzi din nou vocea poruncitcare a santinelei germane şi o puternică lanternă lumină locul. De după un tufiş se înălţă o umbră. Era o femeie zdrenţăroasă şi murdară, cu chipul palid şi ofilit.

Santinela, ţinîndu-şi automatul în poziţie de tragere, se apropie de ea.

— Was wollen Sie? **

Apoi, fluieră de trei ori.

Sosiră îndată patru soldaţi nemţi care cercetară temeinic zona.

— Allein ***, **ziseră ei, nemaigăsind pe nimeni.**

Fără să piardă vremea, o duseră într-o baracă, situată printre micile cafenele de pe ţărmul golfului Skaramanga. În baracă se afla doar un soldat somnoros, dar după cîteva minute sosiră un sublocotenent şi un translator. Îi spuseră să ia loc şi începură interogatoriul.

Însă femeia aceea îmbătrînită şi zdrenţăroasă refuză să răspundă la vreo întrebare. Nu-şi spuse nici numele nici adresa, nici ce căuta acolo. Numai ochii ei mari şi negri priveau cercetător feţele anchetatorilor.

— Dacă nu vrei să răspunzi, mîine în zori te vom împuşca, îi spuse translatorul.

Femeia nu răspunse nici de data aceasta.

Atunci o luară şi o duseră într-o magazie păzită de patru soldaţi nemţi şi o legară de un stîlp.

Peste vreun ceas sosi o maşină. Din ea coborîră trei ofiţeri îmbrăcaţi în haine civile. Erau Fichte, Lazar şi von Vitel.

Mijeau zorile unei dimineţi de iarnă. Cerul era înnorat şi sufla un vînt îngheţat.

Femeia legată de stîlp aproape înţepenise de frig. Pereţii de lemn ai magaziei era plini de crăpături, pe unde frigul pătrundea în voie.

---

* Stai, în limba germană, în text. (N. trad.)

** Ce vrei, în limba germană, în text. (N. trad.)

*** Singură, în limba germană, în text. (N. trad.)

O dezlegară şi o conduseră în baraca de pe ţărm. Acolo se aflau Fichte, Lazar şi von Vitel. Femeia rămase singură cu noii ei anchetatori, care o priviră cu atenţie.

— Cine eşti? o întrebă Lazar, care vorbea perfect greceşte.

— Nu mă recunoşti? îl întrebă la rîndul ei femeia.

— Parcă te-am mai văzut undeva... Care...

— Sînt Kety Filiou! răspunse ea.

Lazar îi desfăcu zdrenţele de la piept şi zări urma lăsată de rană. Desigur că era ea, însă într-un asemenea hal, încît ajunsese de nerecunoscut.

— Cine te-a răpit de la italieni şi cum ai ajuns aici? Ce vrei?

Kety se uită la cei trei ofiţeri.

— M-a răpit organizaţia „Păianjen“. M-au condamnat la moarte. Am scăpat datorită unei femei căreia i-a fost milă de mine şi, în timpul unei razii, am reuşit să fug. Am stat ascunsă, apoi v-am telefonat dumneavoastră, îi zise ea lui Lazar. Mi s-a spus că sînteţi aici şi am venit să vă întîlnesc. Asta e tot.

— Şi de ce n-ai vrut să răspunzi la întrebările ofiţerului care te-a interogat mai înainte?

— Pentru că, în afară de dumneavoastră trei, nu mai am încredere în nimeni, fie că este grec, german sau italian.

La un semn al lui Lazar, Kety luă loc şi le povesti cum a fost luată de la clinică, unde au dus-o, cu cine s-a întîlnit acolo, cum arată şi unde se află sediul organizaţiei „Păianjen“. Le vorbi şi despre tunelul care duce la casa unde se află staţia de radio emisie-recepţie.

— Dacă mergeţi chiar acum acolo şi blocaţi clădirea îi puteţi prinde pe toţi cei din grupul „Păianjen“, le zise ea.

Cei trei bărbaţi ascultară cu atenţie spusele Ketyei Filiou. Cu toate că aveau unele îndoieli, nu puteau ignora informaţiile concrete date de ea. O închiseră deci pe Kety într-o încăpere punînd-o sub pază severă şi plecară în grabă, ca să verifice dacă cele relatate de dînsa erau adevărate.

În mai puţin de o oră, strada Strofadon, unde se afla sediul organizaţiei „Păianjen“, fu blocată. La acţiune luau

parte Fichte şi Lazar. Căpitanul von Vitel rămase la Skaramanga. Trei SS-işti bătură în poarta sediului. Nu primiră, însă, nici un răspuns. Bătură din nou şi cum în interior domnea aceeaşi linişte, sparseră uşa cu tîrnăcoapele.

Pătrunseră în prima încăpere. Era goală. Folosindu-se de planul dat de Kety găsiră trapa. O deschiseră, dădură la o parte lespedea de beton şi văzură o scară care ducea în adînc. Aprinseră cîteva lanterne puternice şi începură să cobcare cu grijă. Însă cînd păşiră pe ultima treaptă, se produse o explozie îngrozitcare. Întreaga zonă fu zguduită şi din încăperea subterană izbucniră flăcări.

Fichte, care se afla în camera de deasupra şi se pregătea să cobcare, fu trîntit la pămînt, la fel şi Lazar, care fu lovit în cap de o grindă prăbuşită din acoperiş.

Urmă o panică de nedescris. Nemţii credeau că se află în faţa unei clădiri fortificate şi că în interior există forţe bine înarmate care li se opun. Atunci, chemară în ajutor întăriri, încercuiră întreaga zonă şi începură să percheziţioneze toate casele, reţinînd pe aceia care li se păreau suspecţi, deşi, în realitate, aceştia nu aveau nici o legătură cu „Păianjenul“.

Lazar, plin de praf, se ridică anevoie şi-l ajută şi pe Fichte să se ridice. Capul îl durea îngrozitor, din cauza grinzii care-l lovise. Fu dus în casa de peste drum ca să i se dea îngrijirile necesare.

— Să înaintăm cu grijă, zise el de îndată ce-şi reveni. Ne aflăm în faţa unei adevărate fortăreţe. Oricum ar...

O nouă explozie zgudui pămîntul, silindu-l pe Lazar să se-ntrerupă. Se auziră şi salve de mitralieră.

Un ofiţer sosi în goană şi, abia trăgîndu-şi sufletul, îi raportă lui Fichte că opt soldaţi au fost ucişi de explozii. S-a constatat însă existenţa unui tunel, care nu se ştie unde duce.

A doua explozie provocase mari distrugeri în interior. Nemţii nu-şi puteau da seama dacă exploziile se datorau grenadelor, dinamitei sau minelor.

În clipa aceea se auzi un strigăt:

— Am prins pe unul din organizaţie!

Cînd li se raportă acest fapt, Fichte şi Lazar ordonară

ca prinsul să fie adus în casa de vizavi de sediul grupului, care devenise Statul-Major al SS-iştilor.

Curînd aduseră un mort. Fusese rănit la piept de o armă germană. Era încă cald; numai faţa îi era uşor înnegrită de fum.

Întinseră cadavrul lîngă fereastră şi-l cercetară. La mînă avea o brăţară de fier. I-o scoaseră şi observară că pe partea interioară era gravată următoarea frază:

„PĂIANJENUL“
„Numai morţi putem cădea în mîinile voastre“.

Între timp, Lazar se uită atent la faţa mortului şi rămase mut de uimire. Cadavrul era al lui Aloisios Barozzi!

Cînd îl recunoscură, cei doi nemţi se priviră uluiţi. Dacă şi Barozzi îi trăda, nu se mai puteau încrede în nimeni, nici în ei înşişi!

Barozzi, pe care-l socoteau omul lor de încredere, dispăruse din noaptea cînd Aişé Lassy fusese găsită asasinată în strada Trandafirilor, din cartierul Psihiko. La început crezuseră că era ocupat cu „treburile“ lui obişnuite, pe urmă însă îşi dăduseră seama că ceva nu era în ordine şi ajunseră la concluzia că Aloisios Barozzi fusese ucis de duşmanii lui. Dar nici măcar pentru o clipă nu se gîndiseră că Barozzi ar putea fi membru al organizaţiei „Păianjen“. Pînă în ziua cînd dispăruse le dăduse informaţii preţioase despre luptătorii din rezistenţă şi aceste informaţii se dovediseră totdeauna reale. El o recrutase pe Aişé Lassy şi se mirau cum de se putuseră înşela într-atît în privinţa lui. Îşi spuseră că, desigur, Kety Filiou i-ar fi putut ajuta să lămurească acest mister.

Cercetară rana şi constatară că sîngele încă nu se închegase. Nici unul dintre ei nu bănui că acel om fusese omorît cu o lună în urmă şi că datorită gazului special cu care fusese ucis şi a felului cum fusese îngropat, îşi păstrase supleţea pielii şi temperatura! Acestea erau tainele căpitanului Thimios, care, în realitate, era agent secret englez. Cunoştea metode ingenioase ca să-şi

induce în ercare adversarul, metode care-l slujiseră totdeauna cu folos.

Nemţii cercetară cu atenţie hainele mortului. Găsiră în buzunarul lui cîteva hîrtiuţe. Pe una dintre ele scria:

„Către Păianjen 44

K.F. trebuie lichidată cît mai grabnic. Este o trădătcare periculoasă. Unealta spioanei A.L.“

Nemţii înţeleseră că biletul se referea la Kety Filiou. Prin urmare, ea îi putea lămuri.

Lăsară cadavrul şi se duseră la sediul organizaţiei „Păianjen“.

— Peste tot sînt mine, le spuse un poliţist.

Cu mare atenţie curăţară subterana de mine şi o luminară cu reflectcare puternice. Însă nimeni nu îndrăznise să pătrundă în tunel. În cele din urmă, făcîndu-şi curaj, intrară în tunel şi ajunseră la casa unde se afla staţia de radio emisie-recepţie. Găsiră, într-adevăr, aparatul, dar nu observară că era defect. Nemţii erau în culmea bucuriei. Credeau că-l lichidaseră pe conducătorul grupului, adică pe Barozzi, că puseseră mîna pe staţia de radio emisie-recepţie şi distruseseră sediul organizaţiei „Păianjen“.

Scotociră pretutindeni şi bucuria lor fu de nedescris cînd descoperiră zece arme de fabricaţie italiană, o armă Sten, o ladă cu grenade, cinci lăzi cu gloanţe şi un mic dulăpior cu diferite documente.

Din casele învecinate reţinură trei bărbaţi şi o femeie, care erau complet nevinovaţi, şi-i duseră la Geheimfeldpolizei. Cadavrul fu transportat la Morgă.

Fichte dădea peste tot telefoane. Dacă ar fi fost posibil, ar fi telefonat chiar Führerului ca să-l pună la curent cu marele lui succes. Raporta superiorilor săi că reuşise să descopere sediul celei mai primejdioase organizaţii şi după ce-l ucisese pe şeful ei, intrase în posesia staţiei de radio emisie-recepţie, a armelor şi a arhivei acesteia. În rapoarte şi în relatările lui telefonice prezenta toate acestea într-un mod atît de bombastic, încît s-ar fi putut crede că izbutise să lichideze întreaga mişcare de rezistenţă din Grecia şi pe toţi agenţii secreţi

ai aliaţilor şi că, prin urmare, nemţii puteau dormi liniştiţi!

Fichte şi Lazar, după ce se bucurară de succesul lor, se gîndiră şi la Kety Filiou. Nu mai nutreau nici o bănuială în privinţa ei. Se convinseseră că le spusese adevărul. Datorită ei reuşiseră să ucidă un individ periculos care-i trăda şi care le putea cauza multe necazuri. În plus, puseseră mîna pe armele, muniţiile şi arhiva organizaţiei „Păianjen“. Se simţeau fericiţi că distruseseră acel grup primejdios. Fireşte, mai existau şi alţi membri ai „Păianjenului“, dar documentele găsite aveau să-i pună foarte curînd pe urmele lor.

Lazar rămase să cerceteze arhiva găsită la sediul organizaţiei, iar Fichte se duse de îndată că s-o preia pe Kety.

Ajunse la Skaramanga în cursul după-amiezii. Kety se afla în încăperea unde o lăsaseră. Era nemîncată şi îngheţată de frig. Fichte porunci să fie dusă în biroul ofiţerului de serviciu, unde domnea o căldură plăcută. Fata fu instalată lîngă sobă şi i se aduse supă, friptură, brînză, portocale şi vin. Ca să se încălzească mai repede îi puseră pe spate o pelerină îmblănită.

Kety mîncă cu poftă, deoarece era lihnită de foame. După ce fata îşi mai veni în fire, Fichte, rămas cu ea şi cu translatorul, îi spuse că vor merge împreună la biroul lui de pe strada Kapodistria. Ea însă refuză îngrozită să-l urmeze.

— Nu-mi cereţi să mă duc acolo. Mă vor ucide! Aloisios Barozzi va găsi un mijloc ca să mă lichideze chiar în biroul dumneavoastră.

— Poţi să fii liniştită, îi spuse Fichte zîmbind. Acel mizerabil trădător nu mai există.

— Nu pot să cred! Şi dacă l-aş vedea în mormînt, tot m-aş teme de el. Este cel mai perfid om din cîţi am cunoscut.

— Sînt de acord, răspunse Fichte. Acum însă e mort.

Kety rămase cîteva clipe pe gînduri.

— V-am făcut un mare bine, zise ea. I-am trădat pe ai mei de dragul vostru. Nimeni nu v-ar fi putut face un asemenea serviciu. Cred deci că pot să vă cer o favcare.

Să mă trimiteţi în Germania. Să muncesc acolo ca să-mi cîştig pîinea, să fiu o necunoscută printre necunoscuţi. E prea mare favcarea ce vă cer? Doar dacă ceea ce am făcut pentru voi nu este destul, încheie, privindu-l rugător pe Fichte.

— E mai mult decît destul, o linişti acesta, şi pentru asta Germania te va răsplăti. Vei primi o răsplată mult mai mare decît aceea pe care mi-o ceri. Însă, pentru moment, avem nevoie de tine aici. La sediul subteran al organizaţiei „Păianjen“ am găsit tot felul de documente şi ne poţi ajuta să le clarificăm.

— Imposibil! exclamă Kety. Am convingerea că mă vor descoperi şi mă vor ucide. Desigur că ţin sub observaţie atît locuinţa mea, cît şi biroul dumneavoastră. Acei dintre membrii organizaţiei care au scăpat, ştiu la ora asta cine a condus atacul asupra sediului lor. Au aflat că au fost descoperiţi datorită unei trădări şi vor face totul ca să mă lichideze. Da, mă vor lichida: pe de o parte ca să-mi închidă gura şi, pe de altă parte, ca să mă pedepsească. Aloisios Barozzi impusese legi aspre.

— El era şeful? întrebă Fichte.

— Da.

— Şi Aişé Lassy?

— Era unealta lui. Însă cînd a bănuit că are legături cu voi şi cu italienii, i-a făcut de petrecanie.

— Deci el a ucis-o pe Lassy?

— Da.

— Şi tînărul Peter?

— Barozzi l-a amestecat în treburile lui ca să-şi ascundă trădarea şi să vă inducă în ercare... Tot Barozzi a tras asupra mea de pe terasa casei de vizavi. Care nu vă daţi seama că acest lucru nu-l putea face decît un om care cunoştea bine clădirea?

— Firește, zise Fichte. Însă atunci nu-l bănuiam pe Barozzi. Într-atît ne orbise. Ne cîştigase întru totul încrederea.

— De aceea mă tem de el chiar şi mort, spuse Kety. Mai bine lăsaţi-mă aici. Mă simt mai în siguranţă în acest loc bine păzit, unde prezenţa dumneavoastră nu este cunoscută.

— Este cunoscută, replică Fichte. Dar am o idee; să te deghizăm, ca să poţi veni cu noi fără teamă.

— Cum?

— Am să te îmbrac în haine militare. Am să-ţi pun şi o mustăcioară, aşa că nici germanii nu te vor recunoaşte.

Fără să mai aştepte răspunsul fetei, Fichte ieşi. Curînd se-ntoarse cu diferite uniforme şi cizme.

Kety probă mai multe dintre ele şi, în cele din urmă, găsi o uniformă de plutonier care i se potrivea perfect. Apoi, după ce frizerul îi scurtă părul, îi puseră o mustăcioară şi-i dădură şi o manta. Deghizarea ei era atît de reuşită, încît, atunci cînd se privi în oglindă nu se recunoscu pe sine. Devenise un plutonier nu prea tînăr! Încălţată cu cizme pe măsură, începu să umble prin încăpere, străduindu-se să păşească cît mai bărbăteşte. Şi izbuti. Fichte surîse satisfăcut: ideea lui se dovedise excelentă.

— Pentru mai multă siguranţă, n-am să te iau în maşina mea. Vei veni mai tîrziu cu un camion. Am să-ţi dau un permis, pe care-l vei folosi numai în caz de nevoie. Cu acest permis vei putea circula peste tot. Camionul te va lăsa pe strada Merlin * **şi acolo ne vom întîlni într-un birou cu totul necunoscut celor din grupul „Păianjen“.**

O salută milităreşte şi plecă mulţumit.

Ordinele date de Fichte erau de aşa natură, încît Kety avea dreptul să circule liberă prin întreaga tabără germană de la Skaramanga. Maşina care avea s-o ducă la Atena urma să plece la orele şapte seara, aşa că avea la dispoziţie patru ceasuri ca să se plimbe pe ţărm şi prin tabără. Ieşi afară şi trecu prin faţa santinelei care o salută.

Se urcă pe o înălţime, de unde putea vedea întreaga strîmtoare Skaramanga şi prinse a observa navele ancorate acolo. Ar fi vrut să noteze unele lucruri, ca să nu uite ceva, însă socoti că ar fi prea primejdios.

Petros îi atrăsese atenţia să nu aibă încredere în nimeni şi nimic şi în nici o împrejurare să nu se simtă în

---

* În timpul Ocupaţiei, la Atena, pe strada Merlin se afla sediul Gestapoului. (N. trad.)

deplină siguranţă. De aceea, deşi pentru moment totul părea să meargă bine, se întreba cu oarecare teamă dacă nu cumva nemţii aflînd de la ea că Barozzi, chipurile, îi trădase, nu vor deveni mai neîncrezători faţă de colaboratorii lor. Totuşi, nu se opusese planului elaborat de Petros, odată ce nu exista altă cale. În urechi îi mai răsunau încă vorbele lui:

— Îţi redau libertatea şi te salvez de la moarte, dar să ştii că voi plăti cu viaţa, dacă mă vei trăda. Mă încred în cuvîntul meu şi în tine. Viaţa şi cinstea mea se află în mîinile tale.

Kety îşi aminti că după ce Maria Dimadis o ajutase să-şi revină din leşin, îi văzuse pe toţi cei din grupul „Păianjen“ în jurul ei. Apoi, căpitanul Thimios, cu chipul său lipsit de orice expresie, o întinsese pe o bancă şi încet, de parcă n-avea nici un motiv să se grăbească, îi legase mîinile şi picicarele.

Nu avea să uite niciodată acele clipe îngrozitcare, cînd simţise răsuflarea îngheţată a morţii.

Dar nici pe Petros nu avea să-l uite niciodată! Îi rămăsese adînc întipărită în memorie purtarea lui de atunci. Se apropiase de banca de care fusese legată şi strigase:

— Căpitane, dacă însemn ceva pentru organizaţia noastră, vă rog să n-o ucideţi pe această fată. Ştiu ce vă cer şi îmi asum întreaga răspundere. Vă promit că această fată va dovedi că îşi merită graţierea.

Îşi amintea şi de gestul făcut cu mîna de către căpitanul Thimios şi de voinicul Andreas Kargas care o transportase, aşa legată cum era, în celula ei. Maria Dimadis o însoţise şi îi spusese că tribunalul va discuta propunerea lui Petros.

Fetei nu-i venise să creadă că ceea ce văzuse şi auzise era aievea. În ochii ei, chipul lui Petros Sigalos strălucea ca o lumină puternică în întunericul funebru al unui mormînt. Dar nu-ndrăznise să spere că va reuşi să o salveze. În sinea ei se gîndise că dacă Petros va izbuti totuşi s-o scape, ea îi va dedica întreaga ei viaţă, fiindcă-l admira nespus. Cînd, cu ochii înlăcrămaţi, palidă şi aproape leşinată de spaimă îi mărturisise Mariei îndoiala

cu privire la rezultatul pe care l-ar putea avea intervenţia lui Petros, aceasta îi spusese:

— Însuşi faptul că tribunalul a acceptat să-i discute propunerea este semn bun. Să ştii că cuvîntul lui Petros are greutate. El este sufletul grupului nostru.

Trecuse un ceas de teribilă aşteptare şi nelinişte.

— Mă tem, murmurase Kety, că singurul lucru pe care-l va obţine, va fi să-mi prelungească chinul.

În acea clipă intrase Andreas Kargas. Închisese uşa şi, apropiindu-se de ea, îi dezlegase mîinile şi picicarele.

— S-a hotărît să nu mai fii executată, îi spusese şi părăsise de îndată celula ei.

Kety, care abia mai putea respira, se aruncase în braţele Mariei Dimadis şi izbucnise în plîns. Studenta lăcrimase şi ea şi o sărutase. Fusese un moment plin de căldură umană în acea celulă întunecoasă.

Apoi, fusese lăsată singură, ca să-şi revină. După vreo două ceasuri, uşa celulei se deschisese şi intrase Petros.

Kety îl privise cuprinsă de tulburare. Nu fusese în stare nici măcar să-i mulţumească. Se ridicase de pe pat, însă cum nu se putea ţine pe picicare, se sprijinise de perete ca să nu cadă.

— Ar fi fost păcat să plăteşti cu viaţa pentru nechibzuinţa ta, îi spusese Petros. Acum însă trebuie să-ţi faci curaj şi să mă asculţi cu atenţie. Va trebui să-ţi răscumperi cu fapte greşelile.

— Sînt gata de orice, şoptise Kety.

— Aceasta o vom vedea, zisese Petros. Dar, dacă ai vreo ezitare, atunci să mi-o spui de pe acum, fiindcă nu aş vrea ca ai mei să mă socotească mincinos. Deoarece, în cazul că prin purtarea ta vei face să fiu considerat mincinos, eu îmi voi zbura creierii. Atît de mare este răspunderea pe care mi-am luat-o garantînd pentru tine.

Atunci, Kety îngenunchease şi îi sărutase mîna.

— Viaţa mea îţi aparţine, îi spusese ea. Poţi dispune de ea cum vrei, pentru binele patriei noastre.

Petros o ajutase să se ridice şi o aşezase pe un scaun. Apoi, simplu şi cît se poate de limpede îi spusese ce are de făcut.

Ascultînd indicaţiile şi planurile lui Petros, ea îl privise tot timpul în ochi. O bucurase nu atît salvarea ei, cît faptul că omul pe care-l admira atît de mult avea încredere în ea. Trăise atunci cele mai fericite clipe din viaţa ei. Se bucurase că redevine om şi satisfacţia ei era cu atît mai mare, cu cît constatase că Petros conta pe ajutorul ei. El reuşise s-o cunoască mai bine decît ceilalţi.

Acum, stînd pe acea înălţime, de unde putea vedea marea, strîmtoarea Skaramanga, navele, tabăra germană şi camioanele care transportau arme şi muniţii, se simţea mulţumită. Lumea i se părea mai frumoasă. Desigur, viaţa ei era în primejdie; dacă nemţii ar fi bănuit ceva, ar fi ucis-o ca pe un cîine rîios, însă Ketyei nu-i păsa: îşi izgonise din suflet teama şi în aceste împrejurări moartea i s-ar fi părut plină de măreţie.

Amintindu-şi de misiunea ei, Kety alungă din minte orice gînd şi prinse a număra navele ancorate. Se străduia să le reţină denumirea, precum şi încărcătura.

În zonă domnea mare agitaţie. La observatorul german din mica insulă Leros fusese instalat un semnalizator optic, pentru dirijarea diferitelor mijloace de transport. Tocmai atunci, era cam cinci seara, în tabără pătrunseseră vreo sută de camioane germane pline cu soldaţi complet echipaţi. Aceşti soldaţi urmau să se îmbarce pe navele din convoiul W 18. Mare mişcare domnea şi pe ţărmul insulei Salamina, situată vizavi. Plute enorme transportau tancurile pe navele special amenajate ca să le primească. Din fericire, la încărcarea şi aranjarea încărcăturii lucrau mulţi muncitori greci.

Măsurile de pază luate de nemţi erau extrem de severe, însă prezenţa muncitorilor greci avea să-i fie de folos, atunci cînd va încerca să introducă în zonă un grup al organizaţiei „Păianjen“. Acest grup urma să aducă bombele magnetice. Cel mai greu era să afle ziua şi ora la care va porni convoiul. Fiindcă, fără aceste date, acţiunea lor se putea dovedi zadarnică. Pentru nimic în lume distrugerea convoiului de nave nu trebuia să aibă loc în strîmtoarea Skaramanga; în acest caz pagubele ar fi fost restrînse. Însă dacă bombele vor exploda în largul mării, departe de orice ţărm, distrugerile vor fi mult mai

mari şi nemţii, în confuzia ce avea să se işte, nu şi-ar fi putut da seama dacă exploziile se datoresc unor torpile lansate de pe submarine sau unor bombe magnetice.

Kety se decise să încerce să afle de la Fichte data şi ora pornirii convoiului. Informaţiile aduse de ea, combinate cu cele aduse de Sofia Kondou de la generalul Geloso, aveau să-i permită lui Petros să acţioneze. Misiunea ei era dificilă şi deosebit de delicată, fiindcă cea mai mică greşeală se putea dovedi catastrofală.

În ceasurile cît mai rămase în tabăra germană, Kety studie cu atenţie situaţia şi concepu un plan ca să-i introducă în zonă pe oamenii „Păianjenului“.

La orele şapte seara, un camion porni spre Atena şi Kety luă loc lîngă şofer. Ca să evite discuţiile, îşi ridică gulerul şi făcu pe bolnava.

Curînd ajunseră la sediul Gestapoului, din strada Merlin. Pe trotuar o aştepta Lazar. Îl salută şi pătrunseră împreună în clădire.

În camera de lucru a lui Fichte erau întinse pe o masă documentele descoperite la sediul organizaţiei „Păianjen“.

Kety ştia că vor găsi acele documente. Membrii „Păianjenului“ le „fabricaseră“ cu două zile înainte de a-şi părăsi ascunzătoarea, cu scopul de a induce în ercare Gestapoul şi de a face inofensivi vreo zece dintre cei mai importanţi colaboratori şi agenţi ai nemţilor. În documente toţi aceştia erau prezentaţi ca avînd legături cu Aloisios Barozzi, care acum trecea drept şef al organizaţiei „Păianjen“.

Kety, care fusese temeinic instruită de Petros în acest sens, confirmă datele consemnate în aşa-zisele „documente secrete“. Ca urmare, în noaptea aceea clădirea din strada Merlin cunoscu o agitaţie cu totul neobişnuită. Informaţiile dobîndite datorită cercetării „arhivei“ organizaţiei „Păianjen“, informaţii confirmate de depoziţiile făcute de Kety Filiou, învinovăţeau mai mulţi colaboratori şi agenţi ai Gestapoului. În acest fel, „Păianjenul“ reuşea pe de o parte să dea satisfacţie nemţilor permiţîndu-le să descopere aşa-zisa „arhivă“, iar pe de altă parte făcea inofensivi o serie de nemernici

care se vînduseră nemţilor şi care puteau dăuna mişcării de rezistenţă.

Nemţii, fără să piardă vremea, începură de îndată să-şi aresteze colaboratorii şi să-i închidă în celulele din beciul clădirii. Mulţi SS-işti nu înţelegeau ce semnificaţie aveau măsurile luate de Fichte şi desele convorbiri telefonice cu generalul. Mare uimire provocă şi faptul că Fichte dăduse ordin ca şase ofiţeri-anchetatori să vină la sediul Gestapoului, în puterea nopţii, şi să înceapă de îndată interogatoriile. Sediile nemţilor din străzile Merlin şi Kapodistria se aflau în stare de alarmă.

Organizaţia „Păianjen“ prezentase în aşa fel lucrurile în acele documente false, încît, colaboratorii Gestapoului oricît s-ar fi străduit să iasă din încurcătură, n-ar fi reuşit. Chiar dacă vinovăţia lor n-ar fi fost dovedită pe deplin, asupra lor planau atîtea îndoieli, încît ar fi fost imposibil să mai fie folosiţi.

Kety Filiou, deghizată în plutonier neamţ, şedea la fereastra sediului Gestapoului. Rarii trecători se-ndreptau grăbiţi spre casele lor. În faţa intrării grădinii publice, un ochi mai atent ar fi observat o fată care se plimba încoace şi încolo, de parcă aştepta pe cineva şi, o altă fată, la fel de nerăbdătcare, care părea să aştepte pe cineva peste drum de clădirea din strada Merlin. Acelaşi ochi atent ar fi constatat că straniul plutonier care stătea la fereastră privea spre tînăra din stradă şi că, vrînd să-şi aprindă ţigara, fu nevoit să folosească trei chibrituri. Cînd reuşi, probabil de bucurie, înălţă mîna cu ţigara aprinsă.

În clipa aceea, Fichte şi Lazar pătrunseră în încăpere. Kety se-ntoarse cu spatele la fereastră şi le zîmbi.

— Acum mă simt mult mai liniştită, le spuse ea.

— Acest lucru ne bucură, zise Lazar, însă am vrea să ştim ce părere ai despre chestiunile care ne preocupă.

— Mă tem că se va încerca spionarea convoiului W 18.

— De unde ştii că poartă denumirea de W 18? o întrebă Fichite.

— I-am auzit vorbind pe cei din grupul „Păianjen“.

— Nu cumva ai auzit şi ce plănuiesc?

— Nu, dar bănuiesc.

— Ce anume?

— Că se vor strădui să se folosească de muncitorii greci care lucrează la Skaramanga, zise Kety. Trebuie să fim foarte atenţi. Nu ne putem permite să acţionăm în grabă şi la întîmplare. Îmi tot frămînt mintea să ghicesc cum vor proceda.

Fichte şi Lazar se priviră. Găsiră justă observaţia fetei şi se deciseră să-i urmeze indicaţiile. Sperau să obţină rezultate la fel de bune ca atunci cînd descoperiseră sediul organizaţiei „Păianjen“.

— Şi de data aceasta am să fac totul pentru voi, însă va trebui să-mi promiteţi că este ultimul serviciu pe care mi-l cereţi. După aceea mă veţi ajuta să plec în Germania, să mă instalez undeva, într-un sat, împreună cu bătrîna mea mamă, ca să trăiesc liniştită. Dacă rămîn aici, mai curînd sau mai tîrziu sînt sortită pieirii. Ceea ce am făcut le-a dăunat atît de mult grecilor şi englezilor, încît nu mă vor ierta niciodată. De aceea vreau să plec. Dacă nu-mi promiteţi asta, n-am să mai fac nimic pentru voi.

— Tot tu vei fi păgubită. În caz că refuzi să ne ajuţi, te vom lăsa în libertate şi atunci ce ai să cîştigi? Ştii foarte bine ce primejdie te pîndeşte, zise Lazar.

Kety îl privi, prefăcîndu-se mirată.

— Aşadar, ca răsplată pentru marile mele servicii mă şantajaţi? Care n-am făcut destul?

Fichte se grăbi s-o liniştească.

— Îţi dau cuvîntul meu că îţi voi aranja plecarea în Germania. Trebuie însă să ne ajuţi şi în această împrejurare. Eşti singura care o poate face.

În tabăra de la Skaramanga, muncitorii care trudeau la încărcatul navelor observară ciudata purtare a unui tînăr plutonier neamţ, probabil venit de curînd, fiindcă nu-l mai văzuseră. Îi urmărea cum lucrează, urca pe puntea navelor şi cu o barcă cu motor, care-i fusese pusă la dispoziţie, patrula prin împrejurimi. Uneori era însoţit de Lazar, însă de cele mai multe ori circula singur.

Într-o seară, plutonierul cu barca lui se duse pînă la mica insulă Leros, care servea ca depozit pentru

explozibile, îi dădu ocol şi îşi continuă drumul pînă la Eleusis. La un moment dat, motorul bărcii se opri şi barca rămase pe loc, legănîndu-se uşor pe valuri. Deodată, din apă se iviră capetele a doi bărbaţi. Plutonierul fuma, fluierînd un cîntec. Cei doi se urcară în barcă şi se aşezară pe banchetă. Erau Petros Sigalos şi inginerul Spanidis.

— Totul e-n ordine? întrebă Kety.

— Da, îi răspunseră ei. Căpitanul Delakis stă de pază pe ţărm.

— Şi sacul? vru să ştie fata.

— Sînt doi saci de cauciuc, închişi ermetic, conţinînd fiecare cîte patruzeci de bombe magnetice. Am legat de ei greutăţi de plumb, aşa că se scufundă uşor.

— Cînd porneşte convoiul? se interesă Petros.

— Mîine, la orele opt seara, răspunse Kety.

— Aşa trebuie să fie, pentru că şi Sofia Kondou cam aceeaşi dată şi oră a aflat-o de la generalul Geloso. Nemţii se tem să nu aibă parte azi de vreun atac aerian; nu bănuiesc ce-i aşteaptă mîine în larg.

În clipa aceea se auzi în depărtare zgomot de motor: era o navă de patrulare. Toţi trei tresăriră. Bărbaţii se aruncară de îndată în mare şi legară sacii cu bombe de carena bărcii. Kety porni motorul şi se-ndreptă spre strîmtoare. Se-ntîlni cu nava de patrulare, semnaliză cu felinarul roşu şi cei din navă îi ordonară să se oprească. Situaţia era critică.

Nava de patrulare se alipi de barcă. Pe navă se afla Lazar, care o întrebă dacă are ceva noutăţi.

— Cam într-un ceas voi avea, răspunse Kety, însă va trebui să stăm la pîndă între Megalo Pefko şi Faneromeni. Eu rămîn aici, iar dumneavoastră mergeţi acolo.

Lazar găsi întemeiat sfatul ei şi porunci ca nava de patrulare să se-ndrepte spre Megalo Pefko.

De îndată ce nava se îndepărtă, Kety porni spre strîmtoarea Skaramanga. Înaintînd, se apropie tot mai mult de navele de transport şi de alte tipuri ale nemţilor ancorate în strîmtoare. Exista pericolul ca Petros şi inginerul Spanidis care însoţeau barca Ketyei să fie zăriţi de cineva, fiindcă cei doi bărbaţi erau siliţi să-şi scoată

din cînd în cînd capul la suprafaţă ca să respire. Dacă ar fi fost văzuţi, plănuiseră să spună că Kety îi luase ca ajutcare şi că Petros numai de dragul ei se-ncurcase cu organizaţia „Păianjen“. Însă în acest caz ar fi zdruncinat încrederea nemţilor în ea, le-ar fi trezit bănuielile şi, ceea ce era mai important, ar fi fost nevoiţi să lase să se ducă la fund sacii cu cele optzeci de bombe magnetice şi atunci distrugerea convoiului de nave W 18 ar fi fost imposibilă. Dar, în ciuda pericolului de a fi reperaţi şi prinşi, trebuiau să continue acţiunea începută, odată ce nu aveau altă posibilitate.

Kety, după ce-şi conduse barca printre navele ancorate în strîmtoare, se apropie de ţărmul insulei Salamina. Se opri lîngă un loc deosebit de stîncos. Acolo, într-o mică peşteră, aşezară sacii cu bombe. Cei doi bărbaţi se ascunseră printre stînci, avînd cu ei şi ceva de-ale gurii. Acel loc era greu accesibil şi de aceea era singura porţiune mai slab păzită. Bineînţeles că nemţii nu bănuiau existenţa ascunzătorii dintre stînci.

Kety îşi lăsă acolo însoţitorii şi, făcînd un ocol, se-ndreptă spre locul de lîngă Eleusis unde rămăsese de pază căpitanul Delakis. Făcu semnalele stabilite, dar nu primi nici un răspuns dinspre uscat. Se mai învîrti prin apropiere şi, în cele din urmă, acostă şi sări pe mal. Vru să se-ndrepte spre punctul indicat de Petros, însă se răzgîndi. Dacă Delakis fusese prins, era firesc ca nemţii să fi lăsat acolo oameni la pîndă. Nu putea risca. De aceea se prefăcu că se oprise doar ca să-şi verifice motorul. După o verificare sumară, se urcă în barcă şi se-ndepărtă.

Făcu cîteva ture ca să-şi inducă în ercare eventualii urmăritori şi apoi se-ntoarse la tabăra de la Skaramanga. Chiar la debarcader se întîlni cu Lazar.

— Tocmai voiam să pornesc în căutarea ta, îi zise el. Am prins pe cineva, însă nu pare să fie spion sau membru al mişcării de rezistenţă. Ar fi bine să-l vezi.

— Cum arată? întrebă Kety.

Lazar îi descrise înfăţişarea prinsului, cît putu mai amănunţit.

— Nu-mi pot închipui cum arată, zise Kety.

— Atunci, vino să-l vezi.

— Cum?

— Omul se află în biroul ofiţerului de serviciu.

— Şi eu să vin acolo?

— Fireşte.

— Nu. Ar fi o nechibzuinţă din partea noastră, replică Kety. Am să mă uit la el prin vreo crăpătură a uşii şi numai dacă voi socoti necesar mă voi arăta. Dacă este totuşi membru al mişcării de rezistenţă sau are vreo legătură cu „Păianjenul“ prevederea nu va fi inutilă.

Aşa şi făcură.

— Ăsta trebuie spînzurat! îi zise Kety lui Lazar, după ce privi arestatul.

— Este spion al aliaţilor sau face parte din organizaţia „Păianjen“? întrebă Lazar.

— Nici una, nici alta, însă e un individ dubios. Este cel mai mare speculant. Fură de la Pireu, fură de la şantierul naval, fură de peste tot şi vinde numai pe lire de aur. Nu-l interesează decît articolele de îmbrăcăminte şi alimentele. Nu se ocupă cu politica. Dar e un tîlhar. Care cum îl cheamă... A, da! Mi se pare că Andrikos...

— Da, spuse spontan Lazar.

— Ştiam eu că nu mă-nşel. Infamul! exclamă Kety. Trebuie spînzurat!

— Asta cam aşa e, recunoscu Lazar, însă noi nu ne ocupăm de speculanţi.

— Şi o să-i daţi drumul?

— Ce putem face altceva? zise Lazar cu indiferenţă.

— Să-l spînzuraţi.

— Asta nu se poate. Serviciul căruia îi aparţin are alte... rosturi.

Kety rămase pe gînduri. Părea furioasă din cauza nepăsării lui Lazar.

— Am o idee, spuse ea în cele din urmă.

— Care?

— Omul acesta ne poate fi de folos. Circulă peste tot. Cunoaşte multă lume. Şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci. Ştie cine face parte din mişcarea de rezistenţă, cine este neutru şi cine ne simpatizează. Odată ce se află în mîinile noastre, ameninţîndu-l îl putem sili să ne spună care

dintre prietenii noştri se folosesc de prietenia noastră ca să se-mbogăţească.

— Pe aceştia îi ştim şi…

— Da, însă nu ştiţi, îl întrerupse Kety, că mulţi dintre ei, ca să fie asiguraţi în toate privinţele, donează o parte din banii pe care-i cîştigă datorită vouă unor organizaţii din mişcarea de rezistenţă. Totodată îi ascund şi-i ajută pe englezi. Adică, fac joc dublu. Nemernicul de Andrikos cunoaşte, desigur, mulţi asemenea „prieteni“. De aceea, să nu-l lăsaţi încă liber. Daţi-mi-l mie şi eu mă angajez să aflu de la el tot ce ne interesează. Numai strîngeţi-l puţin cu uşa, ca să fie destul de speriat cînd îl voi prelua. Ce părere aveţi?

— Nu eşti o detectivă rea, zise Lazar zîmbind.

Tîrziu, pe la miezul nopţii, căpitanul Delakis, alias Andrikos, fu predat Ketyei Filiou. Discuţia dintre ei avu loc într-o baracă. Se prefăcură amîndoi că nu se cunosc şi îşi jucară la perfecţie rolul. Ca urmare, căpitanul Delakis fu trimis la Atena, chipurile, ca să procure informaţii pentru nemţi, însă în realitate ca să-l anunţe pe căpitanul Thimios că totul merge bine.

Înainte de plecarea lui Delakis, Kety se duse la Lazar. Era ora şapte dimineaţa.

— Ca să protejăm convoiul de nave şi să-i prindem pe cei din rezistenţă ar fi foarte potrivit să-i inducem în ercare, furnizîndu-le informaţii false. Mai de frică, mai de dragul cîştigului ce i-am promis, mizerabilul de Andrikos va face ce-i vom cere. Singurul lucru pe care-l am de făcut este să-i dau, chipurile, confidenţial, o informaţie falsă despre ziua şi ora plecării convoiului. Este exclus ca printre acei cu care are el de-a face să nu fie membrii din rezistenţă şi spioni englezi.

Lazar şi Fichte găsiră bună propunerea fetei.

— Credem că convoiul va porni azi la orele opt seara. Navele au fost deja încărcate. Încă n-a sosit ordinul de plecare, dar s-a poruncit ca începînd de la orele unsprezece dimineaţa la bordul navelor totul să fie pregătit, zise Lazar.

— Să-i spun că plecarea convoiului va avea loc poimîine la miezul nopţii?

— Cred că poţi, răspunse Fichte, după ce se gîndi cîteva clipe.

Kety era de acum sigură că navele urmau să pornească la drum chiar în seara aceea. Deci trebuiau să se grăbească. Luîndu-şi barca, îşi reîncepu patrularea, după ce se înţelese cu Lazar ca el să supravegheze zona de la Megalo Pefko.

Se-ndreptă spre locul unde Petros şi Spanidis stătuseră ascunşi toată noaptea, chinuiţi de frig şi umezeală, şi le comunică vestea mult aşteptată. Fără să mai piardă vremea, ei înotară spre navele din convoi, plonjînd la mare adîncime. Fură siliţi să facă mai multe drumuri, pentru că puteau duce numai cîte patru bombe magnetice fiecare. Îşi începură primejdioasa activitate la orele nouă şi jumătate dimineaţa. Reglară bombele să explodeze după optsprezece ore. Puseseră treizeci de bombe la cele mai mari nave ale convoiului, care aveau încărcătura cea mai preţioasă. De dimineaţă trudiseră încontinuu; doar pe la amiază făcuseră o scurtă pauză. Pe înserat, cînd mai aveau de pus zece bombe, se petrecu un eveniment neprevăzut.

O explozie puternică zgudui împrejurimile. Kety îngheţă de spaimă. Se temu că vreuna dintre bombe explodase înainte de vreme. Petros şi Spanidis scufundară cele zece bombe rămase şi înotară în cea mai mare grabă spre ascunzişul dintre stînci.

Sirenele de alarmă porniră să urle, în timp ce o coloană de fum negru se înălţa de pe ţărm, către Megalo Pefko, acolo unde patrula Lazar. Constatînd că explozia se produsese pe uscat, Kety îşi reveni. Spuse deci celor doi bărbaţi să nu se mişte din ascunzătoarea lor şi se-ndreptă îndată spre locul exploziei. Cînd se apropie de ţărm îi văzu pe nemţi alergînd spre o baracă izolată care ardea. Se pregătea să acosteze, cînd sosi nava de patrulare în care se afla Lazar.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă Kety, prefăcîndu-se speriată.

— Nimic grav, răspunse Lazar. A explodat o ladă cu dinamită din vina unui soldat de-al nostru. Din fericire a fost distrusă numai o baracă. Nu e vorba de un act de

sabotaj.

Chiar în clipa aceea sună încetarea alarmei.

— Acum trebuie să ne îngrijim numai de nave. Pînă cînd vor pleca, să fim cu ochii în patru, zise Lazar.

După cum observase Kety, încă de la amiază pe coşurile navelor începuse să iasă fum, semn că plecarea nu fusese amînată.

Membrii echipajelor se aflau la posturile lor, iar nave de război şi vedete rapide germane patrulau necontenit prin preajmă. Pe la orele opt fără douăzeci seara, zece torpilcare uşcare aşezate pe două rînduri, păstrînd între ele o distanţă de o milă, porniră cu o viteză de 14 noduri pe oră.

Apoi, porniră opt nave de escortă, urmate de navele mari. Ieşeau din strîmtoare două cîte două, păstrînd şi acestea o distanţă de o milă între ele.

Din cauza acelei explozii neprevăzute, din cele optzeci de bombe Petros şi Spanidis folosiseră numai şaptezeci.

La zece noaptea, în strîmtoare nu se mai afla nici o navă. Aproape cincizeci de nave porniseră spre sud. Străbăteau cu luminile stinse golful Salonic.

Petros şi Spanidis aşteptau ascunşi printre stîncile de pe ţărmul Salaminei. Kety trecu cu barca şi-i luă. Urmînd ruta convoiului, ajunse într-un loc nepăzit, în apropiere de Pireu.

Trebuiau să ajungă cu orice preţ la Atena, înainte ca bombele puse de ei să explodeze. La fel şi Kety, deoarece după distrugerea convoiului i-ar fi fost greu să scape de bănuielile nemţilor. Se hotărîse însă ca mai întîi să plece cei doi bărbaţi, iar Kety cu puţin înainte de ora cînd avea să fie distrus convoiul. În locul unde îi debarcă fata, îi aştepta căpitanul Delakis. Spanidis şi Petros urmau să plece, însă Delakis avea s-o aştepte pe Kety în apropiere de Dafni *.

Cînd se-ntoarse la tabăra de la Skaramanga, Kety îl căută pe Lazar.

— M-am înţeles cu nemernicul de Andrikos, îi spuse

* Cartier al Atenei unde se află o mănăstire bizantină cu acelaşi nume. (N. trad.)

ea, ca în cazul că nu va veni aici pînă la orele zece, să-l aştept pe strada Merlin. Odată ce convoiul a plecat, cred că putem merge acolo.

— Eu mai am unele probleme de rezolvat, aşa că voi rămîne aici pînă dimineaţă. Însă Herr Major * Fichte a plecat.

— Ce păcat că n-am ştiut! L-aş fi rugat să mă ia cu el, zise Kety.

— Dacă trebuie, te putem trimite cu o maşină, zise Lazar binevoitor.

— De acord.

Puţin înainte de miezul nopţii, Kety părăsi tabăra cu o maşină condusă de un SS-ist.

Cînd ajunseră în apropiere de Dafni, la o cotitură a şoselei, în faţa maşinii se ivi un om care le făcu semn să oprească.

Şoferul, carecum mirat, încetini şi îşi duse mîna la pistol, în timp ce Kety şi-l scoase pe al ei prefăcîndu-se neliniştită. Şoseaua era pustie şi fata, fără să ezite, îndreptă pistolul spre SS-ist şi-i trase două gloanţe în cap. Apoi, apucă fulgerător volanul şi puse frîna. Şoferul se prăbuşi peste volan, în timp ce Delakis alerga spre maşină.

SS-istul murise. Îl traseră repede afară şi tîrîndu-l pînă la şanţul şoselei îl aruncară acolo. După aceea Delakis luă loc la volan şi Kety, îmbrăcată în uniformă de plutonier neamţ, se aşeză lîngă el.

Porniră cu mare viteză, însă în preajma cartierului Sfîntul Sava fură opriţi de o patrulă germană.

— Geheimfeldpolizei! le strigă Delakis, în timp ce Kety se grăbi să le arate permisul dat de Fichte.

Şeful patrulei cercetă documentul şi-i salută, lăsîndu-i să plece.

Ajunseră la Atena pe la unu noaptea. Domnea o linişte absolută. Foarte rar vreo maşină germană sau italiană străbătea străzile întunecate şi pustii.

Cînd ajunseră într-o străduţă lăturalnică din cartierul Psyri **, **Kety şi** Delakis coborîră. Abandonînd maşina se-

* Domnul maior, în limba germană, în text. (N. trad.)

** Cartier periferic al Atenei (N. trad).

ndreptară spre un pasaj din apropiere. Acolo îi aştepta un taxi, la volanul căruia se afla Spanidis. Urcară şi porniră spre cartierul Patisia *.

Kety nu mai ştia încotro merge. La un colţ de stradă îi aştepta un bărbat. Opriră. Kety nu-l cunoştea. Coborîră, îi predară taxiul şi el porni de îndată spre centru.

Delakis, Kety şi Spanidis rămaseră pe loc vreo cinci minute apoi, după ce străbătură un adevărat labirint de străzi şi străduţe, ajunseră în faţa unei case. Bătură în uşă şi, după ce rostiră parola convenită, li se deschise. Din nou Andreas Kargas era prezent la post, din nou ridicară o trapă şi coborîră într-o încăpere subterană. Kety privea uluită. Acum înţelegea ce festă le jucaseră nemţilor cei din organizaţia „Păianjen“. Le predaseră sediul lor ca să-i inducă în ercare, însă, în prealabil, îşi amenajaseră un alt sediu la fel de bine dotat!

Singurul lucru pe care nu-l înţelesese Kety era întîmplarea cu Aloisios Barozzi. Cum era posibil ca acel om, mort şi îngropat de o lună, cînd fusese găsit de nemţi să pară ucis abia de cîteva clipe? Nu întîrzie însă să afle că trădătorul fusese executat de căpitanul Thimios cu un gaz special, care avea însuşirea de a menţine cadavrul nealterat timp de şase-opt luni, cu temperatura normală. În felul acesta îi păcăliseră pe nemţi, îi determinaseră să-şi aresteze proprii agenţi şi colaboratori şi le creaseră iluzia că distruseseră organizaţia „Păianjen“. În realitate, nemţii nu prinseseră pe nici unul dintre oamenii „Păianjenului“ şi căzuseră în groapa pe care o săpaseră pentru alţii.

La noul sediu al organizaţiei îl găsiră pe căpitanul Thimios, care-i felicită pentru succesul obţinut. În mod deosebit îl felicită pe abilul Petros, deoarece planul ingenios care le asigurase reuşita îi aparţinea. Kety era mîndră şi emoţionată.

Se hotărîră să se odihnească, fiindcă dimineaţa aveau multe de făcut. Trebuiau să afle noutăţi...

Convoiul W 18, îndreptîndu-se spre sud, naviga între

* Cartier situat aproape de centrul Atenei (N. trad.)

insulele Tzia * **şi Thermi**á **. **Navele înaintau cu o viteză de zece noduri pe oră. Pe punţi şi pe catarge erau instalaţi observatori care cercetau necontenit marea, atenţi la cel mai mic zgomot.**

Catastrofa se produse la orele două după miezul nopţii.

Marea navă de transport „Fidelio“ fu zguduită mai întîi de două puternice explozii, urmate de o a treia şi mai groaznică. Primele se datorau bombelor magnetice cu efect întîrziat care-i despicaseră chila şi cea de a treia depozitului de muniţii care luase foc şi sărise în aer. Strigăte de groază răsunară la bord, în timp ce nava se înclină pe o parte, începînd să se scufunde.

Celelalte nave încercară să se îndepărteze, însă explozii simultane la alte treizeci de nave creară un adevărat infern plutitor. La aceste teribile explozii se adăugară curînd acelea ale bombelor de adîncime lansate de navele de război care însoţeau convoiul. În confuzia şi panica ce se crease, crezuseră că fuseseră atacaţi de submarine inamice.

Drama trupelor din „Afrika Korps“ era de nedescris. Marea, destul de agitată, era plină de răniţi şi de cei nevătămaţi care încercau să se salveze din navele cuprinse de flăcări. Pe valuri pluteau jalnice rămăşiţe omeneşti şi bucăţi din navele distruse de explozii. Navele care neavînd bombe magnetice scăpaseră nevătămate, în loc să-i adune pe acei care se luptau cu valurile, se străduiau să se-ndepărteze cît mai repede, de teama submarinelor, cărora credeau că li se datoreşte atacul. Groaznicele explozii ale magaziilor de muniţii desăvîrşeau distrugerea navelor şi dădeau acelei porţiuni a mării aspectul unui adevărat infern. Fumul, flăcările şi exploziile se succedau fără întrerupere, strigătele de ajutor sau de durere alcătuiau o imagine de coşmar.

Telegrafiştii tuturor navelor lansară semnalele S.O.S. şi anunţară Comandamentul german din Atena despre catastrofă. Convoiul W 18 nu era decît cadavre, epave, ţipete, flăcări şi fum. Încă de la orele patru dimineaţa

* Tzia sau Kea, insulă din arhipelagul Cycladelor. (N. trad.).

** Altă denumire a insulei Kythnos, din arhipelagul Cycladelor (N. trad.)

porniră din Pireu nave de salvare. Între timp, navele din convoi care nu avuseseră de suferit, cînd se convinseră că nu există pericol, se apropiară de locul sinistrului şi începură să adune supravieţuitorii. Însă mii de soldaţi pieriseră arşi sau înecaţi, iar cei salvaţi erau adevărate zdrenţe umane. Statul-Major al convoiului pierise de asemeni, cu excepţia unui locotenent. Distrugerile în oameni şi nave fură socotite teribile şi nemaiîntîlnite în analele războaielor navale.

Încă nu se putea stabili dacă fusese vorba de un atac al submarinelor inamice sau de un sabotaj sau chiar de amîndouă.

La Atena, şefii trupelor de ocupaţie fură anunţaţi încă din zorii zilei. Printre ei şi generalul Geloso. Sofia Kondou fu aceea care primi mesajul telefonic prin care generalul era chemat la comandament. Ea era singura care nu participase la consfătuirea din noul sediu al grupului „Păianjen“; avea misiunea să rămînă în preajma lui Geloso, ca să afle noutăţile care-i interesau.

Şi le află. Mai întîi se primi un telefon de la Comando Superiore, apoi la vila generalului sosiră doi ofiţeri. Abia în cursul dimineţii, cînd se-ntoarseră navele de salvare şi începură cercetările, se vorbi despre un mare act de sabotaj.

Niciodată comandanţii trupelor Axei, şi mai ales nemţii, nu se arătaseră atît de tulburaţi şi neliniştiţi.

Comandantul unei nave de război, care însoţise convoiul, căpitanul Werner afirmase că e vorba de sabotaj. Văzuse pe chila unei nave spărturile provocate de explozia unor bombe magnetice.

Pe la orele zece dimineaţa şi Geheimfeldpolizei confirmase părerea exprimată de căpitanul Werner. Confirmarea aparţinea lui graf von Vitel, nobil bavarez, care în fond îi ura pe Fichte şi Lazar. Pe primul pentru originea lui modestă, pe cel de al doilea pentru caracterul său perfid. În faţa afirmaţiilor categorice ale lui von Vitel, atît Lazar, cît şi Fichte fură siliţi să admită că fuseseră traşi pe sfoară.

Curînd, în cartierul Psyri, fu găsită maşina SS-ului cu care plecase Kety, iar ceva mai tîrziu fu descoperit şi

cadavrul şoferului. Totodată se stabili că Kety dispăruse.

Lazar şi Fichte susţineau că, desigur, fata, de al cărei devotament nu se-ndoiau, fusese ucisă de sabotori.

— Doar datorită ei am descoperit sediul grupului „Păianjen“, l-am lichidat pe şeful său şi am aflat atîtea lucruri. Precis că Kety Filiou a fost pîndită şi răpită de adversarii noştri.

Căpitanul von Vitel nu-i contrazise, deşi o bănuia şi pe Kety.

Totuşi, dacă Kety nu era amestecată, se-ntrebau cum de putuse fi pus la cale sabotajul.

Lăsîndu-i pe nemţi să descopere falsa lor arhivă, cei din grupul „Păianjen“ obţinuseră un mare succes. Nemţii erau de-a dreptul paralizaţi. Colaboratorii lor, care i-ar fi putut ajuta să clarifice lucrurile, se aflau la închiscare! Pentru prima oară se-ntîmpla ca poliţia germană să fie incapabilă să acţioneze cu eficacitate. Singurii care puteau face ceva erau italienii. Şi trebuie recunoscut că în domeniul spionajului italienii se arătau cu mult mai pricepuţi şi mai diabolici decît nemţii.

Dacă n-o bănuiseră pe Sofia Kondou, aceasta se datora faptului că discuţia ei cu Geloso, cînd dispăruseră documentele secrete, avusese loc în dormitorul lui. Dealtfel, n-o socoteau amanta lui, ci doar o simplă cameristă. Fata nu se arătase niciodată cochetă şi nu-i făcuse pe cei din personalul casei să bănuiască vreodată că ar avea legături mai apropiate cu generalul. Susţinea că este îndrăgostită de un neamţ aflat pe front. Sofia reuşise prin purtarea ei să-i convingă pe toţi că este cam prostuţă. Atît datorită instrucţiunilor grupului „Păianjen“, cît şi calităţilor ei proprii, Sofia Kondou izbutise să-şi joace la perfecţie rolul.

Ea află cu bucurie de la general că din cauza groaznicei catastrofe suferite de nemţi, plănuita campanie pentru cucerirea Canalului de Suez nu mai putea avea loc.

— Dacă Rommel va reuşi să se descurce singur în Africa, atunci e bine. Altfel, Mediterana nu va fi niciodată a noastră, spunea Geloso.

Pe la amiază începură să fie aduşi la Atena

supravieţuitorii convoiului W 18.

Sofia Kondou comunică celor din grupul „Păianjen“ preţioasele informaţii obţinute de la generalul Geloso şi aceştia se grăbiră să le transmită în Orientul Mijlociu.

În noaptea care urmă catastrofei, staţia de radio a grupului recepţionă un mesaj al Comandamentului din Orientul Mijlociu prin care li se aduceau laude pentru succesul obţinut. Distrugerea convoiului de nave W 18 poate fi considerată ca unul dintre cele mai mari sabotaje ale celui de-al doilea război mondial.

Lovitura primită de nemţi era atît de grea şi urmările ei atît de groaznice, încît Berlinul se ocupă direct de serviciile sale poliţieneşti din Atena. Fichte fu trimis pe frontul sovietic, iar Lazar în Ţările Baltice. Şi alte măsuri luate în grabă dovedeau confuzia şi spaima care domneau în tabăra germană. Deoarece nu este ceva întîmplător şi neînsemnat răsturnarea planurilor lui Hitler de dominaţie asupra Mediteranei şi a trei continente!

Serile, la sediul lor subteran, membrii grupului „Păianjen“ vorbeau despre cei umili şi necunoscuţi care datorită marelui lor curaj modifică adeseori cursul istoriei.

Fiindcă dacă nemţii şi italienii ar fi ajuns stăpînii Mediteranei, războiul ar fi luat pentru ei o întorsătură deosebit de favorabilă.

Noii conducători şi agenţi de la Geheimfeldpolizei erau mult mai capabili şi mai neînduplecaţi decît Fichte şi Lazar.

Erau colonelul Huber şi Hauptmann * **Jario**l. Ambii acţionaseră cu succes în Polonia, atît înainte, cît şi după ocuparea ei şi sinistra lor activitate cu înfiorătcarele ei urmări le atrăsese simpatia lui Hitler şi Himmler. De aceea erau folosiţi în situaţii grele şi, mai ales, atunci cînd Gestapoul dădea dovadă de o condamnabilă incapacitate.

Un ofiţer superior german îi mărturisise lui Geloso că distrugerea convoiului W 18 avusese asupra Comandamentului general german un efect deosebit de

* Căpitan, în limba germană, în text. (N. trad.)

deprimant. Mînia şi revolta lui Hitler erau atît de mari, încît se aşteptau la execuţii în masă, atît în rîndurile nemţilor, cît şi ale grecilor.

Aceste veşti erau discutate în cadrul grupului „Păianjen“ şi Petros Sigalos găsea că schimbările survenite în conducerea Geheimfeldpolizeiului nu le puteau dăuna cu nimic. Dimpotrivă, aveau să le fie de folos, deoarece asprimea şi cruzimea noilor şefi puteau aduce prejudicii populaţiei, nu însă mişcării de rezistenţă şi agenţilor secreţi aliaţi. Numai inteligenţa şi calmul ar fi fost periculoase pentru oamenii din rezistenţă şi pentru agenţii aliaţilor. De aceea, Petros se temea de italieni, care se pricep bine la astfel de lucruri. Şi era de părere că Sofia Kondou trebuia să se păzească.

— Este firesc ca noii şefi ai poliţiei germane să facă cercetări pretutindeni. Mai ales printre oficialităţile Axei şi, ajungînd la Geloso, să încerce să stabilească cum a ajuns Sofia Kondou în serviciul lui şi de ce este acolo, de unde vine ea şi multe altele care nu vor fi plăcute pentru noi dacă se află. De aceea, sînt de părere ca Sofia să găsească un pretext plauzibil şi să plece pentru un timp, fără să piardă totuşi orice contact cu generalul.

Tocmai cînd rostea aceste cuvinte, printr-o stranie coincidenţă, trapa se deschise şi Sofia Kondou coborî în subterană. Era obosită şi tulburată.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă Petros.

— Nu mai pot rămîne în preajma lui Geloso. Un individ suspect se tot învîrte pe acolo, pune întrebări personalului şi acest lucru nu-mi place. De aceea l-am convins pe general că trebuie să plec la Volos, unde am, chipurile, o soră bolnavă. I-am spus că voi lipsi vreo două luni, şi în cele din urmă, mi-a dat voie să plec. După ce vor trece, vom vedea. Sînt sigur că m-a crezut şi că nu are nici cea mai mică bănuială în privinţa mea. Am părăsit locuinţa lui încă de aseară, însă am considerat că nu-i bine să vin imediat aici.

Toţi fură de acord cu iniţiativa ei şi astfel membrii grupului, dintre care acum făcea parte şi Kety Filiou, se aflau adunaţi în noul lor sediu subteran.

Se aşezară la masă, bucuroşi că reuşiseră să-şi

îndeplinească dificila misiune fără să piardă vreun om.

— Vom mai avea multe de făcut, dar nu cred că vom avea parte de ceva atît de greu ca sabotarea convoiului W 18, zise Spanidis.

În seara aceea se culcară devreme.

Petros rămase ultimul şi, la lumina unei lămpi de birou, se apucă să citească cîteva publicaţii ilegale care erau difuzate în taină pe vremea Ocupaţiei.

Trecuse de miezul nopţii, dar Petros continua să citească.

— De ce nu mergeţi să vă odihniţi? auzi el o voce.

Se-ntoarse şi o văzu lîngă el pe Kety Filiou, care-şi pusese pe umeri o manta militară şi-l privea.

— Nu mi-e somn, zise el.

— Nici mie.

— N-ai dormit deloc? o întrebă Petros.

— Nu. N-am reuşit să adorm. Am văzut că citeaţi şi am venit să vă spun că trebuie să vă odihniţi.

— Te-aş ruga să nu mi te adresezi cu dumneavoastră. Nu sînt nici general, nici mitropolit.

Kety făcu ochii mari.

— De ce mă priveşti aşa? Ţi se pare ciudat ceea ce-ţi spun?

— Nu, dar pentru mine eşti, odată ce vrei să-ţi vorbesc la singular, mai important decît ceilalţi.

— De ce? o întrebă Petros zîmbind.

— Tu poţi uita. Eu însă niciodată, răspunse Kety. Şi să nu crezi că mă gîndesc la viaţa mea. Nu-ţi datorez numai viaţa, ci şi cinstea. M-ai scos din mocirlă şi mi-ai dăruit o viaţă demnă. Ce-aş fi ajuns, dacă aş fi continuat să trăiesc ca înainte? Am impresia că m-am născut din nou, că sînt alt om. Iată ce îţi datorez. Am vrut să ţi-o mărturisesc zilele acestea, dar nu îndrăzneam de teamă că n-ai să mă crezi. Acum însă presupun că ai să-mi dai crezare. Şi eşti singurul om de pe lume care doresc să mă creadă.

— Stai jos, îi spuse Petros apucînd-o de mînă.

Kety, bucuroasă, luă un scaun şi se aşeză foarte aproape de Petros.

— Vrei să citeşti şi tu? o întrebă.

— Da.

Tînărul îi dădu una dintre publicaţii, iar el continuă să o citească pe a lui.

Kety se străduí să citească. Nu pentru că la ora aceea înaintată ar fi avut chef de lectură, ci din dorinţa de a-i face pe plac lui Petros. Încercă să se concentreze şi să pătrundă sensul textului pe care-l citea. Însă se întrerupea foarte des ca să-l privească pe Petros, care-şi continua lectura. Îl privea şi încerca să-l înţeleagă pe acest tînăr minunat. Desigur, şeful grupului era tăcutul căpitan Thimios, om puternic şi înzestrat cu calităţi deosebite, dar fără îndoială că Petros era sufletul şi, adeseori, creierul grupului. Pentru că el nu era numai viteaz, ci avea şi o judecată deosebit de limpede, neobişnuită la cineva atît de tînăr. Petros putea judeca repede şi bine, putea calcula consecinţele oricărei fapte şi era în stare să găsească cele mai potrivite soluţii. Cum să nu-l admire?

— De ce nu citeşti? o întrebă Petros, parcă ghicindu-i gîndurile.

— Nu ştiu, răspunse Kety tulburată.

— Omul trebuie să ştie de ce face sau de ce nu face un lucru. Nu te uita niciodată la alţii. Cercetează-te pe tine însăţi şi la fel ca bunul grădinar smulge buruienile din grădina ta. Aşa vei avea mai mult folos.

Tînărul reîncepu să citească şi Kety se străduí să-i urmeze exemplul. Însă nu reuşi. Slăbiciunea ei o necăji atît de tare, încît ochii i se umplură de lacrimi. Vru să-şi ascundă faţa, dar în clipa aceea Petros îi mîngîie uşor părul. Atunci îşi puse capul pe umărul lui şi izbucni în plîns. Nu mai plînsese din noaptea aceea îngrozitcare cînd, legată de bancă, aştepta să fie executată.

— Eşti încă un copil, îi spuse cu duioşie Petros.

— Şi tu ce eşti? îl întrebă Kety.

— Uneori mă-ntreb şi eu, murmură el. Sînt momente cînd mi se pare că am îmbătrînit. Dar nu e vina mea. Înainte de a intra în mişcarea de rezistenţă eram un uşuratic. Acum totul s-a schimbat.

Kety îl asculta cu capul pe umărul lui. El îi mîngîie din nou părul şi apoi îi luă mîna. Stătură astfel, mînă-n mînă,

cufundaţi într-o stranie visare.

— E patru dimineaţa, zise la un moment dat Petros, privind ceasul de pe masă. Du-te să te odihneşti.

— Bine, dar să faci şi tu la fel.

Tinerii se despărţiră. Curînd avea să se lumineze de ziuă.

La orele opt dimineaţa se adunară cu toţii în jurul căpitanului Thimios.

Trebuiau să urmărească mişcările noilor şefi ai Geheimfeldpolizeiului şi, totodată, să afle ce soartă avuseseră colaboratorii şi agenţii nemţilor închişi din ordinul lui Fichte în urma descoperirii falsei arhive a „Păianjenului“. Singurul care-i putea informa despre toate acestea, pînă cînd vor primi noi instrucţiuni din Orientul Mijlociu, era Konstandis Grekos, adică Anghelos Evert, şeful poliţiei din Atena.

Unul dintre motivele care determinaseră retragerea Sofiei Kondou din casa lui Geloso era faptul că Grekos era acela care-o recomandase să fie angajată la palatul Maximos, cu ocazia vizitei lui von Canaris. Dacă noii copoi ai Gestapoului ar fi arestat-o, situaţia lui Evert-Grekos ar fi fost deosebit de neplăcută.

Din ordinul grupului, Spanidis îi telefonă de la un telefon public, dîndu-se drept cineva care vrea să obţină o autorizaţie de vînzător ambulant. Însă răspunse un alt ofiţer care-l informă că şeful poliţiei este în concediu.

Atunci, inginerul telefonă la locuinţa lui Grekos, folosind un nume feminin care le servea ca parolă. Din felul cum i se răspunse trase concluzia că lui Grekos i se întîmplase ceva.

Cînd Spanidis se-ntoarse la sediu şi le comunică cele aflate, membrii grupului fură cuprinşi de nelinişte. Dacă nemţii l-ar fi arestat pe Grekos bănuindu-i activitatea secretă, „Păianjenul“ şi-ar fi pierdut omul de legătură cu ocupanţii şi principala sursă de informaţii.

— Cineva l-a vorbit de rău pe Grekos, zise Spanidis.

Grupul „Păianjen“ ştia că Grekos stîrnise duşmănia acelora care voiau să monopolizeze sprijinul nemţilor pentru scopurile lor şi care-l bănuiau că are legături cu

mişcarea de rezistenţă şi cu spionajul englez. Desigur, le era greu să dovedească acest lucru, deoarece Grekos ştia să se păzească. Însă şi duşmanii lui erau mulţi şi primejdioşi. „Păianjenul“ aflase că un serviciu secret german îl ura pe şeful poliţiei care nu se arăta dispus să colaboreze şi îl pusese sub o observaţie continuă.

Agenţi ai acestui serviciu nu făceau altceva decît să urmărească mişcările, relaţiile şi faptele lui Evert-Grekos. Acest fapt era cunoscut nu numai de cei din grupul „Păianjen“, ci şi de Grekos însuşi. El izbutise să încurce în aşa fel iţele, încît agenţii care-l urmăreau nu numai că nu putuseră obţine vreo dovadă împotriva lui, ci dimpotrivă ajunseseră la concluzia că şeful poliţiei din Atena se bucură de protecţia unor personalităţi suspuse atît germane, cît şi italiene.

Totuşi, duşmanii lui nu renunţaseră la intenţia lor şi continuaseră să-l urmărească cu încăpăţînare. Schimbările survenite la Geheimfeldpolizei şi distrugerea convoiului W 18 fură considerate de ei ca noi şi serioase ocazii ca să-l dobcare pe Grekos. Cum nu aveau nici o dovadă concretă ca să-l învinuiască făţiş, se mulţumiseră să-i pună colonelului Huber următoarea întrebare:

— Cum este posibil ca toţi ofiţerii superiori nemţi de poliţie din Atena să fie schimbaţi, iar şeful poliţiei greceşti să rămînă în funcţie?

Şi apoi, mai adăugaseră ei, chiar dacă el nu avusese cunoştinţă de sabotajul ce se punea la cale, care nu este răspunzător pentru că n-a acţionat cu suficientă grijă ca să ajute poliţia germană şi să contribuie astfel la prevenirea catastrofei?

Observaţiile acestea aveau o logică a lor şi Huber le ascultase cu mare atenţie.

Anghelos Evert, alias Konstandis Grekos, luase măsuri ca urmăritorii săi să nu poată obţine nici o dovadă concretă împotriva lui. De aceea, cînd fu chemat în faţa colonelului Huber, îşi dădu seama că nu greşise prea mult în presupunerile lui. Colonelul se străduia să se poarte amabil şi să pară că vrea să capete informaţii despre diferite probleme. Încet-încet, însă, aduse vorba despre convoiul W 18.

— Cum este posibil că poliţia greacă n-a observat ce se pune la cale sub nasul ei? întrebă el. Dumneavoastră puteţi şti cine sînt persoanele care fac parte din mişcarea de rezistenţă.

— Mă bucur că vorbiţi astfel, răspunse calm Grekos. Aceasta este şi părerea mea şi de aceea i-am arătat de la început domnului Fichte cît este de necesar ca poliţia să-şi recapete locul şi prestigiul. Din păcate n-am fost ascultat şi poliţia greacă a fost transformată într-o simplă supraveghetcare a păstrării curăţeniei. În asemenea situaţie vă daţi seama că nu putea realiza nimic. În primul rînd nu sîntem puşi la curent cu informaţiile deţinute de poliţia dumneavoastră. În al doilea rînd folosiţi colaboratori dubioşi, care pot fi uşor cumpăraţi de adversari. Mărturisesc că nu înţeleg de ce un informator plătit îi inspira domnului Fichte mai multă încredere decît oamenii poliţiei greceşti care ştiu mai multe şi care răspund pentru vorbele şi faptele lor.

Aceste cuvinte îl impresionară pe colonelul Huber. Le găsea clare şi logice.

— De ce avea Fichte o asemenea părere despre poliţia greacă? întrebă el.

— Acest lucru ar trebui să-l ştiţi mai bine decît mine. Însă, eu personal cred că-şi formase această părere în urma intrigilor unor indivizi dornici de cîştig, care, făcînd pe agenţii, doreau să devină un fel de suprapoliţie. Altă explicaţie nu poate exista, deoarece poliţia greacă nu a dat prilejuri să fie atît de greşit judecată.

— Totuşi, unii vă acuză că procuraţi acte de identitate false comuniştilor, evreilor şi agenţilor secreţi proveniţi din Orientul Mijlociu, zise deodată Huber.

Konstandis Grekos rîse.

— Nu rîdeţi, spuse Huber, deoarece aceasta este o acuzaţie gravă.

— Ştiu, răspunse liniştit Grekos. Agenţii domnului Fichte au avut grijă să-mi trimită numeroase scrisori anonime. Însă, în noaptea cînd a fost distrus convoiul de nave, eu l-am anunţat pe maiorul Fichte s-o aresteze pe Kety Filiou, deoarece aceasta este unealta unei organizaţii aflate în slujba inamicului. A rîs cînd i-am

telefonat la Skaramanga, în zori, dar peste cîteva ore a rămas uluit cînd eu am descoperit atît maşina care-o adusese pe Filiou la Atena, cît şi cadavrul şoferului german. Dacă ar fi acţionat mai repede, poate că ar fi prins-o.

— Aşa s-au petrecut lucrurile? exclamă Huber.

— V-o poate confirma şi căpitanul von Vitel, care avea cunoştinţă de acţiunea întreprinsă de mine.

— Şi atunci cum explicaţi faptul că Kety Filiou a trădat organizaţia „Păianjen“?

— Poate că a procedat astfel în urma unui ordin superior. Dumneavoastră ştiţi cum se întîmplă cu serviciile de spionaj. Cînd un grup sau o organizaţie de spionaj nu mai inspiră încredere se hotărăşte lichidarea ei. Or, azi cel mai sigur mijloc de a o lichida este s-o denunţe Gestapoului. Probabil că serviciile „Păianjenului“ nu mai erau necesare şi de aceea v-a fost predat. Astfel, un alt grup a reuşit atît lichidarea „Păianjenului“, cît şi distrugerea celui mai mare convoi al dumneavoastră. Sînt unele lucruri, domnule colonel, care deşi par misterioase sînt în fond simple ca un joc de copii. Cu mai puţină neîncredere aţi fi obţinut rezultate mai bune.

Această atitudine hotărîtă avu rezultate pozitive. Huber folosise în interogarea lui Grekos metoda psihologică. Pentru el a avut deci mare importanţă felul cum acesta a ştiut să se apere.

— Mergeţi la domiciliul dumneavoastră şi rămîneţi acolo. Să ieşiţi numai cînd am să vă înştiinţez eu, zise Huber, ca să fie sigur că apreciase just apologia lui Evert-Grekos.

— Domnule colonel, mie nu-mi plac asemenea lucruri, replică cu îndrăzneală Grekos. Dacă nu vă inspir încredere şi, fireşte, odată ce îmi impuneţi domiciliu forţat înseamnă că nu vă inspir încredere, vă rog să-mi permiteţi să procedez altfel. Şi anume, să mă duc la minister şi să-mi dau demisia, atît din funcţia de şef al poliţiei, cît şi din poliţie. Apoi, ca simplu particular mă puteţi închide cît timp doriţi fie în propria mea casă, fie unde socotiţi de cuviinţă. Însă în ţara noastră nu se poate concepe ca unui şef al poliţiei să-i fie impus domiciliu

forţat.

— Vă asigur că nu este vorba de domiciliu forţat. Faceţi ceea ce vă rog şi curînd veţi avea veşti de la mine.

Grekos plecă şi se duse acasă. Totul părea să fie în ordine.

Pe la orele cinci după-amiază, sub ferestrele locuinţei sale se auziră mai multe împuşcături. Trecătorii alergară speriaţi să se ascundă, în timp ce o maşină a SS-ului se oprea în faţa porţii lui Evert-Grekos. Cei din casă erau foarte neliniştiţi, însă nu îndrăzneau să se arate la fereastră ca să afle ce se-ntîmplase.

Pînă la urmă, vecinii lui Grekos, care n-aveau motivele lui să pară indiferenţi, ieşiră la fereastră şi întrebară ce se petrece. Aflară că un tînăr poliţist grec fusese atacat de trei indivizi şi că Gestapoul blocase întreaga zonă. Locatarii de la parterul imobilului, care la acel ceas se găseau din întîmplare pe stradă, povesteau că poliţistul fusese rănit de un glonte, dar o luase la fugă şi izbutise să dispară. Erau de părere că nu ajunsese prea departe şi că se ascundea undeva prin apropiere.

Cînd, după două ore, Konstandis Grekos încercă să telefoneze la poliţie ca să afle cum se petrecuseră lucrurile, constată că telefonul îi fusese scos din funcţiune şi că era cu adevărat întemniţat în propria-i casă.

Era stăpînit de nelinişte nu atît din cauza pericolului care-l pîndea, ci mai ales pentru că nu ştia cu exactitate ce se-ntîmplase chiar sub ferestrele sale. Se gîndi de îndată la Petros şi îşi spuse că grupul „Păianjen“ aflînd de anchetarea lui încercase să intre în contact cu el. Care poliţistul urmărit era Petros? Şi aceasta însemna că nemţii îşi dăduseră seama de renghiul pe care li-l jucase „Păianjenul“? Din nefericire nu putea da un răspuns întrebărilor care-l chinuiau.

Pe la opt seara se auziră bătăi în poartă. Grekos deschise el însuşi şi se găsi în faţa lui graf von Vitel şi a unui civil. Această vizită nocturnă a lui von Vitel nu-i plăcea deloc. Sub masca sa de aristocrat, tînărul conte ascundea o cruzime mult mai teribilă decît sălbăticia vulgară a lui Fichte. Von Vitel nu ierta niciodată

naivitatea, uşurinţa şi entuziasmul lui Fichte. Graf von Vitel era un om rece, insensibil şi calculat al cărui principiu de bază era să se îndoiască de orice. Civilul care-l însoţea era un translator al poliţiei germane.

— Odată ce am de lucru prin apropiere, cred că aş putea intra pentru cîteva clipe în casa dumneavoastră. E mult mai plăcut aici, spuse von Vitel.

— Vă rog să poftiţi, zise Grekos şi-i conduse în salonaş.

Se aşezară şi căpitanul von Vitel privind biblioteca i se adresă stăpînului casei:

— Văd că vă place lectura...

— Cînd am puţin timp liber îmi place să citesc, răspunse Grekos. Este un obicei de pe vremea cînd eram foarte tînăr.

— Pe care nici războiul nu v-a putut determina să-l uitaţi, replică von Vitel ironic.

Şi, ca şi cînd ar fi fost cel mai discret vizitator, adăugă:

— Pot să arunc o privire cărţilor dumneavoastră?

— Cum să nu, răspunse Evert-Grekos.

Oferi ţigări oaspeţilor nepoftiţi, îşi aprinse şi el una şi se prefăcu că nu dă importanţă „rugăminţii“ lui von Vitel. Cu coada ochiului însă urmărea toate mişcările căpitanului şi observă că acesta nu se interesa de cărţile nelegate, ci se oprea la cele legate. Le privea cu atenţie, le scotea din raft şi le cerceta.

— O bibliotecă este cea mai frumoasă podoabă a unei camere. Wunderbar *! **zise el după ce le verifică pe toate. Ştiţi, eu nu sînt poliţist de carieră**, ci chimist, continuă instalîndu-se într-un fotoliu. Îmi plac mult chimia şi romanele poliţiste. Sînt un mare admirator al lui Arthur Conan Doyle. Perechea Sherlock Holmes şi Watson este minunată. Doyle m-a ajutat să învăţ engleza şi de aceea îl iubesc mult deşi este englez. Mă bucur că-l citiţi şi dumneavoastră.

Şi deodată, parcă n-ar fi discutat despre un subiect banal, i se adresă lui Grekos, aproape cu asprime:

— Vă cunoaşteţi oamenii?

---

* Minunat, în limba germană, în text. (N. trad.)

— Fireşte că nu pe toţi. Sînt mulţi... răspunse Evert calm.

Atunci von Vitel scoase din buzunar o legitimaţie pe care i-o întinse şefului poliţiei.

— O recunoaşteţi? îl întrebă.

— Este o legitimaţie obişnuită de poliţist, răspunse Grekos.

— Şi poliţistul este la fel de... obişnuit ca şi legitimaţia?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că omul căruia îi aparţine această legitimaţie nu este poliţist, ci...

— Imposibil! îl întrerupse Evert-Grekos. Trebuie să fie un poliţist.

— Aceasta este semnătura dumneavoastră?

— Fireşte.

— Atunci, îl cunoaşteţi pe deţinătorul legitimaţiei?

— Personal nu, replică rece Grekos. Serviciile şi comisariatele îmi trimit mai multe legitimaţii o dată şi eu le semnez. Nu pot să cunosc mii de oameni personal.

— Însă această legitimaţie nu v-au trimis-o nici serviciile, nici comisariatele, zise cu asprime von Vitel. V-a adus-o chiar cel în cauză.

— Imposibil, rosti cu hotărîre şeful poliţiei.

— Cum imposibil, domnule Elvert, cînd a mărturisit acest lucru chiar el însuşi? Este greu să dezminţiţi o asemenea mărturisire.

— Este foarte uşor, protestă Grekos, căutînd să-şi păstreze sîngele rece. Da, este uşor, pentru că nu am făcut aşa ceva. Sînt gata să repet acest lucru faţă de poliţistul respectiv.

— Vă va dezminţi.

— Atunci înseamnă că nu spune adevărul, ci mă calomniază. Şi am tot dreptul şi toate datele necesare ca să dovedesc că este un calomniator, dacă, bineînţeles, singurul dumneavoastră scop este să aflaţi adevărul.

Căpitanul von Vitel rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi îl întrebă deodată, de parcă ar fi vrut să-i studieze reacţia:

— Aţi recomandat unele persoane ca să lucreze

pentru oficialităţile germane sau italiene?

Auzind această întrebare, Evert, alias Grekos, îngheţă. Se gîndi îndată la Sofia Kondou pe care o trimisese la palatul Maximos. Care nemţii să fi înaintat atît de mult pe urmele grupului „Păianjen“? Se străduí să-şi păstreze calmul.

— Da, zise el, pe comisarul Parissis. Vă rog să vă notaţi adresa lui.

— Vi se aduc multe acuzaţii, spuse von Vitel după ce-şi notă adresa. Însă nu m-am convins de justeţea lor. Dacă ne-aţi putea da informaţii despre această legitimaţie...

— V-am făcut o propunere, îl întrerupse Grekos. Aduceţi-mi poliţistul în cauză şi mă angajez ca în cîteva minute să clarific misterul.

— Din păcate, ne-a scăpat. Cel puţin pentru moment, spuse von Vitel. Cred că se află prin împrejurimi şi cercetarea caselor, care va continua în tot timpul nopţii, va da desigur rezultate.

— Pot să mai văd o dată legitimaţia? zise Grekos.

— Cu plăcere.

Şeful poliţiei luă legitimaţia şi o cercetă cu multă atenţie la lumina unei lămpi puternice.

— Îmi permiteţi? zise el.

Şi, ducîndu-se la biroul lui, scoase dÎntr-un sertar o lupă. Reveni lîngă lampă şi cercetă din nou atent legitimaţia. Apoi zîmbi şi îl privi pe von Vitel într-un fel ciudat.

— Aţi observat ceva? întrebă acesta.

— Da, este falsă.

— Falsă?

— Exact, răspunse Grekos.

— Şi cum aţi ajuns la această concluzie?

— Verificînd iscălitura.

— Nu este iscălitura dumneavoastră?

— Este numele meu, dar nu e scris de mîna mea. A fost atît de bine imitată, încît chiar şi eu mă puteam înşela. Însă lipsesc două mici semne caracteristice, pe care le pun totdeauna la iscălitura mea, tocmai ca s-o

recunosc. Un punct sub litera E * **şi o buclă mică la codiţa lui r. Şi apoi au apăsat prea tare pe litera t. Veniţi să vă arăt documente cu semnătura mea autentică şi comparaţi-o cu aceasta.**

Deschise un sertar, scoase un plic plin cu documente semnate de el şi i le arătă.

Contele von Vitel luă lupa şi începu să le cerceteze. Văzu într-adevăr deosebirile semnalate de Grekos şi recunoscu că semnătura de pe legitimaţie era falsă.

— La început, cînd mi-aţi arătat-o, am crezut că este autentică. Aşa şi arată la o cercetare superficială. Însă cînd v-am cerut-o din nou mi-am dat seama că această semnătură n-a fost făcută de mîna mea. Dacă n-aveţi motive s-o păstraţi, v-aş ruga să mi-o lăsaţi pentru scurt timp. Am de gînd să iau măsuri, deoarece plastograful acesta, cu ajutorul unei ştampile, poate să umple Atena cu legitimaţii şi tot felul de permise, iar dumneavoastră să credeţi că sînt semnate de mine. A fost cît p-aci să am neplăceri.

— Aceasta este, desigur, opera unei organizaţii de spionaj, zise von Vitel.

— Sau a unei organizaţii a duşmanilor mei care vor cu tot dinadinsul să-mi dăuneze. Dacă ei mi-ar cere pe faţă să mă retrag, aş face-o cu plăcere. Dealtfel i-am spus şi colonelului Huber că sînt dispus să-mi dau de îndată demisia şi să trăiesc ca un simplu particular.

— Această mică aventură poate să fie pînă la urmă spre binele dumneavoastră. Oricum, să aşteptaţi un telefon de la mine. N-aţi vrea să veniţi cu noi la locuinţa lui Parissis?

— Cu plăcere, spuse Grekos.

Şi plecară împreună.

Între timp, comisarul Parissis dispăruse. Ancheta de la locuinţa lui nu dădu nici un rezultat. O bătrînă care locuia acolo le spuse că acesta adeseori nu doarme acasă.

Grekos şi von Vitel se despărţiră mult mai cordial.

Şeful poliţiei era mai liniştit. Datorită calmului său reuşise trei lucruri importante: se convinsese că Petros

* Semnătura era: Anghelos Evert. (N. trad.)

nu fusese arestat, că întrebarea referitcare la persoanele pe care le recomandase el ocupanţilor nu se referea la Sofia Kondou şi îl indusese în ercare pe von Vitel, convingîndu-l că legitimaţia era falsă.

Ce-i drept, Grekos premeditase această inducere în ercare. Pe legitimaţiile false semna carecum diferit pentru ca în cazul că vreuna dintre ele ar fi ajuns în mîinile nemţilor să poată susţine că este falsă, că semnătura nu-i aparţine. Ca să fie mai convingător, se prefăcuse că nu observase de la început falsul, ci doar în urma unei verificări atente. Făcuse acest lucru numai cînd căpătase certitudinea că Petros nu fusese arestat. Ceea ce-l neliniştea erau duşmanii lui şi măsurile luate de nemţi în privinţa „Păianjenului“. Atît Huber, cît şi von Vitel erau duri şi bănuitori. Nu aveau duritatea vulgară a lui Fichte şi Lazar, însă erau mai primejdioşi şi mai duri. Trebuia cu orice preţ să-l cîştige pe contele von Vitel. Dar cum?

După o zi şi o noapte de nelinişte, Grekos se aşează într-un fotoliu, în faţa biroului său. Nu putea dormi şi era deosebit de nervos. Se luminase de ziuă şi patrulele germane fuseseră retrase din zonă.

Pe la orele şapte dimineaţa sună tefefonul. Era căpitanul von Vitel, care-i aducea la cunoştinţă că nu exista nimic împotriva lui şi că se putea duce la serviciu ca de obicei.

Grekos depuse încet receptorul în furcă şi pentru cîteva clipe stătu nemişcat, cufundat în gînduri. Se-ntreba dacă spusele lui von Vitel exprimau adevăratele concluzii ale nemţilor sau erau menite să-i adoarmă vigilenţa ca să-l poată urmări şi controla în voie. Se simţea stăpînit de o nervozitate neobişnuită şi i se părea că se sufocă între zidurile casei. Era aproape opt. Bău un ceai şi după ce făcu un duş ieşi în stradă. Porni pe jos spre Direcţia poliţiei ateniene. Grekos mergea încet, cufundat în gînduri. Cînd ajunse la încrucişarea străzilor Sturnara şi Patision văzu că în faţa clădirii Siguranţei generale staţiona maşina lui von Vitel. Care ce căuta acolo? Se hotărî să intre.

La Siguranţa generală se-ntîlni cu contele von Vitel,

care căuta documente cu semnătura comisarului Parissis.

— Nu v-aţi odihnit deloc, îi spuse el lui Grekos.

— Aceleaşi îndatoriri, dragă prietene, ne-au ţinut pe amîndoi departe de paturile noastre, răspunse Grekos.

Von Vitel cercetă semnătura lui Parissis de pe diferite acte, o fotografie şi plecă.

Ora opt seara. Un mesaj telefonic urgent la Direcţia poliţiei îl invită pe şeful acesteia să se prezinte de îndată la sediul Gestapoului din strada Merlin, la colonelul Huber. Cînd după vreo zece minute ajunse acolo, constată că în clădire domnea o agitaţie de nedescris. Pază dublă la uşi, soldaţi cu arme automate la fiecare fereastră şi pe coridcare. În anticamera lui Huber erau adunaţi mai mulţi ofiţeri din SS, care păreau neliniştiţi. Cînd îl văzură, îl conduseră de îndată în biroul taciturnului colonel Huber.

— Graf von Vitel mi-a spus lucruri bune despre dumneavoastră, zise acesta salutîndu-l. Dar chiar acum s-a întîmplat ceva îngrozitor: von Vitel a fost ucis!

Grekos se simţi năpădit de un simţămînt ciudat. Îl privi pe Huber în ochi.

— Cum s-a întîmplat nenorocirea? întrebă.

În acea clipă sună telefonul. Huber luă receptorul.

— Făptaşul este Păianjen 44, i se comunică.

— Făptaşul este Păianjen 44! repetă Huber trîntind receptorul. Iar „Păianjenul“! Am să-mi zbor creierii dacă nu voi reuşi să distrug organizaţia asta blestemată, strigă apoi cuprins de mînie. Şi-au bătut joc de noi. Da, membrii acestei diabolice organizaţii şi-au bătut joc de noi. Şi toate astea numai din cauză că Fichte nu avea minte…

— Eu vedeam şi ştiam că tactica folosită de Fichte nu este bună.

— Şi de ce aţi tăcut?

— Nu mă puteţi acuza pentru acest lucru. Nu este treaba mea să controlez poliţia germană. Aş fi putut ajunge la închiscare fără să obţin vreun rezultat.

— Animalul de Fichte credea că-i lichidase definitiv pe cei din grupul „Păianjen“, continuă furios Huber, cînd de fapt fusese dus de nas ca un copil. Singurul care-şi

dăduse seama de realitate era graf von Vitel şi acum ni l-au omorît şi pe el!

— Unde a fost ucis? întrebă Grekos.

— Pe bulevardul Kifisia, în apropiere de cartierul Psihiko.

— Şi unde a fost dus?

— La Spitalul Crucii Roşii. Şoferul lui a fost rănit. Să mergem acolo.

Pe la nouă ajunseră la spital. Cadavrul lui von Vitel era încă întins pe masa de autopsie. Doi medici greci şi unul german cercetau gloanţele extrase. Huber salută mortul luînd poziţia de drepţi, iar Grekos, modest, rămase în spatele lui. Îşi scoseseră amîndoi chipiele. Huber, palid şi încruntat, nu-şi putea lua ochii de la cadavrul tînărului ofiţer.

— Unde este şoferul? îi întrebă apoi pe medici.

— În camera lui.

— Poate vorbi?

— Da.

— Este în pericol?

— Da, pentru că are o rană la abdomen, răspunseră medicii.

Medicul german îi conduse în camera 133, unde se afla şoferul. De îndată ce-l zări pe Huber, acesta începu să plîngă cerînd veşti despre von Vitel.

— Linişteşte-te, îi spuse Huber, şi încearcă să te concentrezi ca să ne relatezi cum s-au petrecut lucrurile.

Şoferul respiră adînc de cîteva ori şi apoi începu să vorbească încet, în timp ce Huber, scoţînd un carnet, începu să-i stenografieze spusele.

— Ne-ndreptam spre locuinţa generalului Lehr, de pe bulevardul Kifisia. Înaintea noastră se afla o motocicletă, care la un moment dat a pornit într-o viteză nebună. „Care de ce aleargă astfel?“ m-a întrebat contele. Pe motocicletă erau un bărbat şi o femeie. Curînd i-am pierdut din vedere. Cînd am ajuns în apropierea barierei de la Halandri, am fost opriţi de un plutonier german din Geheimfeldpolizei. În spatele lui era un poliţist grec. Plutonierul se apropie de maşină ca să vorbească cu graf von Vitel şi, înainte de a apuca să aud ce-i spune,

poliţistul grec a tras două gloanţe asupra căpitanului meu. L-a nimerit în cap. M-am ridicat, însă poliţistul a tras şi asupra mea. Gloanţele m-au nimerit în abdomen şi m-am prăbuşit pe banchetă. Am auzit zgomotul produs de motocicleta care pornea şi pe urmă mi-am pierdut cunoştinţa.

— Eraţi departe de barieră? întrebă Huber.

— Nu prea departe...

— Împuşcăturile s-au auzit pînă acolo?

— Cred că da.

Peste vreun sfert de oră şoferul unui taxi aflat în trecere descoperise maşina lui von Vitel, cadavrul acestuia şi şoferul rănit şi-i anunţase pe militarii italieni care păzeau bariera. Aceştia transportaseră cadavrul lui von Vitel şi şoferul rănit la Spitalul Crucii Roşii.

Grekos era convins că uciderea căpitanului von Vitel era opera grupului „Păianjen“. De aceeaşi părere erau şi nemţii şi italienii. După plecarea lui Fichte şi a lui Lazar, contele von Vitel era singurul care-i cunoştea pe Petros Sigalos, Kety Filiou şi Delakis. Prezenţa lui la Geheimfeldpolizei punea în pericol existenţa grupului. Poate că aveau şi alte motive să-l lichideze. Oricum, moartea lui von Vitel era binevenită pentru grupul „Păianjen“.

Ceea ce-l neliniştea pe Evert-Grekos era participarea la crimă a unui poliţist grec. Era firesc ca Gestapoul să facă o legătură între acest poliţist şi acela pe care-l urmăriseră în seara precedentă în preajma locuinţei lui Grekos. Cum în asemenea caz legitimaţia găsită de nemţi putea să devină un corp delict se grăbi s-o distrugă. Dacă ar fi fost întrebat despre ea, ar fi spus că i-o restituise căpitanului von Vitel dimineaţa, cînd se-ntîlniseră la sediul Siguranţei generale.

Moartea contelui von Vitel produse mare tulburare printre nemţi şi, practic, duse la amînarea acţiunilor plănuite de Gestapo, deoarece colonelul Huber nu mai avea încredere în nimeni. Von Vitel era singurul care dacă i-ar fi întîlnit i-ar fi putut recunoaşte pe Kety Filiou, Petros Sigalos şi Delakis şi tocmai acest lucru fusese cauza pieirii sale. Odată ce era singurul care-i cunoştea,

trebuia lichidat. Aceasta fusese propunerea lui Petros. „Poliţistul“ din Geheimfeldpolizei care oprise maşina lui von Vitel fusese Delakis, iar „poliţistul grec“ fusese Petros Sigalos. Kety stătuse ascunsă după un copac. După executarea căpitanului von Vitel, toţi trei se urcaseră pe motocicletă şi reuşiseră să dispară.

Petros ştia că moartea lui von Vitel le va permite să se mişte mai în voie. Principalul însă era să pătrundă la Gestapo ca să poate obţine informaţii folositcare. Aflase că un translator care putea dăuna celor din grupul „Păianjen“ fusese mutat la Salonic, iar ofiţerul Engelbrechter, de asemeni periculos pentru ei, fusese transferat pe frontul din Africa. Acum terenul era liber şi grupul „Păianjen“ socotea că sosise clipa să profite de ocazie.

A doua zi după uciderea căpitanului von Vitel, grupul „Păianjen“ recepţionă prin staţia de emisie-recepţie un mesaj codificat din Orientul Mijlociu. După decodificare obţinură următorul text:

„Din insula Rodos urmează să fie transportaţi pe calea aerului la Atena cinci ofiţeri britanici prizonieri, aparţinînd serviciului de contraspionaj al Marii Britanii. Eliberaţi-i şi împiedicaţi trimiterea lor în Germania“.

Ca să-şi poată îndeplini noua lor misiune, era necesar să afle două lucruri: la ce dată va sosi avionul din Rodos şi cu ce mijloc de transport vor fi expediaţi prizonierii în Germania. Care pe care dintre cele trei aeroporturi ale Atenei avea să aterizeze avionul? Petros spuse că, fără îndoială, vor ateriza la Hasani. Pentru a dovedi acest lucru ceru un costum civil. Curînd Petros se transformase într-un tînăr îmbrăcat elegant, cu pălărie, mănuşi şi cravată de mătase. Kety ajustase vestonul cu multă grijă, astfel că acum îi venea perfect. Există oameni care sînt născuţi să li se potrivească orice fel de veşminte: de la zdrenţele cerşetorului la uniforme militare şi haine de seară. Petros aparţinea acestei categorii de oameni.

Cînd fu gata, părăsi sediul „Păianjenului“. Străbătu pe

jos cîteva străzi şi în Piaţa Koliatsou luă un taxi.

— În strada Skoufas *, îi spuse el şoferului.

Se opriră în faţa unui bloc impunător. Petros ştia că acolo locuieşte Antonis Skinidis, prim-translator la Comandamentul aviaţiei germane şi fanatic colaborator al nemţilor. El avea o fiică, Dora, drăguţă şi cam zvăpăiată şi un fiu, care deşi împlinise douăzeci şi cinci de ani, nu reuşise să muncească cinstit: îşi petrecea vremea jucînd cărţi şi frecventînd bordelurile de lux. Profitînd de poziţia tatălui său, el se-nhăitase cu militari nemţi şi, împreună cu ei, fura benzină şi o vindea la negru. „Întreprinzătorul“ tînăr se numea Kostakis Skinidis şi pentru bani era în stare să-şi vîndă tatăl, sora şi toate rudele. Apartamentul familiei Skinidis se afla la etajul doi şi Petros, cu un trandafir alb la reverul paltonului, apăsă pe butonul soneriei. Îi deschise o tînără cameristă.

— Domnul Skinidis este acasă? întrebă, Petros.

— Care din doi?

— Domnul Kostakis.

— Nu, nu este acasă.

— Nu ştiţi cînd se întoarce?

— Nu.

— Sînteţi drăguţă să vă interesaţi şi să-mi spuneţi cînd îl pot găsi?

— Vă rog să aşteptaţi o clipă, zise camerista şi intră în casă.

Peste cîteva minute, în hol apăru Dora. Era o fată drăguţă, de vreo douăzeci şi trei de ani.

— Îl căutaţi pe fratele meu?

— Da, domnişoară. Nu cumva ştiţi cînd şi unde l-aş putea întîlni?

— Sînteţi prieteni?

— Nu, domnişoară. Nici măcar nu ne cunoaştem. Aş dori să-i vorbesc despre o afacere importantă, care sînt sigur că l-ar interesa. Ne-am putea ajuta unul pe altul cu reale perspective de succes.

— Din păcate, zise Dora privindu-l cercetător şi cu mult interes, nu ştiu cînd va veni acasă. Este cam neglijent şi nu ne anunţă cînd soseşte. Poate fi aici peste

* Stradă din elegantul cartier Kolonaki. (N. trad.)

cîteva clipe sau peste două ceasuri. Vreţi să intraţi?

— Dacă nu vă deranjez...

— Deloc.

— Atunci, cu plăcere.

Fata îl conduse într-un salon, cu mobile moderne, lipsite de gust.

Dora Skinidis nu era prea deşteaptă, însă trăia cu picicarele pe pămînt şi căuta să tragă foloase din orice împrejurare. După prezentările de rigcare, ea îl invită pe Petros să ia loc.

— Cu ce afaceri vă ocupaţi? Dacă am înţeles bine sînteţi om de afaceri.

— Da şi mă ocup cu acele afaceri care mi se par rentabile. După cum ştiţi, astăzi în comerţ s-au schimbat metodele. Vechii negustori, care folosesc sisteme depăşite, nu mai au trecere. Este nevoie de îndrăzneală.

— Dacă nu sînt indiscretă, ce fel de afacere doriţi să-i propuneţi fratelui meu?

— Benzină şi ulei.

— Nu e rău, murmură Dora. Însă aveţi nevoie de un capital.

— Cît?

— Pentru o afacere de oarecare anvergură trebuie să giraţi vreo mie de lire englezeşti.

— Cam la această sumă m-am gîndit şi eu, zise Petros zîmbind.

— Şi dispuneţi de suma respectivă?

— Cred că da, răspunse el privind-o insistent.

— Nu ştiu de ce îmi inspiraţi încredere, spuse ea surîzîndu-i dulce. Parcă v-aş cunoaşte de cînd lumea.

— Şi eu am acelaşi sentiment.

Dora rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi izbucni într-un rîs cam nervos.

— Ce-aţi spune, dacă v-aş propune să faceţi cu mine afacerea? îl întrebă cu un ton şăgalnic.

— Nu îndrăznesc să cred, replică Petros, prefăcîndu-se încîntat.

— Vreau să mă credeţi. În casa aceasta fiecare lucrează pe cont propriu. Kostakis s-ar putea îmbogăţi,

dacă s-ar decide să fie mai serios. Din păcate, tocmai atunci cînd este nevoie să fie energic şi plin de zel, lasă totul baltă. În ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră, am impresia că sînteţi capabil de lucruri mari. Colaborarea noastră va fi rodnică şi ne va aduce foloase la amîndoi. Şi ca să vă dovedesc că sînt corectă, vă promit ca o parte din cîştigul meu să i-o dăruiesc lui Kostakis. Pentru mine este o obligaţie morală. Afacerea însă vă propun s-o facem împreună.

— Dacă sînteţi dispusă să-mi fiţi parteneră de afaceri şi dacă dispuneţi de relaţiile necesare printre nemţi şi italieni, v-aş putea propune multe afaceri importante şi discrete, fără să fie nevoie să recurgem la cecuri şi plăţi la Bancă. În felul acesta vom cîştiga fără ca nimeni să aibă cunoştinţă de treburile şi, mai ales, de cîştigurile noastre.

— Printre italieni nu prea am relaţii, în schimb, pe lîngă germani v-aş putea fi mai mult decît utilă.

— Asta este suficient.

— Nu întotdeauna, replică Dora.

— Poate că aveţi dreptate. M-am gîndit la o afacere în insulele din Dodecanez şi, îndeosebi, în insula Rodos. Diferenţa dintre preţul aurului pe piaţa de aici şi cea de acolo este destul de mare şi ne-ar putea aduce venituri însemnate.

Petros vorbise astfel ca s-o determine pe Dora să-i dezvăluie ce fel de relaţii are cu nemţii şi ce ştie despre comunicaţiile cu Rodos.

— Ne va fi uşor să ne realizăm planurile, zise Dora, deoarece contez pe sprijinul a doi prieteni de-ai mei, care sînt ofiţeri de aviaţie la aeroportul Hasani. Ei fac curse între Atena şi Rodos aproape în fiecare săptămînă.

— Dacă aveţi asemenea prieteni, nu trebuie să pierdem nici o clipă. Vă pot pune la dispoziţie cîteva sute de lire de aur ca să puteţi acţiona… Ce-aţi spune dacă ne-am apuca chiar acum de treabă? Este aproape unu. Aţi luat masa?

— Nu, răspunse fata.

— În acest caz propun să luăm un taxi şi să mergem la aeroport. Acolo, discutaţi cu amicii dumneavoastră şi,

dacă vreţi, aduceţi-i să luăm masa împreună la un restaurant de pe malul mării. Vremea e destul de frumoasă. Ce părere aveţi?

Dora ezită numai cîteva clipe.

— Văd că nu vă place să pierdeţi timpul cînd e vorba de afaceri, spuse ea. Dacă credeţi că aşa e bine, să mergem.

Ieşiră împreună. Dora purta un palton elegant de culcare bej şi o beretă maro. Era foarte veselă. Pe strada Bucureşti * **opriră un taxi şi se-ndreptară spre Hasani. La intrarea aeroportului, santinelele germane le cerură actele. Dora le arătă un document şi i se permise numai ei să cob**care din maşină şi să intre. Maşina trebui să rămînă lîngă intrare. Între timp, Petros observa tot ce se petrece pe aeroport, chiar şi cele mai neînsemnate amănunte.

După vreo jumătate de oră, Dora se-ntoarse însoţită de un ofiţer neamţ. Se apropiară de maşină. Petros coborî şi le ieşi în întîmpinare.

— Maior Gregor Fauter, zise Dora arătîndu-l pe neamţ şi adăugă imediat, Herr Johann Kavadis.

Ioannis Kavadis din Alexandria, aşa i se prezentase Petros.

— Unde mergem? întrebă Dora.

— V-ar place la restaurantul Psaropoulos de la Glifada **? zise Petros.

— De acord.

Urcară toţi trei în maşină. Ajunşi la restaurant, luară loc la o masă şi Petros spunîndu-le că sînt invitaţii lui, făcu el însuşi comanda, alegînd tot ce era mai bun.

Curînd, între cei trei se stabiliră relaţii cordiale. Maiorul Fauter era pilot de meserie, lucrase în Suedia, dar la începutul războiului fusese mobilizat. Era dornic de cîştig şi părea un om senzual şi lacom.

Fauter fu de acord să se întovărăşească cu ei şi declară că e gata să transporte şi să vîndă lire engleze de aur în insula Rodos, dar puse două condiţii: să-i revină

---

* Stradă în centrul Atenei (N. trad.).

** Suburbie a Atenei, situată pe malul mării şi cunoscută pentru localurile sale. (N. trad.)

jumătate din cîştig şi „afacerea“ să fie aprobată de maiorul Knike.

— Şi de ce nu l-aţi invitat şi pe Herr maior Knike? întrebă Petros.

— Pentru că nu este aici, ci la Rodos, răspunse Fauter.

— Stă acolo în permanenţă? se interesă Petros.

— Nu, locuieşte la Atena. Este comandantul bazei aeriene. Însă s-a dus la Rodos pentru o treabă specială.

Dora, care făcea pe translatcarea, adăugă:

— Trebuie să aducă nişte prizonieri.

Petros simţi o mare mulţumire. Nu-şi pierduse vremea degeaba. Aflase că prizonierii încă nu fuseseră transportaţi la Atena şi aeroportul ales pentru aterizare era Hasani. Deci, izbutise să obţină aproape toate informaţiile dorite.

— Cînd se va întoarce maiorul Knike?

— Mîine sau poimîine seara.

Petros zîmbi şi umplu din nou paharele celor doi.

— Am o idee, spuse el.

— Ce anume? întrebă Dora curioasă.

— Să-l primim pe maiorul Knike cu o cină, aici. Am să aranjez eu totul. Călătoriile cu avionul în acest anotimp nu sînt plăcute, nici comode. O primire aleasă după un asemenea voiaj este o surpriză plăcută.

— Ideea dumneavoastră este excelentă! exclamă Fauter. Dar nu ştim dacă va veni mîine sau poimîine.

— Nu face nimic. Chiar dacă mă anunţaţi cu cîteva ore înainte de sosirea lui, tot voi reuşi să-i pregătesc o primire deosebită.

— Desigur, ora ni se va comunica din timp, zise Fauter.

— E cam vag răspunsul tău, interveni Dora în discuţie, spre bucuria lui Petros.

— Ai dreptate, însă nu este ceva stabilit cu precizie răspunse Fauter. Totuşi, cu cel puţin cinci ore înainte trebuie să fim anunţaţi.

— Foarte bine, spuse Petros. Aşadar, mîine după-amiază vom face o plimbare pînă aici şi vom aştepta. Dacă se va primi comunicarea, voi cere să se

pregătească masa. Unele comenzi am să le fac chiar acum, fie pentru mîine, fie pentru poimîine. Sper că Herr maior Knike va fi mulţumit.

— O, eu sînt sigur! exclamă Fauter rîzînd. Asemenea surprize îl încîntă totdeauna.

Deodată, Petros se posomorî.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă Dora.

— Mă tem că petrecerea noastră se poate prelungi peste ora admisă pentru circulaţie şi nu ştiu cum am să mă pot întoarce acasă.

Aflînd despre ce este vorba, Fauter izbucni în rîs.

— Asta vă preocupă? Vă puteţi întoarce fie cu o maşină de a noastră, fie cu un permis de liberă circulaţie pentru toată noaptea.

— Dar eu nu am un asemenea permis, replică Petros.

— Am să vă procur eu unul, îi promise Fauter. Aduceţi-mi mîine două fotografii şi restul lăsaţi pe mine. Sau, mai bine, am să vă trimit la cineva şi dumneavoastră îi veţi explica ce doriţi. Odată ce veţi avea o recomandare din partea mea, vă va elibera de îndată permisul.

— Vă mulţumesc, zise Petros. Am să vă aduc mîine fotografiile.

În fond, propunerea lui Fauter nu-i plăcea. Ştia că permisul de liberă circulaţie era trimis de nemţi la Carabinieria italiană pentru a fi vizat. Şi acest lucru îl neliniştea. Nu voia ca fotografia lui să ajungă în asemenea mîini.

După ce prînziră, se hotărîră să plece. Îşi luară rămas bun cu multă căldură şi, cu un taxi, porniră spre Atena. Maiorul Fauter coborî la aeroport, iar Dora şi Petros îşi continuară drumul spre oraş. Cînd rămaseră singuri, fata deveni foarte „prietenoasă“ cu Petros. Îl mîngîia pe obraz, îşi punea capul pe umărul lui şi se arăta dispusă să fie şi mai „tandră“. Petros găsi că e bine s-o readucă la realitate.

— Dacă vreţi să deveniţi o adevărată bussines-woman *, îi spuse, trebuie să vă stăpîniţi slăbiciunile. Pe mine să mă priviţi doar ca pe un partener de afaceri şi

* Femeie de afaceri, în limba engleză, în text (N. trad.).

apărător al intereselor dumneavoastră. Altfel nu vom realiza nimic. Nici unul dintre noi nu va mai fi în stare să judece calm şi nepărtinitor activitatea celuilalt.

— Veţi ajunge departe, rosti ea, strîngîndu-i mîna. Puteţi să vă stăpîniţi. Mă bucur că vom face afaceri împreună. Sînteţi un foarte bun profesor. Dacă nu-s indiscretă, cîţi ani aveţi?

— Douăzeci şi cinci, răspunse Petros fără să ezite.

— Arătaţi mult mai tînăr.

Ajunşi pe strada Skoufa, îşi dădură întîlnire pentru a doua zi şi se despărţiră.

Petros, cu acelaşi taxi, se duse pînă în cartierul Kato Patisia. Acolo, plăti şi coborî, pornind pe jos. Merse aproape o jumătate de oră şi cînd bătu la poarta sediului secret al „Păianjenului“ se-ntunecase de-a binelea.

Ca de obicei, cel care-i deschise fu Andreas Kargas. Kety era la demisol, aşteptîndu-l. Andreas ridică trapa şi coborîră.

În afară de Sofia Kondou care era plecată în oraş, toţi ceilalţi erau de faţă.

— Vor ateriza la aeroportul Hasani, mîine sau poimîine seara, le spuse Petros. Am găsit o sursă bună de informaţii. Datorită acesteia vom afla la ce oră au sosit prizonierii, unde au fost duşi, în ce zi şi cu ce fel de mijloace de transport vor fi expediaţi în Germania.

Apoi, le povesti amănunţit ce făcuse în ziua aceea.

Căpitanul Thimios codifică ştirea ca s-o transmită Comandamentului din Orientul Mijlociu. Alcătui următorul text:

Serviciul nr. 44

Cei cinci prizonieri vor fi aduşi pe calea aerului de la Rodos la Atena mîine sau poimîine. Stop. Călătoria se va efectua seara Stop. Însoţitorul lor este maiorul Knike Stop. Aterizarea la aeroportul Hasani Stop. S-a stabilit contactul cu aeroportul Stop.

„Păianjen“

Kety ascultase cu multă atenţie cele relatate de Petros şi-i admirase încă o dată inventivitatea şi

capacitatea de a se descurca în orice împrejurări. Însă cînd aflase cum se purtase Dora în taxi, se simţi năpădită de tristeţe. Gîndul că o altă femeie se putea afla în preajma lui Petros îi era insuportabil.

Cei din grupul „Păianjen“ erau foarte mulţumiţi. Transmiseră îndată radiograma în Orientul Mijlociu, comunicînd datele obţinute de Petros. Acestea erau deosebit de importante, deoarece fără ele orice strădanie pentru eliberarea prizonierilor ar fi fost zadarnică.

Şi Kety se bucurase. Dar era chinuită de o tainică suferinţă. Credea că duioşia şi atenţia ce-i arăta Petros se datorau doar milei ce simţea faţă de ea. Se gîndea că faptele nedemne din viaţa ei, relaţiile ei cu italienii îl influenţau desigur pe Petros şi-l împiedicau s-o stimeze cu adevărat. Ea se străduise din răsputeri şi dăduse dovadă de eroism ca să ajute la distrugerea convoiului W 18. La-nceput, cînd fusese felicitată de cei din grup pentru purtarea ei, avusese impresia că un burete imens ştersese toate relele din trecutul ei. Acum însă nu mai privea la fel lucrurile. Cu cît treceau zilele, cu atît mai des îşi amintea de greşelile ei şi serviciul făcut grupului „Păianjen“ i se părea prea neînsemnat. La urma-urmei, ea fusese doar un simplu executant, pe cînd Petros avea toate motivele să se simtă mîndru. El fusese acela care concepuse planul pentru distrugerea convoiului şi, mai înainte, datorită lui fuseseră demascaţi şi lichidaţi Aloisios Barozzi şi Aişé Lassy. În comparaţie cu ceea ce făcuse Petros, fapta ei era cu totul lipsită de importanţă. Aceste gînduri o îndurerau şi o făceau să-şi dorească moartea. Fireşte, nu o moarte de trădătcare, ca atunci cînd era s-o execute căpitanul Thimios, ci o moarte de eroină. Dorea să piară ucisă de un glonte duşman în timpul unui sabotaj. Socotea că nu merită să trăiască, odată ce nu fusese în stare să cîştige admiraţia şi stima lui Petros, ci numai compasiunea lui.

Vedea că Petros este admirat atît de prieteni, cît şi de duşmani. Pe cînd ea, dacă ar fi fost prinsă de nemţi ar fi fost tratată nu cu duşmănie, ci cu dispreţ. Cu italienii ar fi păţit-o şi mai rău. Iar Angelo, căruia i se dăruise…

Kety stătea într-un colţ, pradă acelor gînduri neplăcute. Ceilalţi se culcaseră. Deodată, glasul lui Petros o făcu să tresară.

— De ce te-ai retras în colţul acesta? o întrebă el.

— N-aveam ce face şi cum nu reuşeam să adorm…

— La ce te gîndeşti?

— La nimic.

— De ce eşti tristă?

— Nu sînt tristă, zise fata. Ţi se pare.

— Văd că te ascunzi de mine şi încerci să mă minţi, spuse el necăjit.

Kety îl privi speriată. Îşi aminti că se jurase să-i dedice viaţa şi sufletul ei. Era un jurămînt pe care-l făcuse ei însăşi. Şi acum se-ntreba cu ce drept îl minte.

— Vrei să afli adevărul? îl întrebă.

— Fireşte.

— Atunci, află că vreau să mor. Asta e tot, rosti cu greutate Kety, în timp ce ochii ei se umplură de lacrimi.

— De ce atîta pesimism?

— Fiindcă-mi dau seama că oricîte servicii v-aş face, e destul să comit cea mai mică greşeală ca trecutul să se-nalţe în faţa mea ca un zid. Desigur că se vor găsi oameni care amintindu-şi de faptele mele rele vor considera că ce am făcut bun mai tîrziu avea doar menirea să-mi acopere greşelile trecutului. Orice mi-ai spune, situaţia mea este foarte neplăcută.

Petros nu răspunse. Se-ndepărtă de ea, se aşeză într-un fotoliu şi, luînd un ziar, începu să citească. Kety îl privea neliniştită. Se gîndea că-l amărîse cu vorbele ei, dar nu regreta că-i mărturisise adevărul. Tremurînd, îndrăzni totuşi să se apropie de dînsul.

— Petros, vezi că nu trebuia să-ţi spun adevărul? Te-am necăjit şi n-aş fi vrut asta pentru nimic în lume.

— Nu m-am necăjit fiindcă mi-ai mărturisit aceste lucruri, ci pentru că te gîndeşti la ele.

— Dar, n-am dreptate?

— Nu, îi spuse cu asprime Petros.

— Nu? murmură Kety.

— Nu! repetă Petros cu hotărîre. Dacă tu însăţi nu vei fi în stare să smulgi din tine întîmplările din trecut şi-ţi vei

aminti necontenit de ele, atunci şi le vor aminti şi ceilalţi. Numai cînd vei reuşi să uiţi trecutul, îl vor uita şi cei din preajma ta…

Petros nu mai spuse nimic şi îşi reluă lectura. Kety era uluită. Voia să plîngă, însă se stăpînea. Nu ştia dacă este admisibil să verşi lacrimi în faţa unui om atît de deosebit. Şi, totuşi, îi venea să plîngă nu de tristeţe, ci de bucurie. Petros o făcuse să vadă cu alţi ochi problema care o frămînta, o convinsese că totul depinde numai de ea, de propria ei voinţă, nu de ceilalţi. Mai întîi trebuia să se elibereze ea însăşi de trecutul întunecat, să-şi limpezească într-atît conştiinţa, încît acele pagini negre să se şteargă din memoria ei; acele vechi întîmplări să nu mai aibă nici o legătură cu noua Kety.

În cele din urmă nu se mai putu stăpîni şi, punîndu-şi capul pe umărul lui Petros, izbucni într-un plîns cu suspine.

— Lasă-mă să plîng, îi spuse. Trebuie să mă liniştesc.

El se mulţumi s-o mîngîie pe păr şi, mai tîrziu, îi şterse ochii cu batista lui. Blîndeţea cu care o trata o făcu să-l privească mirată, întrebîndu-se cum era posibil ca un om atît de viteaz şi neînduplecat în luptă să ascundă atîta duioşie în suflet. Aşa era însă şi această constatare o determina să-l admire şi mai mult.

— Costumul pe care-l purtai azi îţi venea minunat, îi spuse Kety, cînd se mai potoli.

— Adevărat? făcu el ironic. În acest caz e foarte bine, fiindcă vreau să-i păcălesc pe duşmani.

— Nu-i păcăleşti. Acesta este adevăratul tău eu, zise Kety.

Petros o strînse la piept şi Kety îl lăsă s-o îmbrăţişeze, sperînd că o va săruta. Însă nu o sărută. Se purta duios cu ea, nimic mai mult.

— Ce fel de fată e Dora? întrebă ea.

— Este drăguţă şi destul de şmecheră. Dar nu se pricepe deloc la treburi de-ale noastre. Singura ei preocupare este traiul bun. Aparţine categoriei de oameni care nu acţionează decît dacă-i vorba de bunăstarea lor. E superficială. O interesează numai aparenţele nu şi ceea ce se ascunde în sufletul celuilalt.

De aceea este gata să se dea oricui, dacă aspectul lui exterior e pe gustul ei. Dacă ar fi cît de cît cu judecată, s-ar dărui numai aceluia căruia i-ar cunoaşte bine şi sufletul, nu doar chipul…

— Ai dreptate, spuse Kety. Ca întotdeauna dealtfel.

În seara aceea se despărţiră cu multă tandreţe şi Kety se simţi mai împăcată cu sine.

Într-o cafenea de lîngă aeroport intrară doi muncitori şi luară loc la o masă. Erau atît de bine deghizaţi, încît ar fi indus în ercare şi pe cel mai experimentat copoi.

Pe la orele cinci şi jumătate după-amiază, Petros şi Dora sosiră la aeroport şi se duseră direct la biroul lui Fauter. Acesta le dădu veşti plăcute. Avionul cu prizonierii urma să aterizeze la Atena pe la nouă seara.

— Deci la nouă şi jumătate vom putea cina, zise Petros.

— Poate ceva mai tîrziu. Problema este dacă Huber va trimite o gardă ca să preia prizonierii sau îi va lăsa aici ca să fie expediaţi direct în Germania.

— Mare lux! spuse Petros. Nişte prizonieri să fie trataţi cu atîta atenţie…

— Nu o facem pentru ei, ci de dragul informaţiilor pe care le-am putut obţine de la dînşii. Însă avionul pentru Viena va întîrzia. Va veni peste o săptămînă şi de aceea fie că îi vor duce la închiscare, fie că-i vor trimite cu trenul, zise Fauter.

— V-aş ruga să nu mă consideraţi indiscret, i se adresă Petros, dar de dragul maiorului Knike şi a cinei plănuite va trebui să rezolvaţi toate aceste probleme complicate încă înainte de aterizarea avionului, încît atunci cînd va sosi maiorul să nu mai întîrziem.

— Asta fac, dar n-am reuşit să iau legătura cu Huber şi cu amiralul Egeei.

În clipa aceea sună telefonul

— Alo, zise Fauter.

Era Huber, care-i spuse că preferă ca în prima noapte prizonierii să rămînă la aeroport, urmînd să rezolve problema lor în dimineaţa următoare. În acest sens se înţelesese atît cu amiralul Egeei, cît şi cu

Comandamentul.

— Hotărîrea lui Huber ne cam încurcă, rosti încruntat Fauter, după terminarea convorbirii. Mă tem că Knike nu va vrea să se-ndepărteze de aeroport, odată ce prizonierii se vor afla aici.

— Şi pe bună dreptate, replică Petros. Însă, dacă aţi avea o încăpere potrivită, la nouă şi jumătate aş putea transporta aici mîncărurile şi băuturile. În felul acesta am cina la aeroport, fără să mai fie nevoie să vă părăsiţi posturile.

— Este o idee excelentă, exclamă Fauter, dar dumneavoastră veţi fi carecum păgubit. Ştiţi, în cazul că am fi cinat la restaurant am fi fost doar noi patru, pe cînd aici există pericolul să ni se alăture cîţiva ofiţeri. O cină bună atrage pe oricine.

— Prezenţa camarazilor dumneavoastră îmi va face plăcere, îl asigură Petros. Pe mine mă preocupă altceva. Nu cumva, din cauză că vor fi şi alţii de faţă, să nu putem discuta despre treburile noastre.

— De această chestiune mă voi ocupa eu, aşa că nu vă faceţi griji. Maiorul Knike este un mare homme d'affaires *.

Răspunsul lui Fauter îl bucură pe Petros; tocmai de aşa ceva avea el nevoie.

— Şi unde vom cina? se interesă tînărul.

— Aici, răspunse Fauter. Vom transforma birourile în mese. Ca să avem mai mult loc o să le tragem în mijlocul încăperii. În sobă arde focul, e cald şi ne vom simţi minunat.

— Atunci, eu mă duc să aduc tot ce trebuie. Daţi-mi numai un permis de liberă circulaţie pentru maşină şi restul lăsaţi pe mine.

Atmosfera creată de Petros şi Dora era de aşa natură, încît Fauter şi ofiţerii lui nu bănuiau nici pentru o clipă că încet dar sigur sînt împinşi în capcană.

Petros ieşi cu maşina din incinta aeroportului, arătă santinelei permisul şi se duse la cafeneaua din apropiere, unde aşteptau cei doi „muncitori". Schimbă cu ei cîteva

* Om de afaceri, în limba franceză, în text. (N. trad.)

cuvinte, îi luă în maşină şi se-ndreptă spre restaurant. Petros telefonase din timp şi mîncărurile erau aproape gata, urmînd să fie transportate ceva mai tîrziu. Restul fusese pregătit. Singura schimbare era că aveau să cineze la aeroport.

La nouă seara, Petros şi cei doi însoţitori ai săi încărcară în maşină platourile cu gustări, farfuriile, tăcîmurile, paharele, feţele de masă, şervetele, sticlele cu vin şi trei lăzi cu sticle de bere.

Pe la orele nouă şi patruzeci de minute semnalele luminoase ale aeroportului fură aprinse şi curînd avionul ateriză. Garda aeroportului se adună la locul aterizării, împreună cu Fauter şi ofiţerii lui. Primul coborî din avion maiorul Knike, urmat de trei ofiţeri şi patru soldaţi, după care coborîră cei cinci prizonieri britanici. Ultimii părăsiră avionul alţi doi soldaţi nemţi, pilotul şi radiotelegrafistul.

Knike îl salută pe Fauter, în timp ce de la oarecare distanţă, Petros, cei doi însoţitori ai lui şi Dora urmăreau debarcarea.

Fauter şi Knike discutară între ei vreo zece minute, iar ceilalţi aşteptau. Apoi Fauter preluă prizonierii şi-i conduse într-o încăpere situată alături de biroul său, birou unde urma să aibă loc petrecerea.

Knike se duse să se schimbe, în vreme ce Fauter şi garda se ocupară cu instalarea prizonierilor şi cu asigurarea pazei lor.

Tocmai atunci sună telefonul şi Fauter îi lăsă pe prizonieri şi se duse să răspundă. La telefon era Huber. Ordona ca după miezul nopţii, cînd circulaţia se va întrerupe, prizonierii să fie transportaţi la închiscarea Averof din Atena, deoarece urmau să rămînă cel puţin trei zile în oraş şi aeroportul nu era socotit potrivit pentru detenţia lor.

Dora, care se afla împreună cu Petros în birou, auzi convorbirea şi se necăji.

— Se vede că prizonierii vor fi duşi de aici în noaptea asta şi mi-e teamă că ne vor strica petrecerea, îi spuse ea lui Petros. Prizonierii aceştia ne provoacă numai necazuri, i se adresă ea apoi lui Fauter.

— Nici un fel de necaz, replică maiorul rîzînd. Vom

petrece, ne vom odihni şi în zori îi vom expedia la închiscare. Totul va fi pregătit. Un sublocotenent şi doi soldaţi sînt suficienţi ca să-i escorteze. Odată ce ne-am hotărît să ne distrăm şi să ne ocupăm de afacerile noastre aşa vom face. Nimic nu ne va determina să ne modificăm planul. Pe dumneavoastră vă impresionează lucruri care nouă ni se par fleacuri. Nu uitaţi că e război. Uneori, cînd petrecem, se dă alarma, inamicul ne bombardează, noi stingem incendiile, facem ordine şi pe urmă ne continuăm petrecerea. Da, aşa e la război.

Fauter chemă un şofer, ordonă să fie pregătită o maşină cu şapte locuri şi îi spuse şoferului să se culce pînă la două, deoarece între orele două şi trei noaptea prizonierii urmau să fie duşi la închiscare.

Petros, văzînd cît de uşor află ceea ce-l interesa, se simţea năpădit de o ciudată emoţie.

— Pînă să se schimbe maiorul Knike şi pînă să vă terminaţi dumneavoastră serviciul, eu mă duc să transport aici şi mîncărurile, îi zise el lui Fauter.

Petros şi însoţitorii lui, care nu erau alţii decît căpitanul Delakis şi inginerul Spanidis, porniră din nou spre restaurant.

De acolo, Petros telefonă căpitanului Thimios, comunicîndu-i în limbaj cifrat sosirea prizonierilor, precum şi ora cînd vor fi trimişi la Atena, mijlocul de transport şi numărul însoţitorilor, menţionînd că maşina va trece pe şoseaua Vuliagmeni. Căpitanul Thimios îi spuse să rămînă la aeroport, iar ceilalţi doi să vină îndată la sediul „Păianjenului“.

Aşa şi făcură. De aceea, după ce cratiţele cu mîncăruri şi încă cîteva sticle cu vin fură încărcate în maşină, Petros luă cu el doi chelneri de la restaurant, ca să servească la masă.

Cînd ajunseră la aeroport, puseră masa şi aşezară totul la îndemînă. Apoi se adunară în biroul lui Fauter, unde se făcură prezentările. În afară de cei doi maiori, de Petros şi Dora, la petrecere urmau să ia parte secretara nemţoaică a lui Fauter, şapte ofiţeri nemţi, pilotul avionului şi radiotelegrafistul. Paisprezece persoane în total.

Un soldat puse la radiogramofon frumoase valsuri de Strauss şi curînd după aperitive printre meseni domnea o atmosferă deosebit de cordială.

Knike flirta insistent cu Dora, care şedea lîngă el, şi mîinile lui se aflau foarte des sub masă, în timp ce Petros se arăta foarte atent cu secretara lui Fauter.

Vinul, berea, mîncărurile, cîntecele, toate laolaltă creaseră acea atmosferă specifică care-l face pe om să uite de sine şi de obligaţiile sale. Numai Petros îşi păstră luciditatea şi nici pentru o clipă nu-şi permise să uite motivele care-l aduseseră la acea petrecere.

— Nu găsiţi că este nedrept ca noi să petrecem fără să oferim nimic soldaţilor? zise el la un moment dat. Propun să-i servim cu bere şi gustări.

— Wunderbar! exclamă Knike. Mă bucur cînd soldaţii noştri sînt iubiţi.

Petros dădu chelnerilor şi unui soldat două platouri cu gustări şi o ladă cu sticle de bere şi ieşi împreună cu ei. Mai întîi se duse în încăperea unde se aflau prizonierii britanici. Soldatul neamţ care-l însoţea le spuse camarazilor săi că „domnul are bunăvoinţa să le ofere bere“.

Soldaţii care păzeau prizonierii băură cu poftă berea şi înfulecară cu lăcomie gustările. Nu erau obişnuiţi cu asemenea bunătăţi. Wermachtul se hrănea atît de cumpătat, încît se putea spune fără pericol de exagerare că se hrănea prost.

— Legile războiului sînt aspre, îi spuse Petros lui Knike cînd reveni în sală. Mi-a fost milă de sărmanii prizonieri cînd am văzut cu ce jind se uitau la paznicii lor care beau şi mîncau. Dacă prin aceasta nu încălcaţi ordinele severe primite de la superiorii dumneavoastră, v-aş propune să le trimiteţi vorbă prizonierilor că maiorul Knike le oferă un pahar cu bere.

— Sînt militar, răspunse Knike, dar nu aştept ca superiorii mei să-mi spună cînd să mă port ca un domn. Găsesc justă propunerea dumneavoastră şi dacă sînteţi dispus le puteţi da unul sau două pahare cu bere. Dar nu mai mult de două.

Petros plutea în al nouălea cer. Un subofiţer neamţ

transmise paznicilor ordinul lui Knike şi, curînd, Petros însoţit de un chelner reveni în încăperea unde se aflau, întinşi pe jos, cei cinci prizonieri.

Unul dintre ei, maiorul Edward Humphrey, vorbea puţin greceşte.

— Aceste gustări sînt pentru noi? întrebă el.

Petros îi zîmbi şi-i oferi un sandviş.

— În zori veţi fi transportaţi la închiscare. Pe drum vă vom elibera… „Păianjenul“…

— Este un dar minunat, răspunse maiorul Humphrey, luînd sandvişul.

După ce le servi prizonierilor bere şi gustări şi le dădu nemţilor încă un pahar cu bere, Petros ieşi mulţumit. Izbutise să comunice ceea ce trebuia. Fiindcă era foarte important ca britanicii să ştie de atacul plănuit şi să-i ajute şi ei pe atacatori.

Cînd Petros reveni în camera unde avea loc petrecerea constată că buna dispoziţie a comesenilor atinsese punctul culminant. Fauter îi şi vorbise lui Knike despre afacerea plănuită şi acesta se arătase întru totul de acord. Gîndul la cîştigul substanţial, berea şi trupul cald al Dorei, pe care-l mîngîia fără reţinere, îl făcuseră pe Knike să uite de prizonieri şi de transportarea lor şi să se bucure din plin de acele clipe plăcute.

Trecuse de miezul nopţii. Toţi erau ghiftuiţi cu mîncare şi băutură. Petros avusese grijă ca paharele să fie mereu pline. Şi nu numai cu bere. Adusese vinuri seci şi dulci, albe şi roşii, chiar şi şampanie. Pe la unu noaptea, Petros, Dora, Knike şi Fauter se retraseră într-un colţ şi discutară despre afacerea plănuită. Se-nţeleseră ca a doua zi la amiază Petros să aducă două sute de lire engleze de aur ca să fie transportate de Knike la Rodos.

— Va fi o afacere pe cinste! exclamă entuziasmat Knike.

Îşi strînseră mîinile şi se-ntoarseră la masă. Pe la două, Petros se prefăcu beat. Se săruta cu Knike, o îmbrăţişa pe Dora, o mîngîia pe secretară.

— Heil Hitler! strigă el, la un moment dat.

Ceilalţi îl imitară şi începură să aplaude.

Atmosfera era cu adevărat sărbătorească. Knike îşi exprimase limpede dorinţa de a petrece restul nopţii cu Dora. Cum ea era de acord, găsea că beţia lui Petros, pe care-o socotea reală, îi este de folos.

Curînd, Knike dispăru cu Dora în camera lui, iar Fauter, care era destul de treaz, alese doi sublocotenenţi dintre cei care băuseră mai puţin, şi doi soldaţi şi organiză transportul. Maşina cu şapte locuri fusese pregătită. Prizonierii luară loc pe banchete, împreună cu cei doi sublocotenenţi. Soldaţii rămaseră în picicare pe scările maşinii.

Petros se urcă în taxiul cu care venise şi care-l aşteptase, chipurile ca să transporte împreună cu chelnerii vesela şi tacîmurile restaurantului.

— Mîine..., morgen *..., îi zise Petros lui Fauter, luîndu-şi rămas bun.

— Jawohl **, răspunse Fauter, strîngîndu-i mîna.

Mai întîi porni taxiul lui Petros, îndreptîndu-se spre ţărmul mării. După ce lăsă la restaurant chelnerii şi obiectele aduse, tînărul se aşeză lîngă şofer şi porniră spre şoseaua Vuliagmeni. Ajunşi în apropierea locului pe unde trebuia să treacă maşina cu prizonierii, aşezară taxiul de-a curmezişul drumului, blocîndu-l. Apoi, Petros coborî şi împreună cu şoferul, care nu era altul decît Andreas Kargas, răsturnară maşina. Căpitanul Thimios, inginerul Spanidis şi căpitanul Delakis, care-i aşteptau pitiţi după un zid, se arătară şi le dădură o mînă de ajutor. Apoi, se ascunseră cu toţii în locurile cele mai potrivite pentru atac.

Curînd zăriră în depărtare luminile maşinii în care se aflau prizonierii. Calculară că în vreo cinci minute va ajunge în dreptul lor. Oamenii „Păianjenului“ se temeau ca nu cumva în timpul atacului să se ivească şi altă maşină pe şosea, ceea ce ar fi complicat lucrurile. Deoarece, la acea oră circulaţia fiind interzisă, vehiculul respectiv nu putea fi decît militar, adică german sau italian. Temerile lor se dovediră întemeiate, deoarece tocmai atunci se ivi un mic Fiat care se-ndrepta spre

* Dimineaţa, în limba germană, în text. (N. trad.)

** Bine, în limba germană, în text. (N. trad.)

Glyfada. Din fericire, ocupanţii săi, doi tineri ofiţeri italieni, cînd văzură taxiul răsturnat nu se opriră, ci mărind viteza se grăbiră să se-ndepărteze. Oricum, cei din grupul „Păianjen“ nu erau liniştiţi, fiindcă exista posibilitatea ca ofiţerii italieni să anunţe prima patrulă despre cele observate.

Curînd, maşina cu prizonerii ajunse în preajma porţiunii mai strîmte a şoselei şi zărind taxiul răsturnat care bara drumul îşi încetini simţitor viteza.

Căpitanul Thimios şi căpitanul Delakis, înarmaţi cu automate, uciseră cu destulă uşurinţă pe cei doi soldaţi aflaţi pe scările maşinii. Ei se prăbuşiră ca fulgeraţi şi şoferul frînă brusc.

De îndată ce maşina se opri, cei doi ofiţeri nemţi ieşiră afară cu automatele în mînă şi săriră în şanţul şoselei, fără ca oamenii „Păianjenului“ să-i poată doborî. Între timp, şoferul îi ţinea pe cei cinci prizonieri sub ameninţarea armei sale.

Petros văzu ce se petrece, se tîrî pînă la maşină şi-l ucise pe şofer, trăgîndu-i un glonte în cap. De îndată cei cinci prizonieri, luînd arma şi gloanţele şoferului, ieşiră unul cîte unul şi tîrîndu-se la rîndul lor se ascunseră în şanţul şoselei împreună cu Petros.

Cei doi ofiţeri nemţi se ghemuiseră în şanţ şi trăgeau încontinuu. Oamenii grupului „Păianjen“ se aflau în dilemă: trebuia ori să-i lichideze pe ofiţerii nemţi prÎntr-un atac frontal, ori să lase doi dintre membrii grupului ca ariergardă şi ceilalţi, împreună cu prizonierii, să se îndepărteze.

Tocmai cînd se gîndeau ce hotărîre să ia, farurile puternice ale unei maşini care venea dinspre Glyfada luminară şoseaua.

Era desigur o maşină germană. În liniştea nopţii împuşcăturile se puteau auzi pînă departe şi era firesc să fie trimisă o maşină de patrulare la faţa locului.

Cei din grupul „Păianjen“ aveau, pe un drum lăturalnic, o maşină şi o motocicletă. Îşi dădură seama că trebuiau să plece cu orice preţ de acolo, lăsînd în urma lor o ariergardă menită să le apere retragerea. Principalul era ca prizonierii britanici să fie salvaţi. Acest ordin le

fusese dat de Comandamentul din Orientul Mijlociu şi trebuia îndeplinit cu orice sacrificiu.

Petros Sigalos şi Andreas Kargas fură lăsaţi în ariergardă ca să-i ţină în loc pe nemţi. Aşa hotărîse căpitanul Thimios şi nimeni, şi în primul rînd Petros care se sacrifica, nu avu nimic de obiectat. Fără să piardă vremea, tînărul se adăposti cît mai bine şi începu să tragă ca să-i inducă în ercare pe duşmani. Andreas Kargas era morocănos şi tăcut.

Ceilalţi membri ai grupului, împreună cu prizonierii, se urcară în maşina lor şi cu farurile stinse porniră cu viteză maximă spre Atena.

În cîteva minute, maşina care venea dispre Glyfada se opri cam la cincizeci de metri de taxiul răsturnat şi din ea coborîră opt soldaţi nemţi. Aceştia, în loc să se apropie de taxi, înaintară cu grijă spre dreapta, adică spre partea unde se aflau Petros şi Andreas Kargas.

Petros trase de îndată asupra lor şi reuşi să dobcare trei dintre ei, însă ceilalţi cinci se trîntiră la pămînt şi scăpară nevătămaţi.

Tînărul se tot întreba de ce nemţii se-ndreptaseră spre ei. Se putea ca acest lucru să fie întîmplător, dar tot atît de bine se putea ca în timp ce unul dintre cei doi ofiţeri nemţi trăgea ca să-i reţină pe oamenii „Păianjenului“, celălalt să se fi strecurat prin şanţul şoselei şi, izbutind să se-ndepărteze, să-i fi anunţat pe nemţi despre cele întîmplate. Petros nu se-nşela, deoarece chiar aşa se petrecuseră lucrurile.

Între timp, maşina din care coborîseră cei opt soldaţi, porni cu viteză maximă ca să aducă întăriri.

Petros se gîndi că la ivirea zorilor le-ar fi fost uşor nemţilor să-i prindă. De aceea trebuiau să încerce să se îndepărteze de acel loc primejdios înainte de a se lumina de ziuă. Fără să piardă vremea, dÎntr-un săculeţ aflat lîngă el luă o grenadă şi o aruncă în şanţul unde se adăpostiseră nemţii. Profitînd de confuzia creată de puternica explozie a grenadei, Petros trecu şoseaua şi se uită în urmă ca să se asigure că Andreas Kargas îl urmează. Observă însă cu uimire că acesta se-ndrepta cu mîinile ridicate spre partea unde se aflau nemţii! Fără

îndoială că, pierzîndu-se cu firea, intenţiona să se predea! Atunci, fără să ezite, Petros trase asupra lui şi-l ucise. Andreas Kargas, portarul „Păianjenului“ zăcea mort.

În clipa aceea, Petros zări în depărtare farurile a două maşini; sosiseră întăririle aşteptate de nemţi. Orice întîrziere îi putea fi fatală, de aceea porni tîrîş prin şanţ, îndreptîndu-se spre cartierul cel mai apropiat. De acolo putea ajunge uşor pe malul mării.

Maşinile sosiră la locul atacului şi soldaţii nemţi care coborîră din ele blocară şoseaua, trăgînd necontenit.

Însă Petros era de-acum departe. Trecu peste cîmp şi se tîrî spre mare. Deşi în apropiere se afla o barcă n-o luă, deoarece ar fi atras atenţia celor de pe mal. Preferă să se arunce în valuri şi să înoate. La început cu mişcări încete, ca să nu fie remarcat de eventualii urmăritori, apoi, după ce se-ndepărtă, cu mişcări mai repezi.

Peste vreo două ore ajunse pe o plajă pustie, situată în apropiere de Pasalimani *. **Stătu întins pe nisip vreo zece minute ca să se odihnească. Înotase îmbrăcat şi cu pantofii agăţaţi de gît ca să nu lase urme. Tot din prevedere scosese şi plăcuţa cu numărul taxiului; poate că astfel nemţii nu vor bănui că are vreo legătură cu eliberarea prizonierilor.**

Deşi încă foarte obosit, Petros nu socoti înţelept să rămînă mai mult acolo. Se ridică deci, îşi puse pantofii şi mergînd pe străzi lăturalnice ajunse în cartierul Paleon Faleron, la locuinţa unui colaborator de-al „Păianjenului“, unde fu găzduit şi putu să doarmă cîteva ceasuri.

Între timp, acei dintre oamenii „Păianjenului“ care plecaseră cu prizonierii britanici reuşiseră să ajungă, după multe ocoluri, la sediu. Kety, care aştepta întoarcerea lui Petros, aflînd că acesta şi Kargas rămăseseră să lupte ca să acopere retragerea celorlalţi, fu cuprinsă de deznădejde. Ar fi vrut să protesteze, să ţipe, să înjure, dar îşi dădea seama că nu are dreptul moral să facă aşa ceva. Vedea doar că cei cinci britanici se salvaseră datorită ingeniosului plan şi sacrificiului lui

* Portul Pireului, altfel numit Zea. (N. trad.)

Petros şi ar fi vrut să pună întrebări, ca să lămurească unele lucruri. Dar cine i-ar fi răspuns?

Căpitanul Thimios, ca şef absolut, hotărîse cine să plece şi cine să rămînă. O asemenea hotărîre nu fusese luată la întîmplare şi, desigur, că motive serioase îl determinaseră să-i ceară lui Petros să rămînă pe loc. Dar, tocmai faptul că excludea posibilitatea unei hotărîri întîmplătoare o făcea pe Kety să-şi spună că Thimios îi ceruse lui Petros să rişte atît fie din cauză că conta pe vitejia şi priceperea lui, fie din cauză că îi dorea moartea. Existau elemente în sprijinul ambelor ipoteze. Aproape tot ce realizase pînă atunci grupul „Păianjen“ se datora lui Petros. Dacă ar fi fost cu vreo zece ani mai vîrstnic, el ar fi trebuit să fie şeful grupului. Era deci posibil ca din admiraţie pentru capacitatea lui, ceilalţi să-l fi lăsat în urmă, fiind siguri că va găsi el modalitatea să scape. Însă, dacă Petros ar fi pierit în lupta aceea inegală de pe şosea, „Păianjenul“ şi-ar fi pierdut unul dintre cei mai preţioşi membri. Care era cazul ca Thimios să rişte pierderea unui om atît de valoros numai din dorinţa de a asigura retragerea celorlalţi? Care acest lucru nu-l putea face la fel de bine Andreas Kargas sau oricare altul? Felul cum se procedase era nechibzuit şi cum Kety nu-i socotea pe oamenii „Păianjenului“ naivi ajunse la concluzia că probabil aceştia găsiseră că sosise momentul ca lui Petros să i se „asigure“ un sfîrşit glorios, pentru ca ei să se bucure de succesele datorate minţii şi vitejiei lui. Şi el, fiind un om viteaz şi cu suflet curat, acceptase să se sacrifice fără să se opună, dornic să servească astfel cauza pentru care lupta.

Însă Kety îşi zicea că prin moartea lui Petros nu cauza ar fi fost servită, ci doar interesele mărunte şi egoismul unor oameni... Şi se gîndea că era nedrept să piară un astfel de bărbat pentru motive atît de meschine. Găsea acea manevră laşă şi nedemnă şi se revolta. Îi venea să le strige tuturor în faţă ce crede despre purtarea lor, dar nu îndrăznea. Ştia că drept răspuns aveau să-i amintească de greşelile ei din trecut şi nu se hotăra să ia atitudine. Cuprinsă de deznădejde vărsa lacrimi amare.

La un moment dat, inginerul Spanidis le spuse tuturor

să se apropie de masa la care luaseră loc britanicii.

Kety îşi şterse repede lacrimile şi, instinctiv, se privi în oglindă. Văzîndu-şi ochii înroşiţi de plîns se simţi năpădită de furie împotriva ei însăşi. „Cît sînt de nemernică, îşi zise ea, dacă ezit să-mi îndeplinesc datoria“. Îşi aminti de jurămîntul pe care-l făcuse în sinea ei faţă de omul căruia îi datora nu numai viaţa, ci şi sufletul şi se-ntoarse spre locul unde se adunaseră ceilalţi din grup. Toţi erau zîmbitori şi se purtau cît se poate de atent cu britanicii. Făceau pe învingătorii, în timp ce adevăratul învingător poate că în acea clipă era mort sau prizonier al nemţilor. Chipurile lor surîzătcare arătau că nu sînt deloc preocupaţi de soarta lui Petros şi a lui Kargas, care rămăseseră pe loc ca să le protejeze retragerea, salvarea.

Kety stătu ceva mai la o parte, fără să arate vreun interes pentru străinii salvaţi din ghearele nemţilor.

Spanidis îl prezenta pe fiecare din grup, rostindu-i doar numărul conspirativ şi arătînd pe scurt faptele prin care se evidenţiase.

Maiorul englez Edward Humphrey, un bărbat înalt şi uscăţiv, îl asculta cu mult interes şi adresa fiecăruia cuvinte de laudă.

Cînd veni rîndul Ketyei, Spanidis spuse zîmbind:

— Acesta este mielul rătăcit. Însă de cînd a revenit în mijlocul nostru este un model de luptător devotat. În acţiunea pentru distrugerea convoiului W 18 contribuţia ei a fost exemplară.

Maiorul englez îi întinse mîna ca s-o felicite, dar Kety nu i-o luă.

— Succesul obţinut nu mi se datoreşte mie, ci omului care în clipa aceasta nu se află printre noi, rosti ea.

Maiorul Edward Humphrey o privi atent pe Kety.

— E foarte tulburată şi plînge, zise el. De ce?

— Este cam isterică, se grăbi să răspundă Spanidis în engleză.

Kety înţelese ce spusese şi se înfurie.

—Nu sînt deloc isterică, protestă ea. Plîng pentru că mă înăbuşă revolta. Domnul maior trebuie să ştie că nu-i primesc elogiile, atîta timp cît lipseşte dintre noi omul

căruia aceste elogii i se cuvin. Plîng din cauza nedreptăţii ce i se face lui Petros Sigalos.

— Crezi că ştii atît de multe, încît să poţi judeca ce elogii i se cuvin fiecăruia? replică Delakis.

— Eu sînt cea mai umilă fiinţă şi pentru mine nu pretind nimic. Însă odată ce fac parte din grup şi-mi risc viaţa am dreptul să-mi exprim părerea. Care atunci cînd afirm că Petros Sigalos are mai multe merite decît noi toţi, rostesc un neadevăr? Dovediţi-mi acest lucru şi eu vă promit să-mi schimb imediat părerea.

Maiorul Humphrey ceru să i se traducă cuvînt cu cuvînt spusele fetei. După ce le ascultă, rămase pe gînduri. În subterană domnea o tăcere de moarte. Era clar că întorsătura pe care o luase discuţia indispusese unele persoane.

Humphrey, deşi fu uimit de cele aflate, se prefăcu cu deosebită măiestrie că chestiunea nu-l impresionase. Atitudinea lui îi induse pe toţi în ercare.

— Aici toţi muncesc neobosit şi dau dovadă de eroism, se grăbi Kety să adauge, pentru ca intervenţia ei să nu fie interpretată greşit. Singura care nu are drept la elogii sînt eu. Nu-mi mai este ruşine să recunosc că în trecut am comis fapte nedemne şi că datorită lui Petros Sigalos am izbutit să păşesc pe calea cea bună, să renasc. Lui şi vouă tuturor vă datorez totul. Tocmai de aceea nu cer nimic pentru mine. Însă este păcat că Petros a fost lăsat să piară. Puteaţi să mă puneţi pe mine să-i ţin în loc pe nemţi. Lăsîndu-l pe Petros într-un loc atît de primejdios, este ca şi cînd l-aţi fi condamnat la moarte. Şi totuşi, acest om a curăţat grupul nostru de trădători, a întocmit şi executat planul pentru distrugerea convoiului W 18, a aruncat în aer trenul cu armament şi avioanele de la aeroportul din Eleusis. El este creierul şi sufletul grupului nostru. Care a încetat să mai fie folositor şi de aceea este părăsit ca un cîine rîios?

Britanicii o priveau cu atenţie. Kety se înroşise şi ochii ei aruncau flăcări.

Deodată se auziră bătăi în uşă. Spanidis se duse să vadă cine este, închizînd cu grijă trapa în urma lui. Cei prezenţi aşteptau stăpîniţi de nelinişte. Peste cîteva clipe

trapa fu dată la o parte şi Spanidis reveni, urmat de Petros Sigalos.

Toţi îl priveau uluiţi. Nu se aşteptau ca Petros să se întoarcă atît de repede. Apoi, îl prezentară maiorului Humphrey.

— Te-ai întors singur? îl întrebă căpitanul Delakis, vădit încurcat.

— Da, răspunse sec Petros.

— Kargas a rămas acolo?

— Da. E mort.

— Ce s-a întîmplat?

— L-am ucis eu.

— De ce? întrebară aproape toţi într-un glas.

Petros rămase tăcut, ca pentru a-şi aduna gîndurile.

— Misiunea ce ni s-a încredinţat era dificilă, aproape irealizabilă, spuse el. De îndată ce ni s-a dat ordinul să ţinem piept nemţilor numai noi doi, am observat că Andreas Kargas era nemulţumit. Trăgea foarte rar şi căuta să se-ndepărteze de mine. Activitatea depusă în cadrul grupului nostru îi pusese nervii la grea încercare şi nu mai putea rezista. Acest lucru e omenesc şi de aceea nu-l condamn. Cînd am văzut că nemţii sînt pe cale să primească întăriri am aruncat o grenadă. În confuzia creată am reuşit să traversez şoseaua; intenţionam să mă retrag spre mare. Atunci l-am văzut pe Kargas îndreptîndu-se spre nemţi cu braţele ridicate. Voia să se predea. Mi-am dat seama că singura lui dorinţă era să se salveze şi ştiţi foarte bine că această dorinţă, care este născută din teamă, îl conduce pe om la trădare. De aceea, fără nici o ezitare, l-am ucis. Dacă nu procedam astfel, poate că la ora asta aţi fi fost morţi sau prizonieri ai nemţilor. Trebuia să salvez grupul „Păianjen“. Apoi, am izbutit să ajung pe malul mării şi să mă salvez. Asta e tot.

Oamenii „Păianjenului“ erau uimiţi şi, mai ales, Kety. Îl admira mai mult ca oricînd.

— Vezi că n-aveai de ce să te revolţi împotriva noastră că i-am încredinţat lui Petros o misiune atît de grea, zise Delakis întorcîndu-se spre Kety. Cine ar fi fost în stare să ne asigure mai bine retragerea? Cine ar fi învins cu atîta îndrăzneală dificultăţile?

Petros auzind acestea îşi aţinti privirea asupra fetei.

Kety era foarte încurcată şi nu ştia cum să facă faţă situaţiei. Însă datorită intervenţiei maiorului Humphrey totul se aranjă.

— Ciudat, voi grecii vă supăraţi pentru fleacuri, spuse el izbucnind într-un rîs sincer.

Ceilalţi rîseră cam forţat, iar Kety încercă şi ea să zîmbească. Numai Petros rămase impasibil.

Cînd Humphrey socoti că atmosfera se mai destinsese, le propuse tuturor să ia loc în jurul mesei. Toţi se conformară, dornici să-i asculte cuvîntul.

— Situaţia este mai critică decît oricînd, începu el. Nemţii, italienii şi colaboratorii lor, înfuriaţi de marile succese ale „Păianjenului“ şi de eliberarea noastră, vor face tot ce le stă în putinţă ca să ne descopere şi să ne lichideze. Şi nu putem trece cu vederea priceperea lor şi mijloacele de care dispun. De aceea, trebuie să fim cît mai atenţi şi mai uniţi, dacă vrem să ieşim învingători în nobila luptă pentru libertate. Toţi aţi depus eforturi considerabile şi v-aţi primejduit viaţa. Din această cauză nu ar fi drept să evidenţiem pe unii în dauna celorlalţi. După ce ne vom convinge că duşmanii nu se află pe urmele noastre, va trebui să facem tot posibilul ca să punem mîna pe planul de mobilizare al forţelor italiene. Deţinem informaţii că Biroul II al Comandamentului general italian are un plan de mobilizare al forţelor armate italiene în cazul unei înţelegeri separate cu aliaţii. Actualul guvern fascist al Italiei nu are cunoştinţă de acest plan. Informaţia dată de agenţii noştri din Italia ni s-a părut atît de absurdă, încît nu am vrut s-o credem şi am presupus că oamenii noştri au fost dezinformaţi de agenţi ai contraspionajului italian sau german. Le-am comunicat îndoielile noastre, însă agenţii noştri nu numai că au susţinut cu tărie autenticitatea informaţiei lor, dar, recent, ne-au adus noi dovezi în sprijinul acesteia. Iată de ce sîntem siliţi să căutăm acest plan şi, dacă există, să intrăm în posesia lui. Importanţa sa militară, dar mai ales politică este covîrşitcare. Informaţiile obţinute de noi precizează că planul se referă în special la trupele italiene din Grecia şi Croaţia, fiindcă în alte părţi italienii

nu au suficiente forţe ca să-i înfrunte pe nemţi într-o astfel de împrejurare. De aceea, Biroul II al armatei a unsprezecea italiene trebuie să păstreze în arhiva sa secretă planul respectiv, încheie Humphrey.

Cum nici unul dintre membrii grupului „Păianjen“ nu se grăbea să ia cuvîntul, maiorul vru să-i ajute.

— Aş dori să vă cunosc părerea, li se adresă el. Sînteţi oameni cu pregătire, aveţi o mare experienţă în domeniul spionajului şi părerea voastră este deosebit de importantă pentru mine. Dumneavoastră, căpitane Delakis, ce aveţi de spus? întrebă Humphrey.

— Problema este deosebit de dificilă, răspunse Delakis, cam nesigur. Totuşi, o avem pe Sofia Kondou care păstrează legătura cu generalul Geloso. Ea ne-a ajutat să ne procurăm date despre convoiul W 18. Cred că n-avem altă cale de urmat. Desigur că Geloso are în păstrare acest document. Şi numai Sofia Kondou poate ajunge la locul unde este ascuns.

Taciturnul căpitan Thimios zîmbi satisfăcut. Era clar că socotea răspunsul lui Delakis foarte potrivit.

— Şi dacă Geloso nu are cunoştinţă despre planul care ne interesează? zise Humphrey.

— Exclud o asemenea posibilitate. Geloso este unul dintre şefii armatei şi favorit al lui Badoglio, prin urmare şi al clicii lui Umberto, moştenitorul tronului, care este împotriva lui Mussolini. Dealtfel, Geloso e în vîrstă şi, fireşte, conservator. De aceea nu-i sînt pe plac aventurile războinice ale Ducelui. Şi, pe deasupra, generalul nu-i înghite pe nemţi. În timpul primului război mondial a fost grav rănit de un glonte german. Nu cred că Geloso ar rămîne în afara unei mişcări complotiste cu caracter antigerman a ofiţerilor italieni. Cred că înainte de a acţiona, va trebui să obţinem informaţii despre toţi ofiţerii care lucrează la Biroul II al armatei a unsprezecea italiană.

Această din urmă precizare a căpitanului Delakis le dădu curaj tuturor şi mai ales Sofiei Kondou, care pînă atunci se temuse că va trebui să se descurce singură.

— Cred că Delakis are dreptate, zise inginerul Spanidis. Şi fără îndoială că cercetările pe care le vom

întreprinde ca să aflăm ce se petrece la Biroul II al armatei a unsprezecea ne vor permite să dobîndim date preţioase, a căror importanţă poate că acum nici măcar nu o bănuim. Petros, tu ce părere ai? întrebă el apoi, întorcîndu-se spre tînăr.

— Nici una, răspunse acesta sec.

Toţi îl priviră uimiţi. Pentru prima dată de cînd activau împreună în grupul „Păianjen“, Petros Sigalos refuza să-şi spună părerea. Răspunsul lui li se păru tuturor straniu.

Esenţialul era că atitudinea lui Petros şi refuzul lui hotărît îl făceau să se deosebească de ceilalţi. Toţi aveau o purtare linguşitcare faţă de britanici, numai Petros se arăta serios şi enigmatic.

— Am auzit multe despre tine şi am tras unele concluzii, zise Humphrey. De aceea, părerea ta m-ar interesa în mod deosebit.

— N-am nici o părere.

— Pentru orice lucru sau numai pentru acesta?

— Nu am păreri despre chestiuni pe care nu le înţeleg.

— Ce vrei să spui? Că nu am fost suficient de explicit? continuă Humphrey.

— Nu. Însă dacă am să vă spun părerea mea, am să vă întristez.

— Atunci, insist să mi-o spui.

— În acest caz, mă voi supune. Ei bine, ascultîndu-vă vorbind despre planul secret al Comandamentului general italian am avut impresia că vă bateţi joc de noi. Da, ori v-aţi bătut joc de noi, ori, în cel mai bun caz, aţi vrut să glumiţi.

Englezul îl privi drept în ochi fără să răspundă. Ceilalţi îi urmăreau cu răsuflarea tăiată; maiorul Humphrey era creierul contraspionajului britanic din Orientul Mijlociu. Era un om renumit pentru judecata, seriozitatea şi curajul lui. Atunci, cum îndrăznea Petros să-i vorbească astfel?

— Prin urmare dacă ţi se va ordona să acţionezi pentru descoperirea planului respectiv ai refuza? îl întrebă Humphrey.

— Nu despre aceasta a fost vorba, replică Petros. Dumneavoastră mi-aţi cerut doar părerea. N-am vrut să

v-o spun, însă aţi insistat.

— Pot să te întreb de ce ai această părere? se interesă Humphrey.

— Sigur că puteţi.

— Atunci, te rog să-mi răspunzi.

— Pentru simplul motiv că acest plan nu există.

— Nu există? făcu uimit Humphrey.

— Exact. Nu există, repetă Petros.

— Şi agenţii noştri din Italia care susţin existenţa lui?

Petros ezită cîteva clipe, înainte de a răspunde.

— Dacă agenţii dumneavoastră nu sînt de rea credinţă, atunci înseamnă că sînt superficiali, ca să nu spun imbecili! zise Petros, hotărîndu-se brusc.

După această surprinzătcare declaraţie a lui Petros, în încăperea subterană se lăsă o tăcere de moarte.

— În Italia avem una dintre cele mai bune reţele de spionaj, spuse maiorul Humphrey zîmbind. Din ea fac parte un general, trei ofiţeri superiori încercaţi în cele mai dificile misiuni...

— Toate acestea sînt adevărate, replică Petros, însă tot atît de adevărat este şi faptul că planul acesta nu există.

— Şi de ce crezi asta? făcu enervat Humphrey.

— Fiindcă nu există motive...

— Nu înţeleg, îl întrerupse maiorul.

— Am să vă explic, continuă Petros. În armata italiană, şi în special printre ofiţerii superiori, sînt mulţi acei care-l urăsc pe Mussolini. Nu numai pentru ideile lui, ci şi din cauza miliţiei fasciste. Îi supără existenţa unei armate a partidului fascist în afara armatei naţionale. Însă succesele lui Mussolini în Etiopia şi Spania n-au dat răgaz acestei nemulţumiri să se manifeste. Acum Italia ia parte la război. Soarta războiului va determina clipa cînd ura unei mari părţi a militarilor împotriva lui Mussolini va lua o formă mai concretă. Şi, după umila mea părere, această clipă n-a sosit încă. Trupele Axei învinq încă pe toate fronturile *. **Au subjugat Europa, în Africa rezistă bine, în Rusia înaintează, iar în Pacific japonezii cuceresc noi poziţii. În asemenea condiţii**

* În anul 1941. (N. trad.)

este greu de crezut că se pun la cale comploturi şi se întocmesc planuri care circulă încoace şi-ncolo. Chiar dacă unii sînt în stare să vadă mai departe şi să ajungă la concluzia că, în ciuda unor succese vremelnice, Axa va pierde războiul, desigur că nu îndrăznesc să se exprime făţiş. Cu atît mai puţin deci, se poate presupune că ei s-au apucat să întocmească planuri de Stat-Major pe care le lasă să circule din unitate în unitate şi din ţară în ţară! Fireşte, aceşti oameni vor acţiona la un moment dat împotriva lui Mussolini, dar repet, acest moment încă nu a sosit. Iată ce gîndesc eu cu mintea mea simplă. De aceea, dacă ne veţi cere să organizăm o reţea de spionaj în cadrul armatei italiene, ca să putem cunoaşte starea de spirit şi eventualele luări de atitudine sau acţiuni antigermane, voi considera că trebuie să facem totul ca să reuşim. O asemenea misiune ar fi şi raţională şi utilă. Informaţiile dobîndite ne vor fi de un real folos într-o zi. Dar cred că faceţi o greşeală îndemnîndu-ne să ne ocupăm de procurarea unui document care nu există. Am pierde zadarnic un timp preţios.

Maiorul Humphrey ascultă cu deosebit interes spusele lui Petros şi, după ce se gîndi un timp, avu o discuţie cu ceilalţi ofiţeri britanici.

— Acum sîntem prea obosiţi, zise maiorul. Propun să ne odihnim şi să continuăm mai tîrziu.

Cei cinci ofiţeri fură conduşi prÎntr-un coridor subteran în casa vecină ca să ia masa şi să se odihnească. Oamenii „Păianjenului“ aveau impresia că britanicii erau nemulţumiţi de atitudinea lui Petros şi nu ştiau cum se vor termina toate acestea. Oricum, era clar că ceva nu mergea cum trebuie şi nimeni nu putea prevedea ce turnură vor lua evenimentele.

Petros nu avea chef de odihnă. O rugă pe Kety să-i aducă un costum negru, îl îmbrăcă şi se pregăti să iasă în oraş.

— Dacă vor întreba de mine, spune-le că am să mă

întorc pe la amiază. Iar tu fii atentă şi, chiar dacă ai dreptate, păstrează-ţi calmul. Mînia nu e ceva bun. Vatămă fără a aduce foloase, îi spuse el fetei, îmbrăţişînd-o înainte de a părăsi sediul.

Kety era neliniştită, fiindcă-şi dădea seama că se-ntîmplă ceva cu grupul „Păianjen“, însă se bucura că Petros nu se supărase din cauza atitudinii ei. Era fericită că se-ntorsese, deoarece se temuse că nu-l va mai vedea niciodată.

Petros, avînd acte de identitate false, se duse la un telefon public din Piaţa Agamon şi-i telefonă lui Konstandis Grekos. După ce rosti parola, se înţeleseră să se-ntîlnească în vreo oră în casa unor prieteni.

În acea casă, la adăpost de urechi indiscrete, Petros îi povesti cele întîmplate, începînd cu eliberarea prizonierilor britanici şi terminînd cu discuţiile de la sediul „Păianjenului“. Ceea ce-l interesa îndeosebi pe Petros era dacă Dora se-ntorsese acasă şi dacă Fauter şi Knike îl bănuiau sau nu. Voia să afle acest lucru, ca să ştie ce atitudine să ia.

Grekos îi promise să obţină informaţii cu privire la mersul anchetei şi se angajă ca, la nevoie, să-i inducă pe nemţi în ercare ca să nu ajungă pe urmele „Păianjenului“.

— În ce priveşte planul despre care v-a vorbit maiorul Humphrey sînt şi eu de părere că nu există, continuă Grekos. Mai mult chiar: socot că e imposibil ca Humphrey să creadă în existenţa sa. Am impresia că a inventat istoria asta cu planul ca să vadă cît de deştepţi sînt colaboratorii lui. Pentru că în activitatea noastră nu este suficient ca cineva să fie cinstit şi viteaz; trebuie să aibă şi o minte ascuţită, ca să poată deosebi valcarea unei informaţii sau a unui om. După părerea mea cei din grupul „Păianjen“ au dat azi examen şi singurul care a fost promovat eşti tu.

De îndată ce se despărţiră, Grekos-Evert se duse la biroul lui şi de acolo îi telefonă colonelului Huber, spunîndu-i că trebuie să-l vadă. Colonelul îl primi imediat.

— Am fost informat, începu Grekos, că în zona

Imetului *, **între cartierul Mesoghia şi golful Saronic, acţionează o bandă înarmată. Pînă** mîine sper să obţin şi alte amănunte.

— Informaţia dumneavoastră este deosebit de preţioasă, zise Huber, răsuflînd uşurat. Ne ajută să explicăm cele petrecute azi-noapte.

— Ce anume?

Huber îi povesti cu sinceritate ce se întîmplase pe şoseaua Vuliagmeni. Faptul că-i spunea adevărul însemna că nu se îndoieşte de Grekos.

— Îndrăznesc să afirm că s-a comis o mare greşeală, zise şeful poliţiei. Transportarea prizonierilor n-ar fi trebuit să aibă loc noaptea şi ar fi fost necesar să ne anunţaţi şi pe noi, ca să cercetăm în prealabil împrejurimile. Niciodată o poliţie străină nu poate lucra ca una locală. Cu mine sînt dispuşi să stea de vorbă mulţi greci, cu dumneavoastră nici unul.

— Aveţi dreptate, rosti Huber necăjit. Dar cînd se amestecă militarii se produc încurcături. Noi am fost anunţaţi să pregătim locuri la închiscare. Nu ni s-a cerut să organizăm transportul. Rezultatul vă este cunoscut. Avem pierderi în oameni, iar prizonierii britanici ne-au scăpat. Cei din rezistenţă au pierdut un singur om. Însă asupra lui nu s-a găsit nici un act de identitate. Tocmai de aceea informaţia ce mi-aţi dat este atît de importantă. Va trebui să ne-ndreptăm cercetările într-acolo. Fireşte, nu sper să-i găsim pe englezi, deoarece aceştia au avut suficient timp la dispoziţie ca să se ascundă în munţi sau în locuri a căror existenţă nici măcar nu o bănuim. Ceea ce putem realiza însă este blocarea zonei unde acţionează banditii din rezistenţă şi prinderea oamenilor lor de legătură. În felul acesta vom fi feriţi de surprize neplăcute. Vă asigur că orice informaţie veţi obţine ne va fi de folos.

— Am o idee, zise atunci Grekos. Dacă sînteţi de acord, aş dori să stau de vorbă cu comandantul aeroportului şi cu unul dintre însoţitorii prizonierilor.

— Bineînţeles că sînt de acord, se grăbi să-l asigure Huber. Am să-i telefonez chiar acum lui Knike.

---

* Munte din preajma Atenei. (N. trad.)

Ceea ce şi făcu.

— Knike vă aşteaptă, îi spuse el lui Grekos.

Se salutară şi Grekos porni cu maşina lui spre aeroport. Ajuns pe şoseaua Vuliagmeni se opri la locul atacului. Zări taxiul răsturnat şi trei soldaţi nemţi care stăteau de pază. Coborî şi după ce cercetă totul cu atenţie, îşi continuă drumul.

Curînd ajunse la aeroportul Hasani şi se duse la biroul lui Knike. Fauter era şi el prezent şi făcea pe translatorul.

Grekos îi rugă să-i spună cum se petrecuseră lucrurile, declarînd că din cele relatate de Huber nu se putuse lămuri pe deplin.

Knike şi Fauter îi povestiră ce se întîmplase şi-i arătară şi fotografiile celor cinci englezi.

— Pot să le am şi eu? întrebă Evert-Grekos.

Maiorul Knike îi procură cele cinci fotografii şi păru bucuros de interesul arătat de Grekos. Avea nevoie de cineva care să-l ajute, deoarece se temea că va fi tras la răspundere. Şeful poliţiei îşi dădu seama de temerile celor doi şi socoti util să le exploateze.

— Domnule comandant, zise el, scopul meu este să vă ajut. Dacă aş fi fost anunţat că veţi transporta nişte prizonieri atît de importanţi aş fi luat măsurile de rigcare şi nenorocirea nu s-ar fi produs. Acum, datoria mea este să dăm de urma fugarilor şi a celor care i-au ajutat şi cred că sîntem pe calea cea bună.

Knike şi Fauter se bucurară. Nu le păsa dacă se fac de rîs în ochii poliţiei greceşti. Ceea ce-i înspăimînta erau consecinţele.

— Aş dori să mă ajutaţi şi dumneavoastră puţin, continuă Grekos. Pot avea lista funcţionarilor greci care lucrează la aeroport?

Cei doi nemţi se priviră. Păreau să ezite.

— Credeţi că printre ei se ascund spioni? întrebă Fauter.

— Nu cred nimic. Dar un poliţist este dator să cerceteze fiecare sector, fiecare zonă. Cine ştie ce ne pot dezvălui cercetările…

— Fie, zise Knike.

— De asemeni, adăugă Evert-Grekos, v-aş ruga să vă

amintiţi ce persoane au venit aici în ultimele două zile, pentru treburi sau în vizită. Trebuie să ştim cine a venit în zona aeroportului şi în ce scop. Dacă admitem că atacul a fost pus la cale de cei din rezistenţă, atunci trebuie să admitem şi faptul că ei au primit informaţii de la oameni care aveau posibilitatea să le obţină. Este posibil ca persoanele venite la aeroport: muncitori, furnizori sau simpli vizitatori să nu aibă nici o legătură cu cele întîmplate. Dar numai cercetînd vom putea stabili acest lucru. Vom acţiona cu multă grijă, ca să nu inoportunăm oameni nevinovaţi.

— Foarte bine, zise Knike. Funcţionarii aeroportului lucrează cu noi din prima zi, au fost puşi la încercare şi avem în ei deplină încredere. Ne-am convins de ataşamentul lor şi întreţinem relaţii prieteneşti cu ei şi familiile lor. Iată, de pildă, ieri seară a cinat cu noi fiica unuia dintre funcţionari şi a petrecut aici noaptea. La cină a luat parte şi un prieten de al lui Fauter. E un om de afaceri care nu se interesează decît de treburile lui şi de băutură. Este exclus ca aceste persoane să aibă vreo legătură cu eliberarea prizonierilor. Şi apoi nu trebuie să uităm că mulţi italieni din Rodos aveau cunoştinţă despre transportarea prizonierilor britanici. Care nu este posibil ca una dintre numeroasele staţii de radio emisie din Dodecanez să fi anunţat Comandamentul britanic din Orientul Mijlociu şi acesta, la rîndul său, să fi cerut vreunui grup din rezistenţă să supravegheze aeroportul?

— Foarte posibil, admise Grekos. Prin urmare, consideraţi că persoanele cu care aţi cinat aseară sînt mai presus de orice bănuială?

— Da, răspunse hotărît Knike. Sînt german şi dacă aş fi avut cea mai mică bănuială aş fi luat eu însumi măsuri. Fata a plecat de aici acum o oră. Tatăl ei lucrează ca translator la noi. Dacă ar fi amestecaţi în treburi ilegale credeţi că ar mai fi rămas în preajma noastră?

— Vă respect convingerea şi nu-mi voi îndrepta cercetările în această direcţie. Dealtfel, sînt de acord cu dumneavoastră: rădăcina răului se află în altă parte.

Îşi luară rămas bun cu multă cordialitate, Grekos asigurîndu-i că vor avea curînd veşti din partea lui.

— Ah, era să uit, exclamă Grekos înainte de a ieşi. Venind încoace m-am oprit la locul atacului şi am văzut trei soldaţi stînd de pază lîngă taxi. De ce?

— Maşina aceea a servit atacatorilor ca să blocheze şoseaua. Am ordonat să fie păzită pînă cînd Geheimfeldpolizei va lua o hotărîre în privinţa ei.

— Pot să-i telefonez de aici colonelului Huber? întrebă Grekos.

— Fireşte.

Grekos-Evert îi ceru lui Huber îngăduinţa să preia el maşina ca s-o supună unei cercetări amănunţite şi să-i stabilească proveniența. Colonelul se arătă de acord.

Şeful poliţiei părăsi aeroportul mulţumit. Reuşise să obţină informaţiile dorite şi să intre în posesia taxiului folosit de membrii grupului „Păianjen“. Totodată, stabilise că ancheta nemţilor pornise pe un drum greşit. Îi dădea dreptate lui Petros care socotea contraspionajul italian mult mai periculos decît cel german. Germanii erau metodici, stăruitori, fanatici, dar sesizau cu greu un punct de pornire greşit. În schimb, italienii se adaptau repede împrejurărilor şi aveau o minte mult mai ascuţită.

Grekos se întîlni din nou cu Huber, care-l informă că în apropiere de Lavrion fuseseră semnalate mici ambarcaţiuni cu oameni înarmaţi.

— Este posibil ca prizonierii să fi fost transportaţi în insula Eubeea, zise colonelul.

— Am să mă informez în acest sens, îi promise Grekos.

— Vă mulţumesc pentru informaţia ce mi-aţi dat şi care a fost confirmată. Vă asigur că în viitor colaborarea noastră va fi mult mai strînsă, spuse Huber.

Grekos-Evert era stăpîn pe situaţie şi nemţii nu ştiau că prizonierii britanici fuseseră eliberaţi de oamenii grupului „Păianjen“.

Grekos-Evert se grăbi să-i comunice lui Petros aceste noutăţi îmbucurătcare. Era amiază şi tînărul se-ndreptă spre sediul „Păianjenului“ pentru a-i linişti pe cei din grup. Le relată cele aflate de la şeful poliţiei şi ei se bucurară. Deodată auziră bătăi în poartă. Toţi se aflau acolo, în afară de Sofia Kondou. Dar, ea ar fi bătut în felul

convenit. Odată ce nu era Sofia, însemna că persoana care se găsea acum în faţa sediului lor nu făcea parte din grup. Se gîndiră îndată la o posibilă trădare şi stăpîniţi de un sentiment neplăcut puseră mîna pe arme.

— Cine să fie? întrebă Kety.

În locul lui Andreas Kargas, în apartamentul situat deasupra subteranei se instalase inginerul Spanidis. Folosise adevăratul său nume, însă declarase că este de profesiune sudor. El urcă însoţit de Maria Dimadis, care trecea drept sora lui. Actele lor de identitate erau în ordine. Cei doi închiseră trapa cu grijă şi se-ndreptară spre uşa de la intrare.

Spanidis deschise. În faţa uşii se afla o femeie de vreo şaizeci de ani, îmbrăcată modest şi avînd pe cap un batic negru. Privirea ei era vioaie şi neliniştită şi pe chip avea întipărit un zîmbet prefăcut.

— Bună ziua, zise femeia.

Spanidis şi Maria Dimadis o priviră cercetător pe vizitatcarea necunoscută.

— Bună ziua, zise şi Spanidis. Ce doriţi?

— Aş vrea să vă vorbesc, rosti străina cu un ton plin de umilinţă.

— Spuneţi ce doriţi, repetă Spanidis tăios.

— Nu aşa, în uşă, murmură femeia.

— Ştiţi, în casă e cam dezordine, interveni Maria în discuţie. Ne-am sculat tîrziu şi…

— Nu face nimic, o întrerupse vizitatcarea cu zîmbetul ei prefăcut. Trebuie să mă primiţi. Trebuie.

Şi fără să aştepte răspuns împinse uşor uşa şi pătrunse în încăpere.

— E foarte plăcut aici, observă ea. Nu este dezordine cum spuneaţi. Văd că nu aveaţi chef să mă primiţi.

Deşi n-o invitase nimeni, se instală într-un fotoliu.

— Totul este atît de confortabil! rosti ea cu acelaşi zîmbet antipatic.

Apoi scoase din poşeta ei ponosită o ţigară şi o aprinse. Începu să fumeze, azvîrlind fumul spre tavan.

— Sînteţi inginerul Spanidis, zise ea deodată, aţintindu-şi privirea asupra lui.

— Ce vreţi să spuneţi? făcu el alarmat.

— Vreau să spun doar că sînteţi inginerul Spanidis, răspunse femeia, rîzînd ironic.

— De unde ştiţi? întrebă acesta.

— Sper că nu veţi încerca să mă convingeţi că nu vă numiţi Spanidis sau că sînteţi sudor şi nu inginer constructor.

Maria Dimadis era foarte tulburată. Misterioasa bătrînă, care îndrăznise să ajungă pînă la ei, nu-i plăcea deloc. Privind-o, avea impresia că-i ameninţă o mare primejdie. Apăsînd pe butonul unei sonerii secrete, ascunsă sub tapet, îi anunţă pe cei din subterană că aveau un vizitator suspect.

— De ce sînteţi atît de neliniştită, domnişoară Dimadis? zise femeia, aruncîndu-i o privire piezişă. Dacă veţi ajunge la înţelegere cu mine, totul va fi bine.

— Nu mă numesc Dimadis, replică fata.

Necunoscuta izbucni într-un rîs batjocoritor.

— Asta-i foarte comic! exclamă ea. Ha, ha, ha... Deci nu sînteţi Maria Dimadis? Atunci, cine sînteţi, mă rog?

— Nu sînt obligată să vă spun. Dimpotrivă, mi se pare că dumneavoastră ar trebui să ne spuneţi ce vreţi, pentru că aţi venit nepoftită în casa noastră. Trebuie să admiteţi că aveţi o purtare destul de stranie.

— Nu mă mir că purtarea mea vi se pare ciudată: de obicei aveţi de-a face cu oameni care se tem de voi, zise necunoscuta privind-o cu ură. Eu însă, după cum vedeţi, nici nu mă tem de voi, nici nu vă dau importanţă. Şi trebuie să adaug că dacă voi vă grăbiţi, eu nu mă grăbesc deloc... De luni de zile vă caut şi acum cînd am reuşit să vă dau de urmă aţi vrea să mă grăbesc? Lucrurile se vor rezolva cu bine, dar fără grabă. V-am aşteptat mult timp. Acum e rîndul vostru să mă aşteptaţi.

Spanidis, care pînă atunci fusese destul de reţinut, îşi pierdu răbdarea.

— Vă rog să renunţaţi la aceste „figuri“, strigă el, deoarece dacă dumneavoastră nu vă temeţi, nici eu nu mă tem... Spuneţi-mi imediat ce doriţi şi cine sînteţi.

— Pretindeţi acest lucru?

— Da, zise Spanidis.

— Şi totuşi, veţi vedea că nu este ceva uşor de spus.

Dacă ar fi fost aici, cu noi, Petros Sigalos, căpitanul Delakis şi, mai ales, căpitanul Thimios aţi fi constatat că ei m-ar fi înţeles mai bine.

La auzul acestor nume, Spanidis şi Maria Dimadis îngheţară. Cine era această femeie care cunoştea adevăratele nume ale membrilor grupului şi îşi bătea joc cu atîta răutate de nelinişstea şi tulburarea lor? Îi cunoştea atît pe cei din grup, cît şi sediul lor! Îşi dădeau seama că se află într-un pericol iminent, deşi se întrebau, de ce ştiind atîtea amănunte despre ei, femeia venise singură şi acţiona cu atîta încetineală?

„Dacă are scopuri rele, trebuie să se manifeste într-un fel“, gîndi Spanidis şi se decise s-o forţeze să vorbească.

— Încetaţi să faceţi pe misterioasa şi explicaţi-vă clar, îi spuse el cu asprime.

— Şi eu vreau asta, dar nu pot, răspunse străina.

— De ce? întrebă Maria.

— Pentru că voi doi nu-mi ajungeţi. Cu alţii am eu treabă.

— Cine sînt aceştia?

— Petros Sigalos şi căpitanul Thimios. Cu ei am o socoteală de lămurit. Şi, odată ce mă vedeţi aici, înseamnă că sînt hotărîtă să-mi ating scopul.

— Plecaţi imediat! strigă poruncitor Spanidis.

Femeia nici nu se clinti şi deschizîndu-şi poşeta scoase din nou o ţigară, o aprinse şi începu să fumeze foarte liniştită.

— V-am spus să ieşiţi afară! repetă inginerul.

— Am auzit, replică necunoscuta, însă te asigur că n-am de gînd să plec înainte de a-mi rezolva treburile.

Spanidis se-ndreptă spre ea cu intenţia de a o da afară.

Atunci, străina, cu o mişcare fulgerătcare, îşi scoase pistolul şi-l îndreptă asupra celor doi.

— Nu e uşor să scăpaţi de mine, le zise ea. Dacă am ajuns pînă aici, înseamnă că sînt gata de orice. Nu mă tem de nimic.

Spanidis o privi fără să se tulbure, însă Maria Dimadis nu-şi putu ascunde nelinişstea.

— Lăsaţi pistolul, i se adresă el zîmbind, fiindcă nu vă poate fi de folos. Chiar dacă ne veţi ucide, tot sînteţi pierdută.

— Ştiu foarte bine acest lucru, răspunse femeia cu răutate. Nu m-ar mira dacă podeaua pe care calc s-ar deschide şi m-ar înghiţi. Însă acest lucru nu mă înspăimîntă. Dacă nu ies de aici aşa cum am intrat, sînteţi cu toţii pierduţi. În cel mult două ore trebuie să mă aflu într-un anumit loc. În caz că nu voi fi acolo la timpul stabilit, vor veni alţii aici ca să mă caute.

Femeia tăcu. Membrii grupului, aflaţi în subterană, auzeau totul prÎntr-un microfon secret şi se-ntrebau cine era necunoscuta, ce voia cu Petros şi căpitanul Thimios şi de unde-i cunoştea.

— Am să vă întreb încă o dată ce vreţi, spuse Spanidis calm. Îmi veţi răspunde?

— Poate.

— Atunci, spuneţi-mi mai întîi cine sînteţi.

— „Păianjenul“, domnule Spanidis, îi zise femeia zîmbind.

— Nu cred că e momentul să glumiţi, o întrerupse inginerul.

— Nu glumesc deloc, dar nu veţi fi prea încîntat cînd am să mă prezint.

— Eu cred că trebuia să faceţi aceasta din prima clipă.

— Niciodată nu este tîrziu… Mă numesc Amelia Aloisios Barozzi.

Spanidis şi Maria o priviră uluiţi.

— V-am prevenit că nu veţi fi prea încîntaţi cînd am să mă prezint, zise femeia ironic. Şi nu veţi mai găsi că glumesc, cînd am să spun că sînt „Păianjenul“… Doar voi l-aţi lăsat plocon nemţilor pe soţul meu şi, cu date false, i-aţi făcut să creadă că este membru al grupului vostru. Însă, în realitate, voi l-aţi ucis fiindcă vă era duşman. Acesta e adevărul şi dacă Petros Sigalos nu-l dibuia, astăzi n-aţi avea plăcerea să discutaţi cu mine, ci v-aţi afla fie printre îngeraşi în cer, fie printre drăcuşori în iad. Odată ce l-aţi prezentat pe Aloisios Barozzi ca şef al „Păianjenului“, am dreptul să vă cer sprijinul… Doar sînt

soţia gloriosului vostru şef! Dealtfel, m-aţi lovit de două ori; este al doilea soţ pe care-l pierd.

— Nu cred că l-am ucis noi şi pe primul? făcu Spanidis, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine.

— Nu. Bietul Lassy a murit de astmă în patul lui.

Cei doi o priviră miraţi, nevenindu-le să-şi creadă urechilor.

— Văd că identitatea mea vă impresionează, zise femeia cu amărăciune. Dar ce vină am eu dacă m-am căsătorit de două ori şi mi-am pierdut ambii soţi? Ce vină am eu dacă mi-am pierdut copila? Voi însă sînteţi vinovaţi. Petros Sigalos a ucis-o pe Aişé Lassy şi a fost cauza pieirii lui Aloisios Barozzi.

— Şi acum ce vrei? întrebă Spanidis.

— De la voi doi nimic deosebit, însă de la căpitanul Thimios şi de la Petros am destule de cerut. Aşa că duceţi-mă la ei.

În clipa aceea se deschise trapa şi se ivi Petros Sigalos. Văzîndu-l, Amelia Barozzi se ridică în picicare. Scăpă pistolul şi-l privi cu ură.

— Cum ai fost în stare s-o ucizi? murmură ea.

— Ştiu cum ai ajuns aici, cine eşti şi ce vrei. Ce s-a făcut nu mai poate fi îndreptat. Pentru pieirea Aişéi Lassy nu sîntem noi de vină, ci Aloisios Barozzi. Odată ce ne trăda, eram siliţi să luăm măsuri. Altfel, ea ne-ar fi distrus. Îţi înţeleg durerea de mamă, dar nu ţi-o pot alina. Îţi propun o soluţie. Ştiu ce vrei. Ştiu şi ce gîndeşti. Am să te întreb un singur lucru. Vrei să ne înţelegem cinstit? Sau vii să răzbuni moartea alor tăi? Dacă vii cu intenţia să te răzbuni, nu vei realiza nimic, pentru că dreptatea este de partea noastră. Dacă ne vei trăda şi vom pieri, se vor găsi alţii, mai buni dacît noi, care ne vor lua locul. Aceasta este legea ce ne conduce. Şi acum răspunde-mi: vrei să afli numerele care alcătuiesc cifrul secret ca să poţi deschide caseta lăsată de Barozzi?

— Da, zise Amelia sec. Fără aceste numere nu pot deschide caseta, ca să iau ceea ce mi se cuvine.

— N-am nimic împotrivă, replică Petros. În schimbul lor, îmi vei da codul. Vom deschide împreună caseta şi dacă în ea se află bani sau bijuterii vor fi ale tale. Ştii

foarte bine că nu obişnuiesc să mint. Însă în cazul că vom găsi documente care ne interesează pe noi, cei din grupul „Păianjen“, vor fi ale noastre. Eşti de acord?

— Da, răspunse Amelia.

Propunerea pe care Petros o făcuse Ameliei Barozzi constituia o soluţie provizorie. Oamenii „Păianjenului“ erau foarte neliniştiţi. Ceea ce se întîmplase era foarte grav: o persoană străină îi cunoştea atît pe membrii grupului, cît şi sediul lor. Existenţa le era în pericol, fiindcă nici unul dintre ei nu ştia ce punea la cale Amelia. Bineînţeles, puteau s-o ucidă, dar acest lucru nu le-ar fi folosit la nimic, odată ce nu ştiau cu cine avea ea legături. O acţiune pripită ar fi putut avea urmări nefaste pentru „Păianjen“.

De aceea, ajunseră la concluzia că era absolut necesar să părăsească de îndată actualul lor sediu. În timp ce Petros discuta cu Amelia Barozzi, staţia de radio emisie-recepţie fu transportată într-o locuinţă sigură din cartierul Kipseli. Apoi, unul cîte unul, cei din grup şi ofiţerii britanici părăsiră sediul şi se instalară în casele unor colaboratori de încredere, pregătite să-i primească în caz de primejdie şi situate departe de sediul „Păianjenului“. Înainte de a pleca ascunseră atît codul, cît şi muniţiile într-o ascunzătoare special amenajată, pe care nemţii şi italienii n-ar fi fost în stare s-o descopere niciodată.

După ce totul fu pus la punct, plecară cu toţii. Singura care rămase fu Kety Filiou.

— Am să-l aştept pe Petros, le spuse fata, şi am să plec cu el.

— Poate că n-are să fie posibil să te ia cu el, zise căpitanul Delakis.

— Atunci, am să văd eu ce-i de făcut, răspunse Kety.

Oamenii „Păianjenului“ îndepărtaseră din sediul subteran orice urme care le-ar fi putut trăda activitatea clandestină şi avuseseră grijă să-i dea aspectul unui depozit de mărfuri destinate comerţului la negru. Singura primejdie era ca grupul să nu-şi poată relua activitatea pentru o perioadă mai îndelungată. Oricum, şi de data

aceasta, tot Petros era acela care avea să-i scoată din impas.

Spanidis şi Maria Dimadis, văzînd că Petros se ocupă de diabolica vizitatcare, coborîră în subterană şi părăsiră şi ei clădirea.

Rămasă singură, Kety Filiou îmbrăcă un palton ponosit şi îşi puse pe cap o basma de culcare închisă. Îmbrăcată astfel semăna cu speculantele care în acei ani făceau afaceri la bursa neagră. Fata ieşi din casă printr-o uşă laterală şi se postă la colţul străzii.

Curînd îl văzu pe Petros plecînd împreună cu Amelia Barozzi. Kety îi urmă şi Petros, la un moment dat, o observă.

Ajunşi la capătul bulevardului Aharnon, cei doi luară tramvaiul * **spre Piaţa Omonia. Petros şi Amelia luară loc în vagon, iar Kety sări pe platformă.**

Petros şi femeia coborîră în Piaţa Omonia şi Kety făcu la fel. Apoi, ei se-ndreptară spre cartierul Monastiraki, ajunseră în cartierul Aerides şi după ce parcurseră un adevărat labirint de străduţe strîmte se opriră în faţa unei case vechi cu două etaje. Amelia scoase o cheie, descuie poarta grea de lemn şi străbătînd curtea, pătrunseră, în clădire. Cîinele aflat în curte începu să latre.

Kety se opri la oarecare distanţă şi-i văzu că urcă la etajul întîi. În apropiere se aflau doar cîţiva copii zdrenţăroşi care se jucau în praf. Totuşi, ferestrele caselor, dădeau spre stradă şi, la cel mai mic zgomot, se deschideau lăsînd să se vadă capete curioase. Kety îşi dădu seama că rămînînd pe loc ar fi trezit interesul vecinilor.

Părăsi deci străduţa şi se urcă pe un mic deal, aflat pe drumul spre Acropole. De acolo putea vedea atît curtea casei unde intrase Petros, cît şi scara şi poarta. Fără să atragă atenţia, acum putea aştepta liniştită să-l zărească pe Petros ieşind.

Se înserа. Cerul era înnorat şi acest lucru o indispunea pe Kety. Dacă Petros mai întîrzia, i-ar fi fost greu ca prin întuneric să urmărească ceea ce se petrece

* În 1941, la Atena mai existau tramvaie. (N. trad.)

în clădire şi să-l vadă cînd iese. Ştia ce primejdie îi păştea pe toţi şi era stăpînită de nelinişte.

Rămase la pîndă, însă curînd se-ntunecă şi nu mai putea vedea nimic de la distanţa aceea. Se hotărî deci să cobcare şi să revină pe străduţa unde se afla casa Ameliei. Se-ntreba dacă întîrzierea lui Petros era semn bun sau rău. Care nu i se întîmplase ceva?

Timpul trecea. Se făcuse zece noaptea. Peste puţin circulaţia nu mai era permisă şi se temea să nu cadă în mîinile vreunei patrule italiene. Ce trebuia să facă? După orele unsprezece, nu ar mai fi putut umbla pe stradă. Se făcuse frig şi picicarele îi îngheţaseră.

Pe la zece şi jumătate, la etaj se deschise o fereastră şi lumina din cameră se stinse. Kety, ai cărei ochi se obişnuiseră cu întunericul, observă că la fereastră se ivise un bărbat chel, care aplecîndu-se în afară, privea cercetător strada.

Deci în casă, în afară de Petros şi de Amelia Barozzi se mai afla un bărbat!

„Care cine este? se-ntrebă fata neliniştită. Şi de ce se uită pe fereastră? Vrea să vadă dacă drumul e liber pentru ca Petros să iasă nestingherit? Dar, în acest caz, de ce nu apare chiar el?“

În timp ce se frămînta astfel, se auziră paşi. Cineva se apropia de casă. Kety se ghemui în adîncitura unei porţi. Fereastra casei unde intrase Petros mai era deschisă. Cel ai cărui paşi îi auzise se opri nu departe de ea şi fata îl putu vedea destul de bine. Era un ofiţer italian! Nu reuşi să-i vadă faţa, însă silueta lui semăna cu aceea a lui Angelo. Kety înlemni de spaimă. Chiar dacă ofiţerul nu era Angelo, nu mai încăpea îndoială că cei din casă aveau legături cu italienii şi aceasta însemna că Petros căzuse într-o capcană.

Întunericul şi faptul că nu ştia ce se-ntîmplase în clădire o împiedicau pe Kety să acţioneze. Avea pistolul la îndemînă, gata să-l folosească, însă nu avea certitudinea că începînd să tragă ar fi făcut bine. De aceea continua să stea nemişcată.

Ofiţerul se opri sub fereastră, aprinse o ţigară şi fluieră de trei ori. Atunci, omul chel coborî, îi deschise

poarta şi pătrunseră amîndoi în casă. Cîinele lătră, apoi se potoli şi peste străduţele cartierului Aerides se lăsă din nou liniştea.

Era aproape miezul nopţii şi Kety se hotărî să rămînă în colţul ei. Curînd după ce italianul intră în clădire, chelul se ivi din nou, privi în stradă, apoi închise fereastra. Grija pentru Petros o tortura necontenit pe Kety, care nu ştia ce să facă.

Pe la orele trei după miezul nopţii, poarta casei se deschise şi italianul ieşi însoţit de omul chel. Străbătură grăbiţi cartierul Aerides şi o luară pe strada Eolu. Kety îi urmări un timp, şi convingîndu-se că cei doi porniseră mai departe, se-ntoarse la locuinţa Ameliei. Acum, fereastra era din nou deschisă şi în cadrul ei se afla Amelia care fuma. Fata o putea vedea bine, deoarece lumina era aprinsă în cameră.

După ce-şi fumă ţigara, Amelia Barozzi aruncă chiştocul în stradă şi închise fereastra. Fetei îi venea să-nnebunească. Nu se mai simţea în stare să aştepte. Poarta fiind încuiată, încercă să sară zidul care împrejmuia curtea. Cum pe creasta acestuia se aflau bucăţi de sticlă, se tăie la mînă, alunecă şi căzu. Temîndu-se că zgomotul pe care-l făcuse fusese auzit, rămase cîteva clipe nemişcată. Nu se auzi însă decît mîrîitul înfundat al cîinelui. Atunci, se ridică şi agăţîndu-se de o ieşitură a zidului, izbuti să sară în curte. Cîinele se repezi la ea lătrînd, dar fata, fără să se piardă cu firea, scoase din buzunar o bucată de pîine şi i-o aruncă. Cîinele începu s-o mănînce mîrîind. Kety profită de acest lucru şi urcă scara de lemn care ducea la etaj. La capătul ei se afla o uşă.

Cu inima bătînd, apăsă pe clanţă. Din fericire, uşa nu era încuiată. Kety o deschise şi se văzu într-un coridor, în care dădeau patru uşi. Cu pistolul în mînă, fata se hotărî s-o deschidă pe prima din dreapta, deoarece dădea într-o încăpere din spatele casei. Uşa aceasta era încuiată, dar cheia se afla în broască. Străduindu-se să nu facă zgomot, răsuci încet cheia. Pătrunse în încăperea cufundată în întuneric şi după cîţiva paşi se-mpiedică de ceva. Se plecă şi constată că era un trup omenesc.

Se opri încremenită locului. Însă cum acel trup rămînea nemişcat, aprinse un chibrit şi-l privi. Era Petros! Legat de mîini şi de picicare, cu căluş în gură şi cu capul plin de sînge. Era clar că fusese lovit şi rănit la cap. Se grăbi să-i scoată căluşul şi să-l dezlege. În ciuda loviturilor primite, Petros îşi reveni repede.

— Cum te simţi? îl întrebă fata în şoaptă.

— Prost, dar asta n-are importanţă. Ai pistolul la tine?

— Da.

Petros se ridică anevoie şi făcu cîteva mişcări ca să-şi dezmorţească membrele.

— Să plecăm cît mai repede de aici, îi spuse Kety.

— Nu încă, replică tînărul. Dă-mi pistolul.

Fata i-l dădu şi părăsiră încăperea.

— Tu rămîi aici, îi şopti Petros cînd se găsiră în coridor.

Apoi, el străbătu coridorul străduindu-se să nu facă zgomot şi, încet, deschise uşa camerei din faţă şi pătrunse înăuntru.

În acea încăpere, Amelia Barozzi dormea într-un fotoliu. Petros aprinse lumina şi-ndreptă pistolul spre ea. Femeia se trezi brusc şi scoase un ţipăt de spaimă.

— Dă-mi caseta! îi spuse Petros poruncitor.

— Ştiam că aşa se va-ntîmpla! exclamă ea înspăimîntată. Le-am spus să nu mă lase singură cu tine, dar nu m-au ascultat. Acum, n-au decît să plătească pentru nechibzuinţa lor…

Se ridică şi se-ndreptă spre un cufăr de fier, aflat într-un colţ. Acolo se găseau caseta şi un roman de Da Verona cu codul lui Barozzi. Amelia păşea încet, de parcă se afla la capătul puterilor. Apucă scaunul aşezat în faţa cufărului, chipurile ca să-l dea la o parte. Deodată, cu o mişcare fulgerătcare, ridică scaunul şi-l lovi pe Petros în cap.

Tînărul, luat prin surprindere de atacul femeii, se prăbuşi. Amelia îşi scoase pistolul şi-l îndreptă spre el.

În acea clipă, Kety, care prin uşa întredeschisă văzuse cele întîmplate, puse mîna pe un vătrai aflat lîngă perete şi repezindu-se în cameră, o lovi pe Amelia în cap. Aceasta, căzînd, se izbi cu tîmpla de muchia cufărului de

fier şi rămase nemişcată. Cînd se aplecă să-i ia pistolul, Kety constată cu spaimă că Amelia murise.

Între timp, Petros reuşi să se ridice. Era încă ameţit, dar nu mai puteau rămîne în acea casă. Luară deci cheile Ameliei, deschiseră cufărul şi scoaseră o casetă de fier. Cîndva aparţinuse „Păianjenului“, dar Barozzi o furase şi îşi ţinea în ea arhiva. De aceea cunoştea Petros cifrul cu care se deschidea.

Cei doi tineri, convingîndu-se că Amelia murise, luară caseta şi părăsiră în grabă clădirea.

Se-ndreptară spre strada Apollon, din apropierea Pieţei Mitropoliei şi bătură la poarta unei vile. Curînd se aflau în faţa căpitanului Thimios şi a maiorului Humphrey, care se adăpostiseră acolo.

— Cred că pentru noi conţinutul acestei casete este deosebit de preţios, le spuse Petros. Ne va deschide ochii în multe privinţe şi ne va da indicii interesante.

Le povesti aventura lui nocturnă şi felul cum fusese salvat de către Kety. Le relată de asemeni că omul chel şi ofiţerul italian plecaseră să aducă o maşină ca să-l transporte pe el şi că întîrzierea lor le permisese lui şi fetei să scape şi să pună mîna pe casetă.

Apoi, o deschiseră toţi patru. Înăuntru găsiră o coală de hîrtie pe care erau notate cifrele ce permiteau lui Barozzi folosirea codului din roman. Datorită lor începură să decodifice copiile rapoartelor confidenţiale întocmite de Aloisios Barozzi pentru Biroul II al italienilor. Atenţia le fu atrasă de unul dintre rapoarte, al cărui text era următorul:

Către Biroul II al Statului-Major din Armata a 11-a şi către colonelul Meoli

Mă aflu pe urmele organizaţiei „Păianjen“. Am stabilit legături cu căpitanul Delakis, membru de seamă al acesteia. Într-o convorbire, căpitanul a recunoscut că este greu să fie urmărite serviciile de spionaj ale ambilor ocupanţi. Se pare că-i simpatizează pe italieni şi este de părere că „Păianjenul“ ar putea colabora cu o organizaţie italiană antigermană. Căpitanul este prudent şi se străduieşte să se lămurească în privinţa mea. Consider

că l-am putea folosi. S-a angajat să mă pună în legătură cu „Păianjenul“, ca să devin colaborator al grupului. Scopul meu este să aflu cît mai multe date despre „Păianjen“ ca să putem acţiona cu succes. Graba ne poate dăuna.

Aloisios Barozzi

Cei trei bărbaţi se priviră. Pentru prima oară, maiorul Humphrey părea mulţumit.

— Am avut asemenea bănuieli şi de aceea am vorbit despre existenţa unei organizaţii antigermane. Era un truc ca să observ reacţia celor din grupul „Păianjen“. Totuşi, nu mă aşteptam să ajungem pînă aici, zise el. Să vedem ce vom mai afla din aceste rapoarte.

Continuară decodificarea celorlalte documente. Un alt raport al lui Barozzi îi surprinse. Iată textul său:

Raport G/27

Către Biroul II al Statului-Major din Armata a 11-a şi către colonelul Meoli

Am asigurat legătura cu „Păianjenul“. Căpitanul D. a reuşit să mă impună drept colaborator extern. Sper ca prin cîteva succese neînsemnate să le cîştig încrederea. După cîte am stabilit, căpitanul Thimios pare să fie străin, mai degrabă englez. Acum zece zile, căpitanul D. m-a pus în legătură cu un membru al organizaţiei, cunoscut ca nr. 44. Este un tînăr cu calităţi deosebite, de care trebuie să mă feresc. Voi face tot posibilul să-i cîştig încrederea, dar va fi foarte greu, deoarece, în ciuda vîrstei sale tinere, nr. 44 posedă o neobişnuită maturitate de gîndire. Cred că Aişé Lassy este persoana indicată să-l atragă. Aişé Lassy a stabilit contacte cu Fichte şi Lazar. Datorită ei, sper să intrăm curînd în posesia datelor deţinute de Geheimfeldpolizei despre Iugoslavia şi, mai ales, despre Croaţia. Sînt sigur că-l putem atrage pe căpitanul D. cu ajutorul unei importante sume de bani. Nu am aceeaşi părere despre nr. 44, al cărui nume este Petros. Două încercări ale Aişéi Lassy de a-l atrage la un chef n-au avut rezultatele scontate de noi. Totuşi, am să mai insist. După o întîlnire cu căpitanul D. am să-l

urmăresc ca să aflu unde este sediul secret al organizaţiei „Păianjen“, precum şi acela al staţiei sale de emisie-recepţie. Cel mai mare serviciu pe care l-am putea oferi Italiei ar fi să reuşim să controlăm această organizaţie şi s-o îndreptăm împotriva nemţilor. Dacă izbutim să controlăm „Păianjenul“, vom putea afla instrucţiunile date de Comandamentul din Orientul Mijlociu către agenţii săi de aici. În cazul că, nr. 44 va deveni o piedică în calea înfăptuirii planurilor noastre îl vom lichida. Aşa am hotărît împreună cu Aişé Lassy. Esenţialul este să pătrund în sediul lor şi să-i cunosc pe toţi membrii „Păianjenului“. Căpitanul D. mi-a promis acest lucru.

Aloisios Barozzi

La acest raport era ataşată o notă, datată ulterior cu următorul conţinut:

Ieri m-am întîlnit cu căpitanul D. Succes însemnat. Din păcate, în timp ce-l urmăream împreună cu Aişé Lassy, ea a constatat că, la rîndul nostru, sîntem urmăriţi de către nr. 44. Cînd nr. 44 şi-a dat seama că l-am văzut, şi-a continuat drumul, făcînd pe indiferentul. Prezenţa lui ne-a stricat socotelile.

A.B.

Încetară pentru cîtva timp decodificarea, deoarece atît căpitanul Thimios, cît şi maiorul Humphrey doreau să clarifice lucrurile.

Petros le spuse că lui rapoartele nu-i aduc nimic nou, ci doar confirmă cele stabilite de el mai de mult. Încă de la început îşi dăduse seama de rolul lui Barozzi. De aceea îl şi lăsase să-l urmărească pe căpitanul Delakis fără să-l prevină pe acesta. Cînd au ajuns lîngă clădirea unde se găsea sediul „Păianjenului“, l-a atras în cursă pe Barozzi, l-a tîrît în subterană, l-a demascat şi, după două zile, a urmat executarea trădătorului.

— În aceeaşi seară, continuă Petros, am împuşcat-o pe Aişé Lassy şi am luat măsuri în privinţa Ketyei Filiou. Din fericire, pe ea numai am rănit-o; altfel am fi pierdut un colaborator preţios.

Toţi rămaseră tăcuţi. Ceea ce îi chinuia era atitudinea căpitanului Delakis.

— Cu puţin înainte de distrugerea convoiului W 18, am stat de vorbă cu el, zise Petros. I-am arătat prietenie şi i-am declarat că deşi ştiu cît de nechibzuit se purtase cu Barozzi, nu-l voi pune niciodată într-o situaţie neplăcută. I-am vorbit astfel, deoarece ne era necesar în acţiunea întreprinsă pentru distrugerea convoiului de nave. Execuţia lui Barozzi l-a bucurat nespus pe Delakis. Însă bucuria i-ar fi fost deplină numai dacă aş fi pierit şi eu. Se temea de mine şi a încercat cu perfidie să mă trimită la moarte. Nu-i aşa că Delakis v-a dat ideea să mă lăsaţi să ţin piept nemţilor, iar voi ceilalţi să vă retrageţi cu prizonierii britanici? îl întrebă el pe căpitanul Thimios.

— Într-adevăr, ideea a fost a lui, recunoscu Thimios.

— Acum înţelegeţi de ce eram atît de revoltată, interveni Kety în discuţie. Ştiu foarte bine că activitatea noastră este primejdioasă. Că în orice clipă riscăm să ne pierdem viaţa. Aceasta este datoria noastră. Însă nu pot accepta perfidia.

— Aşa este. Totuşi, din rapoartele lui Barozzi nu putem trage concluzia că Delakis a trădat, zise maiorul Humphrey.

— Eu unul am să vorbesc deschis, spuse Petros. Căpitanul Delakis n-a trădat, fiindcă niciodată nu avusese intenţia să ne trădeze. Însă, în fond, este un om cu caracter slab şi din teamă sau slăbiciune poate comite greşeli. Nu are tăria necesară unei activităţi atît de plină de riscuri. Am fost nevoit să pierd mult timp ca să-l supraveghez, dar nu ne putem permite să facem necontenit aşa ceva.

— Şi atunci ce propui? îl întrebă maiorul Humphrey.

— Cred că grupul nostru trebuie organizat pe baze noi. Împrejurările actuale, cînd ne-am împrăştiat din cauza Ameliei Barozzi, mi se par deosebit de favorabile pentru realizarea acestui lucru atît de necesar.

— Propunerea este bună, dar trebuie să ne gîndim cum să procedăm, conchise Humphrey.

Se lumina de ziuă cînd ajunseseră la această concluzie.

În cursul acelei dimineţi, maiorul Humphrey nu-şi părăsi camera, iar căpitanul Thimios se arătă abia către amiază.

Petros şi Kety rămaseră în salonaşul casei. Se instalară pe un divan ca să se odihnească. Tăceau. Erau doi oameni obosiţi, care-şi făcuseră cu prisosinţă datoria. Cel care a simţit în preajma lui răsuflarea îngheţată a morţii nu vorbeşte mult. Kety îşi simţea capul greu şi închise ochii. Petros era şi el istovit, însă cum fata stătea cu ochii închişi, găsi prilejul s-o privească în voie; îi admiră chipul palid, părul negru, uşor ondulat şi buzele frumos modelate. Prin deschizătura bluzei i se vedea începutul sînilor. Pentru prima oară Petros o privea astfel. Privirea lui insistentă o apăsa şi fata deschise cu greu ochii.

— De ce mă priveşti, Petros?

Tînărul nu răspunse, ci cuprinzîndu-i umerii cu braţul o atrase spre el. Kety, fericită, se ghemui la pieptul lui. Petros îi sărută părul şi fruntea palidă. Stătură îmbrăţişaţi fără să rostească o vorbă. Unele tăceri sînt mai grăitcare decît cuvintele. Adormiră unul în braţele celuilalt.

Pe la amiază, maiorul Humphrey îşi părăsi camera. Toţi crezuseră că se odihneşte. De fapt, dormise doar cîteva ore. Restul timpului îl folosise ca să pună la punct planul pentru reorganizarea „Păianjenului“.

Decodificînd şi alte rapoarte îşi dăduse seama că italienii şi nemţii acordau o mare importanţă atît persoanelor care fugeau în Orientul Mijlociu, cît şi introducerii de oameni şi arme în Grecia ocupată.

De aceste probleme „Păianjenul“ se ocupase foarte puţin, în schimb făcuse adevărate minuni în domeniile contraspionajului şi sabotajului. Maiorul Humphrey intenţiona să reorganizeze „Păianjenul“, îndepărtînd pe aceia dintre membrii săi care nu erau potriviţi pentru noua lui orientare.

Cînd ieşi din camera lui le aduse la cunoştinţă ce hotărîse.

Căpitanul Thimios şi căpitanul Delakis urmau să plece cît mai curînd în Turcia, într-o misiune specială. Căpitanul Thimios, care nu era altul decît căpitanul neozeelandez

Jackson, avea să-l folosească acolo pe Delakis în activităţi potrivite firii şi capacităţii sale. Principalul era ca Delakis să fie îndepărtat de viaţa primejdioasă din zona ocupată şi să lucreze într-un domeniu mai sigur.

Cei doi aveau să fie însoţiţi de Sofia Kondou, care altminteri ar fi trebuit să se întoarcă la generalul Geloso, lucru deosebit de riscant după recenta ciocnire a „Păianjenului“ cu contraspionajul italian. Deci Sofia trebuia să plece.

Aceeaşi hotărîre o luase şi în privinţa Ketyei Filiou. Îi promise s-o trimită în Orientul Mijlociu, împreună cu mama ei, şi să-i ofere acolo o funcţie importantă.

Aflîndu-i hotărîrea, Kety se înroşi ca un mac.

— De ce vreţi să mă izgoniţi? Care n-am lucrat destul de bine? exclamă ea.

— Nu te izgonim, ci vrem să-ţi încredinţăm o misiune foarte însemnată, pentru care te considerăm potrivită.

Kety însă, străpînită de dragoste, nu voia să înţeleagă argumentele maiorului.

— Ce s-ar fi întîmplat ieri noapte dacă nu m-aş fi aflat în preajma lui Petros? întrebă ea.

— O mare nenorocire, răspunse Humphrey. Însă faptul că aţi salvat viaţa lui Petros, nu înseamnă că trebuie să rămîneţi lîngă el pînă la sfîrşitul războiului. Nu ne putem permite asemenea lucruri. Sîntem cu toţii ostaşi şi ne ducem acolo unde ni se ordonă. Cînd se va termina războiul, ne vom putea instala unde ne place.

Ochii Ketyei erau plini de lacrimi. Ar fi preferat să i se înfigă un pumnal în inimă, decît să i se ceară să se-ndepărteze de Petros. Rămase tăcută, aşteptînd să-i audă părerea.

— Kety va merge unde aţi hotărît, zise Petros. Ezitarea ei este trecătcare. Ea îşi cunoaşte foarte bine datoria.

Auzind părerea lui Petros, fata nu se mai opuse hotărîrii lui Humphrey. Înţelese că aşa trebuia să fie, că odată ce o trimiteau în altă parte însemna că prezenţa ei acolo era necesară şi folositcare, iar aici dăunătcare. O întrista însă gîndul că poate devotamentul ei faţă de Petros, care putea fi interpretat de terţe persoane într-alt

fel, era cauza care-l determinase pe maiorul Humphrey să-i încredinţeze o misiune în Orientul Mijlociu. Oricum, hotărîrea luată în privinţa ei o îndurera şi ştia că în acele locuri străine se va simţi ca peştele pe uscat. Totuşi, era decisă să se arate disciplinată şi să nu dea dovadă de un sentimentalism cu totul nepotrivit pentru o femeie antrenată într-o luptă atît de grea. Nădăjduia ca după război să-l poată revedea pe omul iubit.

În ciuda suferinţei care-o încerca, reuşi să se stăpînească.

— Sper că nu mi-ai luat în nume de rău ezitarea, îi spuse lui Petros, cînd rămaseră singuri. Vezi, mă obişnuisem să lucrez cu tine şi m-am temut că nu voi fi în stare să fac faţă noilor mele obligaţii. Acum însă sînt hotărîtă să plec. Şi te asigur că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să fii mîndru de mine.

Ordinele maiorului Humphrey fură îndeplinite întocmai. Peste cinci zile, de pe o insuliţă stîncoasă, situată lîngă Lavrion, căpitanul Thimios, căpitanul Delakis, Sofia Kondou, Kety Filiou şi mama acesteia porniră spre Turcia, la bordul unei nave de mic tonaj.

Astfel, la Atena rămaseră cei cinci englezi, Petros Sigalos, inginerul Spanidis, studenta Maria Dimadis şi avocatul Stavridis.

Petros Sigalos deveni şeful „Păianjenului“. Avocatul Stavridis, care era şi radistul grupului, se instală cu staţia de radio emisie-recepţie într-o casă din cartierul Liosia, în apropierea unei fabrici, ca să nu poată fi descoperit de radiogoniometrele nemţilor.

Nu prea departe de acesta, într-o locuinţă modestă, se instalară ceilalţi. Cei cinci ofiţeri britanici se duseră în insula Eubeea, de unde Ghiorghis Fatousis, un colaborator al „Păianjenului“, urma să-i treacă în Turcia.

Grija lui Petros era să lichideze toate vechile socoteli ale „Păianjenului“. Trebuia să se ocupe de Dora şi de italienii cu care avusese legături Amelia Barozzi.

Cenzura italiană nu permise să apară în ziare nici o ştire cu privire la împrejurările morţii Ameliei Barozzi. Totuşi, Petros voia să afle cu orice preţ cine era bărbatul

chel care, în salonul Ameliei, îl lovise pe neaşteptate cu o măciucă în cap şi cine era ofiţerul italian cu care agresorul plecase din casa Ameliei.

În caseta lui Aloisios Barozzi găsiseră o notiţă cu următorul text:

„Căutaţi în colţul din dreapta, în partea de nord a pivniţei“.

Care despre ce era vorba? Ce ascunsese acolo acel infernal Barozzi? Petros se gîndea la toate acestea, căutînd o soluţie.

În ce-o priveşte pe Dora, se decise să-şi justifice absenţa cu ajutorul lui Konstandis Grekos-Evert. Avea să-i spună că aproape o săptămînă fusese anchetat de poliţia greacă şi, în cele din urmă, eliberat după ce i se stabilise nevinovăţia.

Îi telefonă deci Dorei.

— Mă mir că v-aţi amintit de mine, îi spuse mînioasă. Şi nu văd ce am mai avea de discutat.

— Păreţi supărată, zise Petros.

— Cum să nu fiu, cînd m-aţi pus într-o situaţie neplăcută faţă de oameni străini! Credeam că am de-a face cu un om de afaceri serios, nu cu un copil!

— Mă judecaţi greşit, replică Petros. Dar, cum puteam să mă ţin de cuvînt cînd mă aflam la închiscare? Chiar în ziua în care trebuia să ne întîlnim am fost arestat.

— Cine v-a arestat?

— Siguranţa greacă, răspunse tînărul.

— De ce?

— Din cauza dumneavoastră. Mă bănuiau amestecat în nişte evenimente care s-au petrecut după plecarea noastră de la aeroport. Nici pînă acum n-am înţeles prea bine ce anume s-a întîmplat. Aceasta însă m-a costat şase zile de închiscare şi de chinuitcare interogatorii.

— De ce nu m-aţi anunţat? exclamă Dora.

— Pentru că eram complet izolat. Cum puteam să vă anunţ?

— Şi acum de ce v-au dat drumul?

— Că mi-au dat drumul, odată ce sînt nevinovat, este

foarte firesc. Nefiresc mi se pare motivul pentru care m-au reţinut şase zile în condiţii extrem de... neplăcute.

— Nu vă-nchipuiţi cît de rău îmi pare, zise Dora pe un ton mieros.

— Şi înainte m-aţi acuzat că sînt neserios...

— Sper că mă veţi ierta, îl întrerupse Dora alarmată. Doar nu ştiam nimic.

— ... Şi aţi regretat că v-aţi asociat cu mine, continuă Petros făcînd pe îmbufnatul.

— Vă rog să nu vă supăraţi. Spuneţi-mi cînd vreţi să ne-ntîlnim şi totul se va aranja. Dacă Knike ar fi ştiut ce s-a-ntîmplat, ar fi intervenit şi aţi fi fost eliberat imediat.

În cele din urmă, hotărîră să se-ntîlnească în dimineaţa următoare.

Dora nu era prea deşteaptă, dar chiar dacă ar fi fost tot n-ar fi putut descurca iţele activităţii lui Petros. Dealtfel nici prietenii ei, Knike şi Fauter, nu bănuiră nimic.

Petros reuşi să rezolve cu bine problema cu Dora. Dar nu ea, ci italienii din anturajul Ameliei Barozzi îl preocupau cel mai mult.

Meditä îndelung asupra evenimentelor în care fuseseră amestecaţi Aloisios şi Amelia Barozzi, dornic să găsească o soluţie potrivită. În cele din urmă ajunse la concluzia că felul cum acţionaseră atît soţii Barozzi, cît şi italienii cu care erau ei în contact nu amintea pe acela al unui serviciu oficial de spionaj. Desigur, Aloisios era în slujba Biroului II al Armatei a unsprezecea, însă purtarea lui arăta că mai avea şi alte „legături“, iar situaţia lui la Biroul II era doar un mijloc ca să-şi atingă adevăratul scop. Petros începuse să creadă că Aloisios Barozzi lucra pentru o altă organizaţie şi că grija lui principală era să dea satisfacţie acestei organizaţii şi nu Biroului II.

Petros era convins că ascunzătoarea din pivniţa casei Barozzi va ajuta la clarificarea acestor chestiuni. Trebuia deci să descopere neapărat ascunzătoarea. Din fericire, nici italienii, nici Amelia nu reuşiseră să ajungă în posesia arhivei lui Barozzi şi aşa nu ştiau de existenţa ascunzătorii.

Fără a pierde timpul, Petros se duse la Konstandis

Grekos şi-i spuse că numai cu ajutorul poliţiei putea descoperi ceea ce-l interesa. Moartea Ameliei Barozzi avea să servească drept pretext pentru cercetări. N-avea importanţă dacă faptul îi va alarma pe italieni. Principalul era să se găsească ascunzătoarea. Pe urmă, poliţia greacă putea să declare că nu ajunsese la nici un rezultat.

Petros, Spanidis şi Stavridis se deghizară în poliţişti. Ei urmau să cerceteze pivniţa, iar poliţiştii autentici restul casei. Petros se deghizase atît de bine, încît devenise de nerecunoscut. Şeful poliţiei decise ca cercetarea clădirii să se facă seara, ca să nu atragă prea mult atenţia. Totodată se-ngriji ca firul telefonic să fie tăiat.

Pentru mai multă siguranţă, Grekos avu prevederea să obţină o împuternicire din partea colonelului Huber. Totodată aranjă ca la acţiune să participe şi doi subofiţeri nemţi. Acest lucru avea să-i încurce pe italieni, în caz că ar fi vrut să afle motivele ce determinaseră efectuarea percheziţiei.

La orele nouă seara, firul telefonic al casei Barozzi fu tăiat. Petros şi oamenii lui intrară în curte şi rămaseră acolo, în timp ce nemţii şi poliţiştii greci urcară scara care ducea la etaj. Bătură în uşă, dar nu li se deschise. Atunci, bătură din nou, mai tare.

— Cine-i? întrebă dinăuntru o voce de bărbat.

— Poliţia! i se răspunse.

— Este locuinţa unui italian, răspunse vocea.

— Aici poliţia germană! spuseră cei de afară.

Atunci, uşa se deschise şi în coridor se aprinse un bec slab. Petros cunoştea bine acel coridor. Îl recunoscu şi pe bărbatul chel: era cel care-l lovise. Însă cum se numea acesta?

Nemţii intrară primii şi subcomisarul Lazidis îi ceru omului care-i întîmpinase să le arate actele. Apoi, îi cerură cheile casei şi ale pivniţei. Individul le dădu şi Petros cu inginerul Spanidis îşi începură cercetarea. Avocatul Stavridis rămăsese sus, ca să stabilească identitatea gazdei.

Între timp, subcomisarul Lazidis se ocupa de stăpînul casei.

— Te numeşti într-adevăr Ahmed Lassy? îl întrebă.

Auzind acest nume, avocatul Stavridis îşi stăpîni cu greu o tresărire. Ce surpriză! Doar Amelia Barozzi le declarase că Ahmed Lassy murise!

— Da. Aşa mă numesc.

— Eşti albanez?

— Da.

— Ce fel de rudă îţi era Amelia Barozzi?

— Nu-mi este rudă. Cîndva, a fost soţia mea. Am avut împreună şi o fiică, dar am pierdut-o. Am divorţat de Amelia şi ea s-a căsătorit cu Aloisios Barozzi. Recent, soţul ei a murit şi atunci ne-am reluat traiul în comun, ca doi prieteni buni. Asta e tot.

— Şi ce s-a-ntîmplat cu Amelia?

— A murit.

— Din ce cauză?

— De durere. Ştiţi, din pricina fetei.

— Cînd?

— Acum cîteva zile.

— Unde aţi îngropat-o?

— La cimitirul al treilea *.

— Cu ce te ocupi?

— Fac un pic de comerţ. Atît cît să-mi cîştig pîinea. N-am pretenţii mari.

Era clar că Ahmed Lassy făcea parte din banda lui Aloisios Barozzi. Îl izolară într-una din încăperi, sub paza unuia dintre subofiţerii nemţi şi a unui poliţist grec. Apoi îi cerură părerea lui Petros. Acesta îi sfătui să-l ducă la Siguranţă şi chipurile pentru a i se verifica identitatea, să fie întrebat care italieni i-ar putea confirma declaraţiile. Astfel aveau să afle cu cine avea relaţii. Aşa se şi făcu. Între timp, Petros şi Spanidis începură cercetarea pivniţei, ghidîndu-se după indicaţiile din nota lui Barozzi.

Săpară în colţul din dreapta, pînă cînd cazmaua se izbi de ceva tare. Scormoniră cu grijă în jur şi găsiră o placă metalică. După ce îndepărtară pămîntul o ridicară şi zăriră o portiţă de tablă groasă. Era vopsită în negru şi avea desenat cu alb un cap de mort. Deschiseră portiţa şi se treziră în faţa unei cripte spaţioase, în care se cobora

* La Atena sînt mai multe cimitire. (N. trad.)

pe o scară de fier. Din adîncul ei se revărsa un miros greţos, ca acela din sălile de disecţie.

Aprinseră lanterne puternice şi coborîră. Pereţii musteau de umezeală şi prin colţuri atîrnau pînze de păianjen. În criptă se aflau o masă simplă de lemn, un cufăr de fier şi un sicriu, aşezat pe un fel de soclu. Mirosul de formol şi mucegai te sufoca. Acel loc tainic era o criptă funerară!

Petros, învingîndu-şi sentimentul neplăcut care-l năpădise, se apropie de sicriu. Întinse mîna spre capac dar şi-o retrase. Nu se hotăra să-l deschidă. Însă cum nu era timp pentru ezitări, îl chemă pe Spanidis şi îndepărtă capacul. La vederea moartei din sicriu, Petros tresări şi se dădu înapoi. Cadavrul îmbălsămat era al Aişéi Lassy, al frumoasei trădătcare pe care o ucisese pe strada Trandafirilor din cartierul Psihiko! Pe pieptul ei era o tăbliţă pe care scria:

„M-A UCIS PALANJEN 44. CER RĂZBUNARE.“

Petros privi tăcut chipul palid al moartei.

— Mai bine s-o acoperim, murmură el indispus.

Puseră capacul la loc şi Petros se apropia de cufărul de fier. Încercă să-l deschisă, însă era încuiat.

— Mai tîrziu, vom veni să-l luăm, îi spuse el lui Spanidis.

Apoi cercetară cripta şi pivniţa, însă nu observară nimic suspect. Urcară la etaj unde se aflau ceilalţi şi declarară că nu descoperiseră nimic. Părăsiră casa împreună cu poliţiştii şi cu Ahmed Lassy.

După ce-l duseră pe acesta la Siguranţă, Petros şi Spanidis reveniră cu maşina şi transportară cufărul de fier la locuinţa unde stăteau acum. Înainte de a părăsi casa Ameliei Barozzi, încuiaseră totul şi acoperiseră cu pămînt trapa care ducea la criptă. Nimic nu arăta că aflaseră taina pivniţei.

Cînd după multe strădanii reuşiră să deschidă cufărul, găsiră în el o adevărată arhivă. Acel infernal Aloisios Barozzi izbutise să depisteze o mulţime de oameni care voiau să plece în Orientul Mijlociu şi pe căpitanii de nave

care efectuau transporturile respective. Pe listele lui figurau nu numai numele lor, ci era indicată atît ocupaţia fiecăruia, cît şi locul unde pleacă. De asemeni, obţinuse date amănunţite despre staţiile de radio-recepţie deţinute de aliaţi în diferite insuliţe pustii şi despre golfurile tainice care serveau navelor ca adăpost sau puncte de pornire. Avea şi hărţi amănunţite ale zonelor respective!

Se întrebară uimiţi, de ce Aloisios Barozzi nu se folosise de acel uluitor material incriminatoriu, ci se mulţumise să-l îngroape în pămînt. Probabil că voise să obţină cît mai multe foloase materiale din exploatarea datelor adunate. Socotise că acele date, luate separat, nu aveau mare valcare, dar că toate laolaltă puteau fi vîndute pentru o sumă importantă de bani. De aceea preferase să ducă tratative pentru întregul material aflat în posesia lui. În cufăr găsiră o scriscare a Ameliei către Aloisios Barozzi, din care aflară gîndurile şi planurile acestuia.

„Sînt de acord cu tine, îi scria ea, că n-are importanţă cui anume îi vei vinde materialul. Le va căpăta acela care va plăti mai mult. Fii însă atent cînd duci tratative, fiindcă aceste treburi sînt primejdioase şi ţi-ai putea pierde viaţa. Nimic nu trebuie să ne facă să arătăm preferinţă unuia sau altuia. Pe noi trebuie să ne preocupe doar un singur lucru: să scoatem cît mai mulţi bani, ca să ne asigurăm o bătrîneţe îndestulată“.

Nu încape îndoială că Barozzi intenţiona să adauge la documentele adunate şi pe cele referitcare la grupul „Păianjen“ şi, apoi, să le vîndă cît mai scump. Oricum, cercetînd arhiva lui Barozzi ajunseră la concluzia că dacă aceasta ar fi încăput pe mîinile italienilor sau ale nemţilor paguba adusă serviciilor secrete aliate din Orientul Mijlociu şi mişcării de rezistenţă din Grecia ar fi fost serioasă şi cu urmări greu de prevăzut.

Petros se gîndi cu recunoştinţă la Kety, fiindcă datorită ei scăpase cu viaţă şi reuşise să pună mîna pe arhiva lui Barozzi. Materialele din cufăr erau atît de multe, încît necesitau încă cîteva zile de cercetări.

Printre documente găsiră şi liste cu numele

proprietarilor de nave care făceau joc dublu. Faptul avea o deosebită importanţă pentru grupul „Păianjen“.

Petros Sigalos întrerupse cercetarea documentelor din cufăr şi se duse la Siguranţă. Voia să-l urmărească pe Lassy.

La Siguranţă, Ahmed Lassy juca cu mult calm rolul omului nevinovat şi neştiutor.

— Ce vreţi de la mine? spunea el. De ce m-aţi adus aici în miez de noapte, fără motiv? Ce legătură am eu cu Barozzi? Faţă de acest individ nutresc doar ură şi gîndesc că a avut sfîrşitul pe care-l merita. Cum l-aş fi putut simpatiza pe acela care a fost cauza nenorocirii mele? Mi-a luat nevasta şi mi-a amestecat fata în treburile lui murdare. Doar din pricina acestor treburi ale lui şi-a pierdut viaţa copila mea. Şi de dragul unui asemenea individ mă chinuiţi pe mine? Cînd am aflat de moartea lui şi a fiicei mele m-am dus la Amelia şi i-am spus: „Cred că trebuie să ne dăm mîinile în faţa cadavrului copilei noastre, odată ce omul care ne-a despărţit nu mai există, ci a plătit cu viaţa pentru fărădelegile sale“. Asta i-am zis şi după ce a îngropat fata, Amelia s-a…

— Tu n-ai fost la înmormîntare? îl întrebară.

— Nu. Abia mai tîrziu am aflat de tragica întîmplare. Însă Amelia mi-a spus că a îngropat-o în cimitirul al treilea.

— Te-ai dus la mormînt?

— Nu. Nevastă-mea mi-a promis că mă va duce, dar a tot amînat…

— Ştii cînd a fost înmormîntată?

— Păi… după ce a murit…

— Bineînţeles că după ce a murit, însă noi am vrea să vedem permisul de înmormîntare.

— De asta s-a ocupat Aloisios Barozzi.

— N-a murit în aceeaşi zi cu Aişé Lassy? întrebă Spanidis, care asista la interogatoriu.

— Nu. Amelia mi-a spus că Barozzi a dispărut la cîteva ceasuri după înmormîntarea fetei. Pentru mai multă siguranţă o condusese pe Amelia la nişte prieteni în cartierul Petralona şi cînd s-a întors de la cimitir a adus-o pe Amelia înapoi la locuinţa lor din cartierul

Aerides. Apoi Barozzi a plecat şi de atunci nu l-a mai văzut.

— Bine, dar n-a fost ucis cînd nemţii au atacat sediul „Păianjenului“? întrebă unul dintre poliţişti.

— Fireşte că nu, replică Ahmed Lassy. Asta era doar un truc al grupului „Păianjen“. I-au păcălit pe nemţi şi le-au scufundat convoiul de nave. Pe Barozzi l-a lichidat Păianjen 44. Tot el le-a ucis pe fiica mea şi pe Amelia…

— Amelia a fost ucisă? se miră subcomisarul.

Ahmed Lassy îşi dădu seama că făcuse o gafă şi se grăbi să adauge:

— Sigur că da. I-au fost omorîţi cei dragi şi ea a murit de durere…

Petros, care urmărea totul dintr-o încăpere alăturată, înţelese că Barozzi preluase cadavrul fetei de la Geheimfeldopolizei cu puţin înainte de a fi prins, judecat şi executat de cei din grupul „Păianjen“. Despre existenţa criptei nu ştiau nici Amelia, nici Ahmed Lassy.

— Ai ceva cunoscuţi la Atena? îl întrebară pe Lassy.

— Sînt albanez şi cunosc mai mult albanezi. Cunosc şi cîţiva italieni.

— Ai pe cineva care ar putea garanta pentru tine?

Vicleanul Lassy voia să evite această întrebare.

— Noi, domnule comisar, sîntem săraci şi nu prea avem de-a face cu oameni de vază. Eu cunosc pe mulţi, ei însă nu mă cunosc. Persoanele importante îi ţin minte pe cei asemeni lor, nu pe un prăpădit ca mine.

— Ceva străini cunoşti?

— V-am spus: numai cîţiva albanezi.

— Vreun neamţ, vreun italian?

— Cunosc, dar ei nici nu se uită la mine.

— Cum îi cheamă?

— Îmi cereţi prea mult. Nu am ţinere de minte cînd e vorba de nume.

Ahmed Lassy evita cu dibăcie să răspundă: nu voia să dezvăluie cu cine are relaţii. Poliţiştii întrerupseră interogatoriul şi se sfătuiră cu Petros. Acesta fu de părere să fie chemat locotenentul Angelo. Din reacţia lui Lassy la intrarea sa neaşteptată îşi vor putea da seama dacă cei doi se cunosc sau nu.

Telefonară deci la Carabinierie şi, curînd, un mic Fiat opri în faţa clădirii Siguranţei. Angelo intră în biroul unde era interogat Lassy.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Angelo zîmbind.

— M-au adus nici eu nu ştiu pentru ce, răspunse Lassy în italiană.

— Am primit un denunţ că în casa unde locuia s-a comis o crimă, explică subcomisarul.

— Aţi făcut cercetări? întrebă Angelo.

— Da.

— Şi aţi găsit ceva?

— Absolut nimic. Însă v-am anunţat, gîndindu-ne că poate îl cunoaşteţi, zise subcomisarul.

— Îl cunosc foarte bine, răspunse Angelo. Este un om bun şi cinstit.

— Adică, îi putem da drumul fără teamă?

— Fireşte.

— Vă mulţumesc, domnule ofiţer, se miorlăi Ahmed Lassy. Angelo plecă şi, la scurt timp după aceea, Lassy fu eliberat.

Se crăpa de ziuă. Ahmed Lassy se-ndreptă spre locuinţa din cartierul Aerides. Oraşul era cufundat în somn.

Lassy nu-l observă pe omul care-l urmărea ca o umbră. Străduţele cartierului erau pustii. Lassy se apropia de casa Ameliei Barozzi. Deodată răsunară două împuşcături. Un trup se prăbuşi pe trotuar.

Nimeni nu auzi zgomotul sec al împuşcăturilor, nu se deschise nici o fereastră.

Ahmed Lassy zăcea mort pe trotuar, cu două glonţe în cap. Ultimul dintre cei care aveau motive personale să lupte împotriva „Păianjenului“ nu mai exista.

În ce o priveşte pe Dora, Petros Sigalos se întîlni cu ea şi-i dădu o sută de lire de aur ca să facă schimb. Faptul o bucură şi bucuria ei deveni şi mai mare cînd Petros îi spuse că deoarece afacerile îl silesc să stea cîtva timp la Salonic, pentru perioada respectivă îi dă ei procură să-l reprezinte şi să păstreze şi partea lui de cîştig.

Acum Petros Sigalos se putea ocupa în linişte de

aranjarea fugii unor persoane în Orientul Mijlociu şi de aducerea altora de acolo în Grecia. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să creeze un punct de contact la Pireu şi să aleagă el însuşi oamenii cu care avea să lucreze.

Se duse deci în cartierul Trumba din Pireu. Cercetă cu atenţie navele de mic tonaj ancorate în port.

Privind apele veşnic fremătătcare ale mării, gîndul lui zbură la Kety. Acum, cînd îndepărtase vechile pericole şi se afla în pragul altora noi îşi amintea de nemărginitul devotament al fetei. Cînd se despărţiseră îşi spuseseră puţine cuvinte şi se sărutaseră pentru prima şi ultima oară.

— Dumnezeu cu tine, se mulţumise să-i ureze Petros.

— Şi cu tine, răspunsese ea cu ochii înlăcrimaţi.

Şi plecase.

Petros adeseori îi simţea lipsa. Înţelesese motivul care-l îndemnase pe Humphrey s-o îndepărteze pe Kety. Maiorul era un bărbat generos şi inteligent, avea o mare experienţă de viaţă şi îşi putea judeca uşor semenii. Pe Petros îl preţuia în mod deosebit. Chiar mai mult: îl admira. Însă experienţa îl învăţase să se teamă de natura umană. Adeseori în firea umană descoperise slăbiciuni neaşteptate, fapte neprevăzute şi teribile. De aceea se temuse ca dragostea Ketyei pentru Petros să nu creeze încurcături grupului. În vreme de pace, dragostea este un sentiment frumos, însă în vîltcarea războiului nu e loc pentru dragoste. Un luptător, mai ales cel din umbră, trebuie să aibă inima nesimţitcare şi ochiul mereu treaz. Deşi nu discutase niciodată cu maiorul Humphrey despre acest subiect, Petros îi cunoştea felul de a gîndi şi-l aproba întru totul. Totuşi, uneori, îşi amintea cu drag de Kety.

Petros rămase cîteva clipe cu ochii aţintiţi asupra valurilor, apoi, alungînd din minte tot ceea ce n-avea legătură cu noua lui misiune, porni spre cîrciuma lui Gelepis.

Acolo se-ntîlni cu Spanidis şi Stavridis. Ei îşi notaseră numele navelor care-i interesau. Le excluseră pe acelea ai căror căpitani trebuiau consideraţi suspecţi, deoarece figurau pe listele lui Barozzi. Toţi trei erau îmbrăcaţi în

haine de muncitori ca să poată circula cu uşurinţă în port, fără să atragă atenţia.

După ce se informară timp de cîteva zile despre nave şi proprietarii lor, se duseră la Anavyssos *, **unde cercetară locurile care le-ar fi putut oferi ascunzişuri sigure. Apoi, studiară minuţios întreaga coastă estică a Atticei, p**înă la punctul unde aceasta este separată de insula Eubeea printr-o strîmtoare.

Zona din jurul muntelui Lavrion atrase în mod deosebit atenţia lui Petros Sigalos. Minele ** **părăsite ofereau ascunzişuri minunate pentru acei care trebuiau să aştepte acolo caicul *** cu care urmau să treacă în Asia Mică. Totodată însă constată că în portul Lavrion exista o unitate germană de pază** care supraveghea necontenit întreaga regiune şi o navă de patrulare bine înarmată, care efectua patrulări de-a lungul coastei. Nava era înzestrată cu mitraliere grele şi cu un reflector deosebit de puternic, care putea lumina marea pe o distanţă apreciabilă.

La Lavrion, cei trei oameni ai „Păianjenului“ se dădură drept speculanţi veniţi să procure alimente din insulele apropiate. În felul acesta reuşiră să întocmească o hartă a zonei, marcînd galeriile minei părăsite, peşterile şi locurile dintre stînci care ar fi putut servi ca ascunzători. De asemeni, notară pe hartă plajele şi promontoriile mai ferite, unde fugarii se puteau îmbarca, iar cei veniţi cu diferite misiuni din Orientul Mijlociu puteau debarca fără prea mare primejdie. Apoi se-ntoarseră la Atena pe deplin edificaţi.

Noua misiune a „Păianjenului“ începea sub auspicii favorabile.

PARTEA A TREIA

Iarna, vremea este îngrozitcare în întregul Arhipelag grecesc. Cu toate acestea instrucţiunile Comandamentului din Orientul Mijlociu indicau ca întregul păienjeniş de insule al Cycladelor să ajungă sub

---

* Orăşel din Attica. (N. trad.)

** Mine de argint, datînd din antichitate. (N. trad.).

*** Ambarcaţiune de mic tonaj. (N. trad.).

controlul contraspionajului aliaţilor.

De data aceasta „Păianjenul“ trebuia să-i înfrunte pe italieni, sub a căror ocupaţie se aflau Cycladele.

Radiograma primită cuprindea un ordin destul de vag.

Iată textul ei:

Către Păianjen 44

Din partea M.0.4

Nr. G/87

Este necesară instalarea unor puncte de observaţie pentru controlul Cycladelor Stop. Idem determinarea unor locuri utile fugarilor Stop.

Maior Paris

Doar atît. Radistul „Păianjenului“ interceptase radiograma la orele patru dimineaţa. Un al doilea mesaj, primit tot atunci, glăsuia:

Executaţi imediat ordinul din nr. G /87

La cîteva minute după primirea acestor instrucţiuni, Petros Sigalos era gata de plecare. Pe la orele patru şi jumătate, îşi luă rămas bun de la tovarăşii săi. La Atena îl lăsă ca locţiitor pe inginerul Spanidis.

Străzile erau cufundate în întuneric. După miezul nopţii, duba italienilor nu mai patrula. Petros, strecurîndu-se pe lîngă ziduri, reuşi să ajungă la locuinţa lui Anghelos Evert, alias Konstandis Grekos, şeful poliţiei greceşti. Bătu în felul convenit şi i se deschise.

Îi comunică lui Grekos textul celor două radiograme.

— Trebuie să plec imediat, îi spuse Petros. Am găsit căpitan şi caic, însă am nevoie de acte de identitate pentru oameni şi pentru navă.

— Le vei avea, răspunse zîmbind Grekos.

Îşi îmbrăcă uniforma şi părăsiră împreună casa. Era ora şase. Curînd avea să se lumineze de-a binelea. Primii trecători îşi făcură apariţia pe străzi, zorind spre locurile de muncă.

Petros şi Konstandis Grekos se duseră la Direcţia

Poliţiei. Nimeni nu se miră de prezenţa atît de matinală a şefului. Se obişnuiseră să-l vadă venind la cele mai neaşteptate ore.

Grekos-Evert dădu un telefon şi apoi porniră spre Pireu. Acolo, în locuinţa unui colaborator al „Păianjenului“, se-ntîlniră cu căpitanul de fregată Samantzopoulos, care era adjunctul căpitanului portului Pireu şi membru al mişcării de rezistenţă. Acesta luă actele de identitate false aduse de Grekos şi, ducîndu-se la biroul lui, pregăti documentele necesare pentru navă.

Caicul ales de Petros se numea „Sfîntul Andrei“. Era o ambarcaţiune rezistentă, prevăzută cu motor puternic. Însă dacă vîntul era favorabil, putea naviga şi cu ajutorul velelor.

Nava se afla sub comanda căpitanului Kostis Malagrakis, supranumit Neînfricatul, un bărbat de vreo cincizeci şi opt de ani, înalt, brunet, ars de scare. Era originar din satul Alatsata din Asia Mică şi cum din cea mai fragedă copilărie avusese de-a face cu marea o socotea ca pe a doua lui patrie şi o cînta în frumoase versuri, compuse de el însuşi în clipe de răgaz.

Echipajul lui era alcătuit din patru bărbaţi curajoşi, cu înfăţişare de corsari.

Pînă la amiază, atît actele lui Petros, care devenise al cincilea membru al echipajului, cît şi actele caicului fură pregătite. Aşa că pe la patru după-amiază se avîntară pe apele Saronicului. În documentele navei scria că urmau să facă escală în insulele Naxos, Milo şi Paros.

— Cînd vom trece de insula Macronissos, vom avea parte de zgîlţîială, zise căpitanul Kostis privind cerul acoperit de nori negri. Suflă gregotramuntanas * **şi asta înseamnă furtună. Dacă vom vedea că se-ngroaşă gluma, ne vom opri la insula Tzia** **.

Navigau mai jos de Fleves, cînd auziră un fluierat.

Căpitanul Kostis micşoră de îndată viteza. Se auzi un al doilea fluierat, urmat de o rafală de mitralieră. Căpitanul aprinse un felinar roşu şi semnaliză că va opri.

---

* Vînt de nord-nord-est. (N. trad.)

** Altă denumire a insulei Kea. (N. trad.)

Atunci, asupra caicului se revărsă lumina unui reflector. O navă de patrulare italiană se-ndrepta spre ei. Curînd, aceasta se apropie de „Sfîntul Andrei“ şi un ofiţer italian sări pe puntea caicului.

— Actele! ceru el poruncitor.

Căpitanul Kostis îi dădu atît actele navei, cît şi pe acelea ale echipajului şi-i spuse că se duce să-ncarce carne din insulele Naxos, Paros şi Milo şi, dacă se va ivi ocazia, să ia şi pasageri.

— Aşa spuneţi toţi, replică furios italianul. Şi toţi cîţi lucraţi pentru englezi aveţi acte în regulă. Pe mine însă nu mă duceţi: eu sînt sicilian, rosti cu mîndrie.

— Cu atît mai bine, zise Kostis netulburat. Îi cunosc bine pe sicilieni. Am trăit doi ani printre ei şi au vrut să mă-nscare cu o siciliană.

Italianului i-ar fi plăcut să stea la taclale, dar voia să-l ţină la respect. De aceea îi vorbi răstit:

— Nu te-am întrebat unde voiai să te-nsori.

Apoi chemă doi marinari de pe nava de patrulare şi le porunci să vină la bordul caicului.

— Vom percheziţiona nava, zise ofiţerul.

— Cum doriţi, răspunse căpitanul Kostis vesel.

Luminară caicul cu reflectcarele şi începură percheziţia.

Pînă-n clipa aceea Petros îşi păstrase calmul. Însă cînd află că vor să facă percheziţie fu cuprins de nelinişte. Ajunse chiar să se-ntrebe dacă nu-i trădase careva din echipaj. Şi aceasta, fiindcă adusese la bordul caicului două staţii de radio emisie-recepţie, arme, muniţii şi diferite documente destinate Comandamentului din Orientul Mijlociu. Oricît de bine le ascunsese căpitanul, în cazul unei cercetări amănunţite a navei riscau să fie găsite. El însuşi pusese totul în două valize şi le dăduse căpitanului. Nu ştia unde le dosise acesta.

Căpitanul Malagrakis era foarte calm şi Petros nu ştia dacă acest calm era real sau prefăcut. Italienii îi ţineau pe toţi sub observaţie şi le porunciseră să rămînă fiecare nemişcat acolo unde se găsea.

Italienii, după ce verificară actele navei şi ale echipajului, începură cercetarea navei. Mai întîi

controlară valizele căpitanului. Unul dintre italieni le ducea pe punte, sub lumina reflectorului şi le scotoceau. Petros văzu şi cele două valize ale sale, în care ascunsese staţiile de radio şi armele. I se opri răsuflarea. Dacă acestea ar fi fost capturate de italieni strădania lui de a instala observatori în Arhipelag ar fi fost anihilată. Pentru o clipă se gîndi să se arunce în mare. Şi aşa totul era pierdut.

Italianul care controla valizele îşi făcea treaba cu multă conştiinciozitate. Scotea hainele una cîte una şi le cerceta la lumina reflectcarelor. Nu se mulţumea însă cu atît, ci căuta să stabilească dacă nu cumva în haina respectivă se ascundea vreo hîrtiuţă suspectă. Se vedea că-şi cunoştea la perfecţie meseria şi stăruinţa cu care descosea căptuşeli, desfăcea vata umerilor şi tivul pantalonilor, şi cerceta tălpile şi tocurile pantofilor întărea bănuiala lui Petros că la mijloc era vorba de trădare. Altminteri, nu putea explica un control atît de amănunţit. Ceea ce-l reţinea era calmul căpitanului Malagrakis, care nu numai că nu se arăta indispus, ci dimpotrivă, îl ajuta pe italian în căutările sale. Într-atît, încît dacă acesta uita să controleze vreun obiect sau vreo haină, căpitanul îi atrăgea atenţia. Ba avea chef şi de glumă!

— Dacă ştiam, luam şi un croitor cu mine, zise el rîzînd, ca să coasă ce descoaseţi voi. De mîine, ne apucăm de cusut, se adresă apoi echipajului.

Calmul optimist al căpitanului ridicase moralul oamenilor, în afară de Petros, care nu-şi putea lua ochii de la cele două valize. Nu-nţelegea nimic din purtarea lui Malagrakis şi singura lui dorinţă era să se termine mai repede controlul, pentru ca chinul lui să ia sfîrşit. Însă nici italienii, nici căpitanul nu se grăbeau. Petros constată că echipajul navei de patrulare era mult mai numeros ca acela al caicului, iar mitralierele de bord ale navei italiene erau îndreptate asupra acestuia. Însă pe puntea caicului nu se aflau numai greci, ci şi italieni, aşa că o rafală i-ar fi secerat pe toţi. Tînărul îşi spuse că dacă ar fi fost înţeles cu ceilalţi marinari de pe „Sfîntul Andrei“ ar fi spart reflectcarele şi prÎntr-un asalt neaşteptat ar fi

devenit stăpîni pe mitraliere. Şi atunci, totul s-ar fi schimbat. I-ar fi ucis pe italieni şi nava de patrulare ar fi intrat în posesia lor. Şi le-ar fi fost de mare folos.

Cu cît trecea timpul, cu atît mai mult această idee punea stăpînire pe el şi, ca să fie mai aproape de bordaj, se mişcă de la locul lui.

Înainte ca italienii să apuce să-l observe, căpitanul Malagrakis îi strigă furios, cu vocea lui groasă:

— Încotro ai pornit-o, măi? Stai la locul tău. Aici eu comand!

Petros încercă să se justifice, zicînd că, chipurile, se deplasase pentru o nevoie naturală.

— Lasă vorba şi nu te clinti, îi strigă căpitanul cu asprime. Stăpînul navei ştie ce face…

Petros se ghemui în colţul său. Fără îndoială că Malagrakis vorbea astfel fiindcă ştia ceva de care el n-avea habar. Dar ce anume?

Italianul controlă un cufăr de unde scoase pînze de corabie, frînghii şi tot felul de scule, pe care le verifică cu aceeaşi atenţie. Nu mai rămăseseră decît valizele lui Petros, în care se aflau staţiile de radio emisie-recepţie şi armele. Italianul se aplecă şi începu să desfacă curelele, în timp ce tînărul se dădu încet înapoi ca să poată sări mai uşor în mare.

Lui Petros, cele cîteva secunde cît dură desfacerea curelelor i se părură secole. Tot dîndu-se înapoi ajunsese lîngă copastie şi era gata să se arunce în valuri. Ceea ce-l împiedică să-şi pună în aplicare hotărîrea era purtarea căpitanului, care-l urmărea pe italian la fel de calm şi zîmbitor. Italianul răsturnă pe punte conţinutul valizei: haine murdare şi cîteva cărţi, pe care tînărul le citea în rarele clipe de răgaz. Petros rămase uluit. Pentru moment, scăpase cu bine!

Italianul cercetă la fel de minuţios totul, apoi deschise cea de a doua valiză şi scoase o puşcă Manlicher! Petros înlemni.

— Aha, strigă italianul, aveţi şi arme!

Însă în timp ce Petros se aştepta ca în valiză să fie găsit şi restul obiectelor interzise, văzu că aceasta conţinea doar pînze de corabie şi cîteva pături! Nu mai

pricepea nimic. Era gata să sară în apă, cînd Malagrakis scoase din portofel o hîrtie şi i-o întinse foarte liniştit italianului. Acesta o citi şi, fără zăbavă, îi restitui căpitanului arma. Lui Petros nu-i venea să-şi creadă ochilor.

După ce terminară controlul valizelor, italienii coborîră în cală şi cercetară şi acolo totul. La fel procedară şi în minuscula cabină a căpitanului. Îi desfăcură salteaua şi plapuma.

Petros, care-l privea ţintă pe căpitan, observă la acesta o oarecare nervozitate cînd începu cercetarea navei. Faptul îl făcu să tragă concluzia că Malagrakis ascunsese staţiile de radio emisie-recepţie şi armele undeva, în interiorul caicului, şi de aceea acum era neliniştit, pe cînd în timpul verificării valizelor fusese calm şi zîmbitor.

Cercetarea navei dură cîteva ore. În cele din urmă, italienii reveniră pe punte fără să fi obţinut vreun rezultat. Urcară pe nava de patrulare, iar ofiţerul care condusese percheziţia făcu un efort ca să-şi ascundă ciuda.

— Siete liberissimi *! **îi zise el ironic lui Malagrakis.**

Nava de patrulare porni spre Fleves, în timp ce căpitanul Kostis se-ndreptă spre Thermiá **. **Gregotramuntanas sufla** cu aceeaşi furie.

— Blestemaţii ăştia de macaronari ne-au ţinut pe loc şi iată că vîntul se-nteţeşte, zise el.

„Sfîntul Andrei“ era o navă mică, dar rezistentă. Înainte de a ocoli insula Macronissos, Petros se apropie de căpitan.

— Cum ai reuşit să ne salvezi? îl întrebă el.

— Crezi că macaronarii pot păcăli un alatsatian?

Căpitanul era originar din Alatsata, locul de obîrşie al multor lupi de mare vestiţi pentru curajul lor. Dar, Alatsata era renumit nu numai pentru navigatorii, ci şi pentru făuritorii săi de nave.

Navele lucrate la Alatsata erau deosebit de trainice şi

---

* Sînteţi liberi, în limba italiană, în text. (N. trad.)

** Altă denumire a insulei Kythnos. (N. trad.)

rezistau chiar pe marea cea mai furtunoasă. Îndată după izbucnirea războiului, serviciile de contraspionaj ale aliaţilor, instalate în Orientul Mijlociu, se gîndiră să se folosească de marea experienţă a făuritorilor de nave din Alatsata. Le aduseră deci navele construite de ei şi le cerură să facă la bordul lor ascunzători. Şi pricepuţii alatsatieni făcură nişte tainiţe atît de perfecte, încît nici ochiul celui mai experimentat constructor nu le-ar fi putut dibui. O asemenea ascunzătoare exista şi pe „Sfîntul Andrei“ şi căpitanul pusese în ea staţiile de radio emisie-recepţie, armele şi documentele destinate Comandamentului aliat. Manlicherul îl lăsase intenţionat în valiză, fiindcă, cu ajutorul adjunctului căpitanului de port Samantzopoulos, izbutise să facă rost de un permis italian de port-armă.

Aşa, în ciuda percheziţiei amănunţite efectuate de italieni, reuşiseră să iasă basma curată. Numai cu un căpitan ca Malagrakis şi cu un caic ca „Sfîntul Andrei“ se putea întîmpla asemenea minune!

Cînd depăşiră insula Macronissos marea deveni şi mai agitată. Cerul se acoperi cu nori negri şi tăria vîntului se înteţi. În mod normal, nava ar fi trebuit să rămînă la adăpostul insulei, însă misiunea pe care o aveau nu le permitea să zăbovească. Deşi furtuna se-nteţea, căpitanul avea încredere în nava lui.

— Nu se lasă „Sfîntul Andrei“, rostea cu mîndrie.

Stătea el însuşi la cîrmă. Singurul lucru care-l neliniştea era motorul.

— Mă tem să n-avem surprize cu motorul. Acum şi petrolul şi uleiurile sînt falsificate.

Vorbea astfel mai mult ca să nu tacă, deoarece pe o asemenea furtună chiar şi o navă mare n-ar fi cutezat să se avînte în larg.

Din cînd în cînd, întunericul nopţii era risipit de lumina fulgerelor.

Depăşiseră insula Macronissos şi navigau spre Thermiá. Valuri uriaşe, cu crestele înspumate, loveau cu putere caicul şi se repezeau pe punte. De multe ori nava se-nălţa într-atît deasupra valurilor, încît elicea se-nvîrtea

în aer! Căpitanul nu se clintea de la cîrmă. Închisese bine tambuchiul şi spera ca „Sfîntul Andrei“ să reziste.

— Afurisită mare! exclamă el, privind spre valurile negre. Parcă s-au dezlănţuit toţi dracii din iad!

Şi, intr-adevăr, spectacolul era înspăimîntător. Munţi de apă se aruncau asupra caicului, vîntul sufla cu furie, iar cerul negru era brăzdat tot mai des de fulgere. Mugetul talazurilor se-nfrăţea cu bubuitul tunetelor şi cu răpăitul grindinei.

Şi totuşi, „Sfîntul Andrei“ trebuia să-şi continue călătoria. Petros, cu trei dintre membrii echipajului, stătea în cabina căpitanului.

Deodată, motorul dădu semne de oboseală, iar zgomotul ce-l făcea semăna mai degrabă cu un horcăit. Apoi, după o scurtă revenire, începu din nou să hîrîie şi, în cele din urmă, se opri. Mecanicul încercă să-l repare, dar nu izbuti. Nava se afla în mare primejdie. Căpitanul Kostis privi cerul ameninţător şi valurile uriaşe. Voia să înalţe cîteva pînze mai mici, numite contrafocuri, ca să poată stăpîni nava. Însă nu-l lăsa inima să-i ceară unui marinar să ajungă pînă la vergeaua focului, care se înălţa deasupra hăului mării furtunoase. Despre înălţarea unei pînze mai mari nici nu putea fi vorba. Se hotărî deci să facă el însuşi acest lucru atît de primejdios. Lăsă un marinar la cîrmă şi, ţinîndu-se de frînghii, înaintă pe punte.

Ajunsese cam la mijlocul navei, cînd un talaz uriaş se aruncă asupra „Sfîntului Andrei“.

— Maica Domnului, apără-ne căpitanul! răcni marinarul de la cîrmă.

Nava se înălţase din nou pe creasta valurilor şi întunericul îl împiedica să vadă ce se petrece. De aceea începu să strige:

— Căpitane Kostis! Căpitane Kostis!

Căpitanul, care continua să înainteze ţinîndu-se strîns de frînghiile şi obiectele întîlnite în cale, îl auzi.

— Sînt aici!... Nu mă-nghite aşa de uşor blestemata asta, oricît s-ar zvîrcoli!

Şi îşi continuă drumul. Ajunse lîngă vinciul ancorei şi după ce se legă de acesta cu o frînghie solidă, porni spre

vergeaua focului. Acum venea partea cea mai grea. Dezlegă parîmele şi începu să înalţe contrafocul. Valurile îl izbeau fără încetare. În fiecare clipă avea senzaţia că va fi înghiţit de hăul care se căsca sub el. Talazurile înspumate se zbuciumau într-una, de ai fi zis că începuseră un dans ucigaş ca să distrugă carcasa de lemn care îndrăznea să înfrunte cel mai înfricoşător element al naturii: marea.

Cu toate acestea căpitanul Kostis reuşi să înalţe contrafocul şi să se reîntoarcă la pupa. Era ud leoarcă şi îşi simţea mîinile ţepene. Ar fi trebuit să cobcare ca să-şi schimbe veşmintele. Însă, acest căpitan, pe care echipajul lui îl poreclise Neînfricatul, rămase neclintit la cîrmă, aşa ud cum era, străduindu-se să-şi comande nava şi s-o salveze de la pieire. Înălţă ochii şi observă că un colţ de cer se curăţase de nori şi lăsa să se vadă lumina tremurătcare a stelelor. Această lumină era o mare alinare, dar n-avea nici o importanţă practică. Pentru că chiar dacă vîntul s-ar fi potolit, ceea ce nu părea că se va întîmpla curînd, furtuna avea să mai bîntuie încă multe ceasuri, împiedicîndu-i să ajungă la timp la destinaţie.

Mijea de ziuă. O lumină palidă coloră norii spre levante *. **Chiar şi cea mai aprigă furtună e mai lesne de suportat ziua decît noaptea. Întunericul măreşte primejdia şi strecoară spaima în suflete. Se luminase binişor cînd se apropiară de stîncile insulei Kythnos.**

Petros şi ceilalţi marinari urcară anevoie pe punte.

Deodată, prin vuietul vîntului, răsunară rafale de mitralieră. Oamenii echipajului simţiră gloanţele şuierîndu-le deasupra capului.

Cu tot urletul vîntului şi mugetul valurilor, răpăitul sec al mitralierei se auzea clar. Cei de pe navă încercară senzaţia ciudată pe care o are luptătorul cînd, în toiul bătăliei, simte-n spate pumnalul trădătorului.

— Culcaţi-vă! strigă căpitanul.

Petros se şi trîntise pe punte, fără să aştepte îndemnul căpitanului.

---

* Răsărit. (N. trad.)

— E un post de pază. Îndreaptă-te într-acolo, altfel sînt în stare să ne ciuruiască, îi zise Petros lui Malagrakis.

Căpitanul îi împărtăşea întru totul părerea. Postul de pază era instalat într-o căsuţă aflată pe o înălţime, cam la o sută de metri distanţă de bisericuţa Sfîntului Ilie, care fusese zidită pe promontoriu. În spatele înălţimii se afla un mic golf, unde navele se puteau adăposti. Dealtfel, n-aveau de ce să se teamă de italienii de acolo. Izolarea în care trăiau îi făcea temători. Desigur că le vor cerceta actele, însă acestea erau în ordine. Apoi, pe navă aveau tot felul de alimente şi asemenea daruri erau foarte preţuite de oamenii din posturile de pază singuratice.

Pătrunseră în golf şi Petros coborî pe uscat, fiindcă vorbea puţin italiana, însă unul dintre soldaţii italieni ştia bine greceşte, aşa că se puteau înţelege cu uşurinţă. Italienii le verificară actele şi le găsiră în regulă. La-nceput, maresciallo ** **al** lor intenţionase să cerceteze şi nava, dar renunţase cînd Petros le spusese că duc mărfuri ca să le vîndă în insule şi că le puteau lăsa două ocale de ulei, o oca de unt şi zece conserve. Îl invitară pe maresciallo să ia masa la bordul caicului, fiindcă aveau de gînd să rămînă în micul golf, pînă cînd avea să se mai potolească furtuna. În acest răstimp voiau să repare motorul.

Italienii se mirară că „Sfîntul Andrei“ navighează pe o asemenea vreme.

— Burrasca *, **spuneau ei, puternică burrasca!**

Pe la amiază izbutiră să pună la punct motorul. Se înfundase şi petrolul era amestecat cu apă.

Spre seară, vîntul se mai potoli. Acum sufla maistros **. **Căpitanul hotărî să navigheze cu pînze, fiind**că vîntul le era favorabil. Intenţiona să pună în funcţiune şi motorul şi aşa, cu motorul şi cu pînzele spera să înainteze mai repede şi să cîştige ziua pierdută din cauza vijeliei.

Se despărţiră prieteneşte de italienii postului de pază

** Subofiţer, în limba italiană, în text. (N. trad.)

* Furtună, în limba italiană, în text. (N. trad.)

** Vînt de nord-vest. (N. trad.)

şi se-ndreptară spre sud.

Căpitanul se reîntoarse în cabina lui ca să se odihnească. Petros însă rămase de veghe. Se instală la prora şi se prefăcea că priveşte cînd stelele, cînd marea. Pe punte, în afară de Petros se aflau cîrmaciul şi un marinar, pe nume Panos Fundukis.

Panos, originar din insula Antiparos, era un bărbat de vreo treizeci şi opt de ani, de statură mijlocie, solid, cu mustăcioară neagră. Îşi începuse cariera ca radiotelegrafist, însă din pricina războiului, „ca să nu mucezească sub talpa ocupantului neamţ“ cum spunea el, se hotărîse să devină corsar. Părea blînd şi glumeţ. Faţă de Petros, din prima clipă, se arătase deosebit de prietenos.

Cei trei bărbaţi vegheau pe punte.

— De ce nu te culci? îl întrebă Petros.

— Nu mi-e somn, răspunse Panos.

Petros luă o pătură şi se ghemui într-un colţ mai retras de la prora. Părea că doarme.

Caicul înainta clătinîndu-se uşor, fiindcă marea mai era agitată. Însă vîntul căzuse şi cerul se înseninase.

Ocoliseră insula Serifos şi navigau între Serifos şi Sifnos, îndreptîndu-se spre Milo.

Pe la miezul nopţii, cerul se-nnoră iar. Era atît de întuneric, încît cîrmaciul abia se zărea. Deodată, lîngă tambuchi se ivi un om. La adăpostul tenebrelor se tîrî pînă la copastie şi privi marea în direcţia insulei Sifnos. Era Panos care scoase din buzunar o ţigară. Ca să şi-o aprindă fu nevoit să aprindă zece chibrituri. Petros, care veghea la prora, îşi zise că şi-ar fi putut-o aprinde mult mai uşor dacă s-ar fi întors cu spatele la mare şi s-ar fi aplecat ca să se apere de vînt. Se vede însă că Panos nu-şi dăduse seama de acest lucru atît de simplu şi aprinsese zece chibrituri. Abia după cel de al zecelea chibrit se-ntoarse cu spatele la mare, se aplecă şi izbuti de îndată să-şi aprindă ţigara.

În aceeaşi clipă, pe promontoriul insulei Sifnos se ivi o lumină, apoi alta. Era un felinar care se aprindea şi se stingea la anumite intervale. Desigur că cineva făcea

semnale luminoase. Petros privi ţintă într-acolo, dar nu mai observă nimic. Aşteptă un sfert de ceas, însă nici de pe insulă nu se mai făcură semnale, nici Panos nu mai aprinse alt chibrit.

Petros, cu toate simţurile încordate, veghea în întuneric.

Curînd, Panos privi în dreapta şi-n stînga ca să se convingă că nu-l vede nimeni şi ciuli urechea ca să prindă şi cel mai mic zgomot. Petros începu să sforăie, pentru ca ciudatul marinar să fie sigur că doarme. Cînd se convinse de acest lucru, Panos porni aproape tîrîş spre cîrmaci. Petros se strecură încet în urma lui.

— Vremea se-mbunătăţeşte, i se adresă Panos cîrmaciului, apropiindu-se de el.

— Aşa se pare, răspunse acesta.

— O arată şi barometrul?

— Da.

Tăcu cîteva clipe, ca să-l lase pe marinar să fie atent la cîrmă.

— Încotro ne-ndreptăm? îl întrebă Panos.

— Nu ştiu.

— Oricum, caicul nostru ar fi mai puţin zgîlţîit, dacă ai întoarce cîrma cu vreo două-trei grade spre uscat, ca să fim protejaţi de insula Sifnos.

— Căpitanul mi-a indicat ruta, replică marinarul.

— Parcă-ţi cer s-o schimbi? zise Panos. Vreau numai să fim mai puţin zgîlţîiţi, ca să se poată odihni şi căpitanul. Fă-o pe răspunderea mea.

Cîrmaciul ezită, apoi întoarse cîrma cu jumătate de grad, ca să facă pe placul lui Panos, fără să devieze de la ruta fixată de căpitan.

Marinarul care se afla în acel cart la cîrmă era originar din insula Tinos. Cam domol şi lipsit de viclenie, putea greşi din pricina prostiei sale. Era harnic şi săritor, dar din cale-afară de credul. Se numea Kafuros şi camarazii lui glumeau adesea pe socoteala lui.

— Lasă-mă pe mine la cîrmă, iar tu odihneşte-te un pic, îi spuse Panos.

Şi fără să aştepte consimţămîntul cîrmaciului, îl dădu la o parte şi puse mîna pe cîrmă.

Petros auzise întreaga convorbire, însă nu găsise de cuviinţă să intervină, vrînd să vadă ce scopuri urmăreşte acel straniu membru al echipajului.

Panos uitase de prezenţa lui Petros la prora şi se grăbea să preia comanda navei.

Păianjen 44 observă că Panos, după ce îndreptă caicul spre insula Sifnos, îşi scoase chibriturile şi începu să le aprindă pe rînd, aşa cum procedase şi data trecută. Lumina pe promontoriul insulei se aprinse şi se stinse de mai multe ori. Acum se vedea clar marinarul instalat pe stînci.

Petros se gîndi să-l trezească pe căpitan, însă ca să ajungă pînă la cabina lui trebuia să treacă prin faţa lui Panos. Oricum, nu mai putea sta la o parte. „Sfîntul Andrei“ se afla în primejdie. Se ridică deci şi se-ndreptă spre pupa, fără să se ascundă. Panos cînd îl văzu se posomorî.

— Te-ai trezit? Ne-ai ameţit cu sforăitul tău, îi zise afişînd o veselie pe care era departe de a o resimţi.

— Tu eşti de cart? îl întrebă Petros, părînd a nu-i lua în seamă gluma.

— Nu, amice. Eu sînt de cart, dar Panos a trecut la cîrmă în locul meu ca să mă pot odihni, răspunse Kafuros, dîndu-şi seama de greşeala comisă.

— Şi crezi că Malagrakis va fi de acord? zise Petros.

Kafuros, fără să mai aştepte alte vorbe, îl împinse pe Panos şi luă cîrma.

— Sîntem pe ruta fixată de căpitan? se interesă iar Petros.

— Ceva mai la dreapta, ca să nu ne clatine prea tare vîntul, îl lămuri cîrmaciul.

— Ţi-a dat căpitanul Malagrakis dreptul să faci o asemenea manevră?

— Nu, bîigui Kafuros.

— În acest caz, am să mă duc să-l trezesc ca să repună caicul pe ruta stabilită de dînsul, spuse Petros şi vru să pornească spre cabina căpitanului.

— Ţine, cîine, ca să te-nveţi minte şi să nu mai faci pe profesorul şi pe poliţistul. Auzi acolo, vrea să se ducă la căpitan să ne pîrască! strigă Panos şi scoţînd un pumnal

de la brîu se pregătea să se arunce asupra tînărului ca să-l înjunghie.

Între timp, acesta se ridicase şi apucînd o cazma aflată în preajmă vru să-l lovească pe Panos în cap. Trădătorul se dădu la o parte şi din cîteva salturi ajunse în mijlocul punţii.

Era clar de ce făcuse această mişcare; odată ce nu se mai putea apropia de Petros care se-narmase cu cazmaua, voia să-i înfigă pumnalul în piept, aruncîndu-l asupra lui de la distanţă. Era foarte priceput în aruncarea cuţitului şi credea că astfel îl va lichida uşor pe Petros. Acesta însă, înţelegînd ce urmăreşte Panos, nu-şi continuă înaintarea, ci se adăposti după cabina căpitanului.

Panos aştepta ca Petros să părăsească locul unde se adăpostise. Dar tînărul nu se gîndea să-i facă pe plac. Dimpotrivă, îi porunci lui Kafuros să readucă nava pe ruta fixată de căpitan şi apoi începu să lovească cu piciorul în uşa cabinei. Curînd, căpitanul ieşi brusc pe punte şi fu lovit de pumnalul lui Panos. Din fericire, fu rănit uşor la braţul stîng, deoarece fiind întuneric, trădătorul nu reuşise să ochească cum trebuie.

— Tîlharule, am să te spintec ca pe o sardea! îi strigă căpitanul.

— Vom vedea! strigă la rîndul său Panos.

Ca un adevărat pirat, acesta mai avea asupra lui patru pumnale şi o grenadă de mînă.

Nimeni nu-l bănuise, în afară de Petros, care-l dibuise de cum îl întîlnise. Toţi se-ntrebau însă de ce nu-i trădase cînd fuseseră controlaţi de oamenii navei de patrulare şi cînd se opriseră la postul de pază de pe insula Kythnos. Lucrul acesta era greu de explicat şi stîrni uimirea tuturor. Însemna că avea motive serioase să se dea de gol, făcînd semnale luminoasă spre insula Sifnos.

Petros se-ntreba dacă nu cumva aveau de-a face cu un al doilea Aloisios Barozzi. Singura explicaţie era că Panos se purtase astfel mînat de un interes material. Mai mult ca sigur că se înţelesese cu italienii de pe insula Sifnos să le predea caicul şi de aceea evitase să ia legătura cu alte posturi de pază; nu voia să piardă suma

ce i se promisese ca răsplată. Altfel nu se putea explica purtarea lui.

Toate aceste gînduri trecură fulgerător prin mintea lui Petros, ajutîndu-l să stabilească semnificaţia şi gravitatea noii curse ce li se întinsese. Nu ştia însă dacă Panos avea cunoştinţă de ascunzătorile de pe navă şi de rolul lui Păianjen 44 în această afacere.

Între timp, căpitanul se dusese în cabina lui şi revenise cu două pistoale. Păstră unul pentru sine, iar pe celălalt i-l dădu lui Petros.

De o parte şi de alta a tambuchiului se aflau două butoaie. Unul era cu benzină şi celălalt cu petrol.

Panos, cînd văzu armele aduse de căpitan, se grăbi să se ascundă în dosul butoiului cu benzină, ţinînd grenada în mînă.

— Blestematule, răcni căpitanul, sus mîinile, că altfel am să te-mpuşc şi am să te arunc în mare să fii hrană pentru peşti.

— S-o vedem şi p-asta, replică Panos.

— Grec eşti tu, ticălosule? Trădătorule!

La înjurăturile căpitanului nu se auzi nici un răspuns.

— De ce taci, împieliţatule? strigă căpitanul, care între timp schimbase ruta navei şi se-ndepărta de Sifnos.

Panos însă voia să-mpiedice acest lucru cu orice preţ.

Între timp, italienii de pe promontoriul insulei începură din nou să facă semnale luminoase, dar nu primiră nici un răspuns de pe navă.

— Desigur că pe promontoriu se află şi o staţie de radio emisie-recepţie şi cei de acolo vor anunţa vreo bază militară ca să trimită nave de patrulare să ne închidă drumul. Dacă baza e pe aproape, acest lucru se va-ntîmpla încă înainte de a se lumina de ziuă, îi spuse Petros căpitanului.

Motorul funcţiona bine şi vîntul se mai domolise.

Se-ndreptară spre punte, hotărîţi să lichideze socotelile cu Panos. Voiau să scape mai întîi de trădătorul aflat printre ei şi abia după aceea să-i înfrunte pe duşmanii care aveau să vină din afară.

Panos, cînd îi văzu înaintînd spre dînsul, se dădu înapoi, încălecă bordajul şi azvîrlind grenada asupra

butoiului cu petrol, se aruncă în mare.

Grenada explodă cu un zgomot asurzitor. Schijele se răspîndiră peste tot şi o coloană imensă de flăcări şi fum se-nălţă din butoi.

Membrii echipajului nu observaseră că Panos se aruncase în valuri şi de aceea nu-ndrăzneau să urce pe punte. Petros, însă, care ştia că trădătorul nu se mai afla pe navă, se repezi spre butoiul incendiat şi, în ciuda primejdiei, cu ajutorul unei răngi de fier reuşi să rostogolească butoiul în mare. Însă cînd îl răsturnă o parte din petrolul aprins se revărsă pe punte şi aprinse tot ce se afla prin apropiere.

— Aruncaţi pînzele pe punte! strigă Petros.

Într-adevăr, într-un colţ se găsea o grămadă de pînze, care urmau să fie cîrpite. Marinarii le luară şi acoperiră cu ele flăcările.

Curînd reuşiră să stingă incendiul şi porniră spre insula Kimolos, în timp ce petrolul care se revărsase în mare continua să ardă.

În timp ce se-ndepărtau se auziră rafale de mitralieră. Nu putură stabili dacă se trăgea asupra lor de pe uscat sau de pe mare, dacă era vorba de un post de pază sau de o navă de patrulare. În acest din urmă caz, situaţia caicului ar fi fost deosebit de grea, deoarece nu dispunea nici de armament, nici de suficienţi oameni ca să facă faţă unui atac.

Deodată, Petros începu să tragă spre mare.

— Pe cine vrei să împuşti? îl întrebă mirat căpitanul.

— Pe trădător! Ne-a scăpat, lua-l-ar naiba, răspunse Petros, care neputînd vedea din cauza întunericului, încetă să mai tragă.

Între timp stabiliră că se trăgea asupra lor de pe uscat, dinspre postul de pază din insula Sifnos.

„Sfîntul Andrei“ înainta cît de repede îi permitea motorul. Membrii echipajului se aflau la posturi şi căpitanul le porunci să ridice pînzele. Atît întunericul, cît şi focul îi ajutau.

Cei de la postul de pază nu puteau să-şi dea seama dacă nava arde sau nu şi mitraliau necontenit locul unde continua să ardă petrolul revărsat pe valuri. Caicul profită

de acest răgaz ca să se-ndepărteze şi datorită vîntului prielnic care-i umfla pînzele putură opri motorul, al cărui zgomot le-ar fi trădat prezenţa.

După ce parcurseră cîteva mile şi ieşiră din bătaia armelor, porniră din nou motorul şi se-ndreptară spre insula Kimolos.

Carecum mai liniştiţi, Petros şi căpitanul Malagrakis coborîră în cabină. Căpitanul scoase din ascunzătoare plicul sigilat pe care căpitanul de fregată Samantzopoulos i-l dăduse la plecarea din Pireu, ordonîndu-i să nu-l deschidă decît atunci cînd nava avea să ajungă la o anumită longitudine şi latitudine.

Deschiseră plicul şi găsiră un text cifrat, pe care Petros se grăbi să-l descifreze cu ajutorul codului său. Curînd izbuti să citească următoarele:

G/123, – F.F.4.

Către Păianjen 44

Este necesară instalarea imediată a unor staţii de radio emisie-recepţie pe micile insule Kimolos, Poliegos, Herakleia şi Donusa. Mai ales să se instaleze o staţie de radio emisie-recepţie pe muntele Sclavos din insula Kimolos. Raportaţi îndeplinirea misiunii.

Maior Paris

Pe insula Kimolos, situată vizavi de Milo, se află muntele Sclavos, înalt de o mie de metri. Unul dintre vîrfurile acestui munte domină întreaga regiune şi un observator instalat acolo poate ţine sub observaţie atît portul Adamanda din Milo, unde se afla o bază militară germană, cît şi Marea Cretei.

Poliegos, o insuliţă nelocuită, situată în faţa promontoriului Boudia al insulei Milo, avea un singur locuitor: pe ciobanul Dimitris Afendakis, care-şi păştea acolo caprele şi oile.

Dimitris Afendakis era membru al unui comando din Orientul Mijlociu.

Donusa se află vizavi de partea estică a insulei Naxos şi are două sute cincizeci de locuitori, ciobani şi pescari.

Herakleia, situată de asemeni vizavi de Naxos, ceva

mai la sud de insula Donusa, are un port natural apărat de ostrii * **şi sorocoşi** **. **Gura portului este îndreptată către maistros-tramuntana** ***. **Şi această insuliţă are vreo două sute de locuitori. Pe nici una din aceste insule nemţii şi italienii nu puseseră piciorul şi nici nu instalaseră posturi de pază.**

Portul insulei Herakleia numit Peştera de Nord putea fi folosit ca bază de navele care se-ndreptau spre Orientul Mijlociu, avînd la bord fugari.

Toată dimineaţa, „Sfîntul Andrei“ navigă netulburat şi pe la amiază se apropie de capul Prassa al insulei Kimolos. Acolo trebuiau să ancoreze, iar Petros şi încă un marinar urmau să cobcare cu staţia de radio emisie-recepţie, două arme automate şi muniţii.

Însă cînd se pregăteau să acosteze, zăriră două nave de patrulare ancorate în golf. Nu puteau da înapoi. Din fericire, cum pînzele erau întinse, opriră motorul.

Căpitanul Kostis Malagrakis se aşează la cîrmă şi, după ce porunci mecanicului să producă motorului o uşoară avarie, pătrunse în golf şi ancoră lîngă navele de patrulare.

Erau amîndouă germane. Însuşi căpitanul îl rugă pe neamţul care le comanda să-l ajute să repare motorul.

— Ne-a nenorocit furtuna, i se plînse. Mecanicul vostru ne-ar putea ajuta să reparăm rabla asta.

Neamţul îl ascultă, dar înainte de a-i îndeplini rugămintea îi ceru să-i prezinte actele.

— Vi le aduc cu plăcere, răspunse Malagrakis.

Şi prezentă toate actele, semnate şi prevăzute cu ştampilele necesare.

— Avem puţină carne, spuse căpitanul Kostis, şi am vrea s-o gătim pe uscat şi s-o împărţim cu oamenii voştri. Avem şi vin bun…

— Eşti un speculant! exclamă neamţul.

— Nu, căpitane, protestă Malagrakis. Facem negoţ ca să trăim. Ne luptăm cu elementele dezlănţuite pentru că

---

* Vînt de sud. (N. trad.)

** Vînt de sud-est. (N. trad.)

*** Nord-nord-vest. (N. trad.)

sîntem oameni ai mării şi nu ne este uşor să ne schimbăm meseria. Dealtfel acum în Grecia nu se prea fac afaceri. Cumpărăm scump şi vindem scump. Cum să vînd uleiul ieftin, cînd ca să cumpăr o pereche de pantofi trebuie să plătesc o grămadă de bani!

— Toţi spuneţi acelaşi lucru, făcu neamţul zîmbind. Gătiţi carnea, ca să vedem dacă vă pricepeţi.

Căpitanul Malagrakis respiră ceva mai uşor, însă dorinţa lui era să plece cît mai repede de acolo.

Furtuna încetase şi scarele îşi revărsa cu dărnicie razele asupra micului golf.

De îndată ce caicul ancoră, doi dintre oamenii săi coborîră pe uscat şi, după ce aprinseră focul, se apucară de gătit. Între timp, un mecanic neamţ, împreună cu Malagrakis şi cu mecanicul caicului cercetară motorul. Căpitanul se convinsese că nemţii nu bănuiau nimic, ci îi socoteau doar speculanţi. Petros abia aştepta să urce staţia de radio emisie-recepţie pe munte. Fuga lui Panos îl neliniştea şi se temea de vreo surpriză neplăcută. Înfrunta vitejeşte primejdia nu pentru că nu se temea, ci fiindcă ştia că omului nu-i foloseşte la nimic să-şi tot ferească pielea. Înainte de a se despărţi de maiorul Humphrey, Petros, cu ocazia unei discuţii amicale, îi spusese deschis:

— Dacă trăim stăpîniţi încontinuu de teama morţii, riscăm să murim înainte de termen din cauza groazei şi a ipohondriei. Cînd omul ajunge să-şi spună că va muri doar o dată şi se hotărăşte să trăiască cinstit, curat şi frumos, atunci frica de moarte nu-l mai chinuie.

Fireşte, asta nu însemna că în faţa primejdiei rămînea nepăsător. Însă aceasta este altceva. Viteaz nu înseamnă lipsit de teamă. Napoleon cel Mare mărturisea că trecerea unui pod, care fusese considerată cea mai eroică acţiune a sa, se făcuse sub imperiul spaimei. Tremura de teamă, dar îşi dădea seama că orice ezitare ar fi fost catastrofală. Şi atunci, învingîndu-şi teama, trecu podul spre uimirea atît a prietenilor, cît şi a duşmanilor.

Petros se gîndea că aceste insuliţe, care erau

aproape pustii, deşi nu aveau posturi de pază germane şi italiene, în schimb posedau golfuri potrivite să servească drept baze pentru navele de patrulare inamice. Dar, pînă la urmă alungă aceste gînduri, spunîndu-şi că dacă voia să se asigure în toate privinţele, atunci nu va realiza nimic.

Deodată, aşa cum stătea şi privea marea, zări la orizont o navă. Din cauza distanţei mari n-o putea vedea bine, însă nu încăpea îndoială că era o navă de patrulare. Care era italiană? Se gîndi la Panos şi la semnalele luminoase ale postului de pază de pe promontoriul Filippos din insula Sifnos. Precis că nava patrula printre insuliţele aproape pustii în căutarea lor. Dacă pătrundea în golf, erau pierduţi.

Socoti că navei îi trebuia vreo jumătate de oră ca să se apropie şi ridicîndu-se se duse de îndată la căpitan. Motorul fusese reparat şi Malagrakis îl invitase pe căpitanul neamţ la masă şi-l servea cu vin şi caracatiţă friptă.

Neputînd discuta confidenţial cu Malagrakis, Petros se aşeză lîngă dînşii şi le atrase atenţia asupra navei de patrulare care se-ndrepta spre ei.

— O fi italiană? zise neamţul.

— Căpitane, să nu mi-o iei în nume de rău, dar pe italienii ăştia nu-i pot suferi, spuse Malagrakis umplînd paharele. Niciodată n-au avut prieteni în ţara noastră şi asta numai pentru că sînt perfizi şi mincinoşi. Ce nevoie aveaţi de asemenea aliaţi?... Adică, nu-nţeleg ce foloase vă aduc. Cred că e mai mare daraua decît ocaua... Noi i-am învins, căpitane, şi acum, pe spinarea voastră o fac aici pe cuceritorii... Asta trebuie s-o recunoşti. Şi-am să-ţi mai spun ceva şi te rog să ţii minte vorbele mele... În ţara noastră aţi avut prieteni şi i-aţi pierdut din cauză că i-aţi ajutat pe italieni...

Neamţul zîmbi.

— Da, continuă Malagrakis. Iată, acum stăm şi bem un pahar cu vin, ca nişte prieteni. Şi vin ăştia şi ne taie pofta... Căpitane, dacă vrei să te consider om mare, te rog să-i jigneşti pe italieni. Altfel, mîncarea o să-mi stea în gît...

Căpitanul neamţ izbucni în rîs.

— Păi, n-am dreptate? adăugă Malagrakis. Este ca şi cum noi doi ne-am bate şi după ce tu mă învingi, vine un altul care te doboară şi atunci, eu cel învins, mă aşez pe pieptul tău şi o fac pe învingătorul. Care aşa ceva e drept?

Neamţului îi plăcea Malagrakis pentru că-şi spunea deschis părerea.

— Nu te necăji, lasă că-i aranjez eu.

Între timp, nava de patrulare italiană se apropiase. Căpitanul neamţ porunci uneia din navele de patrulare germane să iasă în larg.

— Mergeţi şi spuneţi-le italienilor că nu le permitem să se apropie. Să plece îndată de aici, îi ordonă el ofiţerului.

Nava de patrulare germană ieşi din golf şi cam la o milă distanţă se întîlni cu cea italiană. Îi semnaliză să se-ndepărteze imediat. Şi nava italiană, fără să semnalizeze ce vrea şi unde se duce, se-ntoarse şi porni spre Sifnos.

Curînd, nava germană reveni în golf, în timp ce nava de patrulare italiană dispărea la orizont.

— Acum ai să mănînci cu plăcere? îl întrebă căpitanul neamţ pe Malagrakis.

— Am să mănînc, am să beau, am să cînt şi am să-ţi spun să iei ce vrei de pe acest biet munte. Te-aş ruga însă să-mi dai fotografia ta.

— Ce să faci cu ea?

— Vreau s-o pun în cabina mea ca s-o arăt compatrioţilor.

Căpitanul Malagrakis avea într-adevăr intenţia să atîrne fotografia neamţului în cabina lui. Din partea grecilor nu se temea că-i vor interpreta greşit gestul, în schimb nemţilor acest fapt avea să le fie pe plac.

După ce luară masa împreună, navele de patrulare germane ridicară ancora pornind spre Adamanda, marele port al insulei Milo.

— Curînd plecăm şi noi, le zise căpitanul Kostis.

Îndată după plecarea nemţilor, descărcară staţia de radio emisie-recepţie şi Petros, cu o hartă în mînă, se-ndreptă spre muntele Sclavos, însoţit de ciobanul Dimitris

Afendakis, care venise de pe mica insulă Poliegos. „Sfîntul Andrei“ ridică ancora. Într-o peşteră a muntelui trebuiau să-i aştepte pe Gheorghios Kavuriaris, radist din Egipt, şi pe Manolis Simos, ziarist şi membru al comandourilor din Orientul Mijlociu. Nu ştiau însă dacă aceşti doi tineri debarcaseră în insulă şi ajunseseră la locul de întîlnire. Nici ciobanul Afendakis nu ştia nimic. Venise cu o barcă, cu cîteva ceasuri înainte de sosirea navelor de patrulare germane, şi stătuse ascuns pînă ce acestea plecaseră. Numai după ce le văzuse îndepărtîndu-se se dusese la oamenii veniţi cu „Sfîntul Andrei“.

Simos trecuse pe la Poliegos şi-i spusese lui Afendakis să se afle la Kimolos într-o anumită zi ca să-i conducă pe cei de pe „Sfîntul Andrei“, fiindcă era singurul care cunoştea împrejurimile, trecătorile şi ascunzişurile, izvcarele tainice şi locurile unde te puteai adăposti de vînturile aprige. Numai cine a fost cioban pe aceşti munţi pleşuvi îi cunoaşte aşa cum trebuie.

Porniră pe la patru după-masă. Marea era liniştită şi la orizont nu se vedea nici un fel de navă. Dar deja întîrziaseră. Într-un ceas avea să se-ntunece şi ca să ajungă la peşteră aveau de mers vreo trei ore. Trebuiau să facă mai multe ocoluri şi să se caţere pe pantele abrupte, lucru foarte primejdios pe timp de noapte.

— Cît mai e lumină, zise Petros, o să înaintăm, iar cînd se va-ntuneca ne vom opri undeva ca să petrecem noaptea.

— O să-ngheţăm de frig, replică Afendakis. Suflă un vînt tare rece pe aici.

— Nu putem face altfel, i-o tăie Petros.

Parcurseră cam jumătate din drum, cînd se hotărîră să se oprească. Printre stînci se afla un mic platou şi se aşezară acolo ca să se mai odihnească. Mîncară ceva din merindele aduse şi curînd îi fură somnul. Frigul era într-adevăr pătrunzător, iar paltonul lui Petros şi capa lui Afendakis nu-i prea apărau, însă erau istoviţi şi adormiră.

Cam pe la miezul nopţii, Petros se trezi. Era stăpînit de un sentiment neplăcut. Se ridică în capul oaselor şi îşi

frecă picicarele ca să le dezmorţească. Deodată, privind spre ţărmul mării zări o lumină. Parcă aprinsese cineva un chibrit. Însă nu-şi putea da seama, aşa culcat cum era, dacă lumina provenea de la o navă sau de la oameni care se aflau pe uscat. Se gîndi că poate erau Simos şi Kavuriaris şi-l trezi pe Afendakis. Îi relată ce observase şi acesta îi spuse că era imposibil să fie vorba de cei aşteptaţi. Desigur erau italieni.

— Ăştia, zise ciobanul, umblă noaptea prin locurile care li se par suspecte şi cercetează totul.

Rămaseră cu privirea spre locul unde se zărise lumina. Petros Sigalos se gîndi la Panos. Se ridică şi, ajutat de Afendakis, aşeză staţia de radio şi celalalte lucruri într-o scobitură a stîncii, îngrămădind în faţa ei pietre, ca să nu poate fi observată. Apoi, înarmaţi cu automatele urcară ceva mai sus, ca să nu fie găsiţi lîngă locul unde se aflau staţia şi armele.

Se opriră la adăpostul unei stînci. Din acel punct puteau vedea mai bine împrejurimile şi, mai ales, partea unde se ivise lumina. Stătură la pîndă şi, după aproape un ceas, în depărtare se aprinse o lanternă. Se aprinse şi se stinse atît de brusc, încît dacă n-ar fi supravegheat locurile cu atenţie, acea fulgerare le-ar fi scăpat.

— Se-ncurcă lucrurile, zise Petros. Italienii au aşteptat în larg şi după plecarea navelor de patrulare germane au debarcat în insulă. Precis că Panos este cu ei.

Erau foarte neliniştiţi şi se-ntrebau ce se-ntîmplase cu caicul „Sfîntul Andrei“. Oare se-ntîlnise cu nava de patrulare italiană? Oare avusese de suferit? Toate aceste gînduri măreau neliniştea lui Petros. Apoi, se-ntreba, cîţi erau italienii care debarcaseră la Kimolos. În cele din urmă ajunse la concluzia că, desigur, opriseră nava „Sfîntul Andrei“ şi constatîndu-i lipsa înţeleseseră că rămăsese la Kimolos. Altfel nu se putea explica această debarcare nocturnă.

Pentru Petros nu exista altă soluţie decît lupta. Trebuia să lupte cu trădătorul şi cu italienii, oricîţi ar fi fost. Din fericire, aveau arme automate, arme şi grenade.

— Dacă ne vor ataca, ne vom vinde scump pielea, zise el.

Deodată, dinspre ţărm se auzi un zgomot. Cei doi se ghemuiră mai tare în dosul stîncii. Îşi dădeau seama că urmăritorii lor urcă spre vîrful muntelui. Se vede că ştiau sau bănuiau că Petros debarcase la Kimolos.

— Ne caută, zise Afendakis.

— Vor plăti scump, replică Petros.

Între timp se lăsase o tăcere deplină. Nu se mai auzea nici zvon de glasuri, nici paşi. Vîntul clătina din cînd în cînd ciulinii uscaţi şi cei doi bărbaţi strîngeau cu putere armele crezînd că zgomotul era produs de oameni care calcă-n picicare ierburile uscate. Dar nu numai auzul, ci şi ochii îi înşelau: adesea li se părea că zăresc umbre furişîndu-se. Învăluit de întunericul nopţii, bătut de vînt, acel loc era de-a dreptul sinistru.

— Priveşte, îi şopti Petros ciobanului.

— Unde?

— În faţa noastră.

— Ce este? întrebă Afendakis.

— Un om!

— Un om?

— Da. Nu-l vezi? E înalt, adăugă Petros, şi poartă... dar ce poartă oare? O pelerină atît de lungă, încît îi ajunge pînă la călcîie.

— Nu văd nimic, protestă Afendakis.

— Uite, acolo, şopti Petros şi arătă cu mîna.

Afendakis privi atent şi, într-adevăr, zări o umbră. Parcă era un bărbat înalt, învăluit într-o pelerină de culoare închisă. Stătea nemişcat. Înalt, neclintit, ca o coloană neagră!

— De unde a ieşit ăsta? întrebă Petros.

— S-o fi deschis pămîntul şi l-a scos afară, răspunse ciobanul.

— Desigur, aşteaptă să ne trădăm prezenţa printr-o mişcare nechibzuită, observă tînărul.

Totuşi, părea ciudat că omul se oprise chiar în faţa stîncii în dosul căreia se adăpostiseră ei. Întunericul le aprindea imaginaţia şi vîntul, suflînd dinspre mare, părea că aduce veşti rele.

Petros nu-şi lua ochii de la umbra din faţa lor. Se-ntreba de ce, în ciuda vîntului puternic, pelerina

străinului nu flutură.

Şi, într-adevăr, umbra nu făcea nici o mişcare. „Curios!“, se gîndi. Încet-încet, privi mai calm arătarea şi îşi spuse că acea coloană neagră nu putea fi om.

— Nu e om, zise tînărul.

— Căpitane, îi şopti Afendakis, să nu faci vreo prostie că ăsta e om.

— Nu este, insistă Petros.

— Atunci ce-i?

— Un trunchi de copac uscat!

— Un trunchi de copac? făcu Afendakis mirat.

Şi rămase tăcut. Petros se convinse că aşa era, însă situaţia îl nelinişstea şi tot aştepta să se arate urmăritorii. Ceea ce-l interesa nu era primejdia care-i păştea, ci faptul că insula nu va mai putea fi folosită. Pentru că dacă s-ar fi luptat, indiferent de rezultatul luptei, insula nu le-ar mai fi putut servi ca punct de observaţie şi loc de acostare. Şi insula aceasta, cu muntele ei înalt, era indispensabilă pentru supravegherea golfului Adamanda din Milo şi a Mării Cretei. Totodată îl îngrijora soarta lui Kavuriaris şi a lui Simos.

În timp ce se gîndea la toate acestea, se auziră iar zgomote din direcţia ţărmului. Zvon de glasuri şi apoi paşi. Zgomotul cunoscut pe care-l fac oamenii cînd urcă o pantă abruptă pe vreme de noapte.

De data aceasta nu se înşela. Se vedea că oamenii urcau spre peştera din vîrful muntelui. Desigur că aveau şi ei ca ghid un cioban. Şi totuşi, cînd venise pe insula Poliegos, Simos îi ceruse lui Afendakis să-i conducă. Doar în acest scop sosise el la Kimolos. Acum, poate că Simos şi Kavuriaris se aflau în peşteră şi riscau să fie prinşi.

Paşii şi vocile se apropiau tot mai mult. Trebuiau deci să lupte chiar acolo, pentru ca radistul şi ziaristul, în caz că erau pe aproape, să observe ce se-ntîmplă şi să le sară în ajutor.

Aşteptară cu armele în mîini. Petros se-ntreba cîţi erau cei care înaintau spre ei.

— Oare de ce au pornit să urce pe întuneric, odată ce nu ştiu ce pot întîlni în cale? întrebă Afendakis.

Petros bănuia că pe insulă debarcaseră numai cîţiva

italieni, care urcau muntele vrînd să-şi aleagă locuri bune de apărare, de unde, în caz de luptă, i-ar fi putut ajuta pe cei rămaşi la bordul navelor ancorate lîngă ţărm.

Vîntul îngheţat îi pătrundea pînă la oase. În afară de vuietul lui nu se auzea decît zgomotul pietrelor care se rostogoleau sub paşii celor care urcau. Ciudăţenia era că urmau acelaşi drum ca Petros şi Afendakis. La un moment dat, se auziră zgomote dinspre locul unde, într-o scobitură a stîncii, ascunseseră staţia de radio. Apoi, nu se mai auziră paşi, ci doar şoapte. Se vede că urmăritorii se opriseră acolo.

Petros socoti că acest lucru era întîmplător, deoarece în afară de el şi de Afendakis, nimeni nu putea şti că în acel loc ascunseseră staţia şi celelalte lucruri. Însă, chiar dacă faptul se datora întîmplării, nu era exclus ca la lumina zilei italienii să descopere ascunzătoarea. Afendakis era stăpînit de nelinişte.

— Ce avem de cîştigat dacă vom da aici lupta? Or să ne ucidă degeaba. Ar fi mai bine să coborîm şi să ajungem înot la una din insuliţele din apropiere. Cunosc acolo nişte ascunzători pe care nu le poate dibui nimeni.

— Şi staţia de radio?

— Oricum e pierdută, răspunse ciobanul.

Petros rămase tăcut, cufundat în gînduri. Atît din informaţiile ce deţinea, cît şi din ceea ce constatase el însuşi, îşi crease impresia că Afendakis era un om curajos. De multe ori îşi riscase viaţa pentru cauză. Deci acea propunere n-o făcuse din laşitate, ci din dorinţa de a salva de la o moarte zadarnică doi oameni folositori.

Cum Petros nu-i răspunsese, Afendakis se necăji. Îşi închipui că Păianjen 44 îi interpretase greşit cuvintele şi-l socotea laş.

— Nu cred că e bine să stăm amîndoi aici, adăugă el. Am să-ţi arăt unde să te ascunzi, iar eu am să rămîn de pază lîngă staţia de radio.

— Tu stai aici, la adăpostul stîncii, îi spuse Petros după ce se mai gîndi. Eu am să lipsesc cîteva minute. Nu-ţi face griji pentru mine.

Petros-Păianjen 44 era înzestrat cu o intuiţie neobişnuită. Îşi putea da seama de realitate într-o

fracţiune de secundă.

— Stai aici, răspunse Petros. Am impresia că totul se va termina cu bine.

Afendakis era obişnuit cu disciplina şi se supuse fără să crîcnească.

— Dumnezeu să te păzească, se mulţumi el să-i ureze.

Petros porni cu grijă, străduindu-se să nu facă zgomot. Se tîrî printre stînci, ceva mai la nord de platoul unde bănuia că se află urmăritorii lor. La fiecare pas se oprea ca să se convingă că nu fusese observat. Din cauza şuieratului vîntului era silit să-şi încordeze auzul ca să prindă şi cel mai slab zgomot. Ochii lui se obişnuiseră cu întunericul şi nu-i era atît de greu ca la-nceput.

La un moment dat ajunse deasupra stîncii în scobitura căreia ascunseseră staţia şi armele. Se tîrî într-acolo şi, fără să vrea, lovi o piatră care se rostogoli făcînd un zgomot destul de puternic.

Petros se trînti la pămînt, ţinîndu-şi răsuflarea. Auzi paşi şi apoi şoapte. Era, deci, foarte aproape de urmăritorii lor... sau... dar acest lucru nu-ndrăznea să şi-l mărturisească nici lui însuşi.

Distanţa care-l despărţea de oamenii de pe platou era atît de mică, încît putea auzi foarte bine ce-şi vorbesc.

— Măi, Manolis, crezi că pe aici sînt şacali?

— Nu, răspunse celălalt. Poate că vîntul face pietrele să se rostogolească.

— Dacă vremea are să se îmbunătăţească, mîine dimineaţă o să putem pleca. Trebuie să ajungem la Herakleia, odată ce Malagrakis, după ce a scăpat de italieni, a ancorat acolo.

— Şi cu Afendakis ce facem?

Petros răsuflă uşurat. Ceea ce bănuise se adeverea. Cei care urcaseră muntele nu erau soldaţi italieni, ci Simos şi Kavuriaris! După ce neliniştea provocată de lumina zărită pe ţărm se potolise, putuse judeca mai bine lucrurile. Însă voia să se convingă că nu greşise şi de aceea pornise singur. Deşi era aproape sigur că avea de-a face cu cei aşteptaţi, din prudenţă, socoti că nu e

potrivit să se arate încă.

Se gîndi că ivindu-se brusc înaintea lor putea provoca o nenorocire. Şi apoi, voia să se convingă pe deplin. Îşi aminti ce-i spusese căpitanul Malagrakis despre Panos şi se ferea. Trădătorul era foarte viclean şi s-ar fi folosit de orice truc ca să-şi înşele victima. Cum putea şti că nu era vorba de o cursă? Dacă Panos vorbise astfel intenţionat, vrînd să-l silească pe Păianjen 44 să se arate ca să-l poată lichida mai uşor?

Aceste gînduri îl făceau pe Petros să se stăpînească şi să nu întreprindă acţiuni cu urmări fatale.

Aşteptă deci nemişcat să se lumineze de ziuă. Voia să se convingă nu numai cu urechile, ci şi cu ochii.

Cînd se iviră zorile, de pe înălţimea unde se afla, încercă să distingă feţele celor doi. Dar nu reuşi. Deşi acum era destulă lumină, oamenii nu se vedeau nicăieri. Petros era sigur că nu se-ndepărtaseră. Gîndea că se culcaseră în vreo scobitură a stîncii şi adormiseră. Simţea şi el nevoia să se odihnească, dar era obişnuit cu nopţile de veghe.

Se hotărî deci să coboare. Încet-încet, cu grijă, de parcă avea de-a face cu nişte duşmani. Ajunse pe platou şi acolo, la adăpostul unei stînci, văzu doi bărbaţi cufundaţi în somn. Se apropie încet şi le privi feţele. Nici unul dintre ei nu era Panos. Atunci, îl împinse pe unul ca să-l trezească. Acesta, speriat, sări de îndată în picioare apucîndu-şi arma.

— Cine eşti? strigă.

— Prietenul cu care trebuia să vă-ntîlniţi.

Recunoaşterea se făcu repede şi curînd îl chemară şi pe Afendakis. Aşa, totul se termină cu bine.

Călăuziţi de Dimitris Afendakis care mergea înainte, cei trei bărbaţi urcau muntele cărînd staţia de radio emisie-recepţie, bateriile, armele şi celelalte lucruri ce aduseseră. În două ore ajunseră în vîrful muntelui Sclavos. Priveliştea era unică. Milo se-ntindea sub ei ca o faţă de masă şi se putea observa şi cea mai mică mişcare în portul Adamanda. La fel de bine se vedea şi Marea Cretei şi pe o vastă întindere se putea observa

orice navă, chiar şi cea mai mică.

Îmbucară ceva şi instalară staţia de radio ca să ia legătura cu Comandamentul aliat din Orientul Mijlociu. Pentru prima oară după atîtea zile, Petros părea bucuros. Cîte greutăţi avusese de învins ca să ajungă la acest rezultat! De cîte ori înfruntase moartea!

Curînd stabiliră legătura. Pe la două după-masă primiră primul mesaj din Smyrna. Fură felicitaţi pentru că izbutiseră să stabilească un post de observaţie atît de important.

Apoi, li se transmiseră mesaje de serviciu. Primul şi cel mai însemnat dintre ele avea următorul conţinut:

G/27 F.F.4.

Către Păianjen 44

Daţi instrucţiuni oamenilor voştri să ia contact cu P. Kanellopoulos * **şi asiguraţi trecerea lui în Asia Mică Stop. Anunţaţi observat**oarele noastre din Egee şi insula Eubeea Stop. Confirmaţi primirea Stop.

Maior Paris

Petros se sfătui cu Manolis Simos, care răspundea de posturile de observaţie de pe patru insule, şi apoi încercă să comunice cu inginerul Spanidis.

Toată după-amiaza se străduiră să ia legătura cu Atena, însă fără rezultat. Petros începu să se neliniştească. Nu putea acţiona înainte de a intra în contact cu Atena.

Îşi continuară eforturile pînă la două după miezul nopţii. Petros, fără să mănînce şi să bea, stătea aplecat asupra staţiei de radio, urmărind apelurile. La fel şi Kavuriaris. Deşi manipula aparatul de atîtea ceasuri nu arăta nici urmă de oboseală.

Pe la două noaptea, recepţionară un mesaj din Atena.

„Aci Atena, aci Păianjen, aci Păianjen. Confirmaţi recepţia“.

---

* Om politic grec, filosof, prozator, eseist, dramaturg şi poet. S-a născut la Patras, în anul 1902. A fost profesor de filosofie şi sociologie la Universitatea din Atena. De asemeni, ca politician a fost în repetate rînduri deputat, ministru şi de două ori prim-ministru. (N. trad.)

Kavuriaris răspunse imediat:

„Sclavos către Păianjen… Aci Sclavos, aci Sclavos, aci Sclavos. Vă chemăm încă de la amiază… S-a întîmplat ceva? Păianjen 44… Răspundeţi…“.

După un sfert de oră primiră un nou mesaj:

„Păianjen către Sclavos. N-am putut transmite fiind urmăriţi… Nimic deosebit… Aşteptăm instrucţiuni…”

Prin staţia de pe muntele Sclavos, Petros le ceru să rămînă pe recepţie. Apoi se gîndi cum să formuleze instrucţiunile. Curînd, transmise următorul ordin:

Sclavos către Păianjen

Atena

Conform instrucţiunilor din Orientul Mijlociu luaţi legătura cu politicianul P. Kanellopoulos Stop. Să se ia măsuri conform tabelei 8 Stop. Răspunsul lui Kanellopoulos să se comunice direct celor din Orientul Mijlociu Stop. Comunicaţi Sclavos, Eubeea, Tinos, Herakleion Stop. În caz de dificultate în primirea răspunsului treceţi la aplicarea tabelei 14 Stop.

Păianjen 44

Cei din grupul „Păianjen“ confirmară recepţionarea mesajului. Pe la patru dimineaţa întrerupseră legătura şi, istoviţi, mîncară şi apoi se culcară.

Dormiră în peşteră pînă pe la zece dimineaţa, cînd se treziră cu toţii. Petros le dădu instrucţiunile necesare, după care le spuse că trebuie să se ducă cît mai repede la Herakleia, de unde cu o navă să se-ntoarcă la Atena. Păianjen 44 voia pe de o parte să organizeze el însuşi plecarea politicienilor şi pe de altă parte să-l prindă pe Panos. Acest trădător îl neliniştea.

Petros socotea întoarcerea lui la Atena deosebit de oportună. Şi instrucţiunile primite şi propria-i judecată îl îndemnau să se-ntoarcă cît mai repede. Prezenţa lui era absolut necesară pentru organizarea plecării politicienilor şi a ofiţerilor greci, în Asia Mică. În ce-l priveşte pe Panos, era de părere că acesta se va duce la Atena, unde trădarea pusă la cale avea să-i aducă un profit mai

serios.

Aşadar, din Herakleia, cu o navă care nu depăşea două tone, încărcată cu piei, reveni la Pireu fără nici o dificultate. Se-nţelese cu căpitanul să ajungă în port pe înserat, ca să poată debarca mai uşor şi să se poată-ndepărta fără să atragă atenţia.

Cînd sosi la Atena, se duse la locuinţa unui colaborator, de unde-l anunţă pe Grekos. Acesta i-l trimise de îndată pe Spanidis care-i prezentă mesajele primite din Orientul Mijlociu în timpul cît lipsise. Totodată îi comunică faptul că din Orientul Mijlociu sosiseră în Grecia aspirantul de marină Abatzis şi căpitanul Kabetsos, cu ordinul de a intra în legătură cu „Păianjenul“.

Petros se-ntîlni cu cei doi ofiţeri în aceeaşi noapte, pe la orele nouă, lîngă coloanele lui Zeus Olimpianul. Semnele de recunoaştere erau: o frunză verde la butonieră, ţigara aprinsă şi aprinderea de trei ori a lanternei. Parola: „Aici e linişte“.

Recunoaşterea decurse fără inconveniente. Se aşezară toţi trei pe o bancă mai retrasă în parcul Zappion şi stătură de vorbă.

În afară de alte ordine, noii veniţi aveau şi misiunea de a-l anunţa pe politicianul Panaiotis Kanellopoulos să plece cît mai curînd în Asia Mică, deoarece pe de o parte prezenţa lui acolo era necesară, iar pe de altă parte din cauză că în Grecia viaţa lui era în primejdie.

Petros le ceru ofiţerilor să intre în legătură directă cu Kanellopoulos şi să-i comunice recomandările Comandamentului din Orientul Mijlociu. În ce-l priveşte pe el, se angaja să-i asigure plecarea.

Cinci zile mai tîrziu, cu aceeaşi misiune sosi din Orientul Mijlociu un patriot mai în vîrstă, Ioannis Leccas cunoscut sub numele conspirativ de bárba * **Iannis. La început, Kanellopoulos refuză să urmeze îndemnul celor din Orientul Mijlociu.**

— Voi pleca, dar nu acum, zise el. Găsesc că este prematur să fac acest lucru şi cred că înainte ca noi, oamenii politici, să părăsim Grecia, trebuie să organizăm

* Unchiul (gr. – N. trad.)

temeinic mişcarea de rezistenţă şi să conducem lupta pe teritoriul ţării noastre. Nu sînt deloc de acord cu aceia care nu vor să lupte sau care consideră că politicienii trebuie să se ţină departe de lupta activă. Datoria noastră este să conducem şi să organizăm rezistenţa.

Stabilise deja contacte cu Tanasis Skouros, Porikos şi Katevatis, care mai apoi au fost prinşi şi împuşcaţi de nemţi, şi împreună cu ei se străduia să organizeze „Armata înrobiţilor învingători“. De asemeni, avea legături cu ofiţeri, cu conducători ai tineretului şi cu foşti luptători pe frontul din Albania. Voia să plece în Orientul Mijlociu numai după ce mişcarea de rezistenţă ar fi fost aşezată pe baze solide.

În acele zile, cînd se făceau eforturi pentru a da amploare mişcării de rezistenţă, s-a petrecut un eveniment extrem de neplăcut.

Italienii l-au prins în insula Antiparos pe căpitanul englez Atkinson. Arestarea lui neprevăzută a provocat în acea perioadă mult rău. Pentru că, nefericitul căpitan avea asupra lui o listă cu diferite nume.

Staţia de radio emisie-recepţie a grupului „Păianjen“ a primit la două zile după arestarea lui Atkinson următorul mesaj:

G/27 F.F.4.

Către Păianjen 44

Sclavos-Herakleia comunică arestarea căpitanului Atkinson şi a unor luptători din rezistenţă Stop. Asupra lui s-a găsit o notă cu diferite nume Stop. Anunţaţi să se ia măsuri conform tabelului 0 Stop.

Maior P.

Instrucţiunile tabelului 0 prevedeau să se dea alarma din cauza unui pericol. Grupul „Păianjen“ luă măsurile pe care le socoti necesare şi începu să-i anunţe pe aceia care puteau fi urmăriţi de serviciile secrete germane şi italiene.

Comunicatul Comandamentului din Orientul Mijlociu nu întîrzie să se adeverească. Carabinieria italiană, cu o pricepere care lipsea nemţilor, începu cercetările şi

arestările. Printre persoanele reţinute se afla şi medicul Polymenakos. Deşi acuzaţia ce i se aducea era gravă şi ştia că viaţa îi este în primejdie, medicul nu-şi pierdu sîngele rece ci, dimpotrivă, se străduia să spioneze chiar în biroul Carabinieriei. Acolo văzu un dosar pe coperta căruia scria: „Panaiotis Kanellopoulos“. Din celula închisorii, medicul reuşi să trimită un mesaj surorii sale şi aceasta, la rîndul ei, se angajă să-l anunţe pe politician.

Pe atunci, Kanellopoulos locuia într-o căsuţă modestă de pe strada Ardetos nr. 20. Cam pe la miezul nopţii, sună telefonul. El luă receptorul.

— Aici sora lui Polymenakos, auzi el. Să plecaţi cît mai repede, deoarece veţi fi arestat…

Şi convorbirea se întrerupse. În acele vremuri, un asemenea mesaj telefonic din partea rudei unui arestat era suficient ca să alarmeze şi pe cel mai calm om. Totuşi, Kanellopoulos hotărî să rămînă la domiciliul său, urmînd ca a doua zi să ia o hotărîre.

Pe la opt dimineaţa, telefonul sună din nou. De data aceasta telefona un bărbat.

— Domnul Kanellopoulos?

— Da.

— Chiar el?

— Da.

— Domnule Kanellopoulos, ascundeţi-vă undeva, deoarece veţi fi arestat.

— Cine-i la aparat? întrebă politicianul.

— Nu mă cunoaşteţi, răspunse interlocutorul său. Sînt interpret.

Şi depuse receptorul.

După această convorbire telefonică, Kanellopoulos se refugie în casa lui Kiriakos Tzanidis şi, în urma unor consfătuiri nocturne cu alţi politicieni, se decise să plece în Orientul Mijlociu.

În acea perioadă, plecarea unor personalităţi atît de cunoscute era cea mai dificilă acţiune. Cei din Orientul Mijlociu nu dispuneau de mijloace de transport şi găsirea unei nave era o adevărată performanţă. Pentru că erau necesari nu numai bani şi navigatori de încredere, ci, de cele mai multe ori, şi o mare cantitate de mărfuri, cu

care trebuia încărcată nava ca să se justifice călătoria. Pentru toate acestea era nevoie de mari sume de bani, de care organizatorii plecărilor nu dispuneau.

Oamenii „Păianjenului“ supravegheau locuinţa în care se adăpostise politicianul Kanellopoulos, deoarece observaseră unele persoane suspecte învîrtindu-se prin apropiere. Între timp, italienii, folosindu-se de lista găsită asupra căpitanului Atkinson, arestaseră mulţi patrioţi. Pe Alexandros Zannas, fost ministru şi preşedinte al Crucii Roşii, pe căpitanul de navă Teodoros Kunduriotis, pe căpitanul de aviaţie Tzotis Vasiliadis şi pe mulţi alţii. De aceea, Kanellopoulos fu sfătuit să-şi schimbe domiciliul şi se mută în casa colonelului de artilerie Drugas.

Navele ale căror căpitani erau oameni de încredere, ca de pildă „Sfîntul Andrei“ al căpitanului Malagrakis, erau plecate cu diferite misiuni. În cele din urmă, cu mare greutate, găsiră un caic foarte mic, care nu depăşea o tonă, cu un motor uzat şi cu o singură pînză. Era mai degrabă o barcă, însă n-aveau de ales. Se luă hotărîrea să plece politicianul Kanellopoulos, soţia lui, comisarul Pandelis Polikalos şi Iannis Leccas.

Echipajul micii nave era alcătuit din căpitanul Iorgos şi dÎntr-un mus.

Fugarii, îmbrăcaţi cu haine modeste şi avînd cu ei doar o bocceluţă şi un coş cu merinde, sosiră cu o maşină la Rafina*. **Acolo, intrară într-o cafenea de pe ţărm şi luară loc la o masă. Caicul lor nu sosise încă şi se văzură siliţi să-l aştepte. Cafegiul îi servi, fără să-i întrebe nici cine sînt, nici unde merg. Pe vremea Ocupaţiei, majoritatea grecilor fie că luau parte activă la mişcarea de rezistenţă, fie că făceau tot p**osibilul ca să-i sprijine pe luptători.

Cei patru fugari aveau acte de identitate false şi permise de călătorie pentru insula Mykonos. Într-un tîrziu caicul, săltînd necontenit pe marea bîntuită de furtună, ancoră lîngă chei. Fugarii se pregătiră să urce pe mica navă cu un ceas mai devreme, neluînd în seamă marea furtunoasă şi vîntul puternic, cînd, deodată, la debarcader îşi făcură apariţia doi nemţi din „poliţia

* Plajă şi port al Atticei, lîngă Atena. (N. trad.)

portuară“.

Văzîndu-i, fugarii fură cuprinşi de teamă. În astfel de clipe, omul este tentat să facă presupuneri dintre cele mai neplăcute. Totuşi, Kanellopoulos ştia că în asemenea împrejurări cel mai bun lucru este să-ţi păstrezi sîngele rece. Se gîndi că nu vor da atenţie unor oameni care plecau într-o insulă ocupată de italieni, aşa cum era Mykonos. Prin urmare, dacă prezenţa nemţilor era întîmplătoare nu-i pîndea nici o primejdie, însă în cazul că aceasta se datora unei trădări erau pierduţi. Totuşi, nu mai puteau să dea înapoi. Astfel, Kanellopoulos porni primul spre navă, fără grabă şi cu un aer liniştit. Ceilalţi trei căutară să-l imite şi-l urmară la rîndul lor. Cînd însă se pregăteau să se urce pe punte, nemţii îi opriră.

— Papiere **, **spuseră.**

Foarte calm, politicianul le întinse actele. Nemţii le cercetară cu atenţie, se uitară la mica ambarcaţiune şi apoi le restituiră actele şi permisele, spunîndu-le că pot să se îmbarce. Nava era atît de mică şi părea atît de şubredă, încît nu putură bănui că era destinată să traverseze marea furtunoasă ca să ajungă în Turcia. În cele din urmă, fugarii porniră la drum.

Furtuna bîntuia cu furie şi vîntul izbea cu putere nava chiar în faţă. Nu puteau întoarce caicul cu pupa spre vînt, deoarece motorul n-avea suficientă forţă ca să se opună furiei talazurilor. Înaintau deci cu greutate, riscînd să se scufunde. Motorul începuse deja să gîfîie. Kanellopoulos fu instalat în cală, iar ceilalţi pe punte. Însă cum puntea era necontenit măturată de valuri, curînd se udară pînă la piele. Din hainele lor picura apa şi se ţineau cu putere de frînghii ca să nu fie tîrîţi de valuri în adînc.

Căpitanul Iorgos, un priceput lup de mare, era îngrijorat şi îi spuse politicianului că trebuia să se întoarcă.

— Imposibil, răspunse acesta.

— Dar nu vedeţi că o să ne înecăm! exclamă căpitanul.

Fireşte, Kanellopoulos vedea acest lucru, dar întoarcerea era la fel de primejdioasă ca şi continuarea

** Actele, în limba germană, în text. (N. trad.)

călătoriei.

Marea poate că s-ar fi îndurat de ei, nemţii însă niciodată.

Furtuna se-nteţea. Sufla gregotramuntanas * **şi vuietul lui sinistru se lua la întrecere cu acela al valurilor. Viteza vîntului creştea într-una şi căpitanul îşi dădea seama că nu puteau trece prin str**îmtoarea dintre insulele Eubeea şi Andros.

— Nu putem trece prin strîmtoare. Nu ne rămîne decît să ne schimbăm ruta către maistros ** **şi să acostăm î**n portul Kastri din Eubeea. Acolo vom aştepta pînă se va mai potoli furtuna şi pe urmă fie ce-o fi. Nu putem face altfel, zise căpitanul.

Kanellopoulos nu-l putea contrazice, fiindcă vedea şi el că trecerea prin strîmtoare ar fi însemnat curată sinucidere.

Se-ndreptară deci, cu mare greutate, spre Kastri. Tocmai cînd se apropiau de port, musul care stătea la prora scoase un strigăt.

— Căpitane, stînci! Stînci!

Cam la cinci metri distanţă se-nălţa un grup de stînci şi dacă musul n-ar fi strigat, nava s-ar fi zdrobit de ele ca o coajă de nucă. Aşa însă, căpitanul Iorgos întoarse în grabă cîrma spre dreapta şi ambarcaţiunea, înclinîndu-se într-o parte, le ocoli şi ancoră lîngă debarcader.

Coborîră pe uscat, iar căpitanul legă bine nava. Pe cheiul pustiu se aflau cîteva barăci, unde se adăpostiseră nişte pescari şi alte persoane la fel de ciudate ca şi cei patru pasageri ai caicului.

După multe rugăminţi, găsiră o baracă. Doamna Kanellopoulos, care suferea de rău de mare, se întinse pe o masă, – singura mobilă din încăpere! – ca să-şi mai revină, iar ceilalţi trei se culcară pe un maldăr de paie, aflat într-un colţ.

Căpitanul rămase la bordul caicului, după ce cercetă împrejurimile ca să nu aibă vreo surpriză neplăcută.

Pe-nserat, în port ancoră o navă mare plină cu soldaţi italieni; intenţionau să aştepte acolo potolirea furtunii.

---

* Vînt de nord-nord-est. (N. trad.)

** Nord-vest. (N. trad.)

Prezenţa italienilor îi nelinişti pe fugari. Nu puteau şti ce-i aşteaptă cu atîţia soldaţi în jur. Un ofiţer şi doi subofiţeri cercetară toate barăcile ca să adăpostească cît mai mulţi dintre ai lor. Nu era plăcut să petreacă noaptea pe puntea bătută de valuri. Intrară şi în baraca unde se aflau cei patru fugari, îi priviră şi luîndu-i drept bolnavi, ieşiră fără să lase acolo soldaţi. Noaptea şi ziua următoare trecură în aşteptare. În amurg, Kanellopoulos îi spuse căpitanului Iorgos că trebuiau să plece cu orice preţ.

Cum însă? Să treacă pe sub nasul italienilor? Căpitanului nu-i convenea acest lucru, dar cum furtuna se mai potolise, socoti şi el că e mai bine să plece. Nu era înţelept să-şi prelungească şederea la Kastri, unde se adunaseră şi alţi fugari şi unde cea mai mică greşeală putea provoca o adevărată catastrofă. Se urcară deci pe navă şi porniră. Se-nsera. Trecură pe lîngă nava italienilor, însă nimeni nu-i opri.

Vremea se-mbunătăţise şi navigau destul de uşor îndreptîndu-se spre strîmtoarea dintre Andros şi Eubeea. Însă, noaptea tîrziu, cînd se apropiară de insula Karystos, zăriră în depărtare mai multe luminiţe. Era desigur un convoi de caicuri pescăreşti, dar ca să nu aibă vreo întîlnire neplăcută, micşorară viteza şi aşteptară să treacă convoiul.

Porniră din nou, dar cînd să intre în strîmtoare, constatară că un reflector, instalat pe promontoriul insulei Andros, luminează la răstimpuri strîmtoarea. La aşa ceva nu se aşteptaseră. Nu ştiau ce să facă: să se oprească sau să înainteze? Pînă la urmă găsiră că e preferabil să-şi continue drumul, fiindcă lumina reflectorului nu ajungea pînă la ei, mai precis, îşi arunca razele dincolo de caic.

Reuşiră să treacă de zona primejdioasă şi, curînd, ieşiră în marea deschisă, îndreptîndu-se spre soroco-levante *.

Calculînd timpul necesar traversării, căpitanul Iorgos constată că aveau să treacă ziua în amiaza mare pe lîngă capul sudic al insulei Hios, numit capul Venetiko, unde se afla un puternic post de pază german. De obicei, navele

* Sud-est. (N. trad.)

ştiind de existenţa acestui post se străduiau să treacă prin preajma lui numai noaptea şi la o distanţă cît mai mare. Cu toate acestea, Kanellopoulos, încrezător în steaua lui, îi spuse căpitanului să-şi continue drumul. În zori, trecură pe lîngă insula Psará şi-i zăriră stîncile negre. Erau cu toţii istoviţi şi sufereau de frig.

Pe la opt dimineaţa, cînd se aflau între Hios şi Psará, motorul începu din nou să gîfîie. În cele din urmă se opri. Acest lucru, de care se temuseră, îi umplu de disperare. Acum caicul n-ar fi putut înainta decît cu unica-i pînză, ceea ce însemna să navigheze încet, cu multe zigzaguri, pierzîndu-se astfel un timp preţios. De aceea, căpitanul Iorgos se strădui din răsputeri să repare motorul şi, după aproape două ore, izbuti. Cei patru fugari răsuflară uşuraţi. Din cauza întîrzierii ajunseră în preajma insulei Hios pe la amiază. Navigau, navigau, dar insula nu se mai sfîrşea…

— Dar nu putea fi mai mică? zise unul dintre fugari, făcînd haz de necaz.

Pe la trei şi jumătate după-amiază se găseau în dreptul capului Venetiko. Privirile tuturor erau aţintite spre acel loc, deoarece-l socoteau ultima piedică pe care o aveau de învins. Vizavi se zăreau deja coastele turceşti, pămîntul unde doreau atît de mult să ajungă. Spre norocul lor, cei din postul de pază de la Venetiko nu i-au oprit, deoarece n-au dat importanţă unui caic atît de mic. Astfel trecură de Venetiko, şi fără nici o dificultate, se apropiară de coastele turceşti. Se pregăteau să acosteze lîngă o plajă pustie, cînd auziră strigăte. Erau soldaţi turci dintr-un post de pază al coastei. Cu armele întinse îi somară pe fugari să debarce, şi aşa, înaintînd prin apa care le ajungea pînă la brîu se îndreptară spre mal. Atitudinea turcilor li se părea de neînţeles. Însă cînd ieşiră pe uscat, un ofiţer turc, care ştia puţin greceşte, le spuse:

— Căpitan ageamiu!

Turcii se mîniaseră pentru că nava cu fugarii trecuse ziua-n amiaza mare pe lîngă capul Venetiko şi apoi ancorase-n apele turceşti. Aceasta putea da naştere unor neînţelegeri cu Germania. Turcii recomandaseră ca

debarcările să se facă noaptea, iar ambarcaţiunile să se-ndepărteze imediat, pentru ca fugarii să poată fi socotiţi naufragiaţi. Considerau deci debarcarea călătorilor în plină zi şi sub nasul nemţilor ca pe o dovadă a nepriceperii căpitanului.

Ofiţerul striga: „Atina – Atina“, vrînd să le spună că trebuiau să se îmbarce din nou şi să se-ntoarcă... la Atena! Înţelegînd despre ce e vorba, soţia politicianului leşină. În cele din urmă, după şase ceasuri de tratative, turcii le permiseră să debarce şi le dădură adăpost şi hrană, urmînd ca a doua zi să-i ducă la Ceşmé *. **Bineînţeles, caicul fu silit să plece imediat. Între timp, „Păianjenul“ comunicase serviciilor secrete aliate din Smyrna despre plecarea fugarilor, aşa că aceştia erau aşteptaţi.**

La cinci zile după ce Kanellopoulos şi însoţitorii săi părăsiseră Grecia, „Păianjenul“ recepţionă un mesaj de la Comandamentul din Orientul Mijlociu, în care i se comunica sosirea acestora pe teritoriul turcesc. Membrii grupului răsuflară uşuraţi, deoarece începuseră să se neliniştească, temîndu-se de piedici neprevăzute şi, mai ales, de trădare, pe care-o întîlneau atît de des în calea lor.

Petros era neliniştit şi din cauză că nu primise nici o ştire de la Kety. Desigur, nu se aştepta să primească regulat veşti, însă ar fi vrut ca din cînd în cînd fata să-i dea un semn de viaţă. I se adusese la cunoştinţă că Kety ajunsese în Orientul Mijlociu şi atît. Nu ştia dacă este în Turcia, în Siria, în Liban sau în Egipt.

Petros Sigalos era un om dur, care nu se lăsa copleşit, însă dorea foarte mult să aibă veşti de la Kety. Totuşi nu se plîngea, deoarece se obişnuise să nu se mire de teribilele legi impuse de război. În adîncul sufletului său nutrea speranţa că în cele din urmă dreptatea va învinge.

Era o dimineaţă ploioasă de toamnă. Lîngă debarcaderul portului Pireu, sprijinit de un felinar, stătea un cerşetor. Pe vremea Ocupaţiei, în port nu existau

* Peninsulă în Asia Mică (Turcia), lîngă oraşul Smyrna. (N. trad.)

cerşetori care să stea într-un anumit loc. Mizeria şi foametea luaseră asemenea proporţii, încît toată lumea cerşea ceva, de la bani la o frunză de varză... Însă nici un cerşetor n-ar fi făcut greşeala să rămînă nemişcat într-un loc, fiindcă oamenii ar fi trecut grăbiţi şi indiferenţi pe lîngă dînsul fără să-l miluiască. În vremuri de restrişte omul se înăspreşte şi nu se mai înduioşează văzîndu-şi semenul stînd cu mîna întinsă şi cerşind. La-nceput, cînd cineva leşina de foame pe stradă stîrnea mila. Pe urmă însă cei leşinaţi sau morţi de foame şi cei găsiţi morţi de frig ajunseră atît de mulţi, încît trecătorii, obişnuiţi de acum cu asemenea spectacol, îşi continuau drumul, fără să se oprească. Purtarea aceasta nu se datora unei indiferenţe inumane, ci convingerii că nu-1 pot ajuta cu nimic pe cel lovit de nenorocire, deoarece, în curînd, vor avea parte şi ei de aceeaşi soartă.

Totuşi, cerşetorul acesta stătea acolo, aşezat lîngă felinar şi cerşea, folosind fraza atît de cunoscută:

— Ajutaţi un infirm nenorocit.

Repeta necontenit aceste cuvinte, fără să ostenească. Avea piciorul stîng bandajat şi ca să umble se folosea de cîrje.

Din ziua cînd se ivise, stătea în acelaşi loc din zori pînă noaptea tîrziu, cînd portul rămînea pustiu. Atunci, cerşetorul se ridica încet şi pornea spre Piaţa Abisiniei, dispărînd printre barăcile aflate acolo. Dimineaţa, cînd nici nu se luminase de ziuă, sosea lîngă debarcaderul unde acostau caicurile şi-şi ocupa locul.

Santinelele germane din port şi marinarii de la Căpitănia portului nu dădură prea mare atenţie acestui cerşetor nou venit. Abia după o săptămînă, un bărbat de statură potrivită, slab, îmbrăcat cu o scurtă albastră, se apropie de el şi-i dădu ceva bani de pomană.

— Ce ai? îl întrebă.

— Sînt infirm, domnule, răspunse cam vag cerşetorul.

— Unde te-ai lovit?

— La picior, bunul meu domn. E ca şi cînd n-aş avea picior.

— De unde eşti?

— Din insule, răspunse la fel de vag cerşetorul.

— Cerşeşti de mult?

— De vreo doi ani. De cînd m-a nenorocit un camion. Mai bine era să mă fi ucis, decît să am parte de o asemenea viaţă.

Omul cel slab, cu scurtă albastră, puse capăt discuţiei şi se-ndreptă spre gară.

În ziua aceea, cerşetorul îşi părăsi locul pe la amiază, deşi, de obicei, nu se mişca de lîngă felinar din zori şi pînă noaptea tîrziu. Nu se duse, aşa cum obişnuia, spre Piaţa Abisiniei, ci o porni şchiopătînd de-a lungul bulevardului de pe malul mării, trecu de Vamă şi depăşind depozitele de cărbuni, o luă spre cartierul Hatzikiriakio.

Ajuns în acel cartier periferic al Pireului o coti pe o străduţă lăturalnică şi intră într-o casă cu etaj, vopsită cu ocru. Rămase acolo vreo două ore şi apoi ieşi însoţit de o bătrînă zdrenţăroasă.

Se-ndreptară amîndoi spre Piaţa Vămii şi se aşezară pe treptele bisericii Sfîntul Nicolae. El lîngă balustrada din stînga, ea lîngă cea din dreapta. Se apropia ora vecerniei şi cei doi primeau de pomană de la bătrînele care se duceau la biserică şi respectau încă vechiul obicei de a milui pe cerşetorii aşezaţi la intrarea sfintelor lăcaşuri.

Slujba de vecernie se termină, credincioşii şi preoţii plecară, uşile bisericii se închiseră, însă cei doi cerşetori, neclintiţi ca două statui, nu se mişcară de pe locurile lor. Stătură acolo pînă se întunecă de-a binelea şi Piaţa Vămii rămase pustie. Pe la opt seara, o femeie îmbrăcată elegant trecu pe lîngă ei şi-i dădu de pomană numai infirmului.

Cerşetorii nu observaseră că un bărbat îi urmărise şi acum, ascuns după colţul unei case, nu-i pierdea din ochi. Necunoscutul nu scăpase nici unul din gesturile femeii elegante şi ajunse la concluzia că nu întîmplător se apropiase de infirm şi-l miluise. Mai mult chiar, văzuse că nu-i dăduse cerşetorului bani, ci altceva.

Pentru cîteva clipe, omul din umbră ezită: atît cerşetorii, cît şi femeia meritau să fie urmăriţi în continuare. Desigur că urmărirea lor ar fi dus la rezultate interesante. Însă, cum era singur, în cele din urmă se

decise să se ia după cerşetori. Cei doi îi stîmeau interesul şi dacă reuşea să afle unde se duc, putea descoperi lucruri de mare însemnătate.

La un sfert de oră după ce femeia elegantă se apropiase de ei, cerşetorii se ridicară şi-n loc să se-ntoarcă la casa cu etaj din cartierul Hatzikiriakio, o porniră de-a lungul bulevardului de pe malul mării şi cotind spre Piaţa Abisinei dispărură printre barăci.

Omul care-i urmărise ca o umbră trecu în grabă strada şi, oprindu-se în faţa unei barăci, se ascunse sub o poartă.

Abia se ghemuise acolo, cînd de după colţ, se ivi cerşetorul, care începu să tragă cu un pistol asupra porţii unde se afla urmăritorul. Trase cinci gloanţe şi apoi se adăposti din nou după colţ, rămînînd la pîndă. Urmăritorul profită de acest răgaz şi agăţîndu-se de un uluc se urcă pe acoperişul barăcii. Infirmul nu observase această „ascensiune“ şi curînd, tot cu pistolul în mînă, privi spre poartă ca să vadă dacă omul mai era acolo.

Necunoscutul însă se afla pe acoperiş şi înarmat cu un pistol Browning supraveghea strada. Deodată, o văzu pe cerşetoare alergînd spre infirm. Se gîndi să tragă, dar ezită. Înainte de a apuca să ia o hotărîre, se auziră două împuşcături şi gloanţele îi trecură şuierînd deasupra capului. Se trînti jos şi trase la rîndul său. Cei doi cerşetori se lipiră de perete ca să se ferească. Atunci se petrecu ceva foarte ciudat. Infirmul aruncă cîrjele, îşi desfăcu bandajul şi, cu o supleţe neobişnuită, se strecură în dosul barăcii de vizavi şi se căţără pe acoperiş. Totul se petrecu atît de repede, încît urmăritorul nu interveni imediat. Apoi, revenindu-şi, trase asupra cerşetorului, coborî şi luînd-o la goană printre barăci se-ndepărtă. Cerşetoarea alergă în urma lui şi cu un mic revolver trase de mai multe ori, încercînd zadarnic să-l ucidă.

Urmăritorul, care acum devenise urmărit, strecurîndu-se printre barăci ajunse pînă la capătul străzii prin preajma căreia trecea metroul * **şi sări între linii. Apoi, mergînd pe l**îngă pereţi se-ndreptă spre Neo

* O parte din traseul metroului care leagă Atena de Pireu este la suprafaţă. (N. trad.)

Faleron **. **Alerga repede, cu toate că porţiunea dintre perete şi linii era foarte îngustă. Cei doi cerşetori ajunseră şi ei pe strada de l**îngă metrou şi porniră în goană după fugar. Într-un loc, situat aproape de moara Stavris, trotuarul se mărginea cu un zid înalt. Urmăritorul-urmărit îşi dădu seama că din acel punct cerşetorii nu mai puteau vedea liniile şi se opri.

Auzind că cei doi îşi continuă goana, el se căţără pe zid. Îi zări alergînd înaintea lui spre pod şi îşi scoase pistolul vrînd să-i împuşte. Atunci i se întîmplă ceva neplăcut. Alunecă şi căzu lîngă linii, scrîntindu-şi piciorul stîng.

Se ridică cu greu. Fiindcă acolo nu putea rămîne, se gîndi să treacă pe trotuarul celălalt şi să se ascundă în curtea vreunei fabrici. Trebuia însă să fie atent, deoarece între linii treceau cablurile cu curent electric, pe care dacă le-ar fi atins ar fi fost electrocutat imediat. În ciuda durerii, se hotărî să sară peste cablurile electrice. Reuşi s-o facă cu preţul unui mare efort, dar se prăbuşi la pămînt.

Se tîrî pînă la zid şi ajutîndu-se de fiecare crăpătură sau piatră ieşită în afară, se căţără în mîini pînă pe creasta acestuia. Din locul unde se afla văzu că cerşetorii stăteau pe pod şi, cu pistolul în mînă, supravegheau liniile metroului pe o mare distanţă. Cînd se convinseră că omul care-i urmărise nu mai înainta de-a lungul liniilor, se-ndreptară spre strada unde se aflau mai multe mori şi ţesătorii.

Urmăritorul-urmărit înţelese că nu va avea mult de aşteptat. Izbuti să ajungă lîngă gardul unei fabrici şi se lipi de el. Zări un uluc gros care ducea la o terasă, însă piciorul scrîntit nu-i permitea să-ncerce o asemenea ascensiune.

Înaintă şchiopătînd pe lîngă gard, pînă la poarta unei fabrici de paturi. Acolo zări un capac de metal, ca acelea cu care se acoperă rezervoarele de apă. Îl ridică repede şi se strecură înăuntru. Puse la loc capacul şi rămase agăţat de pereţii rezervorului, într-o poziţie deosebit de

** Suburbie a Atenei, situată pe malul mării. (N. trad.)

obositoare. Nu putea face nici o mişcare. Nu vedea ce este sub el, însă după duhoarea îngrozitoare care-l sufoca, bănui că se afla lîngă un canal de scurgere a apei murdare. Totuşi, rămase acolo şi singurul lucru de care se temea era să nu-şi piardă echilibrul din cauza piciorului rănit şi să cadă în apă, despre care nu ştia dacă este adîncă sau nu. Curînd după ce puse capacul la loc auzi paşii cerşetorilor.

Se opriră şi ei în faţa fabricii de paturi. Aceasta nu era mare. Se compunea dintr-o clădire centrală cu două etaje, o magazie şi o curte spaţioasă, în care se aflau depozitate baloturi de tablă, arcuri, sîrme de diferite feluri şi ţevi de fier. Cerşetorii rămaseră cîteva clipe în mijlocul străzii, apoi se apropiară temători de fabrică şi se pitiră în dosul unui butoi de metal.

— Precis că a intrat aici, zise bărbatul.

— N-ar fi înţelept din partea noastră să-l urmăm, pentru că ne-ar putea ucide înainte ca noi să-l descoperim.

— Nu mă-ndoiesc că e diavolul acela de Petros Sigalos, şopti infirmul.

— Eşti sigur?

— Mai mult decît sigur.

Zgomotul făcut de nişte hîrtii mişcate de vînt îi făcu să tacă. Ochii lor însă rămaseră aţintiţi asupra clădirii. Atît cît le permitea întunericul, se străduiau să descopere locul unde se ascunsese omul care-i urmărise.

— N-a putut intra în clădire, zise infirmul. Sînt sigur că este în curte. Trebuie deci să-l prindem şi să-i facem de petrecanie. Cu diavolul ăsta nu avem altă soluţie. Planul meu e simplu. E firesc ca el să fi sărit zidul acesta, care-i mai scund. Odată ajuns în curtea fabricii, desigur că a rămas pitit lîngă zid, fiindcă pe de o parte se teme să înainteze, iar pe de altă parte vrea să audă ce se întîmplă pe stradă. Aşa că ai să te caţări şi tu pe creasta zidului. Cînd ai să găseşti un loc potrivit, ai să începi să tragi spre partea de jos a acestuia. Petros are să tragă asupra ta şi eu de îndată ce am să stabilesc unde este ascuns am să mă reped într-acolo şi am să-l împuşc. În felul acesta îl vom lichida. Fii însă atentă: cînd voi începe

să trag, tu să te opreşti ca să nu ne zăpăcim şi să ne ucidem noi între noi, din greşeală. Ai înţeles?

— Da, răspunse femeia.

Şi fără altă vorbă se-ndreptă spre locul indicat de infirm.

Nu văzuseră capacul metalic, pentru că îţi puteai da seama de existenţa lui numai călcînd pe el. Aşa-l descoperise şi urmăritorul-urmărit. Acesta auzi discuţia celor doi şi se temu ca nu cumva falsul infirm să calce întîmplător pe capac şi, ridicîndu-l, să dea de el. Dacă nu se-ntîmpla acest lucru, atunci existau trei soluţii: ori să aştepte ca cerşetorii să intre în curte şi el, profitînd de ocazie, să o şteargă, ori să ridice pe jumătate capacul şi să-l împuşte pe cerşetor cînd se va apropia de zid, ori să rămînă pe loc pînă cînd se va lumina de ziuă şi urmăritorii lui vor fi siliţi să se retragă. Totuşi, nu îndrăznea să ia o hotărîre. Pentru prima dată ezita, de parcă simţea că duşmanii cu care avea de-a face în noaptea aceea erau deosebit de periculoşi. În cele din urmă se decise să mai aştepte. Falsul infirm trecu pe lîngă capacul rezervorului fără să-l calce. Apoi, înaintă spre zid, de care se lipi, rămînînd la pîndă. Între timp, femeia se dusese de partea cealaltă a zidului şi se urcase pe creasta lui. Se opri în dosul unui horn şi începu să tragă. Bineînţeles că nimeni nu-i răspunse cu alte împuşcături. Faptul îl făcu pe cerşetor să nu se mai caţere pe zid aşa cum plănuise.

Omul din rezervor, crezînd că adversarul lui se şi urcase, se încumetă să ridice puţin capacul. Însă cînd îl văzu stînd nemişcat lîngă zid, cu pistolul în mînă, puse repede capacul la loc. Din păcate, închizîndu-l făcu un zgomot slab.

Infirmul, care privea în direcţia opusă, aşteptînd întoarcerea femeii, la auzul acelui sunet metalic, se-ntoarse brusc străduindu-se să vadă ce se petrece în spatele lui. Continuînd să stea lipit de zid, ca să nu poată fi atacat prin surprindere, privi spre ferestrele fabricii şi spre acoperiş. Apoi fluieră de două ori şi, curînd, femeia coborî şi se apropie de el.

— Se vede că n-a intrat în curte, zise ea.

— Şi totuşi e aici, şopti cerşetorul.

— Eşti sigur?

— Sînt. Şi dacă nu-l înhăţăm acum, nu vom reuşi să punem mîna pe el niciodată.

— Oare nu te înşeli?

— Nu fi proastă, spuse infirmul. Numai Petros Sigalos ne putea urmări pînă la baracă fără să-l simţim. Dacă nu-l lichidăm azi, vom regreta, însă va fi prea tîrziu.

Femeia nu răspunse.

Din depărtare se ivi lumina farurilor unei maşini. Părea să fie un camion.

— Ora e înaintată, zise femeia.

— Poate că e o maşină italiană.

— Şi dacă e germană, ce facem?

— Stai liniştită şi nu mă cicăli atît, o repezi infirmul cu asprime.

Maşina trecu, în timp ce ei se ascunseră în dosul butoiului de fier. După ce se-ndepărtă, se ridicară. Femeia vru să-i vorbească.

— Mereu ai ceva de spus, i se adresă furios cerşetorul. Ce mai vrei?

— Mă tem că noi îl căutăm aici şi el se află în siguranţă, departe de acest loc şi rîde ştiind că stăm de veghe zadarnic.

Petros Sigalos, pentru că într-adevăr el era urmăritorul-urmărit, stînd în rezervor auzea discuţia lor şi ceasurile i se păreau secole. Frigul şi umezeala îl pătrundeau pînă la oase şi picicarele nu-l mai ţineau. Miezul nopţii trecuse de mult şi încă nu se putuse mişca din loc. Şi apoi duhoarea era sufocantă. Îşi dădea seama că nu mai putea să stea în acea poziţie incomodă fără să se prăbuşească în apa murdară şi să se-nece. De aceea se hotărî ca înainte de a se prăvăli lipsit de puteri în cloaca aceea, să coboare el însuşi.

Începu coborîrea, călcînd cu grijă pe ieşiturile zidului şi ţinîndu-se de ţevile de scurgere. Cînd ajunse lîngă suprafaţa apei, văzu că fundul rezervorului comunica cu două conducte mari şi că din adînc se zărea o lumină palidă. Încercă să stabilească unde dădea acel tunel subteran, dar nu reuşi. Totuşi, cam la douăzeci de metri

distanţă se afla o altă gură de canal, fără capac, deoarece pe acolo se strecura puţină lumină.

Se aşeză pe marginea marii conducte, în timp ce picioarele îi atîrnau în apa murdară. Stătu cîteva clipe ca să-şi mai dezmorţească membrele. Respira greu din cauza duhorii îngrozitoare, dar faptul că părăsise acea poziţie incomodă, îl ajută să-şi recapete oarecum puterile. Piciorul scrîntit îl durea foarte tare şi de aceea ezita să plece de acolo. Ştia că nu va fi în stare să alerge.

Dacă scăpa cu bine, datele pe care le culesese pe tăcute şi cu multă îndemînare aveau să ducă la distrugerea multor duşmani şi trădători ai mişcării de rezistenţă. Însă îşi dădea seama că duşmanii lui, bănuind că-i dibuise, aveau să facă totul ca să-l ucidă.

Rămase deci pe loc, aşteptînd să se lumineze de ziuă. Piciorul îl durea tot mai tare şi n-ar fi putut ajunge departe. Începu să-şi frece uşor glezna umflată. Altceva nu putea face.

Încet-încet, deschizătura conductelor se lumină mai puternic. În tot timpul nopţii auzise încontinuu paşi şi şoapte deasupra lui. De la o vreme însă nu se mai auzea nimic. Totuşi nu se clinti, aşteptînd să se lumineze de-a binelea.

La-nceput, faptul că du-te-vino-ul cerşetorilor încetase îl bucură pe Petros. Paşii şi discuţiile lor şoptite îl enervau. Aşa că în primul sfert de oră se simţi oarecum uşurat. Pe urmă însă fu cuprins de nelinişte. Se-ntreba de ce se-ndepărtaseră, unde se duseseră şi ce plănuiau. Nici pentru o clipă nu se gîndi că săturîndu-se să stea la pîndă se duseseră să se odihnească. Doar îl auzise foarte clar pe infirm spunînd că e sigur de prezenţa lui Petros în acele locuri. Faptul arăta că cerşetorul avea experienţă în asemenea treburi. Aşadar, fără îndoială că cei doi aşteptau să se facă ziuă ca să-i întindă o cursă lui Păianjen 44 pe care voiau cu tot dinadinsul să-l lichideze.

Ceasurile treceau greu. Petros se-ntreba cum va reuşi să iasă din rezervor fără ca adversarii lui să-l simtă. La un moment dat se auzi de departe zgomotul unei maşini. Curînd se apropie şi se opri în faţa fabricii de paturi, lîngă capacul rezervorului. Petros auzi zvon de glasuri şi se

temu. Se gîndi că poate falsul infirm rămăsese la pîndă şi o trimisese pe femeie să aducă maşina. Însă cine erau cei din maşină? Pentru o clipă îşi spuse că poate veniseră să blocheze zona şi să cerceteze curtea fabricii şi împrejurimile. În acest caz ar fi fost uşor să observe capacul metalic al rezervorului.

Însă, după cîteva clipe maşina porni şi se-ndepărtă. Se aşternu din nou tăcerea. Nu se auzeau nici paşi, nici zvon de glasuri. Domnea o tăcere de moarte. Petros nu ştia ce se-ntîmplase cu urmăritorii lui. I se părea imposibil ca ei să se fi retras. Dacă ar fi fost sigur că plecaseră, acum era momentul cel mai potrivit ca s-o şteargă. Din păcate, durerea din picior devenea tot mai stăruitoare. Deodată, în interiorul conductei, cam la zece metri distanţă, zări două puncte luminoase. Păreau nişte ochi care-l priveau.

Petros îngheţă. Încet-încet, văzu şi silueta omului. Stătea nemişcat, numai ochii i se mişcau în orbite. Petros strînse pistolul în mînă.

Pentru moment crezu că imaginaţia îi joacă o festă, făcîndu-l să aibă vedenii. Dar vocea care făcu să răsune rezervorul îl convinse că n-avea de-a face cu fantome, ci cu un om în carne şi oase.

— Ce cauţi la ora asta aici, Petros Sigalos? De ce te-ai ascuns?

Petros nu se simţise niciodată atît de tulburat. Acea voce însă îi era cunoscută.

— Nu răspunzi? Află că ţi-a sunat ceasul de pe urmă. Vei plăti scump pentru tot ce ai făcut…

„El e! Panos!“ se gîndi Petros.

Deci nu se-nşelase cînd, ascuns într-un caic, îl urmărise prin hubloul cabinei pe aşa-zisul cerşetor care stătea lîngă felinarul din apropierea debarcaderului!… Însă cum reuşise Panos să se strecoare în conducta cea mare fără ca el să prindă de veste?

— De ce nu răspunzi Păianjen 44? Eu nu mă tem de tine.

Petros îşi adună puterile ca să atace, dorindu-şi numai ca piciorul lovit să nu-l trădeze. Ştia că avea de dat o luptă pe viaţă şi pe moarte. Strînse pistolul şi vru să

ridice mîna, dar Panos îi strigă:

— Predă-te, altfel te ucid!

Atunci Petros, ţinînd ridicată mîna cu pistolul, se lăsă să alunece în apă, în timp ce Panos trase de trei ori asupra lui.

Nici unul din gloanţe nu-l nimeri. Petros aruncă apă în ochii lui Panos ca să-l zăpăcească şi, la rîndul lui, începu să tragă. Pentru o clipă nu-l mai văzu şi crezu că trădătorul se prăbuşise lovit de gloanţe. Însă, deodată, acesta se ivi înaintea lui. Apa n-avea mai mult de un metru adîncime, aşa că cei doi bărbaţi se găsiră încleştaţi într-o luptă crîncenă. Petros îi dădu o puternică lovitură în cap, însă Panos îl lovi în stomac, făcîndu-l să se-ncovoaie de durere. Petros n-avea de unde să ştie că gloanţele trase de el îl răniseră pe Panos la ureche şi-i loviseră pistolul, făcîndu-l inutilizabil. Dacă ar fi bănuit acest lucru ar fi avut şi mai mult curaj, dar cum nu-l ştia presupunea că Panos este bine înarmat. Credea că are încă un pistol, cuţite şi, poate, grenade. În urma loviturii primite, Petros se prăbuşi. Panos se aruncă asupra lui şi-i ţinu capul în apa aceea murdară vrînd să-l sufoce. Petros era dezarmat; pistolul îi căzuse în apă, aşa că nu se mai putea baza decît pe mîinile lui. Simţea că se-năbuşă, însă în ciuda acelei cumplite senzaţii, se gîndi că, desigur, Panos nu mai are arme, odată ce încearcă să-l ucidă prin înec. Făcu deci un efort supraomenesc şi se zbătu cu atîta putere, încît trădătorul fu nevoit să-i dea drumul. Dar de îndată se aruncă iar asupra lui Petros. Acesta îl izbi cu pumnul în faţă, silindu-l pe falsul infirm să dea înapoi. Petros profită de acel scurt răgaz ca să se retragă spre gura marii conducte. Panos îşi reveni şi-l apucă pe Petros de picior. Cu o lovitură a celuilalt picior, Petros reuşi să se elibereze, însă Panos nu se lăsă, ci se repezi din nou asupra lui. Se luptau ca două fiare, rostogolindu-se prin glodul puturos.

La un moment dat, Petros văzu că prin conductă se apropie o femeie, cu un pistol în mînă. Era cerşetoarea! Îşi dădu seama că era pierdut; în timp ce se lupta cu trădătorul, putea fi ucis cu uşurinţă de complicea acestuia. Totuşi, nu se gîndi să abandoneze lupta. Era

hotărît să-l sugrume pe Panos, cu mîinile goale; în caz că ar fi reuşit, ar fi scăpat lumea de un ticălos. Se strădui deci să-l apuce pe trădător de gît, însă acesta, bănuindu-i parcă intenţiile, se ferea.

Ceea ce-l mira pe tînăr era faptul că cerşetoarea nu intervenise încă. Nu avu însă mult de aşteptat. Răsună o împuşcătură şi-l văzu pe Panos prăbuşindu-se!

— Ucigaşo, tragi în mine? îi strigă trădătorul.

Atunci cerşetoarea se repezi la Panos ca o furie şi-i descărcă toate gloanţele pistolului în cap!

Petros, după încercările prin care trecuse, rămase uluit şi nu înţelegea ce se-ntîmplase.

— Pleacă imediat de aici, îi spuse cerşetoarea.

— Vom pleca împreună, zise Petros, luîndu-i pistolul.

Femeia tresări, de parcă-i propusese cel mai groaznic lucru.

— Aceasta nu se va-ntîmpla niciodată, replică ea. Auzi? Niciodată! Şi acum, pleacă…

În lumina tulbure a zorilor, Petros o privi pe salvatoarea lui care părea o femeie foarte hotărîtă. Nu putea înţelege de ce se-ntîmplaseră toate acestea şi de ce-l ucisese ea pe Panos, complicele ei. Trebuia să clarifice misterul. Nu era vorba de curiozitate, ci de nevoia de a intra pe firul organizaţiei care se folosise de Panos.

— Nu încerca să afli mai mult, îi spuse femeia. Mulţumeşte cerului că mai eşti în viaţă. În loc să-l împuşc pe Panos te-aş fi putut împuşca pe tine. Asta nu-ţi ajunge? Cred că pot cere omului căruia i-am salvat viaţa să mă lase în pace.

— Nu te înţeleg, zise Petros.

— Multe mai vrei! exclamă falsa cerşetoare. Dacă aştepţi să te lămureşti, se va lumina de-a binelea de ziuă, vom fi găsiţi aici şi atunci toate strădaniile noastre vor fi fost în van.

— De ce l-ai ucis? o întrebă Petros.

— N-am făcut-o de dragul tău, ci pentru că-l uram, răspunse ea zîmbind. Însă poţi să fii sigur că nu voi trece niciodată de partea ta. Pur şi simplu omul acesta mă amestecase într-un mod perfid în lucruri care nu-mi plac

şi, pe deasupra, mă trata ca pe un cîine. L-am ucis ca să scap de el... Asta-i tot. Nu încerca să afli şi alte amănunte. N-am de gînd să mă fac spioană sau membră a rezistenţei. Tocmai ca să scap de asemenea treburi am ucis. Nu vreau să mă mai încurc cu chestiuni de acestea.

— Dar nu-ţi dai seama că acela care s-a amestecat în astfel de treburi nu poate scăpa de ele decît la sfîrşitul războiului?

Femeia îl privi în ochi. Nu era bătrînă, cum voia să pară prin deghizare, ci tînără şi bine făcută. Nu răspunse nimic la vorbele lui Petros.

— Bună ziua, rosti ea sec.

Şi întorcîndu-i spatele, ieşi din canal şi porni spre Pireu.

— Te duci în Piaţa Abisiniei? zise Petros.

Falsa cerşetoare se opri brusc şi se-ntoarse spre el.

— Sper că n-ai de gînd să mă urmăreşti? îi spuse. Îţi cer să mă laşi în pace.

— Şi dacă vei avea neplăceri cu ai tăi?

— Asta-i treaba mea, nu te priveşte pe tine.

Şi fără altă vorbă, femeia plecă. Petros aruncă o privire cadavrului lui Panos, cercetă pistolul cerşetoarei pe care-l avea în mînă, îl puse-n buzunar şi se-ndreptă spre Faleron.

În dimineaţa aceea îngheţată, nu se vedea ţipenie de om. Piciorul îl durea foarte tare şi simţea nevoia să se odihnească. Dar cum? Avea de străbătut o mare distanţă. Trebuia să se-ndepărteze cît mai repede de locul unde zăcea cadavrul lui Panos. Îşi continuă deci drumul pînă la Noul Faleron. Acolo întîlni primii trecători: oameni care se duceau la lucru. Piciorul îl făcea să sufere îngrozitor. Singura soluţie era să-i telefoneze lui Grekos. Numai el putea găsi un mijloc de transport ca să-l aducă la Atena.

În timp ce mergea, se gîndea că trebuie să fie mulţumit de rezultatele obţinute. Pentru că reuşise să instaleze observatori în insule, asigurase plecarea lui Kanellopoulos şi trădătorul Panos fusese ucis. Însă ultimul fapt nu-l mulţumea. Scopul lui nu era să-l pedepsească pur şi simplu pe Panos. Răzbunarea nu făcea parte din planurile lui. L-ar fi iertat bucuros pe

Panos de răul pe care voise să i-l facă. Se hotăra să ucidă numai atunci cînd constata că omul respectiv este o piedică şi un pericol pentru lupta dusă împotriva cotropitorilor. Atunci devenea neîndurător. De aceea, chibzuind mai bine, ajunse la concluzia că ucigîndu-l pe Panos falsa cerşetoare îi salvase viaţa, dar, totodată, îl împiedicase să afle pentru cine „lucra“ trădătorul şi din ordinul cui acţionase pe nava căpitanului Malagrakis. Apoi, atitudinea „cerşetoarei“ şi pretenţia ei ca el să nu încerce să afle mai multe referitor la această afacere era inadmisibilă pentru un luptător din mişcarea de rezistenţă. Petros se gîndise la asta din prima clipă, dar îi făcuse pe plac nu din pricina vreunui sentiment de recunoştinţă, ci fiindcă nu avusese încotro. Îşi aminti de femeia care trecuse prin faţa bisericii şi-i dăduse, chipurile, de pomană lui Panos. Nu găsea că-i datorează recunoştinţă cerşetoarei: ea îl ucisese pe Panos nu de dragul lui Petros, ci pentru că aşa îi dictau propriile ei interese. Adică faptul că-i salvase viaţa era cu totul întîmplător. Dar chiar în cazul că ea l-ar fi împuşcat pe trădător de dragul lui, Păianjen 44 nu şi-ar fi călcat îndatoririle din motive de ordin personal. Însă se făcuse ziuă, cerşetoarea părea hotărîtă şi el înţelesese că ar fi fost zadarnic să insiste. Preferase deci să procedeze într-un mod nepotrivit pentru un luptător, să se prefacă recunoscător şi s-o lase pe cerşetoare să creadă ce vrea despre dînsul. Intenţia lui era să ajungă la Atena ca să-şi îngrijească piciorul luxat. Voia să se odihnească şi, mai ales, să chibzuiască în linişte cum ar putea lămuri misterul din Piaţa Abisiniei.

Dintr-o cafenea din cartierul Tzitzifies, Petros îi telefonă lui Grekos şi, curînd în apropiere se opri un camion. Îl trimisese Grekos. Petros se urcă şi-i ceru şoferului să-l lase lîngă Mitropolie.

De acolo o porni pe jos spre casa unde locuiau inginerul Spanidis, Maria Dimadis şi avocatul Stavridis. Ei vegheaseră toată noaptea, neliniştiţi de soarta lui Petros.

Se bucurară cînd îl văzură şi-l culcară în pat. Maria, care era şi o bună infirmieră, îi masă piciorul lovit şi-i

puse o compresă. Apoi luară loc în jurul lui şi el le povesti cele întîmplate în ziua şi în noaptea precedentă. Le spuse cum se-nţelesese cu adjunctul căpitanului de port să-l urmărească pe cerşetor, deoarece Petros recunoscuse în persoana acestuia pe Panos.

— A fost cît pe-aci să plătesc cu viaţa, adăugă Petros. Faptul că am scăpat îl datorez norocului, nimănui altcuiva. Mă aflam într-o asemenea situaţie, încît orice aş fi făcut era imposibil să scap.

— Trebuie însă să ţinem sub observaţie Piaţa Abisiniei, zise Spanidis.

— De acest lucru să vă ocupaţi tu şi Maria, spuse Petros. Trebuie să fim foarte atenţi, deoarece asasinarea lui Panos e recentă şi banda va lua măsuri ca să se păzească. Precis că în primele zile orice acţiune în Piaţa Abisiniei sau în port este inutilă. Se vor feri şi vor face totul ca să scape de urmărire şi supraveghere. Mîine soseşte căpitanul Malagrakis, care ne va da un om pentru supravegherea portului. După cîteva zile vom vedea ce-i de făcut şi cu Piaţa Abisiniei. Oricum, e bine să ne sfătuim cu Grekos, deoarece sprijinul lui ne va fi necesar. De asemeni, trebuie să ţinem sub observaţie şi casa cu etaj din cartierul Hatzikiriakio, pentru că după părerea mea acolo se ascunde ceva. Însă, în aceste zile n-avem ce căuta prin preajma casei respective. Este nevoie ca banda, oricare ar fi, să se convingă că n-o mai pîndeşte nici un pericol, că totul s-a terminat cu uciderea lui Panos şi că nici un ochi indiscret nu se află pe urmele lor... Numai în felul acesta vor îndrăzni să iasă din găoace.

Toţi fură de acord şi-l lăsară pe Petros să se odihnească.

Pe la amiază, Maria îl trezi; dormea adînc, într-atît era de istovit.

Fata îi relată că Grekos le comunicase o veste neplăcută: un caic la bordul căruia se aflau ofiţeri fugari fusese reţinut şi ocupanţii săi arestaţi. Printre ei era şi ofiţerul Akillas. Prinşii fuseseră duşi la închiscare. Totodată, staţia de radio emisie-recepţie a „Păianjenului“ recepţionase un mesaj prin care li se cerea să rămînă pe

recepţie, deoarece li se vor transmite informaţii importante.

— Ticălosul acela de Panos e de vină, exclamă Petros, ridicîndu-se în capul oaselor. După fuga lui Kanellopoulos le comunicasem celor din Orientul Mijlociu să oprească pentru un timp plecările de pe coastele Atticei. După cum se vede nu mi-au urmat sfatul. Însă pe Akillas precis că l-a denunţat Panos. Trădătorul cunoştea portul Pireu mai bine decît îmi cunosc eu buzunarele şi era în stare să judece orice mişcare şi orice om. Malagrakis îmi spusese că odată ce Panos se dovedise trădător trebuia lichidat ou orice preţ, fiindcă cunoscînd portul şi pe proprietarii de caicuri ne putea face multe necazuri. M-am angajat să-l lichidez eu însumi, dar era prea tîrziu: Panos deja îi trădase pe Akillas şi însoţitorii lui. Oricum, dacă amînau pentru un timp plecările fugarilor, aşa cum îi sfătuisem, nenorocirea ar fi fost evitată.

— Şi au fost prinşi atîţia oameni! zise Maria.

Petros ar fi vrut să se ducă în oraş, dar piciorul îl durea încă. Şi apoi mai erau şi mesajele pe care le aştepta. Totuşi, banda din Pireu trebuia lichidată. Fără îndoială că aceasta număra mulţi membri şi că Panos nu era şeful, ci un simplu executant. Avînd în vedere cele întîmplate, Petros ajunse la concluzia că banda urmărea un anumit scop care avea legătură cu plecările unor persoane din Grecia şi cu sosirile altora din Orientul Mijlociu. De asemeni, nu se îndoia că ceea ce el numea „bandă“ era de fapt o organizaţie de contraspionaj a italienilor şi sectorul unde activa aceasta era o dovadă care venea în sprijinul presupunerilor sale. Ar fi vrut foarte mult să ştie dacă membrii misterioasei organizaţii îşi dăduseră seama că Păianjen 44 îi urmărise pînă la casa din cartierul Hatzikiriakio. Acest lucru avea o însemnătate deosebită pentru Petros, fiindcă cele ce se petreceau în clădirea respectivă îl interesau în mod deosebit.

Pe la trei după-masă staţia de radio emisie-recepţie a „Păianjenului“ recepţionă următorul mesaj:

G/27 F.F.133.
Către Păianjen 44

Două persoane aparţinînd contraspionajului italian au sosit în Orientul Mijlociu venind din Grecia Stop. Organizaţia italiană „Histria“ îşi are sediul la Pireu Stop. Conform informaţiilor şeful acesteia este avocatul Giuseppe Ferara Stop. Scopul său este spionarea grupărilor de contraspionaj greco-britanice, controlul plecărilor şi sosirilor din Orientul Mijlociu, precum şi crearea de disensiuni între diferitele grupări din rezistenţa greacă Stop. Puneţi-vă urgent pe urmele „Histriei“ şi paralizaţi-i activitatea Stop. Cheltuiţi cît credeţi de cuviinţă Stop.

Maior P.

După o jumătate de oră recepţionară din partea staţiei radio din Smyrna un al doilea mesaj:

G/27 F.F.133.
Către Păianjen 44

Arestarea căpitanului Atkinson, precum şi a celorlalţi greci, ca şi evenimentele din Antiparos se datorează denunţurilor „Histriei“ Stop. Sîntem informaţi că „Histria“ încearcă mituirea unor insulari şi navigatori Stop. Anunţaţi oamenii de legătură să ia măsuri conform codului W.L.F.

Maior P.

Petros îl lăsă pe Stavridis de gardă la sediul „Păianjenului“, iar el, Spanidis şi Maria Dimadis porniră pe la şase seara spre Pireu.

Grekos, căruia îi comunicaseră încă de dimineaţă cele întîmplate, culesese unele informaţii despre casa cu etaj din strada Pelli, a cartierului Hatzikiriakio. Povestea acelei case era stranie.

Era o clădire veche, construită în urmă cu vreo treizeci şi cinci de ani, care fusese reparată şi mărită în ultimul deceniu. Avea temelii solide şi pereţi groşi de un metru. Încăperile de la etaj erau mai înalte decît cele de la parter. Însă cum reparaţiile fuseseră făcute de

mîntuială, casa avea un aspect părăginit. Tencuiala căzuse pe alocuri, multe ferestre aveau în loc de geamuri scînduri sau carton, iar scara interioară era într-o stare jalnică. Cu toate acestea, în casă locuia o femeie ciudată, văduva unui medic din Constantinopol, numită Giulia Kalogero, cu fiica ei Giovanna. Era o italiancă de origine modestă, care se măritase cu Kalogero, un medic levantin de naţionalitate nedefinită. Cînd a rămas văduvă, şi-a luat copila, care pe atunci avea doar şase luni, a venit la Pireu şi s-a stabilit pe strada Pelli, la numărul 107. Casa era proprietatea lui Ioannis Kaferos, un moşier bătrîn. La-nceput văduva Kalogero a locuit la etajul întîi şi proprietarul la parter.

Însă după cum spuneau vecinele, relaţiile dintre proprietar şi chiriaşă nu întîrziară să devină mai intime şi într-o bună zi coana Giulia, cum o numeau ele, se instală împreună cu fetiţa ei Giovanna la parter, în apartamentul lui Kaferos. Încet-încet, ajunseră să aibă gospodărie comună, luau masa laolaltă, de parcă ar fi fost o singură familie. Oricum, curînd Kaferos îşi vîndu terenurile, livezile de măslini şi două case, rămînînd doar cu casa de pe strada Pelli nr. 107. Adeseori, coana Giulia se gătea şi pleca de acasă, lipsind după-amieze întregi şi lăsîndu-l pe bătrînul Kaferos să aibă grijă de fetiţă. Se vorbeau multe despre purtarea ei, dar coanei Giulia nu-i păsa. Îi ţinea la distanţă pe vecini şi nu-şi deschidea uşa decît „ca să facă un bine“ cum spunea ea. Adică să dea ajutor sau vreun sfat medical. Fiindcă, după cum susţinea, era doctoriţă foarte pricepută. Vindeca durerile de pîntece, avea tot felul de ierburi de leac şi făcea licori care le ajutau pe femei să aibă fetiţe sau băieţi, după dorinţă.

Datorită acestor îndeletniciri i se duse faima în cartierele apropiate, cîştigă stima vecinilor, dar stîrni şi destule invidii. Acei care-i invidiau norocul, frumuseţea şi cîştigurile nu o numeau doctoriţă, ci vrăjitoare diabolică. Făcea pe gospodina, deşi în realitate era dezordonată şi leneşă. Aduna tot felul de lucruri şi, în mod deosebit, îi plăceau pisicile şi păsările împăiate şi coarnele de cerb. Casa era plină de asemenea obiecte şi de multe altele, şi ar fi fost nevoie de o armată de servitori ca să le cureţe

şi să facă orînduială. Însă cum servitori nu existau, praful şi pînzele de păianjen domneau nestingherite. Bătrînul Kaferos era nebun după chiriaşa lui şi cu trecerea anilor devenise unealta ei. Cît timp avusese bani din vînzarea terenurilor şi caselor lui, lucrurile merseseră binişor. Cînd însă banii fură cheltuiţi şi bătrînul rămase numai cu casa de pe strada Pelli, se schimbară lucrurile. Acum Kaferos ajunsese să depindă întru totul de Giulia. Prea mult nu-i fu povară, pentru că într-o dimineaţă vecinii o văzură pe coana Giulia plecînd şi întorcîndu-se cu dricul priMariei. Atunci aflară că bătrînul Kaferos murise în timpul nopţii în urma unui atac de cord. Vecinii se priviră miraţi, pentru că nu le venea să creadă aşa ceva. Ce-i drept Kaferos era bătrîn şi dăduse în mintea copiilor, dar era sănătos. De aceea prinseră a o bănui pe doctoriţa-vrăjitoare.

Bîrfele şi şuşotelile stîrnite de neaşteptata moarte a lui Kaferos ajunseră şi la urechile poliţiei, care dispuse să se facă autopsia cadavrului. Ca să scape de toate aceste şicane, Giulia transportă în grabă mortul la capela cimitirului.

— Acolo n-au decît să facă cu el ce vor. Însă în casa mea vreau linişte, declară văduva.

Ancheta scoase la iveală faptul că doar cu trei zile înainte de a muri, bătrînul Kaferos făcuse un testament prin care-i lăsa Giuliei casa de pe strada Pelli.

— De ce l-aş fi omorît, îl întrebă Giulia pe procuror, odată ce n-aveam nici un interes?

— Ca să scapi de el, fiindcă nu mai avea nici un fel de avere, îi răspunse acesta.

— Atunci, va trebui să dovediţi că l-am ucis, deoarece eu ştiu că n-am făcut aşa ceva.

Din păcate, la autopsie nu se găsi nimic suspect şi autorităţile fură nevoite să claseze afacerea. Astfel, bătrînul Kaferos fu înmormîntat şi Giulia se-ntoarse acasă ca stăpînă. De atunci, ghicea în cafea şi în cărţi, vindeca boli, făcea farmece şi prepara tot felul de elixiruri. Faima ei făcu ocolul Pireului şi ajunse şi la Atena. Multe femei şi fete credule veneau la ea şi plăteau ca să le „sfătuiască“. Anii treceau şi cei din cartier n-o mai numeau altfel decît vrăjitoarea. Fiica ei Giovanna crescuse şi devenise o fată

foarte frumoasă, care atrăgea bărbaţii.

Ceea ce caracteriza casa de pe strada Pelli era murdăria, misterul şi nemaipomenita zgîrcenie a Giuliei.

După Ocupaţia italiană, clientela casei se schimbă. Giulia îşi aminti de originea ei. Îşi făcu relaţii printre ocupanţi şi tineri ofiţeri italieni începură să dea tîrcoale frumoasei Giovanna.

Atunci coana Giulia încetă să mai ghicească în cafea şi în cărţi şi păstră doar cîţiva clienţi aleşi.

Cam acestea izbutise să afle Grekos.

Clădirea era izolată şi vecinele spuneau că noaptea, Giulia ieşea goală-goluţă din casă şi făcea farmece cu o sferă de sticlă la lumina lunii. Ca să-i împiedice pe golani să se apropie şi să-i facă pagube, Giulia răspîndea ea însăşi aceste zvonuri. Mai mult chiar: noaptea făcea zgomote ciudate, scotea ţipete şi îşi băga în sperieţi vecinii. De aceea, de la o vreme, locuinţa de pe strada Pelli nr. 107 era numită „casa cu stafii“.

În seara aceea era foarte frig. Ploua mărunt şi vîntul sufla cu putere, repezindu-se urlînd pe străzile aproape pustii.

Cei trei, Petros Sigalos, inginerul Spanidis şi studenta Maria Dimadis, ajunseră pe strada Pelli mergînd pe jos ca să nu atragă atenţia. Nu păşeau alături, ci la oarecare distanţă unul de altul. Prima mergea Maria Dimadis, în urma ei Spanidis şi ultimul venea Petros.

Maria se opri în faţa casei cu numărul 107 şi sună. Nu se arătă nimeni. Ferestrele erau închise, cu excepţia uneia de la etaj, pe care rafalele vîntului o izbeau de perete, făcînd-o să scîrţîie jalnic. Casa era vopsită cu ocru spălăcit şi părea pustie. Era încă destul de devreme şi nu se putea ca locatarii să se fi dus la culcare. Dealtfel, cei din grupul „Păianjen“ fuseseră informaţi că vrăjitoarea primea clienţi şi noaptea tîrziu, dacă aceştia nu voiau să fie văzuţi cînd veneau să-i ceară „ajutorul“.

Fata privi casa cu atenţie. Observă că unele ferestre erau acoperite cu scînduri. Sună din nou, dar nici un zgomot, nici o mişcare nu trădau prezenţa cuiva.

Cu oarecare ezitare, Maria împinse canatul uşii şi

acesta se deschise. Un aer rece o învălui, făcînd-o să se-nfioare. Aruncă o privire tovarăşilor ei rămaşi la oarecare distanţă pe stradă şi intră. Uşa se închise în urma ei.

Spanidis şi Petros înaintară pînă la colţul casei şi se opriră. Strada era pustie. Nu se vedea nici măcar o pisică. Ferestrele caselor erau întunecate şi de nicăieri nu răzbătea vreo rază de lumină. Nicăieri nu exista un camuflaj atît de sever ca în acel cartier îndepărtat. Cei doi bărbaţi supravegheau casa, fiecare din alt loc.

Timpul trecea, însă Maria Dimadis nu se arăta. Intrase în clădire de aproape o oră şi încă nu dăduse nici un semn de viaţă. Faptul începu să-i neliniştească. Spanidis, mai puţin calm decît Petros, se apropie de casă şi lipindu-şi urechea de uşă, încercă să surprindă vreun zgomot. Însă, în afară de urletul vîntului şi de zgomotul produs de lovirea oblonului de perete nu se auzea nimic.

Aşteptau de mai bine de un ceas. Spanidis ar fi vrut să fumeze, dar nu se putea. Era stăpînit de o nervozitate neobişnuită, şi chinuit de un sentiment neplăcut, pe care nu-l putea explica. Planul lor începu să i se pară nepotrivit. Se gîndea că n-ar fi trebuit s-o lase pe Maria să intre singură în casa blestemată. Fireşte, era o fată curajoasă, dar avea slăbiciunea fizică a sexului ei.

Acum însă nu se mai putea schimba nimic. Îl vedea pe Petros, care stătea în celălalt colţ, lipit de perete, ca să se adăpostească de ploaia care cădea necontenit, enervant. Îi venea să-şi părăsească postul şi, apropiindu-se de Petros, să-i propună să intre şi ei în clădire ca s-o apere pe Maria de pericolul care o ameninţa. Dar nu îndrăznea. Ar fi dat dovadă de un sentimentalism nepotrivit pentru un luptător din rezistenţă. Şi apoi, ar fi însemnat că subestimează grija pe care Petros, ca şef, o are pentru oamenii lui. Mai aşteptă deci încă o jumătate de oră. Stăteau de aproape două ceasuri în vînt şi ploaie, aşteptînd. La orizont cerul era luminat de fulgere şi bubuitul tunetului se auzea tot mai des. Curînd ploaia avea să se transforme în vijelie. Petros însă nu se clintea. Trecuseră cam două ceasuri de cînd Maria Dimadis intrase în „casa cu stafii“, cînd Petros se-ndreptă spre uşa acesteia.

Inginerul Spanidis alergă îndată spre dînsul.

— Trebuie să intrăm neapărat, şopti el. Maria stă de prea mult timp acolo. Desigur că i s-a întîmplat ceva…

— Nu găsesc că e înţelept să pătrundem amîndoi în casă, replică Petros după o scurtă ezitare. Eu am să mă duc înăuntru, iar tu ai să rămîi aici de pază.

— Dacă eşti de acord, ţi-aş propune să mă laşi pe mine să intru primul, îl rugă Spanidis.

— Bine. Şi mai ales fii atent şi calm, adăugă Petros.

Fără să mai piardă vremea, inginerul intră în clădire.

Păianjen 44 rămase afară. Furtuna era gata să izbucnească şi i-ar fi fost greu s-o înfrunte stînd în mijlocul străzii. Dar nu putea proceda altfel. Trecură cinci, zece, cincisprezece minute, fără ca să se întîmple nimic. Petros începu să fie tot mai neliniştit. Deşi prin minte îi treceau gînduri dintre cele mai neplăcute, se stăpînea. Trebuia să-şi păstreze sîngele rece. Din fericire, datorită îngrijirilor Mariei Dimadis, piciorul nu-l mai durea atît de tare.

Deodată, poarta „casei cu stafii“ se deschise brusc şi inginerul Spanidis se repezi afară ca un nebun. Dintr-un salt ajunse lîngă Petros şi-l apucă de mîini. La lumina unui fulger, acesta îi văzu chipul descompus de groază.

— Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă el îngrijorat.

— Maria… rosti inginerul cu glas înăbuşit, Maria…

— Ce-i cu ea?

— Maria… a fost… ucisă!

— Cine-a ucis-o?

— În casă nu-i nimeni… Am căutat peste tot!

Păianjen 44 se repezi în clădire cu pistolul în mînă, urmat de Spanidis.

Ajunşi în coridor, Petros se opri.

— Eşti sigur că nu-i nimeni? îl întrebă pe inginer.

— Am căutat peste tot şi n-am găsit pe nimeni.

— Unde-i Maria?

— La etaj.

Urcară o scară de lemn şi pătrunseră într-o încăpere dreptunghiulară. Maria Dimadis zăcea pe o canapea, cu mîinile atîrnîndu-i pînă la podea. Apriseră lumina.

— Stai de pază la uşă, îi zise Petros inginerului.

Spanidis rămase lîngă uşă, iar Petros se apropie de Maria. Îi cercetă mîinile, care încă nu se răciseră de-a binelea, faţa, ochii, trupul. Nu avea nici o urmă de rană. Şi totuşi era moartă…

— Ce taină se ascunde aici? murmură Petros uluit.

Se gîndi că poate fata fusese otrăvită, dar trăsăturile chipului ei erau destinse, nu se zăreau urmele luptei cu moartea, cum se-ntîmplă cu cei otrăviţi. Numai degetele de la mîini erau strînse şi faţa îi devenise uşor albăstrie.

— Nu cumva au ucis-o cu ajutorul unui gaz toxic? zise Spanidis.

Petros se îndepărtă de canapeaua pe care se afla cadavrul Mariei şi o privi îndurerat.

— Caută să te stăpîneşti, prietene, îi spuse el cu blîndeţe lui Spanidis, şi vino să căutăm. Trebuie să lămurim misterul acestei case.

Cercetară încăperea cu multă atenţie. Nu descoperiră nici un fel de ascunzătoare. Trecură în camera alăturată şi o supuseră unei cercetări la fel de minuţioase, însă fără rezultat. Străbătură coridorul şi coborîră la parter. Acolo se aflau cîteva mobile desperecheate şi de prost gust şi o mulţime de animale şi de păsări împăiate. Într-un dulap zidit în perete găsiră un schelet, ca acelea care se folosesc la lecţiile de anatomie, şi mai multe sticle şi borcane, cu tot felul de prafuri şi lichide. Nu aveau etichete ca să le indice conţinutul.

Controlară încă două camere, dar nici în acestea nu descoperiră nimic deosebit. Dintre cele trei paturi aflate în casă, numai unul era deranjat, dovedind că cineva dormise în el de curînd.

Una dintre camere comunica cu bucătăria, iar aceasta avea o uşă care dădea direct în stradă. Uşa aceasta însă era încuiată.

— Cel care a fost aici a plecat fără ca noi să-l simţim, zise Petros.

— Eu cred că cineva este ascuns în clădirea asta blestemată, fu de părere Spanidis.

Cei doi reveniră în încăperea unde se afla cadavrul Mariei.

— Ce ciudat! şopti Spanidis, copleşit de durere. Nu de

mult era o fată plină de viaţă, energică şi acum..., acum... nu e decît un trup neînsufleţit...

Petros îi strînse mîna ca să-l îmbărbăteze, şi-l rugă să se aşeze pe un scaun, cu spatele la fereastră. Apoi Păianjen 44 coborî, deschise uşa de la intrare şi o închise, trîntind-o cu putere. După aceea, ferindu-se să facă zgomot, se-ntoarse pe întuneric în camera unde se afla Spanidis. Fără să aprindă lumina, se aşezară pe scaune lîngă fereastră şi aşteptară.

Îşi încordară amîndoi auzul şi, la un moment dat, auziră un zgomot slab; parcă se tîra ceva. Îşi scoaseră pistoalele şi îşi continuară pînda. Curînd nu se mai auzi nimic. Domnea o tăcere deplină.

Se apropia miezul nopţii. Un vechi orologiu bătea orele, jumătăţile şi sferturile de oră. Îi enerva această himerică măsurare a timpului. În împrejurări grele omul calculează scurgerea timpului în alt mod. Atunci, fără să vrea, se apropie de însăşi rădăcinile întunecate ale vieţii şi descoperă sensuri care nu au nici o legătură cu felul în care o privim de obicei

— Ce are să se întîmple? şopti Spanidis.

— Poate că vom pieri şi noi ca Maria, dacă nu vom reuşi să-l descoperim pe misteriosul ucigaş.

Tăcerea se aşternu din nou.

Deodată, dinspre fereastra din faţa lor se auzi un zgomot uşor; părea că o mînă pipăie cu grijă cerceveaua. Cei doi vegheau cu toate simţurile încordate. Îşi aţintiră privirile asupra ferestrei, dar zgomotul nu se mai repetă.

Lîngă fereastră, pe perete, se afla un dulăpior. Îl cercetaseră şi nu găsiseră în el decît pahare şi două sticle de lichior goale. Nu descoperiseră nimic suspect. Peste cîteva clipe se auzi iar sunetul acela straniu: parcă se tîra cineva...

Îşi ţinură respiraţia ca să audă mai bine, însă cum nu se mai auzi nimic, crezură că a fost doar o halucinaţie auditivă.

Orologiul bătu miezul nopţii. Afară, furtuna bîntuia cu furie.

— Dacă e o vrăjitoare adevărată, acum e ceasul ei, rosti Petros încet. Toate fantasmele îi vin în ajutor.

Spanidis nu-i răspunse, copleşit de durere.

Îşi continuară veghea. N-aveau de ce să se grăbească. Dacă duşmanii lor voiau să-i atace, o puteau face oricînd, chiar şi pe stradă. Însă, în caz că adversarii nu plănuiseră încă un atac, cei doi oameni ai „Păianjenului“ erau siguri că pînă în zori vor reuşi să descopere taina casei blestemate.

Rămaseră deci pe loc. Dealtfel, voiau să ducă de acolo cadavrul Mariei ca să i se facă autopsie şi să se stabilească cu precizie cauzele morţii ei.

Cam la un sfert de oră după miezul nopţii, acel sunet straniu se auzi iar. Se gîndiră că poate pe perete atîrnă vreun cablu care mişcat de vînt producea acel zgomot, însă faptul că vîntul sufla încontinuu în timp ce zgomotul se auzea la intervale mari îi făcu să-şi dea seama că alta era cauza care-i dădea naştere.

De data aceasta zgomotul dură mai mult; parcă cineva pipăia lemnăria ferestrei. Apoi se auzi un trosnet uşor, ca acela pe care-l fac uneori mobilele vechi.

N-apucară să deosebească prea bine sunetele şi să le stabilească proveniența, cînd se produse ceva care-i ului: păhărelele aflate în dulap începură să se răstoarne unul după altul! Apoi din nou zgomotul acela de parcă se tîra cineva.

Pentru o clipă se gîndiră să aprindă lanternele pe care le aveau cu ei, dar se stăpîniră. Acum dinspre dulăpior nu se mai auzea nimic, în schimb acel straniu zgomot venea dinspre canapeaua unde se afla cadavrul Mariei! Nu-şi mai puteau înăbuşi dorința de a şti în sfîrşit cine anume producea misteriosul sunet în vizuina femeii pe care locuitorii din cartierul Hatzikiriakio o numeau vrăjitoarea.

Zgomotul se auzea clar dinspre canapea, dar la fiecare mişcare a celor doi bărbaţi se-ntrerupea brusc. Nu mai erau în stare să reziste. Îşi aprinseră lanternele şi încăperea se lumină destul de bine. Spectacolul care se prezentă în faţa ochilor lor era înfricoşător! O viperă uriaşă, de aproape doi metri lungime, se căţărase pe canapea şi se-ntinsese peste trupul Mariei! Cînd ei făcură lumină, reptila dădu semne de agitaţie; îşi înălţă

ameninţător capul şi o parte a corpului, scoţînd un şuierat mînios.

Petros, care era un bun ochitor, ochi cu atenţie şi trase, nimerind şarpele în cap. Reptila făcu un salt şi căzînd pe podea se zbătu cîteva clipe, apoi rămase nemişcată. Cînd răsunase împuşcătura observară un lucru care-i uimi: tăblia de jos a dulăpiorului, care era deschisă, se închise brusc! Petros, după ce se convinse că şarpele murise, se apropie de dulăpior. Cînd îl cercetaseră nu observaseră că păhărelele erau aşezate pe raft de o parte şi de alta, lăsînd un spaţiu între ele. Ei le aşezară fără să lase acel spaţiu şi de aceea şarpele le răsturnase în trecere. Petros scoase repede paharele şi cercetă cu atenţie interiorul mobilei. La prima vedere nimeni n-ar fi bănuit că fundul dulăpiorului se putea mişca. Dar cum se deschidea şi de unde? Nu-ncăpea îndoială că în dosul ultimului raft exista o ascunzătoare; de acolo ieşea şarpele. Însă existenţa unei astfel de ascunzători şi a unei instalaţii mecanice dovedeau că această casă era folosită pentru scopuri criminale. Asemenea mijloace de ucidere nu sînt niciodată întîmplătoare. Apoi, pentru ca mecanismul care deschidea şi închidea fundul mobil al dulăpiorului să poată funcţiona, trebuia să existe undeva un întrerupător. Şi odată ce aşa ceva nu se vedea în clădire, însemna că se găsea într-o casă din imediata vecinătate, deoarece legătura nu se putea face de la o distanţă prea mare.

Înainte de a continua controlarea dulăpiorului, Petros se apropie de cadavrul Mariei. Prima dată cînd se uitase să vadă dacă nu este rănită, îi controlase inima, capul, pieptul şi abdomenul. Adică acele părţi ale corpului unde o rană poate fi mortală. De data aceasta însă îi cercetă picioarele. Şi, într-adevăr, la piciorul stîng zări urma unei muşcături şi cîteva picături de sînge închegat. Nu-ncăpea îndoială că moartea Mariei se datora muşcăturii şarpelui.

Spanidis, zdrobit de moartea Mariei pe care o iubea, îşi plecă îndurerat fruntea.

— Sînt sigur că criminala a servit-o pe Maria cu lichior în care pusese un puternic somnifer. Cînd a adormit,

vrăjitoarea a dat drumul şarpelui.

— Cred că lucrurile s-au petrecut cu totul altfel, zise Petros.

— Cum?

— Giulia s-a prefăcut că nu bănuieşte nimic şi a primit-o pe Maria ca şi cînd ar fi fost o clientă aducătoare de cîştig. Poate că i-a dat în cărţi sau i-a ghicit în palmă şi pe urmă i-a vorbit despre vrăjile pe care le face. Ca să-i dovedească cu ce putere misterioasă este înzestrată şi de ce mijloace stranii se foloseşte i-a arătat animalele îmbălsămate. Apoi i-a spus că deţine şi animale vii şi i-a arătat şarpele. A asigurat-o, fireşte, că este îmblînzit şi că se foloseşte de el cu ocazia unor ritualuri magice. Şarpele, dresat cum era, a început să circule prin cameră şi, la un moment dat, a muşcat-o pe Maria. Femeia i-a dat vreun leac şi s-a prefăcut că-i dezinfectează rana, spunîndu-i că şarpele nu este veninos. Între timp, veninul a început să-şi facă efectul şi Maria n-a mai fost în stare să se apere. Aşa, fără zgomot, a ucis-o pe Maria. Fără îndoială însă că ea nu este singura victimă a reptilei. Aici au fost ucişi şi alţii, începînd cu Kaferos şi terminînd cu Maria. Trebuie să deschidem neapărat trapa din dulăpior.

Spanidis avea un cuţit rezistent şi Petros îl folosi ca să deschidă trapa. Găsiră o ascunzătoare strîmtă, în care stătea de obicei vipera. Într-un colţ se afla o mică instalaţie electrică de la care pornea un fir. Urmîndu-l ajunse în camera unde se afla patul care fusese întrebuinţat recent. Firul ajungea la un întrerupător, ascuns după un tablou şi apoi continua pînă-n pivniţa casei, de unde ieşea în stradă.

Furtuna se mai potolise, dar continua să plouă şi un noroi clisos acoperea totul. În asemenea condiţii era greu să-şi continue cercetările. Totuşi, cum într-un loc firul dispărea în pămînt, ajunseră la concluzia că se continua sub formă de cablu subteran. Amîndoi erau mulţumiţi că se aflau pe stradă. Casa, pe care vecinii o numeau „casa cu stafii“ le îngheţa sufletul. Chiar şi cea mai teribilă vijelie era preferabilă tăcerii de mormînt a acelei sinistre clădiri.

Îşi frămîntară mintea ca să stabilească posibila

direcţie a cablului şi, despărţindu-se, începură să cerceteze trotuarele şi faţadele clădirilor. Nu descoperiră însă nimic. Totuşi, o casă cu două etaje le atrase atenţia. Se afla cam la două sute de metri distanţă de „casa cu stafii“, era izolată, solid clădită, cu uşile şi obloanele închise. Petros o privi atent şi observă două uluce! Lucrul i se păru ciudat. Unul dintre uluce pătrundea în perete, între două ferestre. Se afla vizavi de casa Giuliei. Cu patul pistolului Petros sparse într-un loc ulucul.

Nu se-nşelase. În interior se afla un cablu subţire, care începea de la temelie şi urca spre etaj. Nu-ncăpea îndoială că acesta era firul căutat, care unea cele două clădiri misterioase.

— Nu ne vor scăpa, îi spuse el lui Spanidis. Odată ce nu ne-au „deranjat“ pînă acum, înseamnă că n-au luat măsuri de pază, fiindcă nu se aşteptau să ajungem pînă aici.

Casa la care ducea firul avea acoperişul de olane şi un luminator. Petros se căţără pe uluc pînă pe acoperiş. Ajuns la luminator, care de fapt era mica fereastră a podului, sparse geamul şi se strecură înăuntru. În pod se aflau saci cu cartofi, ceapă, fasole şi făină. O scară ducea la bucătărie.

Coborî şi îşi aprinse lanterna. Înaintă cu lanterna într-o mînă şi cu pistolul în cealaltă, dar nicăieri nu se zărea ţipenie de om. Trecu dintr-o cameră într-alta, controlă pereţii, podelele, dulapurile fără să descopere nimic. Coborî la subsol. Acolo se aflau trei încăperi. Le cercetă amănunţit, dar nu observă nimic suspect. Totuşi, era sigur că locuinţa aceea mai avea şi alte încăperi. Mai verifică o dată camerele de la subsol şi se opri în faţa unui şifonier zidit în perete. Îl deschise şi constată că e plin de haine, care miroseau îngrozitor a naftalină. Petros scoase afară toate hainele. Şifonierul era foarte încăpător. Îi lumină interiorul şi-l cercetă cu grijă. Fundul mobilei era neted, însă într-un colţ prezenta o mică ieşitură, un fel de buton de lemn. Se aplecă şi-l trase. Pardoseala şifonierului se mişcă uşor. Trase cu mai multă putere şi pardoseala se dădu la o parte, dînd la iveală o deschizătură întunecoasă.

Petros ezită să coboare. Lumină locul şi văzu o scară îngustă de lemn care ducea în jos. Nu putea şti dacă acolo, în adînc, se afla un spaţiu mic sau o pivniţă, care se-ntindea sub întreaga casă.

Oare ce-l aştepta dacă cobora? Un glonţ? Atunci recurse la un truc. Începu să vorbească tare.

— Voi doi, zise el de parcă se adresa mai multor persoane, rămîneţi de pază aici. Tu, Iannis, du-te la etaj. Noi trei vom coborî.

După ce rosti aceste cuvinte, Petros se avîntă pe scară. Nu se auzea nici un zgomot. Aprinse lanterna şi constată că pivniţa, deşi era destul de spaţioasă, nu se-ntindea sub întreaga clădire. Într-un colţ, stătea ghemuită o femeie în vîrstă, privindu-l cu ochi strălucitori.

— Sus mîinile! îi strigă Petros, îndreptîndu-şi pistolul spre dînsa.

Ea se supuse. Privirea acelei ciudate femei, pe care vecinii o socoteau vrăjitoare, exprima o mare neliniște.

— Nu mă ucide, se rugă ea. Nu sînt eu de vină. Alţii m-au silit...

— Ia-o înainte, îi porunci Petros.

Giulia porni spre scară, după ce Petros o controlă ca să se convingă că nu este înarmată. De data aceasta nu mai ţinu seama de faptul că avea de-a face cu o femeie. Dimpotrivă, amintindu-şi de păţania cu Amelia Barozzi care-l lovise cu scaunul în cap, fu cît se poate de precaut. Urcă apoi împreună cu ea la parter, îi ceru cheia, descuie uşa şi chemîndu-l pe Spanidis i-o predă pe Giulia. În şoaptă îi dădu adresa unei locuinţe conspirative, situată în cartierul Aios * **Vasilios din Pireu. Acolo se adăpostise şi el după ce reuşise să scape din lupta cu nemţii, în noaptea c**înd fuseseră eliberaţi cei cinci prizonieri britanici.

— O vei duce la adresa respectivă şi vei lua cele mai severe măsuri de pază, îi spuse lui Spanidis. Nimeni nu trebuie să comunice cu ea pînă la întoarcerea mea. Apoi, ia o maşină şi vino din nou aici. Să ştii, i se adresă el Giuliei, că la cea mai mică mişcare suspectă, oamenii

* Sfîntul (gr. – N. trad.)

mei te vor ucide. Aşa că fii atentă. Dacă te porţi cum trebuie e posibil să scapi şi tu şi fiica ta Giovanna.

— Da, căpitane, bîigui femeia. Cu mine faceţi ce vreţi că eu mi-am trăit traiul. Însă fiica mea e nevinovată. N-a făcut nici un rău.

— Du-te! îi zise Petros.

Spanidis şi Giulia plecară. Ploua, însă înaintau destul de repede, bălăcindu-se în noroi şi băltoace.

Petros reveni în casă, închise uşa de la intrare, trase zăvorul şi coborî din nou în pivniţă.

Aceasta era foarte ciudată. Lîngă peretele din fund se aflau două mese lungi. Pe ele se aflau mici castronaşe de lut. Petros nu putea înţelege la ce foloseau. Deasupra uneia dintre mese, pe perete, era aşezată o cruce din lemn negru. Păianjen 44 luă unul dintre castronaşe şi-l cercetă. Pe partea inferioară era scris un nume: „Mario Fedala – 8 septembrie 1941“. Uimit, îl puse la loc şi luă altul. Citind numele de pe acesta, uimirea lui ajunse la culme. Scria: „Aloisios Barozzi“!

Pe fiecare dintre castronaşele de lut erau scrise nume, dintre care unele îi erau foarte cunoscute: Amelia Barozzi, Aişé Lassy!…

Îşi dădu seama că acea masă era un fel de cimitir simbolic al mult căutatei organizaţii „Histria“ şi castronaşele erau cenotafuri!

Pe masa cealaltă se aflau optsprezece castronaşe şi Petros, luînd o hîrtie, notă numele de pe ele, dîndu-şi seama că erau ale membrilor organizaţiei „Histria“. Bineînţeles al celor aflaţi în viaţă. Numele erau următoarele: 1. Karlalberto Angelo, 2. Adela Mafi, 3. Angelo Pitoro, 4. Fernando Gozzi, 5. Ahmed Laskuri, 6. Isabella Gozzi, 7. Giulia Kalogero, 8. Antonio Burnamico, 9. Francesco Bonati, 10. Karlo Fedele, 11. Dimitris Katoflou, 12. Kostas Beltsof, 13. Iorgos Simaidis, 14. Eleni Kaltsa, 15. Niţa Feniou, 16. Iannis Koveris, 17. Nikolaos Filos şi 18. Panos.

Acest din urmă castronaş încă nu fusese dus pe masa care era cimitirul lor simbolic.

Petros cercetă atent zidul şi zări o crăpătură suspectă. O desfăcu şi dădu de o ascunzătoare plină cu

hîrtii. Le adună şi le strînse pe toate într-un pachet. Apoi descoperi întrerupătorul care punea în mişcare trapa de la culcuşul viperei. Într-un dulap găsi două puşti, un tîrnăcop, gloanţe, două grenade şi o casetă.

Se lumina de ziuă, cînd o maşină opri în faţa casei. Era Spanidis. Duseră documentele şi caseta în maşină şi porniră spre Faleron. Înainte de a ajunge la punctele de control din cartierele Tzitzifies şi Nea Smyrni, ascunseră documentele şi caseta sub scaunul maşinii şi coborîră, oontinuîndu-şi drumul pe jos. La volan rămase şoferul, om de încredere al „Păianjenului“. Urmau să se-ntîlnească din nou ceva mai departe.

După ce şoferul depăşi cu bine punctele de control, cei doi se urcară în maşină şi fără dificultate ajunseră în apropierea străzii unde se afla sediul lor. Acolo coborîră, luară pachetul şi caseta şi-i spuseră şoferului să aştepte vizavi de locuinţa lui Grekos-Evert.

Chiar din primele ore ale dimineţii, puseră totul la cale. Giulia se afla închisă în locuinţa şoferului din Pireu. Înainte de interogarea ei trebuiau să studieze arhiva găsită în pivniţă.

Ceea ce rămăsese încă nerezolvat era transportarea cadavrului nefericitei Maria Dimadis. Transportarea şi înmormîntarea ei erau lucruri extrem de dificile. Numai poliţia se putea ocupa de ele. Petros, deşi ar fi vrut să o înmormînteze ei, renunţă deoarece ar fi fost primejdios pentru grupul „Păianjen“. În lupta nemiloasă cu ocupanţii, morţii, oricare ar fi ei, nu trebuie să devină prilej de nenorocire. Îl anunţară deci pe Grekos şi el făcu cele de cuviinţă. Dealtfel cadavrul fetei şi şarpele aveau să furnizeze destule idei Gestapoului şi Carabinieriei permiţîndu-le să făurească cele mai neverosimile basme ca să le servească stăpînilor lor.

După ce lăsară înmormîntarea Mariei Dimadis în seama lui Grekos, Petros Sigalos, inginerul Spanidis şi avocatul Stavridis începură să studieze documentele arhivei. Acestea erau, într-adevăr, preţioase.

Cuprindeau date despre toate grupările greceşti din mişcarea de rezistenţă. Despre E.A.M., E.D.E.S., E.K.K.A., P.E.A.N. şi multe altele. Date foarte serioase. Deosebit de

importante însă erau corespondenţa secretă şi un document care explica ce anume era organizaţia „Histria“.

Organizaţia „Histria“, fără a fi împotriva lui Mussolini, era independentă de partidul fascist şi gata să-i ia locul în caz de rupere a alianţei cu Germania şi de armistiţiu cu alţii. Deviza ei era: „L'Italia eterna“ *. **Din acest punct de vedere era mai naţionalistă decît fascismul, oportunismul ei avînd un conţinut şovin. De aceea şefii şi cadrele sale erau alcătuite din tineri ofiţeri şi funcţionari italieni naţionalişti şi din cîţiva intelectuali şi militari nu prea renumiţi pentru curajul lor.** Într-un regim politic totalitar, activitatea unei asemenea organizaţii constituia un caz grav de trădare. Numai faptul că se afla în afara controlului partidului fascist, putea fi socotit de guvernanţii Italiei o crimă. Totuşi, această latură conspirativă îmboldea fantezia membrilor ei şi le aţîta elanul naţionalist-şovin. Ei erau siguri de succes, însă fără îndoială că în ce priveşte relaţiile cu aliaţii, activitatea lor era dăunătoare pentru Italia.

Din documente reieşea că generalul Geloso şi generalul Serafini, comandantul militar al Atenei, nu erau ostili organizaţiei „Histria“. În schimb, coloneii Meoli şi Scatini erau duşmanii ei. Arhiva conţinea caracterizări despre fiecare ofiţer italian, chiar şi despre cei mai înalţi în grad. Unii, ca de exemplu Chiggi erau urît încondeiaţi, iar faptele lor socotite „porcheria“.*

Cel mai important însă era programul „Histriei“ care reieşea limpede dintr-o circulară cu ordine secrete destinată cadrelor superioare ale organizaţiei. Se referea la scopurile acesteia în Orientul Apropiat şi Mijlociu.

„Trebuie, glăsuia documentul, ca atît în Grecia ca şi în orice ţară ocupată să fie lichidate fizic acele persoane care pot prin prestigiul, curajul, patriotismul şi voinţa lor să devină o piedică pentru înfiinţarea unei confederaţii de state sub hegemonia Italiei. Această confederaţie de state va fi de tip britanic, dar va fi dominată de mai

* Italia eternă, în limba italiană, în text. (N. trad.)

* Porcărie, în limba italiană, în text. (N. trad.)

multă severitate şi disciplină. Dacă Mussolini va reuşi să realizeze acest ţel, îl vom sprijini. Însă în caz că nu va reuşi, vom căuta să împiedicăm o politică incapabilă să realizeze un astfel de plan, politică ce va conduce Italia la înfrîngere şi distrugere. Pentru orice eventualitate, «Histria» trebuie să combată fără milă propaganda antiitaliană. Asasinatul este admis cînd serveşte un ţel atît de important.

Pe agenţii noştri greci trebuie să-i facem să creadă în această idee a confederaţiei de state. În istoria Greciei antice avem destule exemple. Popoarele nu au dreptul să se sinucidă pe altarul romanticei idei a independenţei. Într-o confederaţie de state independenţa nu se pierde.

Pe timpul hegemoniei Spartei şi Atenei, Corintul, Theba, şi multe alte oraşe greceşti acceptau hegemonia uneia sau alteia dintre cele două oraşe mai puternice. În fond, istoria nu se schimbă. Se schimbă doar formele exterioare“.

Aceste rînduri erau destul de lămuritoare. Arătau atît mijloacele, cît şi scopurile „Histriei“. Textul părea a fi opera unui intelectual de mîna a doua.

— Ticăloşii, vorbesc de confederaţie de state! exclamă Petros, strîngînd pumnii. Învinşii de pe frontul din Albania fac pe învingătorii şi pe cuceritorii! Trebuie să-i distrugem. Am numele celor optsprezece membri ai organizaţiei. Nu trebuie să rămînă nici unul! Le vom răspunde cu optsprezece gloanţe. De fapt, numai cu şaptesprezece gloanţe, fiindcă Panos e mort...

— Aceasta nu ajunge. Priviţi aici, spuse avocatul Stavridis, care pînă atunci studiase tăcut documentele „Histriei“.

Şi le arătă un document cu instrucţiuni secrete prin care se recomanda crearea de disensiuni între luptătorii greci, între diferitele grupări ale rezistenţei greceşti; prin intrigi, lozinci şi publicaţii false să se semene confuzie şi neîncredere.

— Sînt de părere că metodele acestei Camorra * **nu sînt deloc nesăbuite, zise Stavridis. În domeniul**

* Organizaţie a răufăcătorilor din Neapole – aci cu sensul de organizaţie care urmăreşte scopuri criminale. (N. trad.)

răului se dovedesc adevăraţi maeştri. Ce-aţi spune dacă unele dintre aceste date le-am pasa nemţilor? Gestapoul va declara, împăunîndu-se, că au fost procurate de oamenii lor şi astfel se vor încurca de-a binelea cînd va trebui să fie descoperiţi cei care i-au executat pe membrii „Histriei“.

Petros nu răspunse imediat, vrînd să reflecteze asupra propunerii lui Stavridis.

— Vom face şi asta, rosti el, însă în primul rînd trebuie s-o interogăm pe Giulia Kalogero. Tu, care eşti ceva mai odihnit, te vei duce la Pireu să-i iei un prim interogatoriu. Vei încerca să afli adresele celor de pe listă. Bineînţeles, nu-i vei spune că noi cunoaştem numele celor şaptesprezece membri ai organizaţiei. De celelalte chestiuni am să mă ocup eu după-masă. Cred că e bine să te duci la Pireu cu metroul, aşa că anunţă-l pe şofer să nu mai aştepte.

Stavridis plecă, iar Petros şi inginerul Spanidis se duseră să se odihnească. Însă acesta din urmă nu reuşi să adoarmă, jelind moartea Mariei Dimadis.

— Cum de a pierit o fată ca ea, şoptea copleşit de suferinţă.

În aceeaşi după-amiază Petros se duse la Pireu, la locuinţa colaboratorului „Păianjenului“. Într-una din încăperi se afla, legată, Giulia Kalogero.

Chipul femeii exprima o spaimă de nespus şi tremura ca scuturată de friguri. De îndată ce-l văzu pe Petros izbucni în plîns.

— Căpitane, se ruga, nu mă ucide. Nu sînt atît de vinovată cum crezi.

— Eşti o ucigaşă, replică Păianjen 44, şi vei plăti pentru toate crimele comise. Nu tu ai omorît-o pe fată?

— Eu? În viaţa mea n-am fost în stare să tai măcar un pui…

— Da, însă dădeai drumul şarpelui şi-l puneai să ucidă. Eşti o asasină.

— M-am dus eu s-o ucid? Fata aceea a venit noaptea în casa mea şi eu eram singură şi lipsită de apărare. V-am auzit şi v-am văzut pe toţi trei. Nu era firesc să mă apăr? Bineînţeles, n-am crezut că o fată tînără ca ea se

pornise noaptea, pe o furtună atît de îngrozitoare, numai şi numai ca să-mi povestească despre amorurile ei. Cum a început să-mi vorbească am urît-o. I-am dat lichior cu narcotic…

— L-a băut? întrebă Petros.

— După ce am băut eu prima.

— Şi cum de n-a avut efect asupra ta?

— Luasem în prealabil un antidot.

— Văd că eşti bine pregătită pentru crimă.

— Am făcut-o numai ca să mă apăr.

— Şi ca să scapi de bătrînul Kaferos…

— Nu-i adevărat! protestă Giulia.

— Şi să pui mîna pe banii moşteniţi de servitoarea ta de la unchiul ei. Ai trimis-o pe lumea cealaltă cu ajutorul şarpelui, zise Petros.

— N-am omorît-o pe servitoare. Mă acuzi pe nedrept! exclamă femeia.

— Lasă minciunile. Dacă vrei să-ţi uşurezi situaţia, spune ce se-ntîmpla în cele două case de pe strada Pelli…

— În casa mea, căpitane, veneau ofiţeri italieni care-o curtau pe fiica mea. Giovanna mea nu-i o stricată, dar odată ce sîntem italience ne place să primim compatrioţi. Vreo doi dintre ei o simpatizează în mod deosebit. Să nu vă gîndiţi la lucruri rele… Încet-încet, se adunau mai mulţi italieni şi cîţiva greci.

— Cine sînt? Cum îi cheamă?

— Nu ştiu, căpitane. Nu mă amestecam în discuţiile lor. Nici fiica mea.

— Şi-n casa cealaltă cine locuia?

— Un grec, Iannis Koveris. Uneori mă chema să-i fac curat, că avea încredere în mine.

— Ştiai de ascunzătoarea din dulap?

— Sigur că da. Însă… nimic mai mult.

— Şi de ce ţineai şarpele pe care l-am ucis?

— L-ai ucis? strigă Giulia. Ai ucis şarpele?

— Credeai că era să-l las?

— Sfîrşitul meu e aproape… S-a terminat cu mine. Nu sînt vrăjitoare numai pentru alţii, sînt şi pentru mine însămi. Şarpele acela era talismanul meu, urlă ea.

Ai fi zis că înnebunise dintr-o dată. Era o femeie ciudată. Petros aşteptă cîteva clipe ca să se potolească.

— Cînd ai făcut instalaţia electrică din ascunzătoarea şarpelui şi de ce era în legătură şi cu camera ta şi cu casa lui Koveris?

— Aceasta n-a fost ideea mea, jur pe Madonna şi pe moartea mea apropiată. Eu îmblînzisem şi dresasem şarpele şi-l foloseam pentru vrăjile mele. Mulţi l-au văzut încolăcindu-se pe braţul meu, fără să mă muşte. Ştiam cum să mă port cu dînsul. Puteam să-l liniştesc, puteam să-l şi întărît. Într-o seară i l-am arătat lui Angelo şi el s-a gîndit să-l folosească, spunînd că este o armă deosebit de eficace.

— Au făcut ceva cu şarpele? o întrebă Petros cu asprime.

Giulia ezită, însă o lovitură de bici o sili să vorbească.

— Într-o noapte au adus cu maşina un bărbat. Avea mîinile şi picioarele legate. Mi-au cerut să dau drumul şarpelui şi să-l întărît. Însă pentru că nu puteam rezista la asemenea lucruri, Angelo a aranjat să se facă instalaţia aceea.

— Spune-mi numele italienilor şi grecilor care se adunau în cele două case.

— Nu le ştiu, căpitane, zise Giulia plîngînd.

— Vorbeşte! strigă Petros, lovind-o.

— Ucide-mă, dar nu mă lovi, se rugă Giulia. Sînt femeie bătrînă şi sînt mamă.

— Şi Maria pe care-ai ucis-o cu şarpele tău avea o mamă, dar nu ţi-a păsat. Vorbeşte!

— Am spus tot ce ştiam.

— Minţi! Ai pomenit numai numele unui denunţător cunoscut pînă şi de copiii de pe uliţe.

— Nu ştiu altele…

— Atunci, am să ţi le spun eu. Şi vei plăti pentru fiecare din ele. N-o cunoşti pe Adela Mafi, aşa-i? Nici pe Angelo Pitoro? Nici pe Karlo Fedele? Nici pe Eleni Kaltsa? Nici pe Panos?

— Porca * **Madonna! răcni Giulia. Unde am nimerit?** Dacă-i ştii pe toţi, atunci de ce mă mai întrebi?

* Scroafă, în limba italiană, în text. (N. trad.)

— Ca să văd dacă-ţi pare rău pentru fărădelegile comise. Pe tine n-am să te ucid. Am să te leg şi am să te-nchid într-o pivniţă întunecoasă, ca să mori acolo, printre şobolani. Aceasta îţi va fi pedeapsa.

— N-ai să faci asta, căpitane. Ai gloanţe ca să mă ucizi. N-ai să mă laşi să pier astfel.

— Asta rămîne de văzut, replică Petros. Ai de gînd să vorbeşti?

— De ce mă chinuieşti, căpitane, odată ce ştii mai mult decît mine?

— Vreau să văd dacă, într-adevăr, te-ai schimbat vreun pic.

— Ce motiv aş avea să mă schimb? Şi aşa sînt pierdută, spuse Giulia. Eu sînt deja moartă.

— Poate că vei scăpa, îi zise Petros. Noi vrem numai să ne facem treaba, nimic mai mult.

Giulia rămase tăcută.

— Nu vrei să vorbeşti? o întrebă Petros.

Şi cum femeia nu răspunse, Petros i se adresă lui Stavridis, care era de faţă.

— Aduceţi-o aici pe Giovanna Kalogero. Şi pregătiţi două temniţe subterane, nu una.

— Nu, căpitane, strigă Giulia, n-ai să faci asta. Tu eşti luptător, nu criminal. Chiar dacă sînt o ucigaşă, tu n-ai să ucizi o fiinţă nevinovată. N-ai să fii în stare să omori, fără motiv, o fată tînără şi frumoasă.

— Am s-o fac, rosti Petros hotărît. Aduceţi-o pe Giovanna.

— Nu! protestă Giulia. Am să spun totul. Am să spun ce ştiu.

— Spune!

— Întreabă-mă, replică femeia.

— Adela Mafi. Ce ştii despre ea?

— Este originară din Constantinopol şi e măritată cu un italian. Locuieşte pe strada Aharnon la numărul 290.

— Cîţi ani are?

— Vreo patruzeci, dar se ţine bine.

— Angelo Pitoro?

— Nu-i băiat rău, căpitane, şi Giovanna mea îl

iubeşte. Este tenente * **şi lucrează la Comandament.**

— Fernando Gozzi şi Isabella Gozzi?

— Sînt soţ şi soţie. Locuiesc în oraşul Patras, în Piaţa Olga.

— Ahmed Laskuri?

— Ăsta-i albanez. Stă undeva prin cartierul Pitharadika. Nu ştiu pe ce stradă.

— Cu ce se ocupă?

— Nu ştiu.

— Cîţi ani are?

— Cam patruzeci.

— Unde poate fi găsit?

— La cafeneaua Parlamas. Acolo se-ntîlneşte cu ai noştri. Este înalt, blond, cu mustăcioară.

În felul acesta, Giulia dădu detalii despre fiecare dintre membrii „Histriei“. Cînd ajunseră la Niţa Feniou, declară că aceasta locuieşte în Piaţa Abisiniei. Petros se gîndi că poate ea era „cerşetoarea“ care-l împuşcase pe Panos.

Şi despre Panos spuse că locuia în Piaţa Abisiniei.

Petros avea acum datele care-i trebuiau. Interogatoriul ţinu pînă noaptea tîrziu şi le procură o mulţime de informaţii. Petros porunci ca Giulia, sub pază severă, să fie închisă într-o cameră; apoi îşi adună prietenii în altă încăpere şi stabiliră planul viitoarelor lor acţiuni.

În zilele următoare, conducerea Carabinieriei avu mult de furcă. Telefoanele sunau încontinuu anunţînd noi atacuri teroriste. În cinci zile, paisprezece dintre membrii organizaţiei „Histria“ fuseseră găsiţi asasinaţi; unii pe stradă, doi în casele lor şi unul la hotel. Din cei şaptesprezece scăpaseră numai trei: Niţa Feniou, Angelo şi Giulia Kalogero. Însă aceasta din urmă era prizoniera „Păianjenului“. Angelo n-ar fi scăpat cu viaţă, dar cînd constatase trădarea avusese grijă s-o şteargă la bordul unui avion. Ştia că altfel n-are nici o şansă. Singura care rămăsese era Niţa Feniou, „cerşetoarea“ care-l ucisese pe Panos. Ea îşi părăsise domiciliul din Piaţa Abisiniei şi

* Locotenent, în limba italiană, în text. (N. trad.)

cei din grupul „Păianjen“ îi pierduseră urma. Petros voia s-o întîlnească, dar nu izbutea s-o găsească. În ce-o priveşte pe Giovanna Kalogero dispăruse şi ea fără urmă.

Konstandis Grekos reuşi să preia trupul neînsufleţit al Mariei Dimadis şi după ce dispuse să i se facă autopsia, o înmormîntară. Însă, ca măsură de prevedere, nici Spanidis, nici vreun alt membru al grupului „Păianjen“ nu participă la înmormîntare.

În cele din urmă, Giulia Kalogero fu judecată de oamenii grupului „Păianjen“ şi condamnată la moarte. După execuţie, cadavrul ei fu îngropat într-o livadă.

Datorită intervenţiei lor prompte, Petros şi colaboratorii lor puseseră capăt activităţii organizaţiei „Histria“ în Grecia. Toate datele dobîndite fură transmise Comandamentului din Orientul Mijlociu. Grupul „Păianjen“ fu felicitat de însuşi generalul Maitland Wilson pentru succesul obţinut.

Despre membrii „Histriei“ care acţionau în cîteva insule din Marea Egee, Petros Sigalos, nu reuşi să afle nimic. Numele lor nu figurau în arhiva găsită în casa de pe strada Pelli şi acest lucru dovedea că din organizaţia „Histria“ făcea parte o persoană suspusă, despre existenţa căreia membrii de rînd nu aveau cunoştinţă. Numai persoana respectivă cunoştea toate ramificaţiile „Histriei“. Dar distrugerile suferite de această organizaţie la Atena şi Pireu erau fără precedent. Chiar şi Petros se mira, deoarece în materie de spionaj îi considera pe italieni mai pricepuţi decît nemţii. Presupunea că, din întîmplare, primii care fuseseră ucişi erau tocmai oamenii de legătură şi astfel, prin moartea lor se întrerupseseră contactele între membri.

Lichidarea „Histriei“ avu ca urmare lichidarea căpitanului Atkinson şi a fugarilor prinşi în insula Antiparos. Toţi fură împuşcaţi de către italieni.

Oricum, datorită distrugerii organizaţiei „Histria“ cei mai capabili agenţi ai ocupanţilor, care puneau în primejdie plecările unor fugari în Orientul Mijlociu, fuseseră lichidaţi. Desigur, italienii se grăbiră să-i înlocuiască cu alţii, iar în locul lui Angelo îl puseră pe tenente Pari, dar fără succes. Ceilalţi „lucraseră“ în acest

sector doi ani şi dobîndiseră o experienţă preţioasă. Astfel, cu principalii informatori dispăruţi, cu colaboratorii greci înspăimîntaţi de soarta confraţilor lor italieni şi cu oamenii „Păianjenului“ urmărindu-i nu puteau realiza nimic. Aşa că observatorii instalaţi de Petros la Kimolos, Herakleia şi Donusa transmiteau mereu informaţii preţioase, iar Iorgos Fatousis din Eubeea organiza plecarea multor ofiţeri greci şi britanici şi transporta oameni, documente şi instrucţiuni din Orientul Mijlociu în Grecia.

Un general neamţ spusese că: „Cel mai greu lucru este să păzească cineva coastele greceşti. Nici cea mai mare flotă din lume n-ar putea reuşi aşa ceva“.

Acestea însă erau justificări, cînd, tot mai des, se afla despre fuga unor grupuri. Peşterile din muntele Lavrion, în apropierea cărora se găsea o tabără militară germană, adăposteau mereu fugari. Tot felul de oameni: politicieni, ziarişti, ofiţeri, clerici, femei şi copii. Mulţi bărbaţi erau siliţi să-şi expună copiii la primejdiile unei călătorii pe mare cu o navă de mic tonaj, deoarece nemţii şi italienii nu respectau nici pruncii dacă era vorba să şantajeze sau să se răzbune pe cei care părăseau pe ascuns Grecia.

Unii fiind nevoiţi să plece singuri, lăsau soţiilor lor grija să-i urmeze împreună cu copiii.

Situaţia acestor oameni era tragică, deoarece erau siliţi să trăiască în peşteri pînă la sosirea navelor, care de obicei îşi făceau apariţia pe-nserat.

Adeseori nava nu sosea şi fugarii, după ce aşteptaseră trei-patru zile trăind ca nişte troglodiţi, se vedeau siliţi să se-ntoarcă în oraşul de unde plecaseră ca să caute un nou mijloc de transport. Porneau pe tristul drum al întoarcerii, pîndiţi de aceleaşi primejdii ca la plecare şi copleşiţi de sentimentul amar al nereuşitei.

„Păianjenul“ crease o puternică reţea din Eubeea, pînă la Kimolos şi Donusa. Ţărani, pescari, crescători de vite şi ciobani participau cu deosebit curaj la lupta dusă de „Păianjen“ împotriva cotropitorilor. În schimb, la sediul său central avea puţini oameni: trei la Atena şi unul la Pireu. De aceea făceau cu greu faţă. Apoi, le lipseau colaboratoarele. Prin asasinarea Mariei Dimadis

pierduseră un element de valoare. Mai înainte, cu Sofia Kondou, Maria Dimadis şi Kety Filiou, „Păianjenul“ obţinuse succese importante. Însă, cu cît trecea timpul, atragerea de noi membri devenea tot mai dificilă şi mai periculoasă. Mişcarea de rezistenţă, care la-nceput era comună, panellenică, acum, după 1943, se transforma încet-încet în luptă politică. Începură disensiunile şi acest lucru nu favoriza o organizaţie al cărei scop unic era să-i spioneze pe ocupanţi şi să le-mpiedice activitatea prin orice mijloace.

Petros Sigalos, alias Păianjen 44, care-n ciuda tinereţii sale ştia unde începe şi unde se termină datoria lui de grec, de fiecare dată cînd afla de ciocniri între greci, se-ntrista nespus. Şi cu cît aceste neînţelegeri luau amploare, cu atît mai mult îl copleşea amărăciunea.

Adeseori, cei doi tovarăşi ai lui îl auzeau murmurînd:

— Mai bine să plec, ca să nu mai văd şi să nu mai aud asemenea lucruri.

Din păcate, era tînăr şi nu putea schimba o situaţie care exista dintotdeauna pe meleagurile Greciei, contribuind la destinul ei tragic.

Oricum, Petros le interzisese colaboratorilor lui să vorbească despre aceste lucruri triste.

— Chiar să şi discuţi despre ele e rău, le spunea. Mai bine vorbiţi-mi de treburile noastre. Ce informaţii aveţi? Lăsaţi-i pe greci şi vorbiţi-mi de nemţi şi de italieni.

Cu toate acestea trimisese el însuşi în Orientul Mijlociu un amplu şi obiectiv raport cu privire la situaţia din Grecia. Pentru acest raport fusese lăudat de serviciile Comandamentului şi i se propusese să vină acolo ca să i se dea o funcţie mult mai importantă. Însă el nici nu voise să audă de aşa ceva.

Petros Sigalos ştia foarte bine că adevăratul şef al „Histriei“ încă nu fusese descoperit şi că acest şef se afla printre ofiţerii superiori sau demnitarii ocupanţilor. Tînărul socotea de datoria lui să-l dibuiască cît mai repede. Le răspunse deci celor din Orientul Mijlociu în acest sens, adăugînd că spionajul inamic continua să

existe şi că era asemeni Hydrei din Lerna * **căreia în locul unui cap tăiat îi creşteau trei. Dacă ar fi părăsit Atena ar fi uşurat sarcina italienilor şi nemţilor. Trebuia cu orice preţ să-l descopere pe şeful „Histriei“ şi să lovească această organizaţie în punctele nevralgice.**

Cei din Orientul Mijlociu îl înţeleseră şi-l lăsaseră să hotărască el însuşi cînd şi cum trebuia să plece.

Ceea ce stîrneşte uimirea cititorilor acestei istorii este desigur tăria sufletească a lui Petros Sigalos. La cîteva zile după primirea mesajului din Orientul Mijlociu, prin care i se oferea acolo o funcţie însemnată, Petros primise o scrisoare de la Kety Filiou. I-o trimisese cu un om de încredere. Îi scria că are o muncă interesantă, fără primejdiile din Atena şi speră că, poate, va veni şi el în Orientul Mijlociu. Era nerăbdătoare să-l vadă, să-i audă glasul, să-i simtă din nou răsuflarea unindu-se cu a ei. Oricine în locul lui Petros, după atîtea lupte grele şi atîtea întîlniri cu moartea, ar fi dorit puţină odihnă, o muncă neprimejdioasă şi liniştită şi, mai ales, întîlnirea cu femeia iubită. Ar fi socotit acea scrisoare ca un surîs venit de peste mare. Însă Petros nu era un om obişnuit. Dorinţele, sentimentele, dorurile lui erau date la o parte, atunci cînd era vorba de Patrie. Pentru el conta în primul rînd Patria, datoria supremă de a continua lupta pînă în ziua în care ocupantul va fi silit să plece de pe pămîntul chinuit al Greciei. Numai atunci socotea că se putea gîndi la el însuşi. Acum simţea că nu-şi aparţine, ci este doar un participant la cea mai grea luptă a Greciei. De aceea izgonea orice slăbiciune omenească din sufletul său. Astfel, numai prin exemplul său personal şi fără discursuri reuşea să-şi încurajeze tovarăşii.

Stăpînit de aceste gînduri, Petros Sigalos se aruncă cu şi mai mare ardoare în iureşul bătăliei nevăzute, ajutînd fugarii să ajungă în Orientul Mijlociu şi căutîndu-i pe ultimii membri ai „Histriei“.

Însă în acea perioadă rezultatele strădaniei lui n-au

* Conform mitologiei greceşti, Hydra din Lerna a fost răpusă de eroul Herakles. (N. trad.)

fost prea bogate. Italienii şi nemţii, după atîtea păţanii, deveniseră mai aspri, mai nedrepţi şi mai atenţi. Treceau prin sită atît informaţiile, cît şi oamenii şi nu era uşor să fie păcăliţi. O căutau cu insistenţă pe Sofia Kondou, fără s-o poate găsi. Şi cei din grupul „Păianjen“ îşi dădură seama că procedaseră foarte înţelept cînd o trimiseseră în Orientul Mijlociu. Timp de aproape nouă luni o cruntă luptă se pornise între „Păianjen“ şi contraspionajul italian. „Păianjenul“ trimitea oameni în Orientul Mijlociu, aduna informaţii, dar pe şeful „Histriei“ nu izbutea să-l descopere. Se apropia luna decembrie a anului 1943. Spanidis şi Stavridis îşi pierduseră speranţa că-l vor găsi. Îi spuseră lui Petros că, poate organizaţia „Histria“ nu mai exista.

— Este imposibil, replică Petros. Ce au devenit Giovanna Kalogero şi Niţa Feniou?

— Poate că le-au trimis în Italia, aşa cum i-am trimis noi pe Sofia Kondou, pe Kety Filiou şi pe căpitanul Delakis, zise Spanidis.

— Nu cred. Şi veţi vedea că am dreptate, rosti Petros.

Lunile care trecuseră în căutări zadarnice nu-i clintiseră încrederea că, pînă la urmă, vor reuşi. Instinctul lui se dovedise de atîtea ori fără greş! Timpul, care-i istovea pe ceilalţi, înteţea ardoarea lui Petros.

— Treburile bune nu se fac repede, spunea.

Decembrie 1943. Ajunul Crăciunului. Se-nserase şi Petros Sigalos, îmbrăcat elegant, străbătea strada Panepistimiou, îndreptîndu-se spre Piaţa Constituţiei.

Curînd ajunse în dreptul bisericii catolice. Multă lume intra în sfîntul lăcaş, ca să asiste la liturghie. Petros se opri pentru cîteva clipe. Îi veni ideea să intre şi el în biserică. Fără să mai ezite, pătrunse înăuntru, făcu semnul crucii şi privi la imaginea naşterii lui Hristos, aşezată aproape de uşă, în partea dreaptă. Biserica era plină de credincioşi. Din cauza restricţiilor de circulaţie, slujba de Crăciun urma să aibă loc în zori şi nu la miezul nopţii, ca de obicei. Totuşi, biserica era deschisă pentru credincioşii care voiau să privească imaginea naşterii lui Isus, să aprindă lumînări şi să se roage. Printre cei

prezenţi se aflau şi destui ofiţeri nemţi şi italieni.

Petros, după ce se închină, se aşează lîngă uşă, ca să nu aibă pe nimeni în spate şi să-i poată urmări atît pe cei care erau în biserică, cît şi pe aceia care intrau sau ieşeau.

În cele cîteva clipe cît stătuse în faţa bisericii, observase o fată zveltă, bine făcută, îmbrăcată cu un palton gri, care tocmai urca scările sfîntului lăcaş. Fata era însoţită de un tînăr înalt, îmbrăcat cu un palton negru. Acesta se opri, privi cercetător în jur şi apoi intră. Purtarea lui atrăsese atenţia lui Petros.

Acum Păianjen 44 stătea lîngă vasul cu agheasmă de la intrare şi îşi ţinea capul plecat, prefăcîndu-se cufundat în rugăciune, dar, în realitate, cu coada ochiului cerceta toată biserica. Spre mijlocul naosului o zări pe fata cu palton cenuşiu rugîndu-se în genunchi. Exact în spatele ei, de asemeni în genunchi, se afla bărbatul cu palton negru.

După ce-i descoperi pe cei doi, Petros socoti înţelept să îngenuncheze şi el în dosul agheasmatarului, ca să nu poată fi văzut de ceilalţi. Observă că în timp ce tînăra în gri se ruga, însoţitorul ei întorcea mereu capul şi cerceta cu privirea pe cei din biserică.

Petros nu se mai îndoia că ceva nu era în regulă şi perechea aceea i se părea tot mai suspectă. Nu-şi mărturisea nici lui însuşi bănuielile, ci urmărea cu atenţie gesturile omului cu palton negru. După vreo jumătate de ceas, acesta se ridică. Petros găsi mai potrivit să iasă din biserică, fiindcă toţi cei care ieşeau îşi muiau mîna în agheasmă şi astfel risca să fie observat. Cînd tînărul în negru privea în partea opusă, Petros profită de ocazie şi se strecură afară din biserică. Bineînţeles că pentru a nu atrage atenţia, se închină şi îşi muie degetele în agheasmă. Intră repede în parfumeria de peste drum şi cumpără o sticlă de colonie. Astfel, prin vitrină, putea urmări uşa bisericii. Găsea că procedase înţelept şi se simţea mulţumit.

După vreo zece minute, bărbatul cu palton negru ieşi din biserică, coborî scările şi oprindu-se lîngă gardul de fier al sfîntului lăcaş, rămase în aşteptare. Curînd apăru

şi tînăra cu palton gri. Acum Petros îi putu vedea faţa şi constată că era o fată frumoasă, de vreo douăzeci şi cinci de ani. Cine era oare? Ajunsă în dreptul bărbatului în negru îi aruncă o privire de tainică înţelegere şi o porni pe strada Panepistimiou, îndreptîndu-se spre Piaţa Constituţiei. Tînărul în negru îşi puse mănuşile, privi atent în jur şi apoi porni în urma fetei, la o distanţă de vreo cincizeci de paşi. După ce strania pereche se îndepărtă, Petros ieşi din parfumerie şi-i urmă mergînd pe celălalt trotuar. În faţa cofetăriei Zonars femeia se-ntoarse spre însoţitorul ei, îi făcu un semn discret şi apoi intră în local. Bărbatul se postă lîngă chioşcul de ziare din apropiere, prefăcîndu-se că se uită la revistele ilustrate atîrnate de pereţii acestuia. Petros se opri la chioşcul de vizavi, cumpără puţin tutun, pentru că ţigări nu erau, şi două reviste. Una dintre acestea era italiană: „Corriere dei Piccoli“. Răsfoi revista ca să justifice oprirea lui în faţa chioşcului, pînă cînd, după cîteva minute, o văzu pe fata cu palton gri ieşind de la Zonars şi îndreptîndu-se spre bulevardul Regina Sofia. În urma ei, şi la aceeaşi distanţă ca înainte, venea tînărul cu palton negru. Fata traversă bulevardul şi intră într-o florărie. Cumpără vîsc şi lalele şi apoi îşi continuă drumul. Bărbatul o urma mergînd pe celălalt trotuar, fapt care îngreuna situaţia lui Petros.

De data aceasta, ca să-i poată urmări, trebuia să rămînă mult în urma lor, deoarece atît bărbatul, cît şi fata priveau mereu înapoi.

Se ascunse deci în spatele unui chioşc cu ziare şi-i lăsă s-o ia înainte. Cînd ajunseră în dreptul grădinii publice, Petros se luă din nou după dînşii. Se temea ca ei să nu-şi schimbe direcţia. Atîta timp cît cei doi se aflau pe bulevardul Regina Sofia, urmărirea era relativ uşoară. Însă dacă o coteau pe vreo stradă slab frecventată, exista pericolul să-l observe. Totuşi, nu putea întrerupe urmărirea perechii suspecte. După atîtea luni de întuneric începea să se arate o rază de lumină. Era imposibil să abandoneze acea palidă rază. Cu orice preţ trebuia să vadă unde se duceau cei doi, care, deşi se cunoşteau mergeau separat şi unul îl păzea pe celălalt.

Petros îşi continuă deci urmărirea, însă avea grijă să

se ascundă după fiecare chioşc de ziare, ca să nu fie observat. În dreptul şcolii Rizarios, tînărul cu palton negru trecu bulevardul şi se apropie de fată. Fără să se oprească, îşi continuară drumul împreună şi, la un moment dat, o cotiră spre podul care duce la spitalul Singros.

Cînd îi văzu cotind, Petros, care era pe trotuarul drept, trecu pe cel stîng şi se opri ezitînd. Găsea riscant să traverseze strada şi să-i urmeze. Era sigur că cei doi se opriseră după colţ ca să se convingă că nu sînt urmăriţi; abia pe urmă aveau să-şi continue drumul. Fără să piardă vremea, Petros intră în curtea şcolii Rizarios. Şcoala fusese transformată în spital militar. La poartă nu era nici o santinelă, aşa că se-ndreptă spre capela şcolii, o ocoli şi cum în spatele capelei nu se afla ţipenie de om, putu să se caţere într-un portocal.* **Protejat de frunzişul său des putea vedea bine strada, fără să poată fi văzut. Într-adevăr, după colţ îi zări pe cei doi suspecţi. Stăteau îmbrăţişaţi ca să dea impresia unei perechi obişnuite de îndrăgostiţi. În realitate, priveau** cu atenţie în jur.

Petros avu ocazia să constate că nu se-nşelase. Stînd în copac putea auzi ce-şi spun acei ciudaţi „îndrăgostiţi“.

— L-ai văzut pe tînărul cu palton sport în carouri? zise fata.

— Da. Încă de pe cînd eram în biserică…

Petros înlemni. Spiritul de observaţie al bărbatului în negru îl ului.

— Ne urmăreşte cu multă pricepere şi discreţie, continuă acesta, însă orice ar face tot va cădea în cursă. Cel mai sigur mod ca să scăpăm de el este să-l lichidăm.

— Şi dacă ne-nşelăm?

— Ce importanţă are? Majoritatea celor care pier în război sînt nevinovaţi. Pentru noi nu viaţa lui are importanţă, ci urmele noastre pe care timp de atîtea luni am reuşit să le ascundem… Te îndoieşti cumva că ne urmăreşte?

— Nu, răspunse fata. Dar de ce nu s-a arătat încă?

— Este şi asta o dovadă că îşi cunoaşte meseria. Tu

* La Atena, portocalii au frunze în tot timpul anului. (N. trad.)

ia-o înainte singură şi eu am să mă întorc pe bulevard. Oricine ar fi am să-l ucid.

Petros stînd ascuns în frunziş îşi dădea seama cît de înţelept procedase. De acolo de unde se afla ţinea sub observaţie atît drumul spre spitalul Singros, cît şi o mare porţiune a bulevardului Regina Sofia.

Văzu deci că fata trecu podul şi, ceva mai încolo, se opri în faţa unei case cu un singur etaj, scoase cheia din poşetă, descuie şi pătrunse înăuntru. Petros simţi o mare mulţumire. Aflase ceva deosebit de important.

Între timp, omul în negru cercetă bulevardul, dădu ocol şcolii Rizarios şi parcurse străzile învecinate. Căută peste tot însă, cum nu reuşi să dea de urma lui Petros, se-ndreptă şi el spre aceeaşi casă şi bătu în fereastră. I se deschise îndată şi intră grăbit.

Petros aşteptă să se-ntunece de-a binelea şi apoi coborî din copac. Ajuns în stradă, se grăbi să se-ndepărteze de acele locuri.

Ceea ce aflase era de mare importanţă. Oricum, bărbatul în palton negru era curajos şi nu se dădea uşor bătut. Lua hotărîri rapide şi juca totul pe o carte. Petros era sigur că în cazul unei ciocniri unul dintre ei trebuia să piară.

Ajuns în bulevardul Regina Sofia luă un taxi şi se duse la locuinţa lui Konstandis Grekos.

Discuţia lui cu Grekos dură pînă la unsprezece noaptea. Şeful poliţiei era de părere că Petros nu trebuia sub nici un motiv să supravegheze casa şi pe cei doi, deoarece nici o deghizare nu putea înşela oameni instruiţi să bănuiască pe oricine. Cineva îşi poate schimba înfăţişarea, dar nu şi înălţimea şi multe altele care caracterizează un anumit tip de om. Avocatul Stavridis care era rotofei şi mic de statură i-ar fi putut urmări.

Totuşi, nici Petros, nici Evert-Grekos nu găseau că o supraveghere îndelungată era metoda cea mai potrivită. Se-nţeleseră deci să acţioneze neîntîrziat. Şi puseră la cale un plan.

Ajunul Anului Nou. Ora cînd se întrerupea circulaţia

trecuse de cîteva minute. Deodată, în spatele şcolii Rizarios răsunară mai multe împuşcături.

Două maşini ale poliţiei greceşti sosiră imediat la faţa locului. Între timp, Konstandis Grekos îi anunţă pe cei de la Geheimfeldpolizei cerîndu-le să trimită cîţiva soldaţi şi ofiţeri, deoarece socotea necesară blocarea zonei şi cercetarea neîntîrziată a unor case.

Nemţii trimiseră un camion cu patru ofiţeri şi mai mulţi soldaţi din trupele S.S. Pe pod, în dosul şcolii Rizarios, se afla Grekos care le spuse că avusese loc un atac terorist. Blocase zona şi-i aşteptase ca să înceapă cercetările. Din grupul care-l însoţeau pe Grekos făceau parte Spanidis şi Stavridis. Şeful poliţiei luă un soldat neamţ şi se-ndreptară spre casa pe care i-o indicase Petros. Bineînţeles, alcătui şi alte grupuri, conduse de ofiţeri bine instruiţi.

Se apropiară de uşa casei care-i interesa şi sunară. Însă soneria nu funcţiona. Atunci bătură cu putere în uşă, dar nu primiră nici un răspuns. Bătură apoi în fereastra de la parter; dar nici de data aceasta nu li se răspunse.

— Deschideţi, altfel spargem uşa! strigă şeful poliţiei.

Atunci la etaj se aprinse lumina şi una dintre ferestre se întredeschise.

— Cine-i? întrebă o voce.

— Poliţia! răspunse Grekos.

— Ce doriţi? întrebă iar omul.

— Să deschideţi.

— La ora asta? De ce?

— Veţi afla motivul cînd vom intra.

— Şi cum pot şti că sînteţi, într-adevăr, de la poliţie?

— Vă rog să lăsaţi discuţiile şi să deschideţi. Altfel…

— Altfel?

— Vom sparge uşa.

Ofiţerul neamţ găsi de cuviinţă să intervină.

— Schnell! Schnell! * strigă el.

— Aşteptaţi, spuse atunci omul.

Îl auziră coborînd scara interioară şi curînd uşa casei se deschise.

Primul intră Grekos-Evert, Stavridis, Spanidis, ofiţerul

* Repede, repede, în limba germană, în text. (N. trad.)

neamţ şi doi poliţişti îl urmară.

— Cine locuieşte aici? întrebă Grekos.

— Eu, răspunse bărbatul cel înalt, care-şi pusese pe umeri paltonul negru descris de Petros.

Corespundea întru totul descrierii făcute de acesta şi nu încăpea îndoială că el era omul care-i stîrnise bănuielile.

— Cine mai locuieşte aici?

— Soţia mea.

— Altcineva?

— Nimeni.

— Unde este soţia dumneavoastră?

— E suferindă şi se află în camera ei, răspunse bărbatul cu palton negru.

— Cum vă numiţi?

— Ioannis Kamenos.

— Actul de identitate?

— Îl am în veston. Să-l aduc?

— Nu. Rămîneţi aici, zise Grekos.

— Domnule şef, vom face percheziţie? întrebă Spanidis.

— Fireşte. Dumneavoastră veţi rămîne aici, i se adresă el lui Kamenos.

Şi lăsă un poliţist şi un S.S.-ist să-l păzească.

— V-aş ruga, spuse Kamenos, să n-o deranjaţi pe soţia mea pentru că este bolnavă şi vizita dumneavoastră nocturnă a tulburat-o.

— Regret că o vom deranja pe doamna, replică şeful poliţiei, însă sîntem siliţi s-o vedem şi să-i punem unele întrebări.

Grekos, ofiţerul neamţ şi ceilalţi urcară la etajul întîi. Bătură în uşa dormitorului.

— Intraţi, le spuse o voce slabă.

Era o încăpere spaţioasă, în care se aflau două paturi din lemn de stejar, un şifonier, o masă de toaletă şi un dulap. Pe unul din paturi era întinsă o femeie tînără, cam palidă, însă cu ochi frumoşi şi chip atrăgător. Aşternutul celuilalt pat fusese răscolit la repezeală ca să pară că cineva dormise în el.

— Ce vreţi? întrebă femeia.

— Ne scuzaţi, spuse Grekos, dar pe strada dumneavoastră s-a produs o ciocnire, s-au auzit împuşcături şi de aceea sîntem nevoiţi să facem cercetări. Acest lucru este şi în interesul dumneavoastră şi dovedeşte că avem grijă de siguranţa cetăţenilor.

— Vă mulţumesc, rosti femeia cu un surîs obosit.

— Puteţi să ne răspundeţi la cîteva întrebări?

— Bineînţeles, zise tînăra, care căpătase puţin curaj văzînd purtarea amabilă a şefului poliţiei.

— Cum vă numiţi?

— Kamenos.

— Căsătorită?

— Da.

— De cînd?

— De doi ani.

— Numele de fată?

Tînăra ezită.

— Poftim? făcu ea.

— Numele dumneavoastră de familie, înainte de căsătorie.

— Dimitriu.

— Deci, Dimitriu. Prenumele tatălui?

— Konstantinos.

— Al mamei?

— Iulia, răspunse ea, după o nouă ezitare.

— Al dumneavoastră?

— Ioanna.

— Prin urmare, vă numiţi Ioanna Dimitriu, a lui Konstantinos şi a Iuliei, soţia lui Ioannis Kamenos?

— Da.

— Religia?

— Creştină…

— Bun, dar ce fel de creştină? Ortodoxă, catolică, protestantă?

— Ortodoxă, se grăbi ea să spună, cu o bunăvoinţă atît de prefăcută, încît Grekos nu-şi putu ascunde surîsul.

— Aveţi certificatul de căsătorie?

— Este la soţul meu, răspunse ea, vădit încurcată.

— Foarte firesc, zise Grekos. Nu cumva vă amintiţi la ce biserică v-aţi căsătorit?

— Nu-mi amintesc.

— Cam unde era biserica?

— Undeva, pe lîngă bulevardul Patision.

— Mă rog. Părinţii dumneavoastră trăiesc?

— Nu. Au murit.

— Cînd?

— Sînt mulţi ani de atunci.

— Cine a murit mai întîi, tatăl sau mama dumneavoastră?

— Tata.

— Unde a murit? Mai precis, în ce oraş?

— Tatăl meu a murit la Constantinopol, iar mama mea aici, la Atena.

— Deci, sînteţi originară din Constantinopol?

— Da.

— Cînd aţi venit în Grecia?

— Eram prea mică pe atunci şi nu-mi amintesc.

— Unde locuiaţi?

— În cartierul Kallithea… răspunse, cu vădită greutate.

Apoi se prefăcu că o înecă tusea.

— Sînt bolnavă şi vă rog să nu mă mai obosiţi cu alte întrebări, zise ea. Dealtfel, v-am dat toate datele mele personale.

— Chiar mai mult decît era necesar. N-o să vă mai deranjăm, însă aş vrea să văd actul dumneavoastră de identitate.

— Este în poşeta mea. Acolo, pe masa de toaletă.

Grekos luă poşeta, o controlă şi luă documentul respectiv.

— Îl iau cu mine, îi spuse tinerei femei. Am să vi-l restitui mîine.

— Unde este soţul meu? întrebă Ioanna.

— La parter. Poate că va trebui să ne urmeze, însă sper că foarte curînd se va-ntoarce lîngă dumneavoastră. Deoarece cercetăm toată zona învecinată v-aş ruga să permiteţi unuia dintre poliţiştii noştri să rămînă aici, cu dumneavoastră.

Grekos îl lăsă pe Spanidis în dormitor, iar el împreună cu ceilalţi cercetă toate încăperile casei, bucătăria şi o

mică pivniţă. Apoi reveniră în camera de la parter unde se afla „soţul“ tinerei.

Aşa-zisul Kamenos era foarte nervos. Încercase să intre în vorbă cu poliţistul, însă dîndu-şi seama că nu putea scoate nimic de la el, renunţă.

Cînd Grekos şi Stavridis intrară, îl găsiră stînd pe un scaun, cu capul plecat. Se ridică la vederea lor, fără să-şi piardă aerul semeţ.

— Luaţi loc, îi zise Grekos.

Omul cu palton negru se aşeză.

— Sînteţi amabil să-mi răspundeţi la cîteva întrebări.

— Cu plăcere, răspunse Kamenos.

— Sînteţi căsătorit?

— Da.

— Aveţi certificatul de căsătorie?

— Fireşte. Trebuie să fie undeva, în casă. Nu-l am asupra mea.

— Cînd v-aţi căsătorit?

— Acum vreo patru-cinci ani, spuse el, după o scurtă gîndire.

— Patru sau cinci?

— Patru şi jumătate.

— Unde v-aţi căsătorit?

— Nu-nţeleg.

— În ce oraş?

— La Pireu.

— La ce biserică?

— Nu ne-am căsătorit la biserică, ci în casa unui prieten de al meu, din cartierul Pasalimani.

— Cum se numeşte prietenul dumneavoastră?

— A plecat în Egipt, înainte de război. Se numeşte Antonios Haridis. Însă nu-mi amintesc nici strada, nici numărul locuinţei lui.

Grekos zîmbi.

— Ce religie aveţi?

— Sînt creştin ortodox.

— Şi soţia dumneavoastră?

— Este catolică.

— Unde s-a născut?

— La Constantinopol.

— Care era numele ei de fată?
— Dimitriu…
— I-aţi cunoscut părinţii?
— Nu.
— Muriseră?
— Da. Cu mult înainte de a ne cunoaşte.
— Cu ce vă ocupaţi?
— Importator.
— Aveţi firmă?
— Acum nu.
— Atunci, cu ce vă ocupaţi?
— Cu ce pot. Trăim din ce am strîns.
— V-aş ruga să ne urmaţi, spuse Grekos. Avem nevoie de dumneavoastră ca să lămurim unele lucruri.
— Să mă duc să mă îmbrac?
— Nu. O să vă aducem vestonul. În rest, sînteţi deja îmbrăcat.
— Pot să-mi iau rămas bun de la soţie?
— Pentru moment, nu.
Un poliţist aduse vestonul lui Kamenos. Apoi se urcară în maşină şi-l conduseră la Siguranţă.
Îndată după plecarea maşinii, un bărbat în haine civile pătrunse în casă. Blocarea zonei încetase. Numai cîţiva agenţi de ai lui Grekos supravegheau strada. În clădire rămăseseră doar cei din grupul „Păianjen“. Lui Spanidis şi Stavridis care-l însoţiseră de la început pe Grekos li se alăturase Petros. Sosise după ce Kamenos fusese urcat în maşina poliţiei.
Stavridis şi Spanidis rămaseră de pază în hol, lîngă intrare.
Petros intră în dormitor. La vederea lui, Ioanna se ridică în capul oaselor şi-l privi uluită.
— Nu mă aşteptai? o întrebă Petros.
Tînăra îl privea incapabilă să vorbească.
— De ce nu răspunzi? insistă el.
— Nu ştiu cine eşti şi nici nu vreau s-o aflu, rosti ea cu voce sugrumată.
— Minţi, Giovanna, replică Petros ironic.
— Nu sînt obligată să-ţi răspund.
— Te-ai învăţat să minţi. Te-a instruit bine răposata

Giulia…

— De unde ştii că mama mea a murit? ţipă Giovanna.

— Ştiu şi eu unele lucruri despre cele două case din strada Pelli, despre dulăpiorul din perete şi despre buna voastră viperă… Odată ce am fost în stare să te găsesc pe tine şi pe iubitul tău, înseamnă că ştiu ceva… Acum nu mai face pe bolnava şi scoală-te. Ai să vii cu mine.

— Nu! strigă Giovanna, apucîndu-se cu amîndouă mîinile de tăblia patului. Nu plec de aici. N-o să mă scoateţi vie din casa asta!

— Strigi în zadar. Fie că vrei, fie că nu, ai să vii cu noi. Vino de bunăvoie, ca să nu te luăm cu forţa.

Giovanna, văzînd atitudinea hotărîtă a lui Petros, îşi plecă fruntea şi luă un aer supus. Se ridică din pat şi se apropie de şifonier. Purta o cămaşă de noapte din mătase roz şi prin ţesătura subţire se putea vedea frumosul ei trup gol. Chipul ei avea un aer virginal şi părul bogat îi acoperea pe jumătate faţa.

— Vrei să ieşi ca să mă-mbrac? zise ea.

— Nu, replică Petros. Pentru mine nu eşti femeie şi nici eu pentru tine nu sînt bărbat. Stai lîngă uşă şi îţi voi da hainele.

Giovanna se supuse şi Petros îi aruncă pe rînd combinezonul, chiloţii, fusta, puloverul, jacheta, ciorapii, paltonul şi bereta, după ce le controlă cu atenţie.

— Ia-o înainte, îi spuse el cînd o văzu îmbrăcată.

Ieşiră în stradă, unde-i aşteptau Spanidis şi Stavridis cu o maşină. Giovanna urcă şi luă loc pe bancheta din spate, între Spanidis şi Petros. Avocatul Stavridis se aşeză la volan.

De îndată ce porniră, Petros scoase un fular şi legă gura Giovannei. Fata începu să se zbată, însă Spanidis, cu ajutorul unei frînghii, îi imobiliză repede mîinile şi picioarele. Petros o legă apoi la ochi cu un şervet. Giovanna rămase nemişcată.

O duseră la sediul „Păianjenului“, în preajma Mitropoliei şi o închiseră, aşa legată cum era, într-o încăpere la subsol.

Petros îi lăsă pe Spanidis şi Stavridis s-o păzească şi părăsi casa. De la un telefon public, situat chiar pe strada

Sturnaras unde se afla Siguranţa, îl sună pe Grekos. Parola era: „Să plece“. Şeful poliţiei îi spuse că foarte curînd îl va pune în libertate pe Kamenos.

Hotărît să-l urmărească, Petros se ascunse după colţ, fără să piardă din ochi clădirea Siguranţei. Peste vreun sfert de oră Kamenos ieşi în stradă şi străbătînd strada Sturnaras o luă spre cartierul Exarhia. Păianjen 44 avea grijă ca de data aceasta să nu poată fi observat. Kamenos ajunse în strada Temistocle şi apoi o coti pe strada Skoufas.

Petros îl urmărea cu atîta pricepere, încît Kamenos nu-i bănui prezenţa. De fapt, nu părea să se intereseze de ce se-ntîmplă în jurul lui. Mergea repede, cu paşi mari, ca omul care se grăbeşte să ajungă la destinaţie fără întîrziere. Aproape că alerga.

Ajuns la capătul străzii Skoufas, se opri. Pentru prima dată de cînd părăsise clădirea Siguranţei, privi cu atenţie în jur. Mai făcu cîţiva paşi şi se opri din nou, aruncînd priviri furişe, ca omul care se teme şi de umbra lui. Apoi, după o scurtă ezitare se apropie de o fereastră situată la subsolul unei case şi bătu într-un anume fel. Curînd, fereastra se deschise şi Kamenos, aplecîndu-se, schimbă cîteva cuvinte cu persoana dinăuntru, al cărei chip nu putea fi zărit din cauza întunericului. Convorbirea nu dură mai mult de un minut. Apoi fereastra se închise şi Kamenos îşi continuă drumul.

Cu acelaşi mers grăbit, străbătu cartierul Kolonaki. Ajunsese în preajma spitalului Evanghelismos cînd răsună o împuşcătură, urmată imediat de altele două.

Încă de la prima împuşcătură, Kamenos se prăbuşi pe trotuar. Gloanţele îl loviseră în cap şi în piept. Petros îşi puse pistolul în buzunar şi apropiindu-se de el îi controlă pulsul. Convingîndu-se că Ioannis Kamenos murise, porni grăbit spre sediul „Păianjenului“.

Coborî de îndată în încăperea de la subsol, unde legată şi cu căluş în gură, Giovanna se afla întinsă pe o canapea.

Petros luă loc pe un scaun şi porunci lui Spanidis s-o dezlege. Cînd scăpă din legături, Giovanna epuizată de spaimă vru să se ridice, însă se prăbuşi din nou pe

canapea. Fu ajutată să se aşeze şi îşi mai reveni. Ceru apă şi îi dădură.

Cu ochi încercănaţi, cu aer supus îl privi rugător pe Petros. Lacrimile îi curgeau pe obraz şi cine ar fi văzut-o atît de frumoasă, palidă şi copleşită de deznădejde ar fi fost impresionat, ar fi încercat să-i aline suferinţa. Însă Petros reuşea să nu se lase înduioşat. În faţa ochilor lui stăruia o altă imagine: aceea a Greciei îndurerate şi însîngerate. Nici o altă imagine, oricît de emoţionantă ar fi fost, n-ar fi putut-o şterge pe aceasta.

— Aştept, zise Petros neînduplecat.

— Sînt aici, murmură ea. O zdreanţă în mîinile tale.

— Trebuie să ne spui tot ce ştii.

— Am să fac ce vrei...

— Vom vedea, spuse Petros.

— Întreabă-mă, se grăbi ea să adauge.

— Ţi s-au mai pus întrebări şi ai înşirat tot felul de minciuni.

— N-am minţit, rosti ea plîngînd.

Petros, cuprins de furie, luă un bici şi începu s-o lovească.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu! strigă Giovanna.

Petros aruncă biciul şi tînăra femeie se prăbuşi pe podea, izbucnind într-un plîns cu sughiţuri. Păianjen 44 aşteptă să se liniştească, însă cum acest lucru întîrzia să se întîmple, puse din nou mîna pe bici.

— Nu mă lovi, îl rugă atunci Giovanna. Mai bine ucide-mă. Nu sînt o criminală, ci o fată nefericită. N-am nici un amestec în cele întîmplate.

— Totuşi, ştiai că maică-ta l-a ucis pe proprietarul vostru şi pe alţii, cu ajutorul şarpelui! strigă Petros. Aceia nu erau oameni? Nu iubeau şi ei viaţa? Atunci nu te miorlăiai... În timp ce ei mureau, tu te distrai cu italienii, îţi vindeai trupul. Nu meriţi să stric un glonte pentru tine. Gloanţele nu sînt pentru un vierme ca tine. Acum ţi-e teamă şi ca să-ţi salvezi pielea eşti gata să-mi promiţi marea cu sarea, însă mincinoasă cum eşti ai să faci tot posibilul ca să mă păcăleşti.

Giovanna îi luă mîna şi i-o sărută.

— La mine asemenea chestii nu au trecere, spuse

Petros. Află că pseudo-Kamenos a făcut mărturisiri complete.

— Aveau dreptate cei care se temeau de tine! exclamă Giovanna. Am auzit multe despre persoana ta. La-nceput le socoteam exagerări. Apoi, am aflat, pe rînd, faptele tale şi în cele din urmă, cînd ai reuşit să-i lichidezi pe toţi membrii „Histriei“, am ajuns să mă tem şi eu. Da, era un sentiment straniu, alcătuit din teamă şi admiraţie. Credeam că noi care rămăsesem în viaţă vom izbuti să scăpăm. Dar de tine nu poate scăpa nimeni. Mă bucur că voi pieri de mîna unui asemenea bărbat. Ucide-mă, dar nu mă socoti vierme.

— Ai dreptate, spuse Petros, îndepărtînd-o de dînsul. Tu nu eşti vierme, ci viperă... Nu te apropia de mine!

Giovanna se aşează pe podea şi plecă ochii.

— Şi acum răspunde. Eşti catolică sau ortodoxă?

— Catolică.

— Cum se numea mama ta?

— Giulia. Doar o cunoşti.

— O cunoşteam.

— Este la închiscare? întrebă fata.

— Nu. A fost executată.

— Bănuiam, dar nu eram sigură. Mi se spusese că aţi dus-o în Orientul Mijlociu şi că aţi...

— A fost executată, o întrerupse Petros.

— Dumnezeu s-o odihnească, şopti Giovanna.

— Eşti măritată?

— Nu.

— Ce-ţi este Kamenos?

— Prieten.

— Cine-i el în realitate?

Giovanna ezită să răspundă.

— În situaţia în care te afli n-are rost să mai stai pe gînduri, îi zise Petros.

— Ai dreptate, murmură Giovanna.

— Deci, cine-i acest aşa-zis Kamenos?

— Maiorul Felone.

— Felone de la Biroul II al Armatei a unsprezecea! exclamă Petros. Cel care a reuşit ca Geloso să fie îndepărtat?

— Da, răspunse sec Giovanna.

— Şi de unde a făcut rost de acte de identitate?

— Avea destule la Biroul II…

— Fireşte, fu de acord Petros. Felone era membru al organizaţiei „Histria“?

— Da.

— Ce număr are?

— Numărul treizeci şi trei.

— Treizeci şi trei? repetă uimit Petros. Prin urmare, el era şeful?

— Da, recunoscu ea.

— Alţi membri?

— Pe cei de la Atena i-aţi ucis. Felone venise aici ca să reorganizeze „Histria“, însă a fost surprins de capitularea lui Badoglio şi a preferat să rămînă.

— Ce punea la cale?

— O revoluţie în Grecia.

Petros era uluit.

— Care dintre ai voştri locuieşte pe strada Skoufas?

— O femeie.

— A, o cunosc, zise Petros.

— Imposibil.

— Deloc. Nu e Niţa Feniou?

Giovanna rămase cu gura căscată.

— Aţi prins-o? îl întrebă ea.

— Fireşte.

— Cînd?

— Azi, răspunse Petros.

— Şi Felone?

— Acesta s-a dus s-o întîlnească pe maică-ta. E mort.

— A vrut desigur să te ucidă, dar i-ai luat-o înainte. Pentru că se jurase să te ucidă. După cum se vede n-a apucat.

Petros rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi îl chemă pe Stavridis şi-l lăsă s-o păzească pe Giovanna, iar el se duse să stea de vorbă cu inginerul Spanidis.

— Trebuie s-o prindem pe Niţa Feniou şi…

Nu apucă să-şi termine fraza, deoarece se auziră bătăi în uşă. Spanidis se uită printr-un vizor secret şi se-ntoarse îngrozit.

— Sîntem încercuiţi! îi şopti lui Petros.

— Executaţi-o imediat pe Giovanna. Apoi vom încerca să fugim prin ieşirea aflată în ascunzătoare.

Ordinul lui Petros fu executat imediat; două gloanţe puseră capăt vieţii Giovannei.

Deodată, uşa de la intrare fu distrusă de o puternică explozie. Cei trei bărbaţi se repeziră în ascunzătoare.

Primii pătrunseră în clădire doi poliţişti nemţi în civil. Curînd îi urmă o femeie. Era Niţa Feniou, care venea s-o salveze pe Giovanna. Petros din ascunzătoare o luă la ochi şi trase. Glonţul o nimeri pe Niţa Feniou în ochiul stîng. Femeia căzu fulgerată. Între timp, Spanidis şi Stavridis reuşiră să-i împuşte pe cei doi nemţi.

Petros înţelese cum se petrecuseră lucrurile. Niţa Feniou se afla în subsolul casei de pe strada Skoufas. Cu ea discutase Felone. După plecarea lui, îl observase pe Petros şi-l urmărise. În preajma spitalului Evanghelismos îl văzuse împuşcîndu-l pe Felone. Apoi continuase să-l urmărească pe Petros pînă la sediul „Păianjenului“. Cînd se convinsese că acesta rămăsese în clădire, anunţase Gestapoul. Din fericire, cu cîteva zile în urmă, staţia de radio emisie-recepţie şi documentele grupului fuseseră duse în altă parte. În casă nu se afla nimic ce ar fi putut folosi duşmanilor. Însă membrii „Păianjenului“ erau blocaţi acolo. Petros îşi dădea seama că era greu să scape. Orice ar fi făcut ei, nemţii îi puteau arunca în aer sau îi puteau arde ca pe nişte şoareci în cursă. Singura soluţie era să încerce o ieşire eroică, folosindu-se de grenade şi arme automate. Şi asta cît mai repede, înainte ca nemţii să ocupe poziţii favorabile.

— Nu trebuie să ne lăsăm prinşi, le spuse el tovarăşilor săi. Dacă ne-a sosit ultimul ceas, atunci să murim. Dar nu în mîinile duşmanilor. Urmaţi-mă!

Şi fără să mai piardă vremea, ieşi din ascunzătoare urmat de tovarăşii săi. Toţi trei începură să arunce grenade în stradă. Acest atac curajos şi hotărît îi năuci pe nemţi. Dealtfel, nemţii nu cunoşteau topografia acelei zone atît de bine ca membrii „Păianjenului“.

— Să sărim gardul depozitului de lemne şi de acolo să ne strecurăm în canal, le zise Petros.

Se repeziră toţi trei într-acolo. Aruncau grenade în dreapta şi-n stînga, dar şi nemţii trăgeau necontenit asupra lor. Totuşi, ei continuau să înainteze. Deodată, se auzi un strigăt de durere.

Spanidis fusese rănit de o rafală în abdomen şi se prăbuşise. Moartea îl şi luase în stăpînire. Deşi îndureraţi, ceilalţi doi nu se opriră. Orice întîrziere le putea fi fatală. Chiar lîngă gardul depozitului, un glonţ îl nimeri pe Stavridis în cap, ucigîndu-l, iar un altul îl răni pe Petros la umărul stîng. Cu un efort supraomenesc Păianjen 44 sări gardul, străbătu curtea depozitului şi, fără să ţină seamă de rana lui, pătrunse în canal. Reuşi să-l străbată şi ieşi la suprafaţă în apropiere de parcul Zappion. De acolo, mergînd pe lîngă zidurile caselor, izbuti să ajungă la locuinţa lui Evert-Grekos, şeful poliţiei greceşti, unde se simţea în siguranţă.

Era copleşit de tristeţe. Ce-i drept, distrusese organizaţia „Histria“ şi-l lichidase pe Felone, şeful acesteia, însă nu mai avea tovarăşi.

Stavridis şi Spanidis, cei doi credincioşi membri ai grupului „Păianjen“, căzuseră în luptă. Din grup rămăsese doar Petros Sigalos – Păianjen 44, şi el grav rănit.

Grekos îl culcă în pat şi chemă un medic de încredere, care-i dădu îngrijirile necesare. Abia după trei săptămîni, rana adîncă de la umăr începu să se cicatrizeze.

Între timp, din Orientul Mijlociu sosi ordinul ca Petros să fie dus în insula Eubeea, la Iorgos Fatousis. Acolo urma să se îmbarce pe un submarin britanic.

Ordinul fu îndeplinit întocmai.

La 28 ianuarie 1944, într-o noapte fără lună, viteazul conducător al grupului „Păianjen“ se-mbarcă la bordul unui submarin britanic, cu care ajunse în Orientul Mijlociu. Astfel luă sfîrşit activitatea eroică a lui Petros Sigalos – Păianjen 44.

SFÎRŞIT